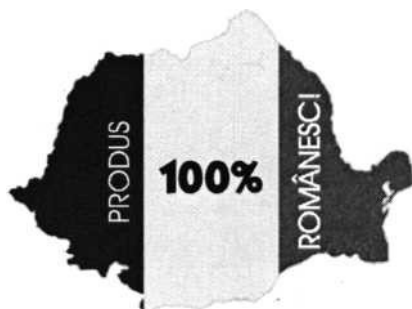

BUCUREȘTI, 2058

Citește românește!

*Suține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY #
FICTION

Colecția Science-Fiction

Roberto R. Grant

BUCUREȘTI, 2058 © 2018, Editura PAVCON © 2018,
Roberto R. Grant

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a

României GRANT, ROBERTO R.

București, 2058 I Roberto R. Grant - București:
Pavcon, 2018

ISBN 978-606-8879-79-6

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.colectiasf.ro

www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-79-6

ROBERTO R. GRANT

București, 2019

ROMAN

Ediția a II-a, revăzută
9

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#	1 Extra-Terestrul	#	38RSA - Auro Luck
#	2 Secretul emisferei	#	39 Războiul Celestinei
#	3 Nerecurgerea la	#	40—49 Aripile Albastre
Forță		#	50 Sânge, Metal și
și la amenințarea cu Forța		Speranță	
#	4 Scornituri	#	51 Decadența sufletelor
spăimântătoare		noastre	
#	5 Rangkook	#	52 Povestiri
#	6 Vendetta lui Ucigă-1	spăimântătoare	
Toaca		#	53 Forțe ale Naturii,
#	7 în anul 4000 sau	Mrejele Focului	
O călătorie la Venus		#	54 Războiul Eleninei
#	8 Erezia egumenului	#	55 Casa din altă viață
Glicherie		#	54 Războiul Eleninei
#	9 Scurtă istorie a viitorului	#	55 Casa din altă viață
aristotelic - IVA 1		#	56 Dinosauria
#	10 Forțe ale Naturii,	#	57 Mercenarii 1 -
Moartea Vie		Războiul pietrelor	
#	110 tragedie cerească	#	58 învățătorul
#	12Cetiți-le noaptea	#	59 Noaptea orașului
#	13 Marginea	ilustrat	
curcubeului		#	60 Praf 3
#	14 Incredibila aventură a	#	61 Saurianul de metan
cuviosului Achim		- IVA 3	
#	15 Praf	#	62 Artefactul
#	16 Manuscrisul episcopului	#	63 Casa fără cărți
Petronius		#64Apophis	
#	17Stea fulgurantă -	#	65 Parlamentul
IVA 2		#	66RSA - Hora hoiturilor
#	18Un român în Lună	#	67Dragonul fără aripi
#	19Oameni pe care i-am	#	68 RSA - Judecata de
cunoscut		Apoi	
#	20 Sawtooth	#	69 Avataarii faraonului
#	21 Rău de spațiu Omul	Tlă	
fără nume		#	70RSA - România sub
#22Progradia		Asediu	
#	23 A doua Lună a	#	71 Efectul
Pământului		Metamorphis	
#	24 Dialogul păsărilor	#	72 Dicționar de Enigme
#	25 Cumulonimbus deasupra	și Mistere	
Atlantide!		#	73 Elogiu muncii de
#	26 Știință, Filosofie și	partid	
Religie în Avatar		#	74 Insula pescărușilor
#27Therra		#	75 Aurul beznei
		#	76 București, 2058
		#	77Încăpățânarea
		Timpului	
		#	78 Deocamdată...
		enigme	
		#	79 Tunelul de la
		capătul lumii	
		#	80 Ultima frontieră
		#	81- 83 Istoria

Câteva precizări

Romanul de față poate da naștere unor neînțelegeri și interpretări aberante. Iată de ce mă consider dator cu unele lămuriri.

Este de clarificat, în primul rând, situarea autorului față de problema etnică. Trebuie să afirm, din capul locului, că *București, 2058* nu este o diversiune politică și nici una șovină. N-am făcut decât să extrapolez niște date reale. O jumătate dintre cititorii manuscrisului mi-au spus că îi laud pe ȧigani și le sugerez nu știu ce strategii politice de lungă durată. Cealaltă jumătate a afirmat că, dimpotrivă, ȧiganii sunt „victimele” romanului, iar autorul își bate joc de ei.

Realitatea textului îi arată cititorului lucid și lipsit de prejudecăți că ambele acuzații sunt nefundate. ȧiganii din România nu sunt nici lăudați și nici blamați. Sunt personaje literare și-atât. Lectura naivă și/sau răuvoitoare poate găsi, desigur, destule noduri în papură. Cei de bună credință, nu. *București, 2058* nu este un ghid pentru teroriști și nici un îndrumar pentru transformarea României într-un imperiu-bantustan. Este literatură, pur și simplu.

Manuscrisul a mai ridicat o problemă. De ce personajele vorbesc atât de urât? mi s-a reproșat cu dezgust abia mscat. Nu se putea fără această abundență de obscenități? Primul răspuns este că n-am scris un roman *ad usum Delphini*, destinat unor persoane prea sensibile pentru a suporta înjurăturile și referirile fruste la anumite îndeletniciri umane. Românii înjură și nu văd de ce aș fi avut ipocrizia să ascund această realitate. A existat și un motiv strict științific al opțiunii mele. Încercând,

În perioada de documentare, să găsesc explicațiile psihologice ale preferinței pentru înjurături și obscenități, am aflat de existența maladiei Gilles de la Tourette. Aceasta se manifestă și prin nevoia imperioasă a subiectului de a articula fără încetare obscenități și injurii. Personajele respective din *București, 2058* nu sunt bolnave psihic. M-am decis însă să „fac” niște oameni care înjură și spun „porcării” (cu măsură), fiindcă, așa cum este ușor de constatat pentru oricine, cuvintele „murdare” au o mare încărcătură emoțională. Romanul este o „simfonie a înjurăturilor”, după cum a binevoit să-l numească un prieten, critic literar, fiindcă nu putea fi altfel. De ce? Pentru că înjurăturile și obscenitățile există în realitatea lingvistică, dar și fiindcă întâmplările din roman au o pronunțată tentă emoțională. Până și entitatea extraterestră are ceva din modul capricios de a fi al unui om dominat de afecte.

Evident, înjurăturile și obscenitățile puteau fi scoase din manuscris, iar scenele mai „tari” puteau fi lesne rescrise. Poate că un editor mai sperios mă va sili să fac această operație de emasculare. În acest din urmă caz, însă, textul se va aplatiza și-mi va aminti de impecabilii căței castrați văzuți pe străzile dintr-o anumită țară occidentală.

Precizez, în încheiere, că orice asemănare a personajelor și situațiilor din romanul de față cu persoane și situații reale este pur întâmplătoare.

Autorul

Partea întâi

Zeul apatiei

O THAGAR

„În anul 2057, România s-a situat pe locul al patrulea în Europa în ceea ce privește dinamica dezvoltării economice, în urmă cu cinci decenii, o asemenea evoluție favorabilă ar fi fost imposibil de anticipat.” (The Economist)

„Niciodată n-a fost să nu fie cumva.” (Proverb românesc)

1. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Joi, 20. 06. 2058

— Majestatea Sa, împăratul Baxt al II-lea!

Cât o să se mai îngrașe porcul ăsta. Îi sclipește fața, de parcă ar fi dată cu ulei. Vita dracului! Să mănânc eu din palma lui atâția ani de zile!

Cei prezenți erau în picioare, cu excepția unui bătrân. Murmure prelungite:

— Să trăiți! Să trăiți!

Oprit în capătul mesei de consiliu, suveranul spuse scârbit: — Stați jos, bă, ce mama dracu'! Aici suntem între noi, nu facem bâlci. Și tu, bă, ăla, Darado! Fii atent ce-ți trece prin minte despre mine. Ai stat la Oxford pe banii mei. Te bag în mă-ta...

— Dar, Majestate, eu nu...

— Gata, bă! Știu că ții cu mine, până la coadă. Suntem cu toții în aceeași barcă, n-ai încotro. Ce dacă sunt gras? Nu fi tâmpit! Dacă zbor eu, toți o încurcați...

Împăratul se așează. Fața spână a lui Darado, ministrul de interne, se încreți într-un surâs slugarnic. *Tot timpul uit că are zile când te citește. În fond, n-am nimic cu el. Am probleme din cauza curvei de nevastă-mea.*

Împăratul zâmbi larg, arătându-și dantura îmbrăcată în aur roșu. Purta un costun de catifea argintie. Pe fața lui rotundă, cruzime. Zise:

— Așa, bă! Nu fi japiță! Nu te ține de nimicuri! Pune geana pe niște coțofene! Ale tale să fie. Lovește-le-n creastă! Ce dacă propriu-zisă ta face nu știi ce... Ia dracului de-aici o feștilă!

Slujitorul din stânga împăratului scoase la iveală, parcă printr-o scamatorie, o cutie de culoare verde-auriu. O deschise la fel de repede. Împăratul luă din cutie un trabuc și-l aruncă înspre Radu Darado. Acesta îl prinse din zbor, cu mâna lui lungă și palidă de cocoșat.

— Voi vreți, bă? îi întrebă împăratul pe ceilalți. *Cum dracu' să nu vrea... Că doar le aduc din Cuba, pe bani grei...* Pune-le, bă, pe masă! îi ordonă slujitorului.

— Să trăiți, Majestatea Voastră! Să trăiți!

— Majestate! se auzi o voce cavernoasă. - Era a bătrânului rămas așezat la intrarea împăratului. - Nu-ți este permis să încâlci legea noastră sfântă. De ce încurajezi preacurvia?

— *Asta este rablagiu cu totul. Dar n-am încotro, trebuie să-l înghit. Oamenii se uită la el ca la un sfânt. În capul lui nu este decât credință. E mai bun decât grănicerii.* Sfinția Ta, cum am încălcat legea?

În glasul împăratului, lapte și miere.

Șeful Chezașilor, marele predicator Opruno, se ridică în picioare. Era numai piele și os. Printre lățele albe ale părului nepieptănat, ochii lui de moș dement luceau satanic. Avea vreo doi metri înălțime. Puțini mai știau că numele lui de botez era Elvis.

— Majestatea Ta știe foarte bine că nu este îngăduit să vorbim despre unele lucruri, spuse bătrânul. Ce-ar zice

oamenii dacă ar auzi cum se exprimă conducătorul lor? Cum? Ministrul de interne este îndemnat să-și ia niște curve, pe lângă nevasta lui legiuită?

— *Are dreptate cherapleșul ăsta bătrân. Curvăsăriile trebuie numai să le facem. Așa este, Sfinția Ta, am greșit, spuse împăciuitor împăratul. Este bălos, dar ne lua bengă fără el...*

— Organizația chezașilor este tot ce am dat mai bun lumii, spuse bătrânul, fără să se așeze, cu mâinile descărnate bân- tuindu-i prin aer. Fără ea, am fi rătăcit și astăzi. - Începu să se înfurie. - Domnul nostru ne-a strâns pe toți laolaltă, spre uimirea neamurilor. Toți privesc înspre noi cu admirație. - Începu să strige. - Și cu venerație! Cu uluire! Cu stupefacție!

— Sfinția Ta, spuse mios împăratul. Sfinția ta... Toți cei de aici te iubim și te respectăm... Știm ce ai făcut pentru țara noastră. Mai glumim și noi, dar asta nu înseamnă că... *S-a terminat. Face bale. Iar avem halimai. N-am încotro. Are cârlig la garoi.*

— Cu frenezie! Vor să vină aici, să nu ne lase în sfîntenia noastră! Să vină peste noi!

Îi curg balele ca la un câine turbat. Haită bătrână!

Moșneagul începu să bolborosească. Mâinile i se lăsară pe lângă trupul descărnat. Se clătina, ca bătut de vânt.

Împăratul făcu un semn cu trabucul aprins. Dinții de aur i se văzură printr-un nor de fum. Apărură imediat doi bărbați îmbrăcați în alb. Mergeau fără zgomot, tăcuți. Ajunseră la timp pentru a-1 prinde pe șeful chezașilor. Acesta se prăbuși, ca secerat.

— Fiți atenți, bă! ordonă împăratul. Vedeți să nu-și muște limba sau nu știu ce... - Se adresă celor de la masa de consiliu. - Așteptăm să se trezească. *Durkalo, așa ti spun husanii. Diavolul... Au luat vorba de la noi...*

Opruno se zbătea, părand că vrea să se lungească și mai mult. Un picior i se tot întindea, ca al unei găini tăiate. Cei doi

medici nu puteau să-l stăpânească. Reușiră, cu eforturi, să-i facă o injecție. La un semn sugestiv al împăratului, unul dintre ei îl mușcă pe cel căzut de degetul mic al

mâinii stângi. Cei din jurul mesei de consiliu rămaseră nemișcați și indiferenți, trăgând din trabucuri.

Când Opruno se liniști, medicii îl ridicară și îl întinseră pe o canapea neagră, aflată în dreptul ferestrelor.

Prim-ministrul, Pardalian Gavuno, îi aruncă împăratului o privire imploratoare, împreunându-și palmele a rugăciune.

— Ce-i, bă, Gavune? Vrei o vanilie? *Uscătoru' dracului!* Hai că merge, până se trezește bătrânul. - Făcu un semn către cei doi slujitori din spatele său. - Să te auzim după aia ce dai din tine. Adu și niște goroveala, mă!

Apărură platouri cu gustări, purtate de trei subrete foarte tinere, blonde, cu pielea izbitor de albă.

— Ce-i, Gavune? întrebă batjocoritor împăratul. Nu vezi udătura? Vine și ea, bă, fii liniștit!

Ultimele cuvinte ale suveranului fură însoțite de intrarea celei de a patra blonde, cea mai frumoasă dintre toate. Ea așază o carafă de cristal și o tavă cu pahare în fața prim-ministrului.

— Ești mulțumit, Gavune? rânji împăratul. *Al dracului dili- tnache! Ii mai stă gândul la coțofene!* Domnule prim-ministru, masa este servită!

— Să trăiți, Majestatea Voastră! spuse slugarnic Gavuno, începând pe negândite să-și frece palmele.

— Cu tine ce e? îl întrebă Baxt al II-lea pe un bărbat posac.

Acesta nu scosese niciun cuvânt până atunci. Era Iulian Strafil, ministrul culturii și al sănătății. Pe fața lui suptă, de ul- ceros, nu se putea citi nimic.

— Vrei un pahar cu lapte? îl întrebă împăratul. Spune, mă! - Nu mai așteptă răspunsul și îi făcu semn uneia dintre subrete. - Repede, fă! Ai venit?

Cu paharul de lapte în mână, ministrul arăta și mai negricios. Mutra lui mică era a unui ins periculos.

Cei doi medici se ridicară.

— Își revine, Majestatea Voastră, spuse unul dintre ei.

Împăratul se urni greoi din jilțul său tapitat în catifea roșie, aflat în capătul mesei de consiliu. Se apropie de canapeaua unde era întins Opruno.

— Hai, Sfinția Ta, trezește-te! Cu toții suntem foarte îngrijorați. *Ce-o fi având și asta în cap în afară de credință? Nu cumva ne minte pe toți?*

Bătrânul deschise ochii. Fața lui de abanos era cenușie.

— Te simți mai bine? continuă împăratul. *Nimic altceva decât credință. Este singurul dintre toți cu un singur gând în diblă. Dacă ar fi mai tânăr cu douăzeci de ani, ar putea să mă dea jos când i s-ar scula lui.*

Opruno întinse o palmă tremurătoare către medicul din dreapta sa. Acesta, fără un cuvânt, îi dădu o cutie mică, rotundă. Bătrânul o pipăi cu mișcări lente.

— Hai! zise cu o voce subțiată și spartă.

Medicii îl ridicară încet în șezut. Opruno luă cu unghia degetului mare niște praf alb din cutie și îl priză. I se auzi respirația. Ca prin minune, cenușiiu feței sale dispăru. Era din nou tuciuriu. Peste câteva minute se ridică singur și își reluă locul în dreapta împăratului. Cei doi medici ieșiră, având grijă să nu-i întoarcă spatele suveranului.

— Ia zi, Strafile! Nu ne putem lipsi de husăni ăștia doi? Și de ceilalți ca ei? Nu poți tu să găsești oameni de-ai noștri? Mă dor ochii când mă uit la ei, fătoșii dracului!

Ministrul se strâmbă discret și zise:

— N-avem alții la fel de buni ca ei, Majestate. La ai noștri nu le place meseria asta.

— Cum! răcni Opruno, cu energia regăsită. Vrei să spui că ai noștri nu sunt în stare să facă treaba husănilor?

— Nici vorbă de așa ceva, Sfinția Voastră, zise ministrul culturii și sănătății. - Vocea lui părea sintetică, din cauza monotoniei și lipsei de inflexiuni. - După cum știți, medicii pot face

egale. In Roma Antică, medicii erau greci.

— Dacă nu te poți lipsi de ei, fă-le tratamentul! zise împăratul. Să nu-i mai văd așa fățoși. - Stinse trabucul într-o scrumieră aurită. - Gata! Ne-am distrat destul. Ia cîripește, Radule! Ce-i cu Bango?

— Baronul Dan Bereketo, spuse Darado, a făcut un plan privind viitorul Rominiei. Cu toate amănuntele. Nu-l am, dar un om de-al meu l-a văzut.

— Și? întrebă împăratul. Cu mine ce are de gând să facă?

— Moarte naturală. La fel, fiii Majestății Voastre. Nu toți. Cîteva dintre ei urmează să fie preparați psihic.

— Și fetele? Fiicele mele?

— Nu știu nimic.

Baxt al II-lea începu să roadă capătul unui trabuc. Dinții lui de aur roșu străluciră primejdios.

— Și capitala? Se mută la Cravy? în orașul lui Bango?

— Întocmai, Majestatea Voastră.

Se auzi o voce dulce de femeie:

— Alarmă de gradul zero! Alarmă de gradul zero! Coborârea cu ascensorul numărul doi, roșu. Vă rugăm să vă îmbarcați imediat! Coborârea în maximum treizeci de secunde.

Primul se ridică Strafil. Fața lui se făcuse cenușie de frică. Ajunse cel dintâi în fața ușii deschise a ascensorului și dădu să intre în interiorul de culoare roșu aprins. în ultima clipă, cu o vizibilă grimasă de efort, se opri, pentru a-i da întâietate suveranului.

Peste puțină vreme, Baxt al II-lea intră cu pași apăsăți în buncăr.

Din nou, glasul de cadână lascivă:

— Distanța: treizeci și cinci de secunde. Posibilitatea de interceptare: patruzeci și cinci la sută.

După ce ușa imensă a buncărului se trânti, demnitarii observară că subretele îi urmaseră.

14

BUCUREȘTI, 2058
Grant

Roberto R.

≥ - '

— Ce-i cu voi aici? se răsti împăratul.

Fata care adusese băutura pentru prim-ministru căzu cu grație în genunchi în fața suveranului. Fusta foarte

scurtă i se ridică, dezvelindu-i coapsele perfecte. Mâinile ei schițară un gest de implorare.

— Distanța: șase secunde, cinci, patru...

2. Houston, Texas, Santoy Residence Friday, 06. 21. 2058

Sensei Tanaka face o ultimă plecăciune și iese din sala de antrenament.

— Câte chile are ăsta? întreabă Dave. Șaizeci?

— Nu contează greutatea, îi răspunde John. Problema este că nu poți să pui mâna pe el. Dacă l-ai prins, s-a rezolvat. Cu viteza lui, aș fi ajuns campion mondial. Ce spui, Babe?

Ca răspuns, nu obține decât un mârâit. John ridică din umeri și se îndreaptă spre dușuri. *Babe este un animal, la urma urmelor. Dar este cel mai rapid dintre noi trei. Iar când e în situații noi, dovedește o viclenie de vulpe. N-are nevoie de mai mult.*

Dave vine după el. Jeturi de apă fierbinte. Aburi.

— Ai văzut că Tanaka îl cam evită pe Babe? întreabă Dave.

— E normal. Babe nu știe atâta meserie ca el, dar poate inventa pe loc vreun truc și atunci s-a terminat cu sensei. îl trimitem colet peste ocean, la strămoșii lui.

— Și mie mi-e cam frică de el. Este imprevizibil.

— Este condiționat, nu ne atacă pe noi și pe șef.

— Nici pe Nasty.

Ușa se deschide brusc, ca smulsă de o explozie. Babe se ivește și se îndreaptă tăcut spre Dave. Acesta din urmă schițează o poziție de apărare, zâmbește strâmb și întreabă:

— Ce s-a întâmplat, Babe?

John îl privește hipnotizat pe cel care tocmai a intrat. *Are rictusul. Va ataca.* Gol și ud, Dave arată ca o victimă.

în ultima clipă, Babe se oprește brusc și se întoarce din drum. Iese cu mișcări feline. Dave suspină.

O lumină verde începe să clipească monoton.

— Hai, spune John. Ne cheamă șeful.

Babe a ajuns înaintea lor în *saloon*. N-a mai făcut duș.

Șeful are o țicneală. îi place s-o facă pe șeriful de modă veche. Poartă un Colt și este îmbrăcat ca un actor de western. Angajații de la reședința sa sunt obligați să poarte veșminte de epocă. Santoy își primește invitații mai ales în *saloon*. Acolo, un barman îmbrăcat cum se cuvine, actor de meserie, oferă băuturi tari cu gesturi învățate din vechi filme. Din decor fac parte și niște figuranți. Umanoizi programați sumar. Oamenii îi numesc păpuși. Aceștia știu să bea, să simuleze că joacă pocher și să tresară când aud împușcături. În echipă există și niște fete, actrițe reprofile. Ele au îndatorirea să improvizeze, în funcție de situație.

După câte știu, are 64 de ani și a venit din România acum 40 de ani. Numai dracul știe cum a făcut banii ăștia. Unii spun că a fost killer. După cum trage, îmi vine să cred că este adevărat. A intrat în afaceri pe la 35 de ani. De unde capital? Unii cred că este șeful IN- TREPID-ului în State. De ce n-a angajat și bărbați la saloon, în afară de barman? Ca să nu le reguleze pe fete! Barmanul este poponar!

Paul Santoy este un bărbat înalt, chel, cu niște mustăți fioroase. Urmează un program de pregătire fizică, arată mulțumitor. Intră prin ușa batantă cu pași lenti și apăsați. Cei trei nu-i dau nicio atenție. *Fără marafeturi. Fără politețuri. Așa ni s-a ordonat.* Santoy se duce la bar. Indiferent, barmanul îi umple un pahar. *Dacă-i spui cuiva că beau ceai în loc de whisky, te-ai ars. Așa mi-a zis.*

În timp ce șeful soarbe lichidul maroniu, intră sensei Tanaka. Mers furișat, rapid. S-a schimbat. Poartă un costum de mătase cafenie. Este singurul exceptat de la regulă, în materie de îmbrăcăminte. Se așează la masa celor trei gorile. Dave și John discută liniștiți. Babe se uită fix înspre o masă neocupată.

în capătul de sus al scărilor interioare apar trei fete blonde. Poartă lentile de contact violete, pe gustul șefului. Privirile lor îi bagă în sperieți pe vizitatori, spre satisfacția lui Santoy.

Când șeful este în toane bune, le pune să-și facă ochii roșii, ca dră-coaicele. Iși vopsesc fețele în verzui fosforescent. Atunci să te ții.

Santoy a terminat de băut. Se întoarce spre cei de la masă și ordonă:

— Evacuarea! Avem de vorbit!

Dave urcă scara. Păpușile de la mese continuă jocul de pocher. Cele trei fete cu ochi violeți coboară grațios, aruncă niște priviri languroase și dispar prin ușa batantă. Barmanul le urmează, nepăsător. De sus, apare Dave. Se oprește în capătul scărilor și le face loc altor patru fete cu ochi violeți.

În *saloon* n-a mai rămas decât echipa de pază și Santoy. Tanaka tastează la un laptop. Santoy își trage un scaun și se așează la masa celor patru.

— Salut, zice. Știți despre ce este vorba, am discutat.

Pe masă se află niște cărți de joc.

Poate că o să ne propună un pocher în cinci. Numai așa, ca să ne arate că este imprevizibil. Ar putea să spună plus un miliard. Tot i-ar mai rămâne destul. Dacă-i rup gâtul, mor și eu, pe loc. Sunt al lui.

Santoy strânge cărțile de joc risipite pe masă și începe să le amestece mașinal.

— Domnule Tanaka, zice. Dacă ești amabil!

Japonezul citește pe display:

— Ar fi necesare pigmentarea și învățarea limbii. Un amestec de romani, română și engleză. Fond principal de cuvinte: limba romani, dialectul vlah. Probleme cu accentul: zero. Cinci sute de cuvinte sunt necesare pentru o comunicare simplă. Perioada minimă de învățare: douăzeci și unu de zile. Cu folosirea traductorului: cinci zile pentru învățarea bazei de articulație și exersarea vorbitului cu interval.

— Detalii, te rog!

— Traductorul formulează răspunsul sau întrebarea. Subiectul reproduce. Cu o întârziere. Se învață o tehnică. Interlocutorul nu-și dă seama.

— Crede că discută cu unul cam greu de cap? Întreabă San- toy. - Nimeni nu zâmbește. - Da?

— Analogie corectă, spune Tanaka, fără să-și ridice privirea.

Apoi pune pe masă un obiect mic.

— Traductorul. Se ține în buzunar. Microfonul, în ureche.

John ridică o mână. Santoy își înclină afirmativ capul chel.

— Babe nu va reuși. Eu și John, da.

— Babe va fi surdomut, zice Tanaka. Va învăța câteva semne de bază. Domnule Santoy?

— Afirmativ. Despre pigmentare, te rog!

— Ultraviolete. Nu și în cazul dumneavoastră. Nu aveți suficientă melanină.

— Soluții!

— Intervenție genetică. Două posibilități. Prima, pentru treizeci de zile. A doua, definitivă.

— Nu vreau să devin negru pentru totdeauna, spune Santoy, cu o strâmbătură.

Ăsta vrea să fie un zâmbet. Tanaka, în schimb, nu este în stare nici de atât.

— Domnul Santoy, zice Tanaka, poate să joace rolul vizitatorului bogat. Amator de senzații tari.

— Așa va fi, spune Santoy. Nu mă pigmentez. - își mângâie mustața îndelung. - în fond, există și varianta cumpărării. Totul se poate obține cu bani.

— Dacă-mi permiteți, zice Tanaka. Doamna Santoy a rămas de bunăvoie în România. Protectorul ei este un om cu bani și cu putere. Nu-l puteți cumpăra.

— Cum ai zis că-1 cheamă?

— Ducele Dan Bereketo, zis Bango.

— Ducele! pufnește Santoy.

18

Tanaka așteaptă imperturbabil. Apoi continuă:

— Reședința sa este în Cravy, un oraș din Oltenia. Este

al doilea om din Rominia ca putere efectivă. Are armata lui. împăratul vede în el un rival.

John ridică o mână. Santoy îi face semn să vorbească.

— De ce nu trimiteți o echipă de profesioniști, să o aducă pe doamna?

— Fiindcă mă interesează țara. Sunt în stare să merg cu voi. Renata este drogată, de-aia stă cu țiganul ăla. Dar dacă îi place, fără să fie drogată? Hm? Ce ne facem? Nu putem s-o răpim ca pe o păpușă.

Se aude un semnal melodios.

— Băieții de afară, spune Tanaka. Vorbiți cu ei?

Santoy ascultă până la capăt semnalul și spune:

— Să intre!

După un minut, în *saloon* apare o fată înaltă, rasă în cap. Este nespălată și îmbrăcată cu veșminte pescuite din lada de gunoi. Pe fața ei frumușică, jeg. Poartă mai multe amulete, cranii. Și vreo două oase umane, autentice. Scoase din vreun mormânt?

— Ce s-a întâmplat, Jane? o întreabă Santoy, resemnat.

Este foarte bine făcută. Spălată și îmbrăcată ca lumea, ar fi nemaipomenită. Nu vrea cu nici unul dintre noi. Doar cu jechoșii ei.

— Ia ascultă, Paul Santoy, se răstește fata, drept cine mă iei? Ești tatăl meu. Ce-i cu asta? Ai luat-o de nevastă pe curva aia cu ifose de intelectuală și te-ai țicnit cu totul. Acum vrei să te duci după ea, prostul dracului!

N-are ce face, trebuie să-i înghită toate porcăriile. Este singura lui moștenitoare. Nu mai face copii, în niciun fel. Poate că-i și place să fie călcat în picioare. Toți sunt slugile lui. Are și el un stăpân. Asta se leagă cu biciuirile. Ce-l mai tăbăcea Renata! Asta numai eu o știu. Mai este și chestia cu sinuciderea. Cine încearcă va mai încerca. Nu vrea s-o supere.

— Ce-ai găsit la ea? continuă Jane să strige. Îți dădeam eu douăzeci mai bune.

Santoy tace și îi face semn fetei să se așeze. Dave se ridică și trage un scaun. Jane se trânteste pe el și scoate o țigară. O aprinde. Marijuana. Izul drogului este amestecat

cu un altul, mai neplăcut.

Da, ăsta este miros de jeg. Îl știi foarte bine. Și când te gândești ce corp frumos are fata asta!

— Jane, începe precaut Santoy, nu cred că...

— Gura, spune fata, mai degrabă veselă decât mânioasă. Mie nu-mi spui Jane. Numele meu este Nasty! Să-ți intre bine în cap! De câte ori să-ți mai repet?

Fata se așează mai bine pe scaun, întinzându-și picioarele lungi. Mai trage un fum și, pe negândite, începe să râdă.

— Oameni buni, zice, sunteți niște băieți simpatici! Și tu, ăla bătrân! Pe cinstea mea că da! - Se uită pe rând la cele trei gorile. - Mă întreb de ce nu m-am regulat cu nici unul dintre voi până azi. Îmi voi repara greșala cât de curând. Da, da! - Este din ce în ce mai veselă. - Nu pricep cum am putut să mă supăr pe idiotul ăsta bătrân. Hai la mama, să te pupe ea!

— Vezi Nasty, zice Santoy resemnat, cât de simple sunt toate?

Tanaka tastează ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În ochii albaștri al lui Babe se citește pofta. Ceilalți doi, John și Dave, impasibili.

În secvența următoare, Nasty nu mai este prea veselă. Face niște mișcări ciudate, se smucește ușor. Se uită la cei cinci bărbați pe rând, cu atenție, de parcă ar observa la ei mari ciudățenii.

Ochii ei holbați de uimire!

Fata are gesturi dezordonate, de parcă ar vrea să alunge o insectă cu zbor capricios, invizibilă pentru ceilalți. Nu mai este deloc veselă. *Paliditate, tremurături ale mâinilor și bustului.* Pupilele i s-au dilatat, negrul lor acoperă aproape tot albastrul irisului. Parcă nu-i mai ajunge aerul. Se ridică brusc, clătinându-se. Merge spre o masă alăturată. Se așează.

20

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Atenție, băieți! zice. - Vocea ei e răgușită. - Acum Nasty pleacă. Se duce dracului. Da! Vă fut pe toți! N-am treabă cu nici unul. Nici cu tine, bătrâne! Nu-mi pasă de nimeni. - Scoate o seringă mică și o agită prin aer. - Curara!

Foarte palid, Santoy se ridică și face un pas spre ea.
Este cumplit de speriat.

— Stop! strigă Nasty cu glas spart. Nicio mișcare!
Curara distruge nervii motori, nu și pe cei senzitivi!

Santoy se reasează pe scaun. Nasty își apropie încet
acul seringii de gât.

3. Hong Kong, China, Hotel Hilton, 666 Saturday. 06. 22. 2058

EDEN, ADRIAN (FOST POPESCU, ADRIAN), 33 ANI, CETĂȚEAN AMERICAN EMIGRAT DIN ROMINIA ÎN ANUL 2050, COPREȘEDINTELE ORGANIZAȚIEI „WHITE GROUP”, DE ORIENTARE RASISTĂ. PREOCUPARE DECLARATĂ PENTRU CERCETAREA SOCIOLOGICĂ ÎN MATERIE DE RASE ȘI ETNII. ORGANIZAȚIA NU ARE PREOCUPĂRI POLITICE ȘI NICI LEGĂTURI DOVEDITE CU INTREPID.

— De ce ai luat apartamentul 666? întrebă Eden.

— Așa s-a nimerit, răspunse nepăsător Herbert. Da' ce? Are numărul ăsta ceva mai deosebit? - își scărpină pieptul păros, de mistreț. - Puteam să iau altul. Maimuțele de la recepție sunt nemaipomenit de politicoase. îți dau orice, dacă plătești. - Râse gros. - Cum pentru noi banii nu sunt o problemă...

Eden îl privi cu un dispreț de-abia ascuns. înfățișarea lui aristocratică era cum nu se poate mai deosebită de vulgaritatea lui Herb. Era blond, subțire și agil, cu ochii de un albastru rece. Celălalt, în schimb, era o masă de mușchi. Ochii lui căprui priveau cu o inocență de ierbivor.

Este un bivol capabil să turbeze atunci când te aștepți mai puțin.

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Chiar, ce este cu numărul? se interesă Anne din fotoliul unde stătea într-o poziție provocatoare. - Albeața aproape nefirească a pielii ei era izbitoare. - Magie?

— Este numărul diavolului, al antichristului. în Biblie, este cel al fiarei. Fiți atenții „Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șazeci și

șase." Așa scrie în Biblie.

Herb nu zise nicio vorbă, dar expresia feței lui era de dispreț și milă. *Impotentul ăsta știe tot felul de prostii, dar când este la o adicătelea, nu face față. Tot la mine vine Angelica. S-a tâmpit de-atâta citit. Totuși, este băiat bun. Se face că nu bagă de seamă că eu și Anne...*

— Crezi că este o lucrătură? întrebă Anne, din ce în ce mai lenevoasă. Adică i-au dat lui Herb apartamentul ăsta dinadins? Nu din întâmplare?

Adrian începu să se plimbe prin încăpere cu pași elastici. Pe fața lui înghețată nu se putea citi nimic.

— Ar putea fi o cheie. Cineva vrea să ne dea de veste că planurile noastre sunt cunoscute.

— Prostii! spuse Anne disprețuitoare. Cine crezi că știe toate chichițele astea cu numărul fiarei? Dacă are cineva treabă cu tine îți bagă un glonț în cap și-atât. - Își dezveli și mai mult pulpele de marmură albă. - Uneori mă întreb dacă ești în toate mințile. Cum dracu' de ne conduci tu pe noi?

— Puțin îmi pasă de tine. Fii tu șefă, amărâto! Sau fă-1 șef pe prietenul nostru Herb! Hm? Se bagă vreunul? Cretinii dracului!

Anne făcu un semn către Herb, fluturându-și mâna pe lângă părul ei roșcat. *Are mai multă minte decât o sută ca Herb, ce-i al lui e-al lui. N-avem unul mai deștept ca el. Numai un creier ca al lui ar fi putut scorni așa ceva. Odată mi-a spus că este reîncarnarea lui Hitler. O fi. Și ăla era cam impotent, după câte am citit.*

— Gata cu tâmpeniile! spuse Adrian, uitându-se la ceas. Maimuțele astea galbene nu întârzie niciodată. Nu sunt ca noi, ăștia... Știm noi care...

Se auzi o scurtă melodie cristalină și odihnitoare. Aproape imediat se aprinse o lumină albastră.

— Au venit, zise Adrian. Întâmpină-i, Anne!

Femeia își părăsi brusc postura de cadână nemulțumită și se ridică din fotoliu. Le verifică rapid codurile celor de afară și-i lăasă să intre. Erau trei asiatici relativ mici de statură, îmbrăcați în stil european, în costume identice, negre-argintii. Părul lor era negru sau proaspăt vopsit. Minuțios fardați. Era imposibil să le stabilești vârsta cu o aproximație mai mică de douăzeci.

Fără strângeri de mâini. Cei trei se înclinară politicos, cu zâmbete mieroase, la care ochii nu participau. Adrian îi făcu semn din cap lui Herb. Acesta, fără un cuvânt, părăsi apartamentul.

— Doamna? Întrebă unul dintre musafiri.

Acesta intrase primul, era deci șeful.

— Ia parte la discuție, răspunse sec Eden.

— Prea bine, nu ne deranjează. - Engleza omului era corectă, dar avea tendința de a aluneca în niște intonații muzicale, ciudate. - Putem începe instalarea?

— Ce anume?

— Avem cu noi un specialist. - El arată pe unul dintre însoțitorii săi, cu un gest ceremonios. - El va instala câteva dispozitive. Vom fi siguri că nu ne ascultă și nu ne filmează nimeni.

Adrian făcu un semn neglijent cu mâna. Era de acord. *Nu cred că vreun neavizat ar fi în stare să-și închipuie ce am eu de gând. Este ceva de neconceput.*

Tehnicianul scoase dintr-o valiză argintie niște tije telescopice, având aerul că face o demonstrație comercială. La capetele acestora instalează niște obiecte sferice. Alte câteva își găsiră locurile pe tavan și pe mocheta de culoare mov. După ce termină, omul execută o înclinare ușoară către Adrian.

— Propun să stăm la mijloc, spuse al doilea negociator. - Vorbea ceva mai gutural și avea un alt accent. - Nimeni din lume nu poate să ne asculte sau să ne vadă.

— în afară de bunul Dumnezeu, spuse Adrian, foarte serios.

Cei trei asiatici zâmbiră politicos.

Să fie galbenii ntai deștepți decât noi? Așa spun anumite măsurători ale inteligențelor.

Tehnicianul aduse, fără să-și mai ceară voie, trei scaune. Două le așează în fața fotoliilor, al treilea ceva mai în spate.

— Noi vom sta pe scaune, dacă ne permiteți, spuse șeful.

Adrian se așează pe un braț al fotoliului său. *Să nu mă domine.* Anne rămase impasibilă pe fotoliul ei.

— Doamnă, domnule, începu șeful cu o voce schimbată, oficială. Grupul nostru este în măsură să onoreze comanda dumneavoastră. Rămâne să depuneți în contul nostru suma convenită. După livrare, firește.

Ăștia capătă alt glas când vine vorba de mulți bani.

— Ați încasat de la noi, zise Eden, o sumă astronomică. Pentru cercetări. Pentru a încheia conturile, trebuie să ne convingem că jucăria funcționează.

Șeful asiaticilor avu o grimasă abia perceptibilă, rapid înlocuită cu un zâmbet.

— Domnule Eden, niciodată cineva nu s-a îndoit de produsele noastre. Este în joc un prestigiu mondial. Noi am făcut teste, evident.

Eden vorbi ca și cum nu l-ar fi auzit:

— Propunerea mea v-a relansat. Știu că aveți dificultăți. V-am scos din căcat, completă el pe românește.

— Vă rog? întrebă șeful. N-am înțeles ce-ați spus.

— N-are importanță. - Eden lăsă impresia că vrea să se ridice. Renunță, rămânând cu spatele exagerat de drept și cu capul ușor lăsat pe spate. - Dacă vreți banii, trebuie să testați pentru noi produsul. Unul dintre oamenii mei trebuie să asiste personal. - Ochii albaștri ai lui Eden luciră. - Este clar?

— Permiteți-mi, vă rog, să mă consult cu asociatul meu. - începu să vorbească repede, într-o limbă necunoscută. Vocea lui era parcă a altui om. Celălalt îi răspunse după o scurtă ezitare. - încă un moment, vă rog!

Acum seamă mai mult decât oricând cu niște șerpi veninoși întărâtați de ceva.

Dialogul celor doi se prelungi. Anne, imobilă până atunci, își mișcă picioarele ei albe și lungi. Își aprinse o țigară, suflă fumul în stil de vampă. Șeful se întoarse spre Eden, cu zâmbetul regăsit.

— Am luat o decizie, spuse. Vom organiza un test pentru dumneavoastră. - Zâmbetul îi pieri pentru câteva clipe. Începu să accentueze cuvintele într-un mod amenințător. - Suntem siguri că produsul nostru este absolut eficient. Costul testului va fi achitat de dumneavoastră.

Adrian se relaxă.

— Văd că sunteți rezonabili, zise. De altfel, știți că banii vin de la INTREPID, nu sunt din buzunarul meu. Logic este să am și protecția lor.

Șeful zâmbi:

— Noi putem spune același lucru. Vom mai face afaceri cu ei. Cât privește dificultățile noastre... Nu trebuie să vă îngrijorați... INTREPID s-a interesat de problema dumneavoastră. Asta a fost tot. Vă vom ține la curent în modul folosit și până acum.

Eden se ridică lent, seniorial. Le indica astfel celor trei că întrevederea s-a terminat.

Este paranoic, se comportă de parcă ar fi cel mai puternic om din lume.

Asiaticii nu păruă vexați. Tehnicianul își strânse rapid instalația. Cei trei se înclinară politicos, făcând câțiva pași fără să-și arate spinările, de parcă ar fi părăsit un cap încoronat.

Ăștia își bat joc de noi, este clar.

După revenirea lui Herb, Anne îl întrebă iritată pe Adrian:

— Ia spune, ce-i cu tot misterul ăsta? Și de ce costă atât de mult? Ce fel de substanță fac maimuțele astea? Hm?

— Costă, răspunse evaziv Adrian.

— N-ar trebui să fie atât de scump. Este o substanță psihotropă, la urma urmelor. E multă, adevărat. Totuși, prețul este prea mare.

— De ce te bagi tu în chestii de-astea? întrebă disprețuitor Adrian. Nu sunt lucruri pentru femei.

— Ba sunt, zise Anne încrâncenată. Tu uiți cu cine vorbești. Eu am plecat din România, ca și tine. Țigarii mi-au omorât toată familia și aș vrea să-i văd pedepsiți.

— A fost o *vendetta*, dragă, interveni Herb, căscând de plictiseală. Ai tăi au început.

— De unde știi tu, bivol tâmpit, cine a început? strigă femeia. Cunoști istoria Țiganilor din România? Habar n-ai de nimic. Ai fost și ești doar un armăsar bun să le fută pe femei. Asta ai făcut în România, asta faci și aici.

— Inclusiv pe Țigăncile albite, interveni Adrian cu un zâmbet crud.

— Duceți-vă amândoi dracului! strigă Anne. Îmi vine uneori să vă las și să mă duc aiurea. - Își aprinse o țigară și se calmă brusc. Fața ei albă exprimă interesul civilizat pentru o problemă. - Totuși, vrei să-mi răspunzi la întrebare, Adrian?

— Noi vrem să contracărăm acțiunile chezașilor. Substanța creează o senzație de disconfort psihic. La nivel de masă. Cu timpul, se vor decide să plece. În fond, ce-i ține legați acolo? Emisiunile de televiziune? Să zicem că da. Ar exista și o substanță, se spune. Nu se știe cum este răspândită, probabil tot prin aer.

— De ce *tot* prin aer?

— Fiindcă substanța noastră lucrează așa. Trece fără probleme prin piele și ajunge rapid în sânge. Este detectabilă doar câteva ore, dar are efect lung. Nu e dăunătoare, oricum. Și nici nu vor pleca toți, fii liniștită. Dacă reușim să păstrăm secretul, treaba va merge foarte bine.

— Nu-ți face griji, Angelico! interveni Herb.

Anne, din nou înfuriată, răcni:

— Nu-mi mai spune Angelica. Vreau să uit numele ăsta. - Se ridică din fotoliu și se apropie felin de Adrian. Îl

mângâie și i se așază în brațe. - Ia spune, frumosule, nu cumva ai de gând vreo treabă murdară?

— Nici vorbă, spuse Eden cu glas prietenos.

4. Cravy, Rominia, Palatul Ducal Duminică, 23. 06. 2058

„Eu, Renata Santoy, încep să-mi scriu jurnalul. Voi reproduce în el documente, citate din presă, mărturii inedite.”

„Aici este altă lume. Nu regret că am rămas. Poate Santoy să trimită și o mie de mesaje, tot n-o să mă aibă curând înapoi. A crezut că mă dă gata. Țara mea, fato! Acolo te duci! A reușit să mă piardă. Am trăit o regăsire, din prima clipă. Reîncarnare? Am locuit aici într-o altă existență? Am știut de la început că voi rămâne.”

„Ești drogată. Așa mi-a transmis prin ăla care arăta ca un star TV. Nu-i prost, bătrânul. A crezut că mă prinde în undiță. Cad pe spate și plec împreună cu *Macho Man*. Ce idiot! L-am folosit câteva zile și după aia l-am expediat la Houston, Texas. Bun tip! Un alb nu este în stare de așa ceva, la pat. Bango nu s-a supărat, nu se uită la mărunțișuri de-astea. Mi-a spus doar că băiatul este seronegativ și n-are nici alte chestii transmisibile. Numai că nu mi-a zis: Fute-te cu el, fato! Nici n-am făcut altceva, drept să spun!”

„Bango este șchiop și bătrân, dar fascinant. Dracul să-l ia, dar la o adicăteala este ca un câine. Nu mai termină niciodată, de ți se și urăște. Vrea totul. Baxt al II-lea, servitorul meu! Așa zice. Auzi! Ca ăla din Antichitate. Lua regi prizonieri și îi puneă să-l servească la masă, în chip de sclavi. Bango vorbește ca ultimul rom, dar știe să fie și domn, dacă este cazul. Se distrează. Dacă Baxt vorbește ca un sucitor, eu de ce s-o fac pe mahărul!? Nu știu ce-a învățit în tinerețe, nimeni nu-mi spune

nimic. Oamenii lui sunt foarte devotați, bine dresați. Toți o rup pe englezește. Mai amestecă vorbe necunoscute, dar pricep ce vor să spună. Până la urmă o să le învâț limba și gata."

„Un profesor de-al meu zicea că unele cuvinte nu mai au ce căuta în dicționar. Sunt arhaisme. «Ridicol» ar fi unul dintre ele. Avea dreptate. Bango este duce. Ducele Bereketo. Cine nu-i zice înălțimea Voastră o încurcă. Eu îi spun pe nume doar în pat! M-am dat jos, înălțimea Voastră. M-am urcat la loc, Dane! Tu! Are umor, dar nu față de el însuși. Un prieten vechi de-al lui s-a scăpat și i-a spus pe nume de față cu mine. A devenit palid și n-a zis nimic. Din ziua aceea nu l-a mai văzut nimeni pe omul cu pricina. Nu pricep cum de nu este gelos. De ce mi l-a lăsat pe *Macho*? Mister Bango este cumva ridicol? Ducele Bereketo? Este, practic, șef de stat. Nu mai e loc pentru ridicol."

„I-am spus că vreau să mă documentez despre Rominia. Cum să nu, câte surse vrei. Avem și istorici. Țștia pot să-ți spună pe gură ce și cum a fost. Mă interesează ultimii cincizeci de ani. De ce au emigrat românii? Ce i-a împins? Lipsa forței de muncă în Vest. Corect, dar asta nu explică exodul. Ce forță malefică i-a mânat? Acum vreo treizeci de ani, românii au început să aibă un succes nebun în Occident. Emigrau fără probleme, își găseau ușor de lucru. I-au ajutat niște organizații. Mitul epocii: românii își dau măsura doar în străinătate."

„Dar romii? Cum de au venit din alte țări în Rominia? (Inițial, numele țării a fost România. Apoi, Romînia. Din 2025, numele oficial este cel de astăzi.) I-a adus religia, dar și avantajele materiale. Rominia n-are probleme alimentare. Primește în mod constant ajutoare. De la cine? Aici încep neclaritățile. Organizații filantropice anonime. Trimit sistematic alimente, îmbrăcăminte, medicamente. Există și o oarecare producție de bunuri materiale. Românii rămași sunt o minoritate harnică. Cei mai multi dintre ei locuiesc la țară. Cu mici excepții, pă-mântul le aparține romilor. Țăranii români îl lucrează în sistemul numit cândva dijmă. Proprietarul ia o parte din produse,

cea mai mare. Există români și în orașe. Aceștia, de regulă, au acces doar la poziții sociale modeste. Servitori, mici meseriași. Domeniul serviciilor publice. Există și medici români. Lacună în documentare."

„Profesorul meu de politologic ar avea ce studia aici. Cum funcționează instituțiile? Învățământ nu există, practic. Cine vrea are acces la instrucția la distanță sau își angajează profesori. Copiii oamenilor avuți studiază în Occident. Bango are o diplomă în politologic de la Harvard. Multe amintesc de situația din Evul Mediu. Există câțiva oameni foarte puternici. Ei stăpânesc anumite regiuni, au armate proprii și se supun împăratului mai mult simbolic. Fiecare dintre ei percepe impozite în nume propriu și varsă o cotă la vistieria statului. Bango, amantul meu șchiop, 49 ani, este cel mai puternic, după Baxt al II-lea. Nu cumva el este cel mai tare? Odată mi-a spus, cu rânjelul lui de șacal, s-ar putea să ne mutăm. Unde altundeva decât la Bukry?"

„Bango este curajos, dar ține cont de faptul că Baxt este te-lepat. Uneori. Citește de la mare distanță gânduri care nu-i sunt destinate. De neînțeles. Aici vrăjitoria este în floare. Orice e posibil în Rominia, așa se spune. Dacă n-ar fi avut-o pe-asta, de mult mi-ar fi turnat vin în pahar. Așa mi-a spus Bango, odată. De ce nu pui să-1 omoare? Fiindcă poate să-mi facă rău și după moarte. Trebuie să moară într-un fel anume. Numai așa. Glonțul de argint? Prostii, superstiții? De fapt, vrăjitoria este o realitate." *(Jurnalul Renalei Santoy)*

Chezășii Trezirii

„Mecanismele sociale din Rominia ar fi de neconceput fără Chezășii Trezirii, o organizație religioasă cu o remarcabilă forță centripetă. CT a preluat, practic, numeroase funcții ale statului. Situația amintește de Evul Mediu creștin."

„La începutul acestui mileniu, Biserica Ortodoxă deținea încă o poziție de prim ordin, în ciuda unor eșecuri parțiale. A

urmat împuținarea drastică a populației românești, ca urmare a scăderii natalității și a emigrărilor. Romii au devenit etnie majoritară. CT a înregistrat o ascensiune spectaculoasă. În anul 2015 a fost recunoscută oficial, iar în 2020 membrii ei erau mai numeroși decât ortodocșii. În 2035, doctrina CT a devenit religie de stat. BO n-a fost interzisă, dar a pierdut tot mai mult teren. Azi, membrii ei sunt puțini, iar sistemul ierahnic s-a dezmembrat. Se mai oficiază slujbe ortodoxe doar în unele sate locuite de români. Cele mai multe biserici ortodoxe s-au prăbușit sau au fost avariate la marele cutremur din 2019. Unele au fost deteriorate în timpul invaziei din 2021 și în perioada Dictaturii Albe (2023 - 2024). Altele au primit diverse alte destinații. În Bukry, o singură biserică ortodoxă este bine întreținută. În ea se oficiază slujbe religioase la cerere, în schimbul unor taxe foarte ridicate, accesibile doar turiștilor bogați."

„Locașurile de cult ale CT, numite case de rugăciuni, sunt numeroase. Predicatorii, cu foarte puține excepții, fac parte din etnia dominantă. Intrarea în rândurile lor înseamnă un mare succes social. Șeful spiritual al al CT este marele predicator Opruno, 80. Prestigiul său este imens. Împăratul ține întotdeauna cont de părerile sale. Predicile lunare ale lui Opruno sunt evenimente naționale. Romii vin din toată țara, pentru a-l asculta. Marele Predicator vorbește în Marea Casă de Rugăciuni, o clădire enormă, construită din ordinul dictatorului Ceaușescu în deceniul al nouălea. Cândva, în locul unde se află ar fi fost un hipodrom."

„Doctrina CT amintește de unele secte de la sfârșitul secolului trecut, fiind un neoprotestantism. Astfel, nu este recunoscută Sfânta Treime, entitatea spirituală formată din Dumnezeu Tatăl, Iisus Hristos și Sfântul Duh. Unii teoreticieni afirmă că în mod practic organizația CT s-a despărțit de creștinism. De altfel, membrii ei nu-și fac cruce și se prezintă drept credincioși, nu creștini." (*The European Magazine*)

O țară fascinantă

„Omul de azi nu se mai miră de nimic, atunci când este vorba despre noutăți. Uimirea i-o mai stârnește doar trecutul. Sunt în România pentru a verifica dacă aici este într-adevăr așa cum se spune că este. Putem să-i mai uimim pe abonații noștri? Sunt Dona Shirley și mă aflu în Muzeul Vivant Herestry din Bukry, fostul București. Aici nimic nu s-a schimbat, ba chiar putem să spunem că săgeata timpului arată în sens invers. Romii locuiesc în corturi tradiționale și practică meserii astăzi dispărute. Atracția numărul unu sunt ghicitoarele. La un moment dat, cartomancia și chiromancia au decăzut în Occident. Cum se știe, există programe de calculator capabile să interpreteze instantaneu orice configurație a cărților de joc sau a liniilor dintr-o palmă. S-a constatat însă că ghicitul improvizat este mai profund sau, în orice caz, mai excitant. Am verificat personal această idee. Bătrâna pe care o vedeți mi-a spus că voi muri în trei săptămâni, trei luni sau trei ani. Vesel, nu? (*Correspondență INTERNET*)

Marele predicator dixit

„Știm cu toții de ce organizația noastră religioasă se numește Chezășii Trezirii. Fiindcă noi le-am spus oamenilor să se trezească din somnul lor cu vise mincinoase și să se apropie de adevărata credință. Diavolul stă în mașini și în tot felul de blestemății, în stare să-l împiedice pe om să se apropie de lumea lui Dumnezeu. El a izvodit tot felul de scule netrebuicioase. El și numai el. Ochii noștri văd ce se întâmplă în țările unde stăpân este diavolul. Oamenii se îmbolnăvesc și trăiesc puțin. Aerul și apa sunt stricate. Criminalii umblă liberi pe străzi și nebunii tot așa. Noi n-avem decât ce ne trebuie, dar suntem fericiți. Nu întâmplător mulți oameni din alte țări vin să trăiască la noi. Nu-i putem primi decât pe cei de-un sânge cu noi. Așa este drept. Unii ne disprețuiesc, fiindcă suntem săraci. Dar bogăția din țările stăpânite de diavol este prea scump

plătită. Balanța lumii a fost stricată tocmai din dorința drăcească de îmbogățire. Nouă ne trebuie puțin pentru a trăi și a ne crește copiii. Ne mândrim cu asta. Răspлата este curățenia noastră sufletească. Consumul este păcătos și noi o știm. Noi, romii, mai știm că tehnologia este unul dintre numele diavolului. Noi trăim în mici grupuri, unde toți se cunosc între ei. Așa trebuie, așa ne-a sfătuit Dumnezeuul nostru." (*The Bukry Journal*)

„Lucrurile nu stau așa în realitate, dar cei de aici au învățat de multă vreme că vorbele sunt una, iar faptele, alta. Oamenii sunt condiționați psihic, altfel n-ar rezista. Nu cunosc încă metodele folosite în acest scop. Mă înșel? Judec totul după modul de viață american? Sunt sclava comodității și nu știu cum este să nu dai doi bani pe ea? Nu cumva visul oricărui american de a fi prosper, inclusiv psihic, este doar unul dintre cele posibile?" (*Jurnalul Renatei Santoy*)

5. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Luni, 24. 06. 2058

SANTANA, TOM, 29 ANI. DUBLĂ CETĂȚENIE, ROMINĂ ȘI ITALIANĂ. REZIDENT ÎN ROMINIA DIN ANUL 2050. ÎNIȚIAL, CLOVN MUZICAL ȘI CERȘETOR OCAZIONAL. A VENIT ÎN ROMINIA ATRAS DE CHEZĂȘII TREZIRII ȘI S-A BOTEZAT. ARE ACCES ÎN CERCUL ÎMPĂRATULUI. PROTEJAT DE POLIȚIA IMPERIALĂ. VIZITE PERIODICE LA PALAT. SOCOTIT A FI CEL MAI BUN MEDIUM DIN ROMINIA. GHICITOR ÎN CĂRȚI. SE CREDE CĂ DECIZIILE MAJORE ALE ÎMPĂRATULUI NU SUNT LUATE DECÂT DUPĂ CONSULTAREA LUI. NU I SE CUNOAȘTE VREO LEGĂTURĂ HETERO SAU HOMOSEXUALĂ. LOCUIEȘTE ÎN MUZEUL VIVANT HERESTRY, ÎNTR-UN CORT.

PROFESIA DECLARATĂ: MASOR. PROFESIA REALĂ: PROSTITUȚIA DE LUX. HETEROSEXUAL. RELAȚII ÎN ÎNALTA SOCIETATE. PROTEJAT DE..., SOȚIA LUI... COMPORTAMENT LOIAL.

La intrarea în Herestry, Brad aude un fluierat scurt. Se oprește. Din spatele unui stâlp de beton apare un polițist. Merge agale, trăgând dintr-o țigară.

— Să trăiți! zice Brad, slugarnic.

— Să trăiești și tu! Cartela!

Brad îi întinde un dreptunghi de plastic. Polițistul îl introduce într-un decodor portativ. Citește și se strâmbă ușor.

— E-n regulă, zice. La cine te duci?

— La Rada.

— Bine.

— Să trăiți!

În cortul babei Rada nu este niciun vizitator. Brad îi spune direct ce ar vrea de la ea. I-a povestit cineva că baba nu este deloc proastă și nu are rost să umble cu grețuri. O roagă să-l ajute.

— În cortul lui Santana nu intră cine vrea, spune baba. Se știe că are relații mari. Ca dovadă, a fost botezat, deși n-are nicio treabă cu țiganii. Puține cazuri ca al lui. La început, știi tu, când nu era testul, s-au botezat și destui vopsiți. De acum douăzeci de ani, nexam, n-a mai ținut.

— Dar văd că ești informată, coană Rado, zice Brad, amabil. Și vorbești ca o doamnă, zău așa. Ce-ai făcut la viața dumitale?

— Măi, băiatule... Ce știi tu? Trebuie să fii de toate pe lumea asta. Am făcut ceva școală, pe vremuri. După aia am uitat ce-am învățat, că așa a fost cazul. Am început să ghicesc. La altceva n-am fost bună. Meseria asta are căutare. Câștig un ban.

Brad se uită zâmbitor cum Rada își aprinde pipa și suflă tacticos fumul.

33

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Zici că vrei să iei legătura cu Tom, cu Santana. Să-ți ghicească, cică. Laturi. Dar asta-i treaba altora, nu a mea. - Se mișcă pe scăunelul ei jos. - Nu ți-a fost frică să vii la mine?

— De ce să-mi fie?

— De ce... Știi tu... Nu ești de-al nostru. Norocul tău este că ai treabă cu o femeie de grangur. Nici nu mă mir, fiindcă ești om frumos. De-aia te lasă să umbli pe unde ți se scoală ție. Știi tu, țin evidența, băieții. Se fac că nu știu cine ești. Totuși, ce treabă ai cu Tom? Nu este de-al tău, este italian. Ce bengă ai cu el? Hm? Ia spune tu babei!

— Zău, coană Rado! Vreau să-mi spună și mie viitorul. Atât. Nu pot să mă duc direct la el, că nu e voie. Știi dumneata mai bine decât mine. Mi-a spus o clientă de-a mea că o să mă ajuti, dacă te rog frumos.

Baba Rada îl privește țintă:

— Mă, băiatule, pot să-ți ghicesc și eu, dar nu sunt ca Tom. N-am elastic la bengă. Eu fac așa cum am învățat, citesc cărțile. Atât. Nu pot să mă pun cu el. De ce crezi că intră acolo unde eu n-am fost și n-am să calc vreodată? Cei mari s-au prins că nu spune niciodată lafuri.

— Cum?

— Uite-așa. Am vorbit de câteva ori cu el, ca între meseriași. Odată s-a scăpat și mi-a suflat una. Cum că el n-are niciun merit, că nu știu ce entitate i le spune pe toate.

— Entitate?

— Da, mă băiatule. Până la coadă am priceput că ar fi ceva din altă lume. El, Tom, numai întinde cărțile și ăla, cine-o fi, îi șoptește la ureche. D-aia nu se atinge nimeni de el. Odată l-au prins unii să i-o dea la creț, numai ca să-și bată joc de el. N-a ținut. Au ieșit ca din pământ niște bălăbăni în civil și i-au luat cu jirul pe laminoriști. După aia nu i-a mai văzut nimeni pe aici. Ba nu, unul a mai fost. Se vedea cât de colo că avea greieri la cap. De atunci, toți știu că Tom trebuie lăsat în pace.

— Și cum ajung să vorbesc cu el?

34

BUCUREȘTI, 2058
Grant

Roberto R.

— Dacă nu ți-e târșeală, du-te singur la cortul lui, poate ai noroc.

Brad se uită la ridurile babei Rada. *La banii ei și-ar putea face o operație. Să se întinerească. Sau n-are chiar așa de multi?*

— Adu-1 dumneata aici! Te plătesc. Cât vrei?

Baba Rada îl privește pieziș.

— Am auzit că ești un băiat cu Iove. îi tragi tighele lui Argy... E clienta mea, mi-a spus. Câtă verzitură îmi dai? *Arată foarte bine vierul ăsta de husăn. Argy zicea că n-a mai întâlnit ștoi ca al lui. Nici la negri. Ce-ar fi să-l pun la ciocneală?*

Brad își aprinde o țigară. Baba, o altă pipă. *Da' bun tutun mai are! Parcă văd că-i din Olanda, de-ăla fiert în miere. Primesc din toate părțile, numai să stea cumiți pe loc.*

— Da' dacă nu vreau bani? întreabă Rada, zâmbind din dantura ei falsă, strălucitoare.

Brad nu se miră deloc. Se uită calm în ochii ei:

— Vrei să te servesc? Acum, pe loc? Nu mă deranjează, numai că am tarife foarte mari. Trebuie să mai ieși dumneata cu verzitură.

— Bine, se mohorăște bătrâna. O mie. înainte. Dacă nu ți-1 aduc, îți dau banii înapoi.

Cu banii băgați în sân, Rada pleacă. Rămas singur, Brad începe să se uite mai atent în jurul său. *Aici trebuie să fie destule jucării pentru ascultare. Vine lume bună. Interiorul cortului este foarte modest. Baba doarme pe jos, pe niște țeale. N-are lumină electrică. În mijloc, o vatră și niște pirostii. Intr-un ceaun, urme proaspete de mămăligă. Asta nu se joacă, respectă sfaturile chezașilor. Iarna i-o fi mai greu, dar cu vremea din ultimii ani încălzirea caselor nu mai este o problemă. Pe o măsuță joasă, cu trei picioare, au rămas cărțile de ghicit. Asta este împăratul, O Thagar, uite-l cum stă la mijloc, înconjurat de toți ceilalți. Deasupra capului lui este Diavolul. O Beng. Norocul lui nu se poate explica altfel. Să ai o țară fără să faci nimic altceva decât să aștepti ca ai tăi să se înmulțească, iar ceilalți să moară sau să plece prin alte părți! Și cei rămași, parcă lipsiți de coaie, să se transforme în slugile tale!*

Bătrâna Rada intră în cort urmată de Tom Santana. Mutră de viezure. îmbrăcat sărăcăcios, cum recomandă chezașii. îi ține palmele undeva deasupra pântecului, de parcă ar fi un popă de modă veche. în lumina slabă din cort, ochii lui par nefiresc de strălucitori. *Așa cred că trebuie să arate un ucigaș de profesie. Părul său blond și*

rar este pieptănat lins și formează o coadă subțire și lungă ce-i ajunge aproape până la brâu. Este desculț. Ungھیile de la picioare sunt vopsite în verde, iar cele de la mâini, lungi ca niște gheare, în albastru.

— Știi cum te cheamă, zice Tom cu o voce subțire, metalică. Cred că știi și ce vrei de la mine.

Brad face un semn circular, arătând înspre pânza murdară a cortului.

— Hai cu mine! Să ne plimbăm puțin! Te rog! Poate o să te ajut și eu vreodată pe tine.

Santana își înclină de câteva ori capul și se întoarce. Iese. Afară, Brad vede că are ochii de două culori diferite. Unul este albastru, celălalt verde.

— Porți lentile de contact? îl întreabă.

— Nu, așa m-am născut. Țștia se cheamă ochi norocoși. - Se uită cercetător. - Ești vopsit. Așa este?

— Da. Unii se înșală. Am făcut-o pentru că femeilor le plac mai mult cei pigmentați. Nu pricep cum ți-ai dat seama. Baba a aflat de la o femeie. Dar tu? Ți-a spus ea?

Tom râde, arătându-și dinții lungi și subțiri:

— Ai o anumită nesiguranță de sine, abia vizibilă. Cine are ochi o vede. De ce n-ai plecat?

— Nici eu nu știu prea bine de ce. Cu meseria mea n-aș fi avut probleme nici în altă parte. Ceva mi-a spus să stau pe loc. Poate și soră-mea...

— S-a întâmplat ceva cu ea?

— A fost bătută și violată. La urmă, cum este obiceiul la unii, au omorât-o. Asta s-a întâmplat când eu aveam șase ani. Pe mine m-au iertat, deși am văzut totul. Figurile băieților mi-au

rămas în minte pentru totdeauna. Nu mai este nici unul în viață.

— Tu i-ai lichidat?

— Nici vorbă, au murit de moarte bună.

Au ieșit dintre corturi, apoi din fostul parc. Au luat-o pe-o stradă plină de gropi, de parcă ar fi fost bombardată. În aer, un miros dulceag. Grămezi de gunoaie.

- Asta-i un hoit, spune Brad. De cinci zile. Ia spune! Totdeauna ai trei după tine?

— I-ai văzut?

— Păi cum? Aud ce vorbim noi acum? Cinstit!

— Aud.

La un noroc, ar trebui să încerc, poate reușesc. Asta ar trebui să le știe pe toate. Brad îi face un semn discret și se oprește. Începe să vorbească din buze, fără să emită vreun sunet. *Înțelegi? Răspunde tot așa!*

Stau unul în fața celuilalt, ca și cum s-ar fi oprit din întâmplare. *Trebuie să spui ceva cu glas tare, mimează Santana. La derută.*

Nu departe de ei se văd ruinele unui monument.

— Asta a fost Arcul de Triumf, spune Brad. *Trebuie să ne întâlnim undeva fără cozile tale.*

— Am auzit că l-au dinamitat acum vreo douăzeci de ani, adaugă Tom. *Va fi foarte greu. Nu știu cum să scap, sunt foarte buni.*

— De ce oare? Nu deranja pe nimeni. *Poate la tine în cort. Vorbim tot așa ca acum.*

— Au făcut-o ca să-i umilească pe români. Linia dură. Împăratului nu i-a plăcut. El este adeptul conviețuirii. Ne întoarcem. *Îmi spui ce ai de spus. Să vedem dacă ne ajută.*

Brad nu mai are cum să-l întrebe cine îi va ajuta. Santana s-a întors și se îndreaptă spre Herestry. I se alătură și pornesc agale. Dintre ruinele unor blocuri apar niște câini flocoși. Mârâie, dar nu se apropie de ei. Un cerșetor bătrân iese din același loc și trece nepăsător printre dulăi.

— Ajutați un biet neputincios! repetă el de câteva ori.

Pentru sufletele dumneavoastră, domnii mei!

Ajunși în dreptul lui, cei doi observă că poartă o străveche uniformă militară. Brad are un rictus. *Ăsta a pierdut trenul. Nu s-a aranjat în niciun fel. Va crăpa printre prietenii lui, câinii.*

Santana scoate o bancnotă de zece dolari și o lasă să cadă pe jos. Bătrânul nu se apropie de ea decât atunci când cei doi au ajuns la o oarecare distanță. Vocea lui hârâită îi urmărește:

— Dumnezeu să vă dea sănătate, domnii mei!

Cortul lui Tom seamănă bine cu acela al bătrânei Rada. Există în plus niște baterii, capabile să aprindă becurile unui policandru de cristal.

— Nu pot să stau în semiobscuritate, spune Santana. Pot să gândesc doar dacă lumina este puternică. - Ii face cu ochiul. - Ia să vedem! Vrei să-ți spun viitorul, ce altceva?

Brad încuviințează printr-un gest blazat. *N-o să mă înțeleagă niciodată. Precis crede că lucrurile au mers într-un mod absolut normal, natural. Evoluții obiective. Așa a fost să fie.* Tom agață niște pânze colorate pe țesătura cortului, fără vreun motiv aparent. Apoi se așează pe un scăunel, în spatele măsuței cu trei picioare. îi face semn lui Brad să stea în fața lui.

— Ia să vedem, spune cu glas profesional. *Atenție! Să nu te miști și să nu spui nimic, orice s-ar întâmpla!*

Amestecă pachetul de cărți cu mișcări monotone. Privirile lui au devenit absente. Nu-și mai vede interlocutorul. începe să întindă cărțile, Brad privește tăcut. *Este aceeași așezare văzută de mine pe măsuța babei. Numai că la mijloc nu mai este împăratul, ci Diavolul.*

Santana închide ochii și își întinde mâinile deasupra cărților. Se reculege sau se concentrează. După o vreme începe să transpire vizibil, deși în cort nu este prea cald. *Ăsta transmite un mesaj telepatic? Cui? Diavolului?* Trece un timp. Nu se întâmplă nimic. De afară se aud strigătele unor copii. *Cora phură! Hoț bătrân! Del man dab! Mă bate!* Un copil începe să zbiere.

Voce răgușită de adult: *Să moară ce-am mai scump, dacă nu te fac mănăși pentru pisici!* Țipăt isteric de copil: *Fuck you, porcule!*

Brad simte o neliniște ciudată. îl privește întrebător pe Santana, dar acesta nu-l vede. Vocile de afară încetează brusc. *Ce naiba, doar nu sufăr cu nervii!* Neliniștea i se transformă în panică. Simte nevoia să se ridice și s-o ia la fugă, de parcă ar fi început un cutremur de pământ. Rămâne pe scaunul scund cu mari eforturi de voință. I se pare că suferă o agresiune pe dinăuntru. Ca prin vis, aude de afară țipete desperate de femei. *O beng! O beng!* Dracul! Dracul! Tropăituri din ce în ce mai slabe, ca și cum cineva s-ar îndepărta. Brad își mușcă mâna, pentru a rezista impulsului de-a se ridica și a o lua la fugă. Gustul sărat al sângelui îi umple gura. își ține ochii închiși. Brusc, simte că panica l-a părăsit. În fața lui, Santana arată foarte liniștit. îl privește cu o admirație ironică.

— Bravo! îi spune. Nu oricine poate să reziste la o asemenea presiune psihică. Umblă la creierile noastre de parcă am fi niște roboți.

— Cine umblă? - Brad se simte istovit. - Cine?

Tom ridică din umeri:

— Mi-ar plăcea să știu. Cred că ți-ai dat seama și tu. Seamănă cu infrasunetele, dar sunt mai mult decât atât.

Brad face un semn întrebător.

— Nu, nu mai este nicio primejdie, spune calm Tom. S-au cărat cu toții. Am avut grijă să lansez zvonul că pericolul este mare. Adevărul este că au mai murit niște cardiaci. Emoția și stresul sunt prea puternice.

— Și băieții?

— Au fugit și ei. Oricum, sculele nu le mai sunt de folos. Undele electromagnetice nu mai circulă. Ar trebui să vină peste mine, dar n-au voie. Asta este convenția. Treaba durează vreo jumătate de oră, apoi totul revine la normal. Oamenii se întorc și viața continuă.

— Ce se întâmplă? întrebă Brad, istovit.

— Mi-ai mai pus întrebarea asta. Nu știu, de fapt. Am fabricat o poveste cu o entitate. Adevărul este că doar aici se manifestă efectul simțit și de tine.

— Oamenii de ce nu pleacă?

— Inerția. Și banii câștigați de la turiști. Mai este și o anumită siguranță. Aici există polițiști, muzeul este sub protecția statului. Dar să nu ne pierdem timpul. Întrebă-mă ce ai de întrebat. Acum este momentul.

Brad ezită. *Ăsta poate să mă toarne imediat ce plec de aici. Nu mai prind dimineața.* Face un gest de lehamite.

— Ia spune! Ai auzit de Pactul Negru?

Santana îl privește de parcă ar vedea o fantomă. Nu-și ascunde uimirea.

— Ai auzit tu de așa ceva? Nu înțeleg cum. Și dacă ai aflat, nu pricep cum de mai ești viu.

Brad face un semn de iritare. Spune plictisit:

— Femeile. Se vede că nu prea le cunoști. De la ele poți afla orice. *M-am dat pe mâna ăstuia. Acum n-am decât să merg până la capăt.* Printre clientele mele este și Argy, nevasta lui Darado. Nu știi cât de vorbăreață este. Intr-o zi a apucat-o recunoștința față de mine și mi-a povestit tot.

— Mă mir că i-a spus Darado.

— Tot în pat a aflat. Ala are bucurie la o anumită chestie. Femeia i-o face doar din an în paște. Se leagă. - Brad scutură nervos din cap. - Spune-mi ce te-am rugat! Până mai avem timp.

— Nu ți-aș spune, dacă nu mi s-ar fi arătat în cărți că a venit momentul să știți, voi românii. Uite cum a fost...

Santana se oprește, are o ezitare.

40

II

E THAGARN

„La sfârșitul mileniului trecut, România avea probleme etnice. Occidentul căpătase convingerea că minoritatea țigănească este tratată în mod discriminatoriu. Astăzi, la mai bine de cincizeci de ani, etnicii țigani sunt perfect asimilați de societatea românească.

Ei sunt cetățeni respectați, ca oricare alții."
(Le Monde)

*„Cum e, așa e
bine."* (Proverb
românesc)

6. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Marti, 25. 06. 2058

În fața nesfârșit de întinsului apartament al împărătesei Ce- rasela se ivi un bărbat scund, modest îmbrăcat. Oamenii de securitate îl identificară repede și-l lăsară să intre. Acesta depăși câteva uși.

— Așteaptă, Sung! îi spuse camerista împărătesei, postată în fața ușii sculptate a budoarului.

Omul dădu să treacă de ea, ca și cum n-ar fi auzit-o. Femeia îl opri cu forța, urlând:

— E dezbrăcată, mă, tu ești nebun?

— M-a chemat urgent, șopti omul, privind în jos.

Camerista trecu brusc de la supărare la curiozitate. Fața ei negricioasă se îndulci, iar vocea îi deveni mieroasă.

— Ia spune, e adevărat că... Făcu un semn peste umăr, înspre budoarul împărătesei. înseamnă că... Hm?

Începu să se bage în el cu țâțele ei uriașe. Omul era atât de scund, încât sânii erau la nivelul ochilor lui. Pe fața lui de șobolan nu se observă nicio schimbare. Femeia reveni la supărare:

— Nu-mi spui, bă, scatiu nenorocit!?

— Ce să-ți spun, fă, Eleno, ce să-ți spun?

Ușa sculptată se deschise brusc. Apăru împărăteasa Cerasela, o femeie imensă, îmbrăcată în mătăsuri violete. Pe piept îi atârna un lanț de aur, ce susținea o amuletă de o formă incertă. Avea o coafură foarte înaltă. Părul negru-corb nu părea vopsit. în fața ei, Sung părea un pitic.

— Să trăiți, Majestatea Voastră, se temeni bărbatul. Să trăiți! *Le are la fel de mari ca nebuna asta de-i stă la ușă. Baxt le alege așa pe toate. Nu discută, dacă nu au țâțele de la trei chile în sus. Fiecare dintre ele, bun înțeles.*

Cerasela îi făcu un semn din cap și intră. Sung o urmă cu pași lini, de conspirator.

— Ciripește! spuse împărăteasa cu o voce groasă, dar melodioasă. - Se așază pe un fotoliu tapițat cu o catifea de culoarea mierii. - Hai!

Rămas în picioare în fața ei, omul începu să vorbească privind pe lângă fața de om bine hrănit a împărătesei.

— Majestatea Voastră, am aflat cum a fost cu alarma de joi. Au băgat-o oamenii ducelui Bereketu.

— De ce?

— Ca să arate de ce sunt în stare. Și să facă război psihologic. Așa mi-au spus băieții mei.

— Cum au intrat în sistemul nostru?

— Nu știu, Majestate. Cercetăm.

Cerasela se ridică dintr-un salt. *O sută și zece chile de carne tare! Aș face orice ca să mă cațăr pe ea.* Se apropie de Sung și încercă să-i prindă privirea. Acesta, respectând protocolul, se în-

căpătână să privească peste umărul ei drept. *Am pățit-o odată și am învățat lecția. Ce palmă mi-a dat, mamă! Pe*

loc m-am scăpat! Da' nu am curaj s-o mai fac o dată.

împărăteasa începu să se plimbe. Apoi își schimbă brusc traseul și aproape dădu peste Sung. Acesta de-abia avu timp să se ferească din calea ei. Se opri în dreptul unei ferestre.

— Ia spune, bă, ești în stare de o chestie mai așa...? De ceva mai special? Hm?

— Ordonăți, Majestatea Voastră!

— Mă, Bereketo ăsta... Tu știi, nu trebuie să-ți spun eu. Are planuri mari. Vrea ca eu să-i fiu servitoare. Și altele...

Omul cel mic ridică rugător o mână, aplecându-se și mai mult.

— Ce-i, mă?

— Majestatea Voastră... Făcu un gest circular. Poate că nu...

Cerasela dădu plictisită din mâna ei cărnăsoasă, încărcată cu inele și brățări.

— Nu ne-ascultă nimeni, mă. Aici e Palatul Imperial. Plătim bani grei pentru asta. Ia zi, poți să-l răcești pe ăsta, pe Bango? Poți angaja pe cine vrei tu. Plătesc eu, n-ai treabă cu alții. Să nu știe nimeni.

Sung zise ezitant:

— Majestatea Sa Imperială n-ar vrea. Ducele Bereketo este vărul meu, așa zice. Eu l-am făcut duce. N-o să fie de acord.

— Bă, tu ești dilimache? zbieră Cerasela. N-ai auzit ce ți-am spus? Cine pizda mă-tii te plătește? Spune, mă! - Făcu un pas către el. Pe fața lui se văzu brusc bucuria. - *Ăsta a ejaculat când l-am plesnit mai acum un an. Futu-l în cur de harpist! Da'are plum- bu' greu! Este deștept. Nu găsesc potârniche mai bună ca el. Cu mu- ianul ăsta se poate băga oriunde. Nimeni nu-l bagă în seamă. Ocu- pă- te și vino la mine cu un plan! Câți oameni, câți bani. Hai! Roiu'!*

Omul cel scund ieși cu aceiași pași de pisică. Rămasă singură, Cerasela începu să râdă încet. Caninii ei de aur străluciră.

mulțumită. Apăsă un buton. Apăru camerista.

— Fă, Eleno, zise Cerasela, eu zic că noi amândouă putem să-l facem *coxan* pe Bango. Strigoi, cum ar veni. Să umble noaptea prin palatul ăla al lui din Cravy, să le sperie pe femei. Hm? Ce zici?

Zâmbăreață Elena deveni foarte serioasă. Își holbă ochii ei negri și mari.

— Majestatea Voastră, să nu ne trimită vraja îndărăt peste noi. Știți că are treabă cu dracul. Citește gândurile. Poate chiar acum știe ce vorbim noi aici, ne aude.

Împărăteasa o privi disprețuitor:

— Este prea departe, fă, de noi. Și nici n-are puterea lui Baxt al meu. Nu este el chiar *o beng* în persoană. - Îi făcu un semn poruncitor. - Ia caută acolo, în sertarul de sus! Umblă ușor!

Camerista se apropie de o comodă Chippendale și scoase cu grijă un obiect învelit în pânză roșie. Împărăteasa îi făcu semn să-l pună pe o mäsută. În pânză era o păpușă de ceară. Dinții ei rânjiți erau din aur roșu.

Elena șopti înfiorată:

— Bango!

— Știi cine mi-a făcut-o?

— Tom? Nebunul ăla din Herestry?

— Da. Nimeni altul n-ar fi reușit atât de bine. Se pricepe la multe. - Începu să râdă cu cruzime. - Ia uite ce am eu aici! - Scoase ceva din cocul ei înalt. - Un ac cu rubin. Unde-1 înfigem noi? Unde?

Apropie acul de pieptul păpușii. Elena, cu ochii ieșiți din orbite:

— Nu acum, stăpână! Nu acum și nu așa! N-aveți voie să râdeți. Nu puteți să meniți în timp ce râdeți, nu este îngăduit. Cade nenorocirea pe capul nostru!

Indispusă, Cerasele puse acul de unde îl luase.

— Bine, fă, bine! Ești tu în stare să faci treaba mai ca lumea? Hm? Sau ai pe altcineva?

Camerista începu să se șteargă de sudoare cu o batistă neagră, tivită cu roșu, culorile casei imperiale.

— Oricum, zise ea cu glas obosit, nu în palat. Undeva

mai departe de aici. O fac. Majestatea Voastră nu trebuie să se bage în treburile de-astea.

Cerasela uită că este împărăteasă și își puse mâinile în solduri. Se făcu vânătă la față și zbieră:

— Nu-mi spui tu ce să fac, stingătoarea dracului! - Se muie pe negândite. - Bine, bine. - îi întinse mâna dreaptă încărcată cu inele de aur. - Pupă ici!

Elena, redevenită numai lapte și miere, căzu în genunchi și sărută mâna cu un țocăit. Împărăteasa zâmbi mulțumită. *Asta chiar mă iubește, te pomenești. Las' că împăratul meu i-o mai dă la lapte... Odată, când era drogat rău, mi-a spus că avem ugerile la fel. De ce să mă sucăresc?*

Se auzi un semnal melodios. Camerista se ridică repede. *Ăsta este împăratul.* La un semn al împărătesei, puse păpușa înapoi în sertarul comodei.

Baxt apăru printr-o ușă laterală, mascată de o draperie. Era îmbrăcat în negru. Pe fața lui smolită și lucitoare, supărare și nedumerire. Camerista plecă, după ce făcu o reverență primită cu un rânjet scurt de împărat.

— Nu-mi iese din cap chestia cu alarma falsă, spuse Baxt al II-lea, așezându-se greoi într-un fotoliu. Să-și bată joc de noi chiar așa...

— Cine și-a bătut joc de noi? întrebă Cerasela cu inocență.

Baxt al II-lea făcu un gest de plictiseală:

— Hai, hai, fă! Tu crezi că eu nu știu despre rețeaua ta de informatori? De urechistul tău șef? Cum îi spune? Sung. Te-am lăsat în pace, fiindcă faci o treabă bună, la urma urmelor. - împăratul chicoti. - Dușmanii mei mă cred orbeți. Uite la ăla, nu ginește nimic!

Cerasela surâse cucuritor și se apropie de soțul său cu grații de pisică uriașă.

45

BUCUREȘTI, 2058
Grant

Roberto R.

— Ionele, tu le știi pe toate! De-aia ești împăratul nostru, al tuturor. Am vrut să te ajut. Uite, acum am de gând să-i fac o omletă lu' papaciocu' ăla din Cravy.

Baxt al II-lea se încruntă și-și clătină a îndoială capul său mare. Zise:

— Nu-mi place. Trebuie să fim foarte atenți. Aia de la OPE nu vor mișcări mari pe aici. Avem nevoie de liniște, așa mi-au spus ultima oară, prin femeia aia care a fost la noi. Aia cu protecția câinilor, de umblă pe tot globul. Era omul lor. Nici nu mi-a venit să cred, la început. Iar chestia ailaltă... - Arată cu degetul înspre comoda unde se află păpușa cu chipul lui Be- reketo. - Tu știi mai bine dacă merge. Bereketo este vărul meu bun, să nu cumva...

Cerasela se îndepărtă de el și-și aprinse o țigară luată dintr-o cutie de aur aflată pe o măsuță.

— Elena zice că n-ar prea ține.

— Care Elena?

— Fata mea, camerista, pufni împărăteasa. Se pricepe poate chiar mai bine decât mine. Se pricepe și la altele, continuă ea cu subînțeles.

Baxt își flutură a plectiseală mâna carnoasă. Inelele sale groase sclipiră.

— Bine, bine, zise împăciuitoare împărăteasa. Până la coadă, nu-i treaba mea.

— Ce ziceai? întrebă împăratul.

— Elena. Spunea că vraja se poate întoarce aici, peste noi. Și că s-o las pe ea. Să nu mă bag. A zis că face treaba, dar nu în palat, nu aici.

Împăratul se ridică icnind din fotoliu și începu să se plimbe cu pași înceți. Cerasela veni spre el, purtând o cutie de abanos cu intarsii de sidef. Baxt își alese un trabuc. Împărăteasa i-l tăie și i-l aprinse. Învăluit în fum, suveranul reîncepu să se plimbe.

— Ia cheam-o pe Elena! zise poruncitor.

Cerasela se supuse. Camerista apărură, îmbujorată. Se schimbaseră, sâniile ei monumentale erau și mai vizibile. Împărăteasa avu o ușoară strâmbătură, dar nu făcu niciun comentariu. Oprită la câțiva metri în fața împăratului, camerista schiță o reverență.

- Să trăiți, Majestatea Voastră! spuse.

— Ia zi, fă! începu Baxt al II-lea. - Arată cu capul înspre comoda unde se afla păpușa de ceară. - De ce nu ține figura? - Râse pe neașteptate. - Că voi două ați mai rezolvat treburi de- astea...

Înainte de a răspunde, camerista privi întrebător înspre Cerasela. Aceasta făcu un gest de încuviințare.

— Majestatea Voastră, eu zic că nu merge aici. - Făcu o plecăciune. Sâni aproape îi scăpară din corsaj. - În cortul lui Santana este cel mai bine. Să trăiți, Majestatea Voastră!

Împăratul făcu semnul băutului și se reaseză în fotoliu. Camerista se puse în mișcare cu o nebănuită agilitate. Gustând din cupa cu vin rubiniu, Baxt închise ochii. Cele două femei așteptară în tăcere.

— S-ar putea să fie așa, zise el după un timp. Entitatea aia, de care tot vorbește nebunul ăla de italian, este de partea noastră. *Până când o să se plictisească de noi și o să vrea fețe noi. Până atunci.* Acolo ar fi cel mai bine. Este aici.

— Cine? întrebă împărăteasa.

— Tom Santana. E pe-aproape. Hai să-1 chem!

Intră mai întâi un om de pază, îmbrăcat în costumul negru al Casei Imperiale, apoi Santana, în rasa lui de culoarea pământului uscat.

— Să trăiți, Majestatele Voastre! se ploconi italianul.

Cerasela se mulțumi să-și încline disprețuitor capul.

— Să trăiești și tu! zise împăratul mohorât. *Glasul lui este de slugă, dar privirea nu. Nici porcul ăsta nu ne înghite. Stă cu noi fiindcă numai aici are puterea aia a lui. I-o dă entitatea, ce pizda mă-sii o mai fi și cu ea. Ai la tine ce trebuie?*

47

BUCUREȘTI, 2058

Roberto

R.

Grant

— Da, Majestatea Voastră.

Cerasela se mișcă brusc. Ii strigă cameristei:

— Adu, fă, o măsuță și pune-o în fața Majestății Sale!

Femeia se conformă.

De unde au ăștia asemenea mobilier prețios? O întrebare prostească, ar spune Baxt, dacă i-ar citi gândurile italianului în acel moment.

— Adu și un scaun pentru domnul Santana! spuse împăratul.

Femeia îl ascultă. Apoi, din proprie inițiativă întinse pe măsuță un postav de culoare verde.

în picioare, privind în jos cu umilință, italianul așteptă.

— Stai jos, bă! spuse brutal împăratul. Ești de-al nostru, nu mai face pe nebunul!

Celălalt îl ascultă. Apoi extrase dintre faldurile sutanei sale lungi o cutie de lemn negru. O deschise tacticos și scoase cărțile de tarot. Privi țintă o clipă în ochii împăratului.

Ce uitătură de uliu are jigodia asta! Mă ginesc în el și nu pot să-l citesc aproape deloc. De ce nu și-a ales entitatea aia unul de-al nostru? Fut-o-n cur!

Santana începu să amestece cărțile, cu mișcări lente.

Cerasela se așeză fără niciun zgomot pe un fotoliu, ceva mai departe. îi făcu un semn cameristei și aceasta ieși. Pe covorul gros, pașii ei nu făceau niciun zgomot.

— O să vă dau pentru ce aveți acum în minte, spuse Santana cu o voce monotonă. - Începu să așeze cărțile. Măinile lui cu degete subțiri și lungi erau foarte curate, cu unghiile proaspăt tăiate și nevopsite. - Vom vedea dacă îngrijorarea Majestății Voastre are temei sau nu. Pe ce vă puteți sprijini și ce vă este împotrivă. Care este miezul situației și cum va evolua el în viitorul apropiat.

împăratul își mișcă mașinal capul său mare, cu păr rar, vopsit negru-corb. *Tot ce pot vedea este că ăsta vorbește, dar nu sunt cuvintele lui. Cineva este în spatele lui. Deasupra lui? Dumnezeu?*

48

BUCUREȘTI, 2058

Roberto R.

Grant

Cefei de Dumnezeu? în fața ăstuia, mai ales atunci când ghicește, îmi pierd darul.

— Sprijinul vă vine, spuse Santana, de la un grup de bărbați. Vă amenință niște animale. - împăratul își ridică sprâncenele vopsite în negru. - Nu sunt oameni. în centru se află *E Thagarn*, împărăteasa. Ea este cheia. - Se întoarse spre Cerasela și se înclină ușor. - Nu mă refer la Majestatea Voastră, ci la împărăteasa din cărți.

Geamurile zăngăniră ușor. Se auzi un vuiet înăbușit. împărăteasa sări din fotoliu și zbieră cu voce isterică:

— Cutremur!

împăratul, cu ochii holbați și fața roșie-vânăță, făcu eforturi să nu se ridice din fotoliu și s-o ia la fugă.

7. Bukry, Rominia, Otopy Airport Miercuri, 26. 06. 2058

Santoy One se rotește deasupra orașului Bukry. Nu poate să aterizeze din cauza unei blocări temporare a pistelor.

Planul pus la punct în urmă cu cinci zile a fost îndeplinit, în ultimul moment însă *Santoy* a schimbat strategia. Nici Napoleon nu făcea altfel, a spus el. Domnule Tanaka, vei realiza contactele necesare. Ideea de a merge incognito a fost o eroare.

Printre noutățile aflate de japonez cu prilejul negocierilor a fost și una referitoare la ducele Bereketo. Actualul amant al doamnei *Santoy*, a spus Tanaka, e un fel de disident, deși nu în mod fățiș. Împăratul l-ar fi lichidat demult, dacă n-ar fi primit niște semnale din partea ISLAPAN-ului. Berechetu respectă religia oficială din Rominia, dar cochetează cu islamismul.

Voi merge ca turist, a spus *Santoy* după ce-a aflat cele de mai sus. Ne aliem cu oamenii împăratului. Este o chestiune de preț, la urma urmelor.

La aceeași masă unde discutaseră cu cinci zile mai înainte, cei trei *body guards* au aflat noul plan. Dave a cerut permisiu-

nea de a vorbi. Domnule Santoy, a spus el serios, plecarea dumneavoastră în România este o mare eroare. M-am interesat, este țara cea mai nesigură din Europa. OK, a răs miliardarul, dându-și pe spate pălăria Stetson, ca un *cowboy* adevărat. Am luat notă.

În cabina de comandă, așezat pe scaunul eliberat de pilotul secund, Paul Santoy se străduiește să-și amintească înjurături românești. Mutra lui congestionată de furie este grăitoare.

A tot repetat fuck you, fuck you, dar asta nu l-a săturat.

— Futu-vă-n cur de poponari! Mă cac în bafta voastră! Futu-vă-n schinare! Futu-vă rasa-n cur! Futu-vă laptele mamelor voastre!

Uite-l cum se ușurează văzând cu ochii! Se tratează cu înjurături, babălâcul dracului! Ziceam că face un atac și rămânem fără pâine, dar uite că se liniștește.

Pilotul mestecă gumă, impasibil. Zâmbește ușor.

— Și tu? Întreabă Santoy, aproape calmat. De ce râzi?

— Dacă-mi permiteți, spune pilotul, mă întreb de nu v-ați luat un transportor cu decolare verticală.

— Fiindcă așa mi s-a sculat mie, corect?

— Da, domnule. - Pilotul se uită la Santoy cu coada ochiului. - Și așa mai avea o întrebare, dacă-mi permiteți. Am conectat traductorul și nu pricep ceva.

— Ce nu pricepi? - Santoy s-a binedispus de-a binelea. - Ia zi!

— Cum adică laptele mamei? Cum să faceți chestia aceea cu laptele?

Santoy începe să râdă. Își scoate pălăria de *cowboy* și privește în interiorul ei.

— Căpitane, văd că ești un băiat foarte cumsecade. Ia spune, câți copii ai?

— Patru, domnule.

— Bravo! Mi-am închipuit eu că ești un bun familist. Altfel domnul Tanaka nu te-ar fi angajat. - Se ridică și-l bate pe spate. - Nu trebuie să le știi chiar pe toate. - Redevine serios. - Ia

internațional și să ai asemenea situații... Numai aici este posibil așa ceva.

Santoy One este prevăzut cu un *saloon* asemănător, celui din Houston, deși mult mai mic. Barmanul este prezent, lipsesc păpușile animate. Două stewardese cu ochi violeti tot apar și apoi se retrag, fără vreun motiv aparent. La unica masă, Dave, John și Babe, foarte bronzăți, fac un pocher. Potul este destul de mare. Santoy, revenit din cabina piloților, rânjește și-și trage un scaun.

- Mă primiți și pe mine după mâna asta? îl întreabă pe Dave.

— La ordinele dumneavoastră, domnule, răspunde acesta, foarte zelos.

— Jucați cu niște păduchi ca noi? se aude vocea groasă a lui Babe.

Celelalte două gorile îl privesc cu uimire.

— Ia te uită! exclamă John. A prins glas.

Tanaka, aflat pe un scaun de la bar, în fața nelipsitului său laptop, se ridică și se apropie cu pași ușori. Este și el foarte bronzat. Se uită cu atenție la Babe.

Se aude glasul pilotului:

— Vă rog să vă puneți centurile de siguranță. În trei minute, începem manevra de aterizare.

După ce s-au așezat toți în fotolii, Tanaka spune:

— Domnule Santoy, vă rog să-mi permiteți să repet datele. Ne aflăm sub protecția statului romin. Vom fi scutiți de testele genetice. Vom fi considerați romi. Băieții și cu mine, vreau să zic.

— Cine ne va considera așa? întreabă Santoy.

— Oamenii obișnuți. Pe stradă, la hotel, oriunde. Oficialii, bineînțeles, cunosc realitatea, dar nu se vor băga. Dumneavoastră veți fi un vizitator, amator de priveliști deosebite.

— Nu de senzații tari?

— Am folosit formularea oficială. Băieții și cu mine vom fi garda dumneavoastră de corp. Avem voie să purtăm arme. La cerere, omul nostru de legătură ne poate asigura personal,

mergând până la forța unui pluton. Băieții și cu mine vom primi uniforme ale poliției imperiale. Ni s-a recomandat să cooptăm un militar local, pentru situații când trebuie să comunicăm cu autohtonii. Formal, el va conduce grupul care vă protejează.

— Bine, domnule Tanaka. După ce ne instalăm, începîm tratativele. Știi până la ce sumă poți să mergi fără să mă întrebi.

— Da, domnule.

Santoy One aterizează fără probleme. În Bukry, vremea este frumoasă. Paul Santoy și oamenii lui sunt întâmpinați de un tânăr elegant și foarte bronzat. La o distanță de vreo douăzeci de metri de avion s-a format un cordon de militari înarmați, așezați cu spatele spre noii veniți. Tanaka și tânărul autohton schimbă scurte plecăciuni.

Se cunosc. O fi fost elevul lui.

— Bine ați venit pe pământul Rominiei, domnule Santoy, spune insul, arătându-și dantura orbitor de albă. Domnul ministru de interne se scuză pentru că n-a putut să vă întâmpine personal. M-a însărcinat să vă stau la dispoziție, în sensul celor convenite.

Santoy arată înspre clădirea aeroportului. *Vorbește perfect americana. Precis și-a făcut studiile în State. Acolo l-a cunoscut pe japonez.*

— Nu, domnule. Aeroportul nostru este dezafectat de mulți ani. A fost o mare explozie și n-a mai fost reconstruit. Dacă n-aveți nimic împotrivă, vom merge direct la hotel.

Spune ceva într-un dispozitiv minuscul. Dinspre aeroport apare un transportor blindat. Militarii îl lasă să treacă, ferindu-și ochii de praf. Santoy este și fabricant de echipament militar, își exprimă admirația prin mimică și gesturi.

— Da, spuse mândru tânărul, este un model 2056. De obicei, cu el circulă ministrul de interne. - Zâmbește slugarnic și în același timp ușor amenințător. - Și încă un lucru. Vă rog să-mi spuneți Nelu, domnule Santoy!

Interiorul transportorului este mai spațios decât s-ar putea crede. Înăuntru, Tanaka și cele trei gorile primesc echipament și se schimbă. Armele polițiștilor din Rominia nu diferă prea mult de ale lor. Nu vor avea probleme cu folosirea lor.

— Nu plecăm? întreabă Santoy.

— Ba da, spune Nelu. - Începe să se dezbrace. - Numai să mă schimb, vă rog. îmi permit să vă fac o mică surpriză, continuă el. Am fost desemnat să vă însoțesc, să fac parte din echipa dumneavoastră.

Îmbrăcat în uniformă, Nelu seamănă destul de mult cu ceilalți. Doar bronzul feței și al mâinilor sale este oarecum diferit de cel obținut prin raze ultraviolete.

Transportorul se ridică de la sol cu un șuierat ușor și începe să alunece lin. Driverul, un tip taciturn, pare stăpân pe meserie. Ajung destul de repede la o șosea lată, plină de gropi, ca după o ploaie de meteoriți. Se văd urme de șenile. O mașină de teren ar putea înainta, dar cu mari probleme. Trec printre câteva mici aglomerări de case. Cele mai multe construcții sunt dărăpănate. *Ăștia au avut un noroc chior cu încălzirea climei. Niște ierni aspre i-ar fi decimat.* În fața caselor, foarte mulți copii bronzăți. Par foarte veseli. Multe grămezi de gunoaie.

Fă, ești frumoasă, dar ești proastă!

Fă, ești frumoasă, proasta dracului!

Aceste cuvinte cântate vin dintr-o curte, asurzitor. Nelu explică:

— Este o melodie interzisă, dar oamenii o mai ascultă.

— De ce este interzisă? întreabă mirat Santoy.

— Este șovină. Nu este vorba despre o femeie, ci de România cea veche. După cum știți, românii au drepturi egale cu romii și cu celelalte etnii din Rominia.

Santoy se strâmbă ușor. Scoate o țigară, iar Nelu se grăbește să-i ofere un foc. *Sunt democrat, evident. M-am născut român, dar acum sunt un american sută la sută. Totuși, cum dracu' s-au lăsat substituiți în halul ăsta? Este incredibil! Ce moleșeala dracului i-a*

cuprins, de s-au cărat atât de multi? Amoc? Psihoză de masă? Ăștia, colorații, n-au nicio vină. Scaunul s-a

eliberat, s-au așezat. Ce era să facă. Nu-i treaba mea. Lucrurile sunt clare pentru toată lumea. N-a fost nicio lovitură de stat, nu este dictatură, cel puțin nu una clasică. Nu moare nimeni din vina regimului. Împăratul? Este ridicol? Nu-i pasă nimănui de un asemenea mărunțiș.

Câțiva copii se joacă într-un fel ciudat. Santoy îl roagă pe polițist să oprească. Jocul constă în aruncarea unui câțel. Copilul îl apucă de picioare și îl rotește, ca un aruncător de ciocan. Apoi îi dă drumul. După impactul cu solul, câțelul se duce șchiopătând către mama lui, o cățea mare, impasibilă. După câteva aruncări, mersul lui se transformă în târât.

La un semn al miliardarului, confirmat de Nelu, transportorul pleacă mai departe.

— Nelule, întreabă Santoy, de ce ați schimbat numele orașului?

— Bukry este numele folosit de toată lumea. Știți, limbile merg spre simplificări. Sunt asemenea cazuri și în alte țări. Parlamentul nostru n-a făcut decât să oficializeze o stare de fapt.

— Da, da, înțeleg, spune cam acru miliardarul cu pălărie Stetson. Ia spune, de ce nu se văd alte mașini? Nu se circulă?

Nelu, cu un aer doctoral:

— Credința noastră este împotriva tehnologiei, poate nu știți. Avem doar strictul necesar. Oamenii folosesc mijloace vechi de transport. Aceștia sunt puțini. Cei mai multi detestă să se deplaseze.

— Ca în Evul Mediu.

— Exact. Nu ne rușinăm să admirăm starea pretehnologică din Evul Mediu. Credința noastră neagă așa-zisa eliberare tehnologică. Folosim tehnica doar când suntem obligați s-o facem.

— Da, este clar. Dar productivitatea? Nu este prea scăzută?

— Unii ar putea răspunde afirmativ. Noi suntem însă adepții ideii că sărăcia este starea optimă a omului. De la bogăție ni s-au tras toate relele. Sărăcia este adevărata condiție umană.

Santoy zâmbește:

— Văd că ești un filozof. O să-ți spun în continuare Nelu, dar numai fiindcă ai putea să-mi fii fiu. Altfel ar trebui să-ți zic domnule profesor. Unde ai absolvit colegiul?

— La Dallas.

Transportorul intră în oraș. Șoseaua este pustie. Trec pe lângă multe clădiri dărăpănate.

— Unde sunt copacii? Întreabă Santoy. Pe vremuri erau mulți.

— Nu mai sunt. Mai demult au fost niște ierni aspre. Oamenii i-au pus pe foc. N-au avut încotro. Guvernul intenționează să înceapă un program de plantări.

Reclame animate flanchează șoseaua. Unele dintre ele sunt de-a dreptul deșănțate. Cele trei gorile chicotesc, atrăgându-și o privire muștrătoare din partea lui Tanaka. Santoy îl privește întrebător pe Nelu. Acesta spune:

— Este normal că vă mirați câtă vreme nu ne cunoașteți foarte bine credința. Noi practicăm sărăcia, dar nu și ascetismul. Credem că prin iubirea trupeză oamenii pot avea un dialog cu divinitatea.

VIZITAȚI MUZEUL VIVANT HERESTRY!

DAR NUMAI DACĂ AVEȚI COAIE!

— Hai că asta mi-a plăcut! spune Santoy. Este periculos?

— Da, zâmbește Nelu, plin de curtoazie. Puteți fi jefuit sau/și ucis.

— De ce ucis? Din sport, ca la noi, în State?

— Cam așa ceva. Unii fanatici cred că moartea cea mai profitabilă este cea intervenită în timpul unui orgasm. Există și alte considerente. Niciodată nu va fi ucis cineva pur și simplu. Mă refer, desigur, la crimele fără un scop material sau politic.

XOXAVIPE VIRCLUB! NUMBER ONE!

— Vircluburile presupun tehnologie înaltă, zice Santoy. Nu este o contradicție?

— Nu, fiindcă sunt frecventate mai ales de turiști. Noi nu avem nevoie de așa ceva. Totuși, fiecare cetățean are

„rația" sa gratuită de ficțiune trăită.

— Ce înseamnă *xoxavipe*?

— Minciună. Chezășii Trezirii au recomandat acest nume.

O explozie zguduie ușor transportorul.

— Atenție! zbiară polițistul.

8. Paris, France, 35 Rue Merlin Mercredi, 06. 26. 2058

BALSAME, JEAN (FOST BOIERU ION), 43 ANI, CETĂȚEAN FRANCEZ. EMIGRAT DIN ROMANIA ÎN ANUL 2035. COPREȘEDINTE AL ORGANIZAȚIEI „WHITE GROUP". PENTRU DATE SUPLIMENTARE VEZI EDEN, ADRIAN.

Un apartament modest. Proprietarul, un bătrânel cam surd, dar vioi, se declară mulțumit de suma primită lunar de la un tânăr politicos.

Suntem niște oameni credincioși, îi spusese bătrânului. Ne întâlnim din când în când, ca să discutăm despre lumea cealaltă. Nu e cazul să ne anunțați la poliție. Evident că nu, replicase gazda. Și eu sunt român. Pentru vecini, sunteți nepoții mei.

Jean Balsame, un ins blond cu ochi căprui, îl aștepta pe Adrian Eden, uitându-se pe fereastră la scuarul unde o orchestră de negri cânta pentru oricine și pentru nimeni. NM-S *chiar tâmpiți, cântă în surdină, ca să nu scoată lumea din sărite.*

Eden apăru la ora fixată. Părea binedispus.

— Țtia ne cred pederăști, zise el. Este perfect.

— Nu prea merge. De regulă, bulangii sunt unul brunet și unul blond. Doi blonzi, nu prea merge.

— Fii atent, zise Adrian. S-a fixat data experimentului. În România. Într-o mică localitate, i-am uitat numele. Maimuțele ne invită și pe noi. Nu cred că-și permit să ne tragă în piept. Oricum, trimitem pe cineva.

Jean era actor, obținuse câteva roluri secundare prin niște seriale. Era înalt și bine legat. În fața lui, Eden părea o stârpi-tură.

— Trimite-o pe Anne! zise el ironic.

— De ce nu? îi urăște pe băieți și nici nu e proastă. Apropo, bătrânul a ieșit?

— Bineînțeles. Azi am venit mai devreme și mi-a povestit niște chestii. Și-a pus aparatul, ne-am înțeles perfect. Tu știi ce-a pățit în țară?

— În mare. A avut probleme. I-au luat casa, ceva cu niște copii ai lui...

— A fost mai mult decât atât. Doi fii de-ai lui s-au vopsit și au lucrat pentru băieți, fără probleme. Într-o zi i-a primit pe amândoi acasă, cu găuri în capete. Se pare că un șef s-a supărat pe ei, din senin. După aceea i-au făcut zile fripte și le-a donat casa. A venit aici și l-am ajutat noi, indirect, cum știi. Asta mai bine își pune unghia în gât decât să ne toarne.

— Nici nu prea știe cum stă socoteala. Pentru el, suntem niște sociologi și am dat-o pe religie. Se poartă așa ceva.

— Nu fi atât de sigur, zise Jean. Bătrânul nu este prost, iar tu numai mutră de sociolog nu ai.

Eden se mulțumi să-și fluture mâna dreaptă pe lângă cap, într-un semn incert.

— Ia spune, continuă Jean, nu-i așa că noi suntem niște teoreticieni? Noi nu acționăm.

Eden își holbă ochii:

— Bă, tu ești nebun!? Doar am stabilit totul, în cele mai mici amănunte.

— Ce am stabilit?

Eden se calmă cu un efort și se strădui să zâmbească. Spuse cu blândețe:

— Am discutat că ne vrem țara înapoi. Ne-am organizat și am căutat bani.

— Ai dreptate.

— Atunci? *Ăsta i se rupe din nou filmul. Te pomenești că are Alzheimer.* Am convenit să creăm o psihoză de masă printre colorați. Să le inducem dorul de ducă. Nu? De unde până acum au tot venit de prin alte părți, să facă mișcarea inversă. Să se care, să ne lase.

Privirea lui Jean Balsame era împăienjinită.

— Mă urmărești? Întrebă Eden.

— Da, evident, spuse celălalt, scuturându-și capul pe neașteptate, ca și cum s-ar fi ferit de o insectă supărătoare.

— Deci. În ziua de azi aproape totul este posibil. Substanța să le creeze o repulsie față de locul unde trăiesc. Chestii de-astea s-au mai făcut, n-am fost noi primii. Bineînțeles, n-ar pleca toți.

— Bine, dar s-ar depopula țara. S-ar duce și românii.

— S-a discutat și asta, continuă răbdător Eden. Există un genom anumit. Cine nu-l are nu este afectat. Tu, dacă te duci acolo, nu simți niciun dor de ducă.

Privirea lui Jean Balsame își recăpătase pe deplin sclipirea inteligenței. Actorul părea siderat.

— Bine, spuse, dar există multe persoane metisate. Nu? Corcitură. Ce faci cu ele?

— Toate astea s-au discutat. *Este clar, are ALZ. Trebuie să iau o decizie în privința lui. Și asta cât mai repede.* Fii atent! Genomul nu se transmite la infinit, intră în discuție numai trei generații. Dacă ai avut un bunic colorat, ești afectat. Copiii tăi nu mai sunt. Ai înțeles?

Balsame părea din ce în ce mai uluit.

— Bine, dar ăsta este rasism! Cum este posibil? Organizația noastră nu se ocupă cu așa ceva. - Avu o ezitare, privirile lui exprimară nesiguranța. - Nu-i așa?

Eden nu spuse nimic. Își aprinse o țigară și se duse să privească pe fereastră. Orchestra de negri continua să cânte. Trecătorii, mulți dintre ei negri, treceau fără să le acorde vreo atenție. *Ce pizda mă-siifac cu ăsta?* Se întoarse. Balsame fuma și el. Privirea lui era cea a unui om perfect normal. Spuse:

— Scuză-mă, Adriane! Am impresia că am zis ceva nepotrivit. În ultima vreme pătesc asemenea chestii, dar

îmi revin repede. Ar trebui să mă duc la doctor.

— Da, bineînțeles, nu este nicio problemă, spuse Eden. Oricui i se poate întâmpla. Oboseala. *Pe vremuri, boala asta mergea mult mai încet. Acum totul este rapid. În câteva luni de zile te-ai transformat într-o legumă. Dacă Occidentul n-ar fi fost atins de ALZ și de SIDA, românii n-ar fi putut să emigreze în masă, n-ar fi fost primiți de nimeni. Colorații n-ar fi putut să se desfășoare atât de ușor.* Și eu am avut niște chestii de-astea. Nu trebuie să-ți faci probleme. Eu zic să te odihnești puțin, măcar până vine Herb. Hm? Ce zici?

Ascultător, actorul se întinse de-a curmezișul pe patul vechi al bătrânului, aflat în cea de a doua cameră. Îl întrebă cu un suspin pe Eden, prin ușa deschisă:

— Crezi că sunt bolnav? Că am ALZ?

— Nici vorbă, îl liniști celălalt. Este ceva absolut trecător. Ia un calmant. Eu îl aștept pe Herb, spuse în timp ce închidea ușa.

Adrian se așază la masa acoperită cu o țesătură din alte vremuri și se uită în jurul său. Avea destul de multe cărți, bătrânul. Luă una de format mai mare și începu să scrie ceva pe reversul copertei din spate. Foarte calm, ca un elev conștiincios la lecția de caligrafie. Apoi puse cartea exact în locul de unde o luase.

Herbert Gilbert, fost Horia Gibescu, zis Herb, apărură după câteva minute. Neras, îmbrăcat în haine ponosite, părea un hamal devenit șomer. Auzindu-l cum descuie ușa, Eden se ridică și-l întâmpină în hol. Îi făcu semn să nu scoată niciun cuvânt. Intrară în camera de zi și Eden scoase din raft cartea pe care scrisese cu puțină vreme în urmă.

Herb citi în tăcere și apoi dădu afirmativ din cap. Apoi deschise încet ușa dinspre dormitor și intră. Eden reciti ceea ce scrisese. *Jean Balsame are ALZ. Lichidează-l! Acum!*

Herb reapăru curând și spuse:

— Dormea, nenorocitul. Dumnezeu să-l ierte!

— Să-1 ierte Dumnezeu!

Își făcură amândoi cruce.

— Ar fi meritat să moară într-o clinică, bineînțeles, spuse Eden. Numai că a început să vorbească prostii. Nu este vorba aici de prietenie și altele de-astea. - Începu să se plimbe agitat prin încăpere, gesticulând. - Pizda pizdelor mă-sii! - Se opri brusc și-și reluă calmul înghețat. - N-am avut încotro. Acum suntem aproape de țintă, nu ne putem permite să dăm greș. Dacă n-o facem acum, n-o s-o mai facă nimeni, niciodată.

Herb scoase la iveală o cripto-dischetă și Eden o introduse în calculatorul bătrânului.

— Ia te uită! exclamă Eden, mai mult pentru sine. Ni se fixează o întâlnire. O să mergem împreună.

Celălalt nu spuse nimic. Se așezase pe un fotoliu și își privea unghiile.

— Dacă povestea se află, adăugă Adrian, ne-am ars. Ne-am șters pe bot de țară.

Herb încuviință, mișcându-și absent capul. Eden îl întrebă:

— Ce faci cu sărmanul Jean?

— La noapte. Se rezolvă.

— Bun. *Asta cel puțin îmi este devotat până la Dumnezeu. N-am greșit când am plătit atâția bani ca să-l condiționez. Numai să nu se îmbolnăvească. Asta este problema.* Distruge și discheta!

Ieșiră împreună. Adrian lăsase un bilet scris cu majuscule, pentru bătrân. *N-o să se mire prea mult când o să găsească un cadavru în propriul lui pat. Păcat că nu-i mai tânăr cu vreo douăzeci de ani.*

Negrii din orchestră își strângeau instrumentele și se pregăteau de plecare. Ieșind din mica stradă Merlin în bulevard, aproape se ciocniră cu un alt grup de negri. Niște tineri foarte veseli.

— Le priește aerul de aici, spuse neutru Eden. Se vede pe ei.

Herbert rămase tăcut.

**9. Cravy, Rominia, Palatul Ducal Miercuri,
26. 06. 2058**

„Zilele trecute l-am însoțit pe Bango într-o inspecție pe teritoriul său. Nu există niște granițe recunoscute oficial, dar oamenii știu până unde ține stăpânirea lui. Într-o vreme s-a discutat despre o federalizare în toată regula, dar s-a renunțat. Ducatul este reprezentat în parlamentul de la Bukry doar de formă, pentru jurnaliștii străini. Am trecut prin sate sărace, locuite de români, unde istoria s-a oprit sau chiar a început să se deruleze în sens invers. Mentalitatea delăsării este stăpână. Oamenii nu mai sunt interesați de prosperitate. Muncesc pentru subzistența familiei lor și pentru a-și plăti contribuția. Sunt prost îmbrăcați și arată de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-o crâncenă beție. Consumul de droguri nu este prohibit, în principiu. Sunt interzise numai anumite substanțe, cele mai scumpe. Puțini și le pot permite. Unii au televizoare. Am auzit că nu le prea dau atenție. O apatie misterioasă pare a-i apăsa. Revoltele sunt inexistente, actele antisociale lipsesc. Bango, generos, mi-a dat voie să discut cu localnicii, prin interpret. Am aflat doar banalități. Un preot ortodox mi-a spus: Credința propagată de Chezășii Trezirii este tot creștină și ecumenismul va triumfa până la urmă. Va fi, adică, o unire. Ortodoxia se va vărsa în noua religie. Era un om destul de tânăr, preotul. Blazarea lui mi s-a părut ieșită din comun.”

„Localitățile unde trăiesc romii sunt altfel, cel puțin în ceea ce privește starea de spirit a oamenilor. Se pot vedea semnele unei veselii fără margini, de parcă ar fi vorba de un chef care nu se mai încheie niciodată. Oamenii nu fac agricultură și nici nu cresc animale. Fac comerț între ei, dar parcă mai mult în joacă, nu neapărat pentru profit. O psihologie de pensionari sănătoși? Cât de plastic ne-a descris-o cândva profesorul meu de istoria mentalităților! Pensionarul este prin excelență o persoană lipsită de preocupare. De îngrijorare, vreau să spun. El

știe că banii lui vor sosi în fiecare lună, dacă nu se face război sau nu vine o calamitate naturală. Aș adăuga veselia normală a unor oameni sănătoși. Sistemul ajutoarelor este bine reglat. Cei care împart își fac partea leului, dar ceilalți nu sunt nemulțumiți de asta. Au satisfacțiile lor. Care? Libertatea sexuală fără margini, cea de a consuma droguri și de a merge la virclub. Chezășii Trezirii sunt împotriva tehnologiei, dar nu interzic plăcerile trupului. Aici văd o influență târzie a practicilor tan- trice, la modă în România pe la sfârșitul secolului trecut."

„Vircluburile ar trebui să fie prohibite, fiindcă presupun o înaltă tehnologie. Cu toate acestea, sunt tolerate. Există chiar un sofism interesant, atribuit lui Opruno, marele predicator. Visele credincioșilor, oricum ar fi obținute, sunt opera Domnului. Așa ar fi spus într-o predică. Drept urmare, oricine preferă lumea virtuală n-are decât să-și consume rația sa de ficțiune, iar dacă este lacom, să cumpere ședințe de la alții."

„Vircluburile există numai în localitățile romilor. Se pare că românii nu le agreează. Lucrurile nu sunt clare. Există posibilitatea pigmentării, pentru cine dorește. Cu alte cuvinte, un român poate să strângă bani și să capete înfățișarea unui rom standard, pe viață sau pentru o perioadă limitată de timp. Unii o fac. Motivațiile lor ar putea fi lămurite doar prin cercetări îndelungate. Mentalitățile din Rominia sunt prin excelență *fuzzy*. De exemplu, de ce romii îi tolerează pe cei vopsiți (acesta este termenul popular pentru cei pigmentați) și îi segregă pe cei albi? Este ceva de neînțeles! S-a ajuns astfel la situația paradoxală ca romii cu epiderma mai albă să se pigmenteze! Deși ge- nomul lor e absolut OK! Singura explicație posibilă ar fi moda. Sau să fie vorba despre înfrângerea pe plan global a rasei albe, despre care se vorbește tot mai mult?"

„Pe de altă parte, femeile albe sunt foarte apreciate. Eu însămi am beneficiat de aceasta. De ce? Bango mi-a spus de mai multe ori că țigăncile sunt mai bune la pat decât albele. Atunci? Cred că este vorba despre un anumit sentiment de triumf, în-

treținut de relațiile cu albele. Cine are la pat o albă sau mai multe este un învingător. Mai precis, se simte așa, presupun."

„Există și cazuri când lucrurile merg invers. Persoane din etnia romilor se depigmentează, din diferite motive. Unii vor să plece din țară, să emigreze. Asemenea cazuri au fost extrem de puține. Versiunea oficială în privința lor se referă la persoane alienate mintal. Alții, bărbați sau femei, vor să intre în grațiile unor puternici ai zilei. De ce n-ar deveni o femeie oacheșă, cu ochi de păcură, o blondă autentică, cu ochi albaștri, de star? Genomul rămâne bun, nimeni nu-i va face șicane, cu condiția să se afle sub protecția cuiva coios. Fiindcă altfel treburile pot să se încurce rău de tot, dacă desigur se încapățânează să nu se pigmenteze la loc, să revină la vechea înfățișare. Dacă Bango m-ar pune pe liber și aș vrea să rămân în continuare aici, n-aș putea să aspir decât la niște poziții sociale bine stabilite. M-ar aștepta o carieră de prostituată sau una de fată în casă. Ar mai fi de lucru în sistemul sanitar, atât cât mai există așa ceva. În schimb, dacă m-aș pigmenta, admitând că Bango mi-ar da o primă de despărțire, treburile s-ar ameliora oarecum. Aș putea aspira la mai mult, dar nu cine știe ce. Pentru pozițiile sociale cât de cât importante, testul genetic este indispensabil. Oficial, această procedură de selecționare nu este recunoscută. Există această prevedere și în constituție! Acolo se stipulează foarte clar egalitatea între cetățeni, indiferent de etnie. Aș minți, dacă aș spune că românii sunt nedreptățiți în chip vizibil. N-am auzit, până acum cel puțin, de revolte și reprimări brutale. Se pare că aceștia, pur și simplu, se complac în poziții subalterne." *(Jurnalul Renatei Santoy)*

Românii își dau foc

„În unele capitale europene au loc spectacolele înfiorătoare ale unor autoincinerări. Primul din această serie s-a petrecut la Paris, în urmă cu cinsprezece ani, având aparența unui fenomen izolat. Apoi s-a dovedit că este vorba despre o acțiune

concertată. Poliția nu-i poate împiedica pe sinucigași să acționeze și nici n-ar avea vreo îndreptățire morală s-o facă."

„Ceea ce a părut la început inițiativa unor dezaxați este acum revendicat de o organizație. Este vorba despre ROMÂNIA ROMÂNILOR, ce militează pentru restabilirea situației etnice din România de la sfârșitul celui de al doilea mileniu. Cum se știe, în ultimele decenii, pe fondul condițiilor demografice știute, a avut loc o emigrare masivă a românilor. În paralel, natalitatea celor rămași în țara lor a scăzut dramatic. În schimb, natalitatea romilor, populație astăzi net majoritară, a crescut spectaculos, ajungând să concureze la un moment dat pentru primul loc în lume. Actualmente, în România (numele oficial al fostei Românie) natalitatea este strict controlată, astfel încât numărul populației să rămână între limite acceptabile. Această măsură este îndreptățită de anumite realități, despre care am vorbit într-un alt episod al serialului nostru dedicat românilor."

„Autoincinerările românilor plecați din țara lor sunt o formă disperată de protest, apărută după ce multe altele au fost încercate. *Lobby-ul* românesc s-a dovedit activ, dar absența unor îndreptățiri legale i-au determinat eșecul. În diferite instanțe internaționale, inclusiv la ONU, problema românilor a fost propusă spre discutare. Cum nu s-au produs probe semnificative în legătură cu existența unor discriminări, pledoariile în favoarea românilor au rămas fără consecințe oficiale. Reprezentanții României au invocat existența unor reguli democratice, ce guvernează viața socială și politică din țara lor. Ei au declarat că alegerile au fost și sunt libere de orice ingerință, iar forma de stat și numele țării au fost adoptate în urma unor referendumuri. Fiind sprijiniți doar de anumite organizații non-guvernamentale, românii din exil n-au putut nici măcar să participe la dezbateri."

„Oribilele fotografii ce însoțesc textul de față au fost făcute la Paris, Londra și Berlin. Pe fundalul uneia dintre ele se poate

vedea clar una dintre lozincile organizației: SADICILOR! CINICILOR! în mod evident, acuza e adresată guvernelor din țările occidentale, rămasă pe o poziție de neutralitate în privința românilor. Într-o declarație oficială a Consiliului Europei, din anul 2049, s-a precizat că demersurile emigranților nu pot fi considerate pertinente, atâta vreme cât legile României nu interzic întoarcerea românilor în țara lor de origine. Conceptul de agresiune demografică, folosit de *lobby-ul* românesc nu este potrivit, s-a afirmat în declarația citată. O minoritate etnică nu poate fi acuzată pentru natalitatea ridicată înregistrată de membrii ei. Irelevantă este și acuza unor presiuni psihice exercitate de către o etnie asupra alteia, în vederea emigrării. Faptul că românii au emigrat în masă nu poate fi imputat nimănui. La fel, cel al scăderii natalității în rândurile lor." (*Der Spiegel*)

Paradoxuri la ONU

„Un apărător al ONU trebuie să fie un bun sofist. Acestea au fost cuvintele rostite de către un important șef de stat la o recentă reuniune a țărilor puternic industrializate. Declarația n-a fost destinată presei, dar a început să circule.”

„Cuvintele demnitarului sunt justificate de evoluțiile recente ale organizației mondiale. Și anume, de primirea în ONU a unor organisme parastatale, a așa-numiților gladiatori globali, pentru a folosi expresia unui vizionar de la sfârșitul secolului trecut. Cum s-a declanșat acest proces, de neconceput cu trei decenii în urmă?”

„Încă de la începutul mileniului al treilea, analiștii politici au constatat existența unor mari forte, străine de națiunile-stat și de alianțele acestora. Acestea nu aveau revendicări politice, dar puteau să intervină în destinele unor țări și chiar ale unor continente. Concernul gigant PEPCO, de exemplu, era în măsură să influențeze, în mod indirect, multe înfruntări politice. I-o permiteau posibilitățile sale financiare enorme. Reprezentanții PEPCO au reiterat ideea că profitul este singurul obiectiv

al concernului. Cu toate acestea, opinia publică a aflat că PEPCO are și interese politice. Astfel s-a ajuns la evenimentul cotate drept cel mai straniu al deceniului. PEPCO a fost admis în ONU și în Consiliul de Securitate, recunoscându-i-se, practic, statutul de importantă putere politică."

„Acest eveniment stupefiant a fost începutul unei reacții în lanț. Curând, alte câteva organisme suprastatale au cerut să fie primite în ONU. Primul a fost vechiul GREENPEACE, transformat într-o organizație ecopolitică. Într-o lume a dezastrelor ecologice, idealistii organizatori ai unor proteste simbolice au devenit egali marilor puteri politice ale lumii." (*Comentariu UNIVNET*)

10. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Miercuri, 26. 06. 2058

Brad Johnson intră fără nici-o teamă în fostul parc. Știe numai din auzite cum au arătat locurile pe vremuri. Erau mulți copaci și flori, de toate felurile. Există un lac, unde se putea pescui. Bunicul lui i-a povestit cum prindea cândva pește, deși nu era permis. Lacul a fost mai apoi umplut cu gunoaie. Pentru a împiedica răspândirea unor molimi, oficialitățile au dispus acoperirea acestora cu un strat de pământ.

Brad trece pe lângă ruina unui pod. *Taică-meu plâgea când își amintea de trecut, de copilăria lui. Bătrân inimos... Nu m-am mirat prea mult când l-am găsit spânzurat. Ce să-i faci... Dacă aş avea și eu sentimente, aş fi terminat. Bă, lasă-le pentru alții! Așa mi-a spus un bătrân, ăl de m-a învățat pocher. Contează numai ce ai în mână, restul este căcat. Și învață să stai la cotitură. Futu-i în cur să-i fut! Nu știi pe cine a înjurat. A murit și ăsta. L-am găsit rece într-o dimineață, în cotineata unde dormea iarna.*

Cu vreo oră mai înainte, la ușa lui a bocănit un trimis al lui Santana. L-a recunoscut imediat, era unul dintre cei trei îngeri păzitori ai italianului. Hai, bă! i-a strigat omul. Ești dorit de

domnul Tom Santana. Să fii la el în cel mult un ceas! I-a aruncat în silă o cartelă de identificare. Asta e bună dacă ai vreo problemă pe drum sau la intrare. Fute-m-aş în norocul tău de husăn! a încheiat insul.

Ultimele cuvinte le-a spus aproape în şoaptă, dar Brad le-a auzit.

Trece pe lângă cortul babei Rada. Aceasta este afară, şade pe un scăunel şi se soreşte. Acum chiar că arată ca o hoască în toată regula. *Şi alaltăieri îi trecea prin cap să intre în fuioare cu mine!* Femeia stă cu ochii închişi. Nu-1 vede sau se preface că nu l-a băgat de seamă.

— Să trăieşti, mamă Rado! strigă Brad, pentru a acoperi hărmălaia unor copii.

— Ia te uită! zice baba, cam acru. Te-ai făcut forar, te pomeneşti!

Brad râde şi nu zice nimic. *De ce nu, la o adică? Ba nu, n-ar fi bine. Ar auzi femeile mele şi mi-aş pierde pâinea. Ori una, ori alta.*

La vreo zece metri de cortul lui Santana îl vede pe omul care l-a trezit din somn. îl salută foarte politicos, dar nu primeşte niciun răspuns. Un alt păzitor apare de după cort şi îi face semn să intre. Brad îl salută şi pe acesta.

— Să trăiţi!

Italianul arată la fel ca în urmă cu două zile, minus unghiile, acum colorate altfel. Deşi afară este soare, iar cortul are nişte porţiuni translucide, marele policandru de cristal luminează cu toate becurile aprinse.

— Da, spune Tom, în chip de salut, am aici o catedrală personală. Ți-am mai spus, îmi place lumina puternică.

— Am venit, spune românul cel vopsit. Ai ceva să-mi spui?

Celălalt îi face aproape imperceptibil cu ochiul. Apoi începe să-şi maseze capul, insistând asupra urechilor. *Ştiu şi fără comedia asta că băieţii ne ascultă.* Brad ridică din umeri.

— Să ne așezăm, spune Santana.

Celălalt se conformează, fără niciun cuvânt. Italianul repetă gesturile cunoscute. Amestecă încet cărțile de joc, privirile îi devin cețoase. Ochii încep să i se închidă. *Cel albastru rămâne deschis mai mult timp decât cel verde și începe să strălucească. Ca într-un film de groază.*

Brad vede o hârtie scrisă în fața sa. Cum a ajuns acolo? Își amintește bine, pe masă au fost doar cărțile de joc, iar mâinile lui Tom au fost tot timpul la vedere. Citește:

SISTEMELE VIDEO SUNT DECONECTATE. TACI DIN GURĂ ȘI ÎNCHIDE OCHII! STAI LINIȘTIT! VEI AFLA CE DOREȘTI SĂ ȘTII.

Brad simte că zboară, ca în poveștile cu morți întorși la viață. Știe, a ajuns în trecut, pe vremea când nu se născuse încă. Știe că sub el e orașul Monte Carlo. Descrie cercuri largi prin văzduh, ca Superman. O zi frumoasă de toamnă, copacii au frunzele ruginii. Marea Mediterană are culori schimbătoare. Verzuie, albastră, iarăși verzuie. Începe să coboare lent spre o clădire albă, un mic palat. Va intra, o știe. Nevăzut, neștiut. Se simte complet detașat, de parcă ar fi acasă și s-ar uita la televizor. Mai simte că asistă la ceva întâmplat în realitate. Nu se află într-un virclub. Va vedea un adevăr, o bucată mică din cel mare.

Intră într-o sală de conferințe. Lambriuri de culoarea mierii, pardoseală de gresie azurie. Tavan înalt, în cupolă, decorat cu scene mitologice. O masă rotundă, fotolii cu spătarul înalt, numite în comerț prezidențiale (dar astea precis nu se găsesc de cumpărat), negre și albe. Cinci albe, patru negre.

Din nou, afară. Pe terasă aterizează silențios un elicopter. Brad știe, cei patru vin din țara lui. Hainele lor sunt altfel, așa era moda prin 2020. Tuciurii, eleganți și demni, foarte siguri de ei. Sunt conduși în sala de conferințe. Brad îi urmează, pururi nevăzut. Din frondă sau fiindcă așa s-a stabilit mai înainte, cei patru se așează în fotoliile negre. Nu discută între ei, așteaptă.

Brad știe, șeful este insul slab, cu figură de ascet. Pe atunci țara se numea România. Numai în 2025 s-a adoptat actualul nume: Rominia, adică țara romilor.

Se deschide o ușă înaltă. Apare un grup de bărbați

eleganți. Cei patru rămân immobili. Saluturi. Noii veniți se așează în fotoliile albe. Se vorbește într-o engleză americană impecabilă. Brad își dă seama de asta, deși el însuși este departe de-a o vorbi atât de fluent. Știe, compatrioții lui au studiat în State. Mai știe, nu se miră de nimic, că unul dintre cei patru e român vopsit, bronzat mai bine zis, pentru că în 2020 n-a fost încă pusă la punct pigmentarea genetică. Românul este chiar șeful.

Domnilor, spune cel mai în vârstă dintre noii veniți, un bărbt blond și înalt, la șaizeci de ani, amănuntele le-au stabilit experții. Noi avem de discutat eventualele neclarități. Apoi urmează să semnăm. Protocolul nostru este absolut secret. Nimeni din afară nu trebuie să-l citească. Niciodată. Orice scurgere de informații în privința lui conduce în mod automat la încetarea oricărei implicări din partea noastră. Nu semnăm un tratat. Organismele reprezentate de noi există în realitate, dar protocolul este secret. Noi semnăm în numele Organizației Pan-europene pentru Echilibru. Dumneavoastră, pentru Partidul Romilor Liberi. În documente, țara dumneavoastră este numită Rominia, adică țara romilor. Actualmente numele este altul, dar noi am convenit, în documentul adițional, că el va deveni Rominia. Zâmbește amabil.

Asta a fost șeful delegației. Acum va vorbi unul de rang mai mic, știe Brad. Așa se întâmplă.

Domnilor, partidul dumneavoastră nu este încă legalizat. Existența lui este cunoscută doar de puțini. În viitor, va deveni partid de guvernământ. Vor fi și alte schimbări în Rominia. Ele nu interesează, pentru moment. În principal, noi convenim acum asupra componenței etnice. Aveți aici o minută a protocolului. Ea conține esența. Vă rog s-o parcurgeți cu atenție.

Vorbitorul, un bărbat blond de vreo patruzeci și cinci de ani, le împarte celor patru câte o foaie de hârtie. Brad, cu darul lui de neînțeles, citește peste umărul românului vopsit:

OPE se angajează:

— să organizeze trimiterea sistematică în România, pentru o perioadă nelimitată de timp, a unor ajutoare în alimente, îmbrăcăminte, medicamente și echipamente socotite vitale pentru supraviețuirea unei populații umane

— să obțină finanțări de la diferite state și organisme internaționale în favoarea României

— să asigure prin mijloacele de care dispune păstrarea actualelor granițe de stat ale României

— să încurajeze emigrarea românilor în diferite regiuni ale lumii, prin propagandă și prin crearea unor facilități specifice

— să participe în mod activ la încurajarea imigrării în România a romilor de pretutindeni

— să acorde ajutor logistic puterii politice din România, după câștigarea alegerilor de către PRL

— prin mijloace specifice, să sprijine puterea din România în acțiunea de a-i menține pe romi, indiferent de proveniența acestora, pe teritoriul romin

PRL se angajează:

— să încurajeze emigrarea în România a romilor de pretutindeni

— să controleze în mod strict natalitatea, în funcție de conjuncturile ivite pe parcurs, astfel încât numărul total al populației să se păstreze în limitele stabilite de documentul adițional

— să stimuleze emigrarea din România a cetățenilor de alte naționalități decât cea romă

— să promoveze în mod sistematic mecanisme social-politice cu efect centripet, menite să împiedice părăsirea României de către romi

— să acorde o atenție specială mijloacelor spirituale și psihologice menite să împiedice mișcările sociale centrifuge ale romilor.

Brad înțelege că evenimentele din ultimele decenii n-au fost numai efectul întâmplării și al unei soarte ironice. Revenit în fața unui Santana cu licăriri batjocoritoare în ochii săi de două culori, el vede un nou cuvânt scris pe hârtia de pe masă: MUCLES! Adică să-și țină gura.

Nu se poate, poponarul ăsta de macaronar își bate joc de mine. Mă hipnotizează cum i se scoală lui. Entitatea aia îi dă puteri. Vrea să mă întărească, să mă scoată din viața mea comodă. Ce? O duc rău? Dimpotrivă.

Se uită țintă la Santana. Acesta a început să amestece cărțile de ghicit. Apoi le pune pe postavul verde al mesei și dă foc hârtiei scrise. Totul cu mișcări atât de lente încât par ireale. Îl privește întrebător pe Brad. Acesta mișcă a neîncredere capul, iar mimica lui este a unui om scârbit de un truc prea grosolan. Nu se poate să fi fost așa. Asta este poveste de roman prost, pe gustul amatorilor de istorii despre conspiratori.

Italianul îl privește serios. Așa a fost. Ești cel ales de entitate și vrea să afli asta. De mult nu mă mai întreb de ce se petrec lucrurile așa și nu altfel. Eu n-am făcut decât să-ți transmit. Râzi, distrează-te, spune-mi că sunt nebun! Te privește ce crezi. Cuvintele lui pătrund în conștiința lui Brad. Acesta le aude foarte bine, deși Santana nu-și mișcă buzele. Telepatie, citirea gândurilor. Căcat. Puțin îmi pasă. Eu trebuie să-mi văd de ale mele, s-o reglez ca lumea pe Argy și pe celelalte. Atât. O bag în pizda mă-sii de entitate. BA NU! TU, CUR.VĂ MASCULINĂ, VEI AVEA UN ROL DE JUCAT. VEI FACE CE ȚI SE VA SPUNE! VEI FI BILA CARE RĂSTOARNĂ POPICELE NEGRE! Ce-a fost asta? Cine mi-a vorbit? N-a fost italianul. Ce glasul dracului! Extraterestru?

Santana reîncepe să amestece cărțile de tarot, mașinal. Îi face lui Brad un semn ambiguu. Spune, arătând cu degetul în sus și împrejur:

— Și acum să-ți ghicesc, că doar de-aia ai venit aici. Cred că problema ta sunt femeile. Vrei să știi ce-ți rezervă viitorul în privința lor. Este?

— Îți bați joc de mine, zice Brad.

În minte îi tot revine o dată calendaristică, 1 octombrie 2020. Scena văzută de el mai înainte atunci s-a petrecut. Mai știe că protocolul este cunoscut sub numele de PACTUL NEGRU.

— Ba nu, nu-mi bat joc, spune Santana cu glasul controlat al unui ins obișnuit să cunoască multă lume. Ești un profesionist în materie de femei. Ce faci dacă te dorește un om mare, unul important, vreau să zic?

— Îmi prezici una ca asta?

— Cam așa se arată. Te vei reprofila. Și încă foarte curând.

Brad se ridică, își scutură părul lung. *Asta de partea cui o fi? Slugă plecată a împăratului? Se distrează pe seama tuturor?* Zice:

— Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă. Poate mă cauți.

Santana mișcă afirmativ din cap. Îi face semn să plece.

Afară, în lumina crudă a soarelui, lui Brad Johnson i se pare că a visat. *Nu se poate. Prostii. Vrajitorii nenorocite.* Cei trei păzitori ai lui Santana îl privesc ostil sau mai degrabă disprețuitor. Stau unul lângă celălalt și fumează marijuana. Brad recunoaște mirosul. *Dacă se împlinește spusa macaronarului, oricare dintre ăștia trei va putea veni la mine să-l servesc.*

III

IL MATTO

*„Îmi amintesc cu plăcere de ospitalitatea românească.
Cele mai originale mi s-au părut mâncărurile tradiționale și muzica populară românească.
Îmbinarea folclorului autentic și a civilizației occidentale este de cea mai bună calitate.”* (Interviu cu John Dewey, în New Magazine, martie 2058)

*„S-o sculat și-o făcut foc
Și mi-o ars al meu năroc.
S-o sculat și-o făcut pară
Și mi-o ars a mea ticneală.”*
(Folclor românesc)

11. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Joi, 27. 06. 2058

Explozia de pe șoseaua dinspre aeroport se dovedise a fi o alarmă falsă. Copiii se mai joacă de-a războiul, spusese Nelu. Strigătul lui disperat de avertisment rămăsese fără vreo explicație. Nimeni nu-i ceruse așa ceva, de altfel.

— Și cum spui că-i zice lumea? îl întrebă Santoy pe Nelu.

— Buricul Rominiei. O clădire extraordinar de rezistentă. Ieri a fost un cutremur. Nici măcar o singură fisură.

Se aflau într-una din sălile accesibile publicului. Santoy făcea figura vizitatorului important, capabil să-și plătească o

admirând tapiseriile. Echipa condusă discret de Tanaka se plasase într-un fel de semicerc. Ochii căprui ai celor trei subalterni ai japonezului se mișcau în permanență. Dave, John și Babe purtau lentile cosmetice de contact. Privirile lor albastre dispăruseră, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— Ascultă, Nelule, zise Santoy, oprindu-se brusc. Am uitat să-ți spun ceva. Eu am o fiică. Știi, presupun. *Ce figură mi-a făcut cu sinuciderea! Curara! Mă întreb ce naiba are cu mine. Mă necăjește din principiu, fiindcă așa fac adolescenții în filme? Sau pentru că nu vreau să trec la religia ei?*

— Desigur, domnule, răspunse politicosul reprezentant al oficialităților din Rominia. S-a negociat și pentru ea, dar am văzut că a renunțat să mai vină.

Santoy începu să înjure în șoaptă. Nelu zâmbi:

— Dacă-mi permiteți, înjurați foarte bine pentru un străin. Puteți s-o faceți cu glas tare, nu există nicio interdicție în acest sens.

— Fii atent, Nelule! Jane n-a vrut să urce în avionul meu. Are damblalele ei. Vine azi cu un coreligionar al ei. Ala o lasă pe aeroport și se cară. Sunt ȋicniți, dar nu duc lipsă de tehnică. Secta ei, vreau să spun. Poți să trimiți pe cineva s-o aștepte și s-o aducă? Mai întâi, ar trebui să-i contactezi. Ai aici codul.

Nelu se gândi o clipă.

— Nu pot să merg personal, zise. N-am voie și nu vreau să risc. Trimit niște băieți. Corect?

— Bine.

Nelu scoase la iveală un aparat și vorbi într-o limbă amestecată. Santoy și ceilalți recunoscuseră cuvinte englezești, unele dintre ele modificate în feluri ciudate. Miliardarul pricepu o seamă de cuvinte românești. Traductoarele, conectate cu întârziere, îi lămuriră. Polițistul dădea instrucțiuni în legătură cu primirea fetei.

Intrară într-o altă sală, printr-o ușă monumentală ce părea a fi făcută dintr-un lemn nobil. Santoy o pipăi admirativ:

— Așa ceva nu se mai face azi. Dacă nu cumva este o imitație formidabilă.

De după uşă se repezi asupra lui Santoy un ins îmbrăcat în uniformă imperială. În mână dreaptă avea un pumnal lung. O sabie? Tanaka interveni primul, cu mişcările lui economicoase, dar foarte rapide. Urletul de atac al atacatorului se curmă brusc. Santoy, împietrit, realizează că restul escortei făcuse un zid în jurul lui, acţionând cu o fracţiune de secundă în urma japonezului. Sabia şuiere pe deasupra capului lui Tanaka, apoi se desprinsese din mâna agresorului şi zbură prin aer pentru a cădea cu un zăngănit pe pardoseala de gresie. Un icnet şi insul căzu ca secerat. Nelu se desprinsese de grup şi îi prinse mâinile în cătuşe. Tanaka se înclină ceremonios în faţa învinsului său şi apoi către grupul format în jurul lui Santoy. Cel încătuşat făcea spume la gură şi înjura cumplit. Traductorul nu reuşea să echivaleze toate expresiile lui.

Santoy nu părea prea speriat. *Are ceva coaie, bătrânul. Nu s-a căcat pe el de frică.* Îl întrebă pe Nelu:

— Poţi să-mi spui şi mie ce-a fost asta?

— Un atac, domnule.

— Hai, că mi-ai plăcut! Ce picioarele mele să fie altceva? Aici, în Palatul Imperial? Chiar aşa? Cui i se scoală face rost de o uniformă şi vine cu sabia, să mi-o bage în cur?

— Domnule Santoy... - Nelu nu părea prea stânjenit. Aşteptă ca atacatorul să fie luat. - Ştiaţi că aici se întâmplă nişte lucruri mai... De altfel, cine vrea chiar să vă omoare nu recurge la mijloace de acestea...

— Romantice? Hm?

— Exact. Totul n-a fost decât o bagatelă pentru *dai-sensei* Tanaka. - Se înclină către japonez. - *Se pare că idiotul ăsta de bogătaş nu ştie pe cine are în slujbă.* Desigur, puteau fi şi mai multi atacatori. Rezultatul ar fi fost acelaşi. Doar dacă ar fi venit nişte experţi... Nu este însă cazul. Insul era un fanatic, nu un specialist.

— Ce fel de fanatic?

— Religios. Există o sectă, un fel de confrerie. Vor să-i extermine pe străinii importanți. Spun că romii trebuie să

conducă lumea. Niște descreierați.

— Și cum intră în palat? Uniforma, sabia?

Nelu, foarte serios:

— Secta are prozeliti în cele mai diverse medii sociale. Foarte rar se întâmplă ca un polițist să adere și să treacă la fapte. N-avem mijloace să-i condiționăm pe absolut toți. Deocamdată, cel puțin.

Santoy se opri absent în fața unui tablou. Privi îndelung. Apoi tresări ușor și se întoarse spre Nelu. Vorbi românește:

— Ia spune! Tu ai aranjat toată chestia! Este? Intră în programul de surprize pentru vizitatorii bogați! Este? Spune, mă! Ai cuvântul meu că nu mă supăr.

Cei patru ascultară traducerea. Pe fețele gorilelor, mirarea se lăți cu o mică întârziere. Figura emaciată a lui Tanaka, la fel de impasibilă ca întotdeauna.

— Domnule Santoy, îmi sunteți simpatic, spuse Nelu în engleză. Pe cuvântul meu. - Zâmbi ușor. - Ați ghicit. N-am vrut să credeți că noi, romii, n-avem simțul umorului.

Miliardarul o dădu din nou pe românește:

— Futu-te-n cur, lampă! - Începu să râdă. - Ai fost bun. Ai o bere de la mine. Uite, până și pe domnule Tanaka ai reușit să-l distrezi.

Într-adevăr, pe figura japonezului apăruse un mic zâmbet.

Dave ridică o mână.

— Ia spune! zise Santoy, binedispus.

Omul păru că face un efort. Reuși să articuleze într-o română cu accent bizar:

— Fir-aș al dracului!

Primii râseră Santoy și Nelu. Apoi John și Babe. Tanaka zâmbi din nou.

— Ai și tu o bere de la mine, zise miliardarul.

După o scurtă pauză, polițistul rom spuse foarte serios:

— Domnule Santoy, astăzi o să aveți o mare șansă. Este ziua noastră națională. În fiecare an, împăratul și împărăteasa se arată poporului și stau de vorbă cu

oricine. Dacă sunteți norocos, puteți să-i cunoașteți personal. Nu mai este mult până la ora când va începe ceremonia.

- Unde?

— Tot aici. Clădirea asta este enormă. Este a doua sau a treia ca mărime din lume. A făcut-o un dictator, cu vreo optzeci de ani în urmă.

— Ceaușescu?

- Da.

— Și uite cum a ieșit treaba, zise neutru Santoy. Nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește.

— Corect. Dar să continuăm, dacă-mi permiteți. Ceremonia va avea loc într-o sală foarte mare. Între suita împăratului și popor va rămâne o distanță. Cine va dori și va avea noroc să dea mâna cu el trebuie să treacă printr-un spațiu liber. Atunci el va fi analizat de dispozitivele noastre. În principal, în rândurile din față sunt oameni verificați, dar oricând se pot întâmpla lucruri neprevăzute.

— Și noi?

— Vom sta mai în spate, au prioritate cei din etnia romă. Nu fiindcă ar exista vreo segregare rasială între noi, dar așa e tradiția. Teoretic, veți putea ajunge la împărat și dumneavoastră. Desigur, mult mai ușor ar fi să obțineți o audiență, într-una din zilele următoare. Nici azi n-ar fi exclus. Să urcăm două trepte, vă rog. Aici.

O sală imensă. Când am plecat eu, clădirea exista, dar nu era voie să intri. Santoy se uită în sus, apreciind decorația tavanului. Atunci, în primii ani de după 2000, trebuia să fii profet pentru ca să întrevezi ce se va întâmpla. Cum îi zicea? Palatul Parlamentului? Am plecat exact la timp. La recensământul din 2017 țiganii erau mai mult de jumătate din populația țării.

În capătul îndepărtat al sălii se afla o estradă. *Purpură? Sau ce mama naibii?* Roșul închis al soclului punea în evidență două tronuri somptuoase, sculptate într-un lemn de culoare închisă, în stânga, un al treilea tron, ceva mai mic. Era tot negru, dar de o altă nuanță. *Abanos, evident. Ai dracului, amintesc că albul și culorile*

deschise nu au prea mare trecere.

În sală se afla deja lume. Pentru moment, Santoy nu văzu nici un om cu pielea deschisă la culoare. El însuși era singurul.

Se vorbea în șoaptă.

— Ia spune, îl întrebă Santoy pe Nelu, nu există și țigani mai albi? Eu așa știu. Când am plecat din România, unii erau chiar blonzi.

— Ba da, evident.

— Chestia cu genomul? Aia funcționează?

— Da, aia nu dă greș. Numai că este altceva la mijloc.

- Ce?

— Oamenii, romii vreau să spun, nu doresc să arate ca albi. Vor să fie bronzăți.

— Și atunci?

— Se pigmentează. Ceva foarte simplu. O chestiune de modă. A prins. De ce și-au pus băieții dumneavoastră lentile de contact? Ca să nu aibă ochi albaștri. Este mai comod să arăți ca toată lumea.

Muzică maiestuoasă. Oamenii continuau să intre pe ușa opusă estradei. Erau toți îmbrăcați în haine de culoare închisă. Purtau niște eșarfe roșii-negre.

— Sunt culorile Casei Imperiale, șopti Nelu.

Muzica devenea aproape marțială, se transforma rapid.

Santoy constată că polițiștii erau puțini. *Sunt în civil, desigur. Nimic nu se schimbă pe lumea asta.*

Muzica încetă brusc. De undeva din spatele estradei își făcu apariția un herald îmbrăcat în negru. Însemnele lui de ofițer superior erau brodate cu roșu.

— Majestatea Sa, împăratul Baxt al II-lea! Majestatea Sa, împărăteasa Cerasela!

Omul avea o voce extraordinar de puternică și de melodioasă.

Precedați de câțiva ofițeri organizați în evantai, apărură împăratul. Împărăteasa mergea cu un pas în urma lui. Imediat după ea pășea un bătrân foarte înalt și slab. Barba lui albă contrasta violent cu fața și straiile negre.

— Bătrânul este marele predicator Opruno, îi șopti Nelu lui Santoy. Șeful Chezașilor Trezirii.

Publicul nu aplaudă și nici nu izbucni în urale. Se auzi doar un murmur generalizat.

Împăratul se așează pe tronul din mijloc. La stânga lui, împărăteasa. La dreapta, înaltul prelat.

— Ce spun? îl întrebă Santoy pe Nelu, în șoaptă.

— Să trăiți, în limba romani. Este un ritual. - Le făcu un semn celor trei gărzi de corp și lui Tanaka. - Mișcați-vă buzele! Așa trebuie. Și dumneavoastră, domnule Santoy!

Îl ascultară cu toții. Murmurul dură până când împăratul își ridică dreapta încărcată de inele.

— Uite un alb lângă împărat, șopti Santoy. Cine este?

— O să vă spun mai târziu, zise Nelu, ușor agasat. Fiți atenți!

Heraldul apăru din nou. Vocea lui era neverosimil de puternică și nu părea amplificată prin niscaiva dispozitive tehnice.

— Împăratul Baxt al II-lea salută cetățenii din Rominia și le urează sănătate! împărăteasa Cerasela asigură poporul de dragostea ei! - Formule tradiționale, șopti Nelu. - Acum, împăratul nostru va vorbi poporului. Cuvintele sale vor fi ascultate în toată țara. *Vorba vine. Celor mai multi li se rupe de ele.*

Din nou murmurul, oprit de mâna groasă a împăratului.

— Dragi cetățeni ai Rominiei, stimați concetățeni! Începu împăratul, fără să se ridice de pe tron. - Vorbele sale se auzeau perfect de bine. - Astăzi este ziua noastră națională. În urmă cu treizeci și patru de ani, părintele meu, slăvitul Baxt întâi a întemeiat dinastia noastră. Atunci, poporul și-a ales calea dorită dintotdeauna. A fost o zi istorică și, pe bună dreptate, a de-

venit sărbătoarea noastră națională. În timpul scurs de atunci, România a prosperat și ocupă cu cinste un loc de frunte în rândul națiunilor. La noi, în ciuda unor răuvoitori, domnește democrația. Cândva, pe aceste plaiuri, anumite etnii erau oropsite de altele. Ne amintim cu repulsie anii ce au încheiat mileniul trecut. Pe atunci, românii erau priviți ca niște paria, deși locuiau cu demnitate în țara lor. - Vocea împăratului deveni ușor amenințătoare. Arătătorul mâinii sale drepte se îndreptă spre asistență. - Astăzi, așa ceva este de neconceput. Suntem egali cu toții. Românii și ceilalți, indiferent de etnie. Lumea privește țara noastră... - Se opri din vorbit, uitându-se muștrător în direcția unui vorbitor care încerca să ajungă mai în față. - Lumea privește...

Brusc, împăratul se opri din vorbit și rămase cu gura întredeschisă, statuie. Încrămeniră și ceilalți din preajma suveranului. Oamenii din primele rânduri ale asistenței pățiră ceva asemănător. Ca și cum în interiorul unui cerc acționase o forță necunoscută, capabilă să împietrească. Stupefiați, cei veniți din America văzură un muzeu al figurilor de ceară, apărut din senin.

Efectul nu-1 atinsese pe Santana. Acesta coborî repede de pe estradă și trecu brutal printre oamenii intrați în catalepsie. Câțiva căzură ca niște popice, angrenându-i și pe alții. Cu ochii ieșiți din orbite de uluire, cetățenii Statelor Unite văzură o ilustrare a unui principiu, cel al dominoului.

Urmă o scenă derulată rapid. Câțiva civili începură să-i dezbrace pe cei căzuți în zona indicată de italian. Lucrau cu dexteritate. În nici două minute de la începutul secvenței, un bărbat ca oricare altul fu scos pe brațe. Era țepăn.

Rigor mortis! Fir-aș al dracului!

Apoi, la fel de brusc, oamenii împietriți își recăpătată mobilitatea. Împărăteasa zâmbi și își mișcă grațios mâna stângă înspre asistență. Cei din preajma tronurilor respirară și se mișcară. Cei căzuți din cauza pătrunderii lui Santana se ridicară foarte repede și își aranjară ținuta.

Ca și cum ar fi fost un film, oprit și apoi pornit din nou. Aș zice chiar că nici unul dintre ei nu știe ce s-a întâmplat.

— Lumea privește cu admirație, continuă împăratul, înspre Dunăre și Carpați. Pentru a fi mai pe înțelesul tuturor, zâmbi Baxt al II-lea, n-avem de ce să ne plângem. Vă felicit călduros, dragi concetățeni!

Murmur de voci. Americanii, cu lecția învățată, simulară că participă. Santoy îi făcu lui Nelu un semn discret, arătând spre ieșire. Acesta încuviință.

12. Bukry, Rominia, Tchishmy Park Joi, 27. 06. 2058

La ieșirea din Palatul Imperial, Santoy și ai lui intră în transportorul blindat. Nelu transmite ceva, în limba romani. Se pare că-și cheamă niște subalterni.

— Lipsesc puțin, îi spune lui Santoy. Vă rog să mă așteptați. În planul nostru figurează vizitarea parcului de distracții. Se numește Tchishmy.

Bogătașul încuviințează absent. *Asta este numele Cișmigiului, presupun. Limbile au o tendință spre simplificare. Asta o știu de la curva de nevastă-mea. Aproape am și uitat că mă aflu aici pentru ea. Din Cișmigiu, Cișmi. Ar merge.*

— Ce spui, domnule Tanaka, despre povestea cu împietrirea? Întreabă el cu blândețe.

Japonezul pare gânditor.

N-a mai fumat așa ceva. Pentru el, nimic nu iese din comun, dar asta a ieșit. Este și el om, uneori.

— Domnule Santoy, spune impersonal japonezul, există așa-numitul *kiai*. Efectul este însă mult mai scurt și nici n-am auzit vreun sunet. Au fost afectați mai mulți oameni. Hipnoză de masă. Asta rămâne.

— Ala de lângă împărat a acționat. De ce i-a împietrit pe toți? se întreabă milionarul, parcă vorbind singur. *Începe să nu-mi*

mai placă în țara asta. Poți s-o mierlești în fiecare clipă. Ce protecție? Căcat.

Apare Nelu, vizibil îngrijorat.

— Am mandat să vă spun despre ce-a fost, zice. În fond, sunteți un prieten al României. Știm dedesubturile. Și suma donată de dumneavoastră. Un gest nobil. Noi apreciem așa ceva.

— Vorbești ca un ambasador, domnule Nelu, o dată din nou Santoy pe politete, în glumă, încercând să se binedispună.

— Nelu!

— Bine, Nelu! Ei, ce-a fost? Cu așa ceva puteți să vă îmbogățiți.

— Cum?

— Ei, cum... Să filmați și să vindeți unei rețele de televiziune. Este ceva de milioane. Aur curat.

— Cred că s-a făcut așa ceva. De fapt, în mod cert. Palatul este filmat în întregime, fără întrerupere. Desigur, nu evenimentele din apartamentele private.

— Aș putea cumpăra chiar eu filmul. Am și o rețea de televiziune. Vezi, poate mă pui în legătură, până nu se bagă alții. Ia stai! N-au fost de față tot felul de corespondenți de presă? N-au filmat? Adevărul este că n-am văzut nici unul.

— N-ați văzut, fiindcă n-ați avut pe cine să vedeți. Există niște reguli mai deosebite. Fără presă, în anumite ocazii. Nimeni nu se supără. Considerente religioase. Marele predicator Opruno este împotriva televiziunii. Era și el de față, nu? Poporul îl iubește foarte mult. Vede în el un sfânt.

— Am priceput, zice Santoy. Ia spune! Ce-a fost povestea cu ruperea filmului?

Politistul se arată îngrijorat:

— Se petrece un lucru... A fost o încercare de atentat.

— Cum?

— Ala pe care l-au scos. L-ați văzut. Era căptușit cu explozibil. O să-l detoneze undeva afară. Vom afla exact puterea.

- Cui?

— A explozibilului, domnule Santoy. - Nelu râde cu o cruzime scoasă pentru prima dată la iveală. - Și a omului.

— Nu înțeleg.

— Este foarte simplu. A fost întrerupt doar sistemul de detonare. Explozibilul a rămas ca la început, prins de jur împrejurul omului. Vor sări în aer împreună. Asta se va întâmpla după interogatoriu. Se pare că este vorba despre un explozibil nou, imposibil de detectat cu mijloacele actuale.

— Au mai fost asemenea tentative?

— Sincer, nu. În această țară nu există teroriști și nimeni din afară n-ar avea interes să-l suprimă pe împărat.

Între timp transportorul s-a pus în mișcare, la un ordin al polițistului. Trece printre niște blocuri, plutește fără zgomot peste hârtoape.

— Clădirile astea, spune Nelu, au fost făcute odată cu Palatul Imperial. Foarte solide. Rezistă și azi. Multe altele, de dinainte de cutremurul din 1977, au devenit nesigure. Nu puține s-au dărâmat. Cine continuă să locuiască în ele o face pe proprie răspundere.

— Și nu este criză de locuințe?

— Ba da, dar noi disprețuim confortul occidental. Credința noastră ne-a învățat așa. Nu este deloc jenant ca mai multe persoane să locuiască într-o singură cameră. Dimpotrivă, așa se realizează adevărata comuniune umană.

— Interesant, spune Santoy. *Ăsta își bate joc de mine, este clar. L-aș întreba dacă locuiește și el tot așa, la înghesuială, dar am impresia că este mai mare în grad decât am crezut la început. Poate organizează o expediție și mi-o aduce pe Renata pe tavă.*

Transportorul a ieșit dintre blocurile bine păstrate și a apu- cat-o în sus, pe o stradă al cărei nume Santoy l-a uitat, deși a studiat harta Bucureștiului și a României de multe ori, în anii din urmă. Unele clădiri sunt renovate și locuibile, cele mai multe sunt dărăpănate și par abandonate. În apropierea Universității, o haită de câini furioși atacă furibund vehiculul, lă- trând demential. Le curg balele, par turbați. N-au nicio șansă.

Babe îl întreabă pe Tanaka, cu un rânjet:

— Pot să rad câțiva?

Japonezul i-l indică pe polițistul cel oacheș. Babe îl privește întrebător pe Nelu.

— Dacă domnul Santoy n-are nimic împotriva, bineînțeles că da, spune acesta.

Babe începe să tragă foc cu foc, deși țintele simt în mișcare. Nu ratează nicio lovitură. Câinii cad secerați. Câțiva schelălăie sinistru, înainte de a muri.

— N-am avea voie să ucidem câini, zice Nelu. Există o convenție internațională. Câinii sunt o minoritate, nu?

— Corect, spune Santoy. *Asta își bate joc de mine tot timpul. O să-l bag în pizda mă-sii și o să cer altul.*

Babe se întoarce brusc spre cei de dinăuntru. îl privește pe Santoy cu ochii înroșiți de furie. Gura i se strâmbă. Tanaka intervine cu o fracțiune de secundă înainte de pornirea glonțului și reușește să atingă mâna trăgătorului, deviind-o puțin în sus. Babe își ratează cu puțin ținta. Miliardarul se alege doar cu o zgârietură pe creștetul capului. Pe frunte îi apare o șuviță de sânge. A auzit ca prin vis, aproape concomitent cu împușcătura, o trosnitură seacă. Capul lui Babe atârână ca acela al unei păpuși stricate de un copil răutăcios. Deși nu prea este loc în mașină, Tanaka reușește să se încline în fața victimei sale.

— Ce pizda mă-sii este asta? reușește să întrebe Santoy. Dave? Domnule Tanaka?

— Ați avut noroc, spune japonezul, așezându-se. Obișnuia să tragă întotdeauna în frunte, ca să nu aibă probleme cu vestele de protecție. A fost cel mai bun trăgător dintre băieți. Cred că a fost prima lui criză de ALZ.

— Dave! strigă Santoy. Ai ceva de spus?

— Ce să spun, domnule? Se mai întâmplă. - Se uită pieziș spre John. - *Dacă mă toarnă asta, m-am ars. înainte de a pleca. Babe a avut mai înainte, la Houston, un fel de criză. Trebuia să-i raportez lui Tanaka.*

— Să nu-1 mai văd pe nemernicul ăsta în fața ochilor! strigă Santoy, ștergându-se de sânge cu mâneca hainei.

Nelu îi face semn lui John. Ridică amândoi cadavrul și îl aruncă prin turelă. Căinii din haită încep să mârâie și să sfâșie cu zgomote sinistre.

— Să vă pansez, domnule Santoy, spune grijuliu polițistul. Ar trebui să mergem la un spital.

— Nu cred că este cazul. Este o zgârietură. N-am simțit nicio izbitură. Cred că am mâncat ceva căcat când eram mic. - Le explică celor doi americani și lui Tanaka. - Asta înseamnă că am noroc. Uite, sângele s-a și oprit. Trebuie doar să mă spăl pe față și pe mâini.

— Atunci mergem pe traseul stabilit? întreabă polițistul.

— Da. O să mă spăl în Cișmigiu.

— Cum ați spus?

— Tchishmy, pardon. Am folosit numele vechi.

Nici în parcul de distracții nu mai sunt copaci naturali. Santoy recunoaște marfa produsă de una dintre companiile sale: plante artificiale, de orice dimensiune, de la baobab și sequoia, până la arbori ornamentali de grădină, flori și *bonsai*.

Nu-s prea ieftini copacii ăștia. Probabil provin din donații.

Grupul intră în parc dinspre o clădire destul de mare, bine întreținută. Santoy își amintește, acolo a fost cândva primăria Capitalei. O firmă foarte mare îi amintește de reclamele văzute pe panouri aflate pe marginea șoselei parcurse la plecarea de pe Otopy Airport. XOXAVIPE VIRCLUB.

— Minciună? Clubul minciunii? îl întreabă pe Nelu. - Fața lui pătată cu sânge închegat arată urât, dar nu pare prea deranjat de asta. - Vezi că n-am uitat?

— Doriti cumva să faceți o vizită? *Este bun bătrânul, are coaie. Prin filme, miliardarii sunt niște căcăcioși atunci când vine vorba de performanța fizică. Se pare că de data aceasta nu este cazul.* Putem să intrăm imediat. Avem niște programe speciale.

Santoy dă plictisit din mână:

— Îți dai seama, la noi cheștiile astea sunt mult mai sofisticate. Poți să fii și împăratul Nero, dacă vrei. Nu este nicio problemă. Nu-ți mai trebuie droguri sau altceva de acest gen. Te duci unde vrei, faci exact ce ți se scoală ție.

— Dacă plătești.

— Evident. De fapt, sunt și programe pentru amărășteni. Sunt însă mai grosiere. Ce să faci? Asta-i viața!

Politiștul zâmbește enigmatic:

— Nu vă grăbiți! Avem și noi surprizele noastre.

— Ați văzut ce s-a întâmplat la Palat? Aveți așa ceva în State?

— Nu, dar mă refer la vircluburi. Asta-i altceva.

La un semn al lui Nelu, transportorul se oprește la intrarea în parcul de distracții. Stă suspendat, stârnind praful. Nimeni nu se apropie de el.

— Avem câteva programe făcute cu... Cum să spun? Cu intervenții din afară.

— Din afara României?

— Din afara lumii noastre. - Nelu pare stânjenit. - Credeți ce vreți, dar există aici o zonă unde se exprimă o forță. Azi s-a manifestat și la Palat, ceea ce este o noutate.

— Extratereștri?

— Puteți să-i numiți și așa. Se văd și pe aici ozeneuri. Există un folclor, întâlniri de gradul cutare și așa mai departe. Ca oriunde în lume. Programele pornesc de la ideea asta și o duc mai departe.

— Nu înțeleg.

— Amintiți-vă de Biblie. Moise vede un stâlp de foc, dar nu și pe Dumnezeu. Oamenii de rând nu văd nici atât. Și nici nu aud vreo voce. Moise, da. Observați diferențele?

Santpy rămâne gânditor, uitându-se la un platan de toată frumusețea. *E mai frumos decât unul autentic. Asta este clar. Și nici nu poate fi pus pe foc.* Se întoarce spre Dave.

— Dă-mi un *brother Ben*, te rog! - Se adresează lui Nelu. - M-a lovit oboseala, așa deodată.

— Benzadrina este ceva nevinovat. Și eu iau uneori. Ce facem, deci? Intrăm la virclub?

Santoy înghite mica pilulă albă și bea din sticla întinsă de Dave. Zice:

— Altădată. Hai acum în parc. Și nu uita de fiica mea, te rog!

— Nu uit, spune zelos polițistul. Sosește peste vreo două ore. Mă ocup personal.

— Are tendințe suicidare, spune miliardarul. Este o persoană foarte dificilă. Genul imprevizibil. A insistat să vină și ea. - Pare exasperat. - Nu faci cutare, mă sinucid. Îmi injectez curara în carotidă. Sunt la mâna ei. Că doar n-o s-o bag la casa de nebuni.

Printre arborii sintetici din Tchishmy se află diferite construcții, strânse parcă laolaltă de capriciile unii copil omnipotent. Există un castel medieval, construit la scară redusă, un *building* american de jucărie, aparent locuibil, o iurtă mongolă (*autentică?*), o casă japoneză tradițională. O populație veselă circulă pe jos, având destinații incerte. Oamenii din anumite grupuri lasă impresia că au venit din provincie și văd pentru prima oară locul.

Transportorul atinge lin iarba sintetică, în fața micului castel. Nelu dispare și se întoarce repede, însoțit de un bărbat corpulent, îmbrăcat în niște straie bălțate și vechi. Are mustați lungi și poartă o pălărie ponosită, cu boruri largi. *Ăsta umblă așa la derută. Parcă văd că este un bogătaş.* Insul are vreo șaizeci de ani. Începe să zâmbească de departe. În lumina puternică a soarelui, cei câțiva dinți ai săi îmbrăcați în aur strălucesc orbitor. *De parcă ar semnaliza ceva. Vreun mesaj de la fenomenul ăla, de la forță.*

— Fiți binevenit, domnule Santoy, spune omul, depășindu-l cu un pas pe Nelu. Permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Ram Bakro și sunt *bulibasha* acestui parc de distracții. Vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc pentru primire, spune Santoy. Aș vrea să mă spăl puțin, dacă se poate.

— Dar, bineînțeles! Mi-a spus Nelu în două cuvinte ce vi s-a întâmplat. Știați că la noi, în Rominia, incidența

ALZ-ului este foarte mică?

— Aflu acum. De ce oare?

— Unii spun că apa ar fi cauza.

— Posibil. *Și ăsta vorbește ca un american sadea. Toți și-au făcut studiile în State. Cei mai răsăriți dintre ei, mai precis.* Foarte posibil.

— Pe aici, vă rog, spune Bakro.

Interiorul castelului este amenajat simplu. *Chiar rafinat de simplu.* În baie, Santoy este urmat de un slujitor.

— Ce vrei? îl întreabă rănitul.

— Să vă tom apă, vă rog frumos! Să stau mai întâi afară? - Da.

Ușurându-se într-o oală de noapte, americanul începe să râdă de unul singur. *Îmi place tot mai mult aici. Poate că fiică-mea are dreptate, când spune că murdăria corporală creează o stare de spirit nu neapărat rea. Ba chiar dimpotrivă. De ce oare?*

Bătăi ezitante la ușă.

— Intră! *Jane spune că spălatul ar veni dintr-un sentiment de vinovăție. Cel excesiv are și un nume, ablutomanie. Dar, zice ea, spălatul obișnuit tot împotriva naturii este. De ce nu se spală animalele cu săpun? Fiindcă nu se simt vinovate și nu vor să se purifice.*

Omul umple un ulcior cu apă curată dintr-un hârdău și îi arată lui Santoy un obiect metalic, cu picioare curbate, menit să susțină un lighean la o înălțime convenabilă. Într-o cutie de plastic se află o bucată de săpun. *N-am mai văzut săpun în această formă de ani de zile. Îmi place.*

— Cum se cheamă ăsta? îl întreabă pe om, arătând înspre suportul ligheanului.

— Lavoar, vă rog frumos.

Ținându-și palmele căuș de mai multe ori și apoi ridicându-le înspre obraz, americanul se spală de sânge. Săpunul nu prea face spume, dar se lasă folosit. Apa din lighean se înroșește. Omul umple ulciorul pentru a doua oară. Santoy se clătește.

pe un perete. *Măcar asta este curat.*

În timp ce rănitul își tamponează cu grijă rana din creștetul capului, se aude o voce amenințătoare, venind de nicăieri:

— Să pleci din țara noastră, husăn nenorocit! Să te cari, dacă nu vrei să te mântuim! Gloaba dracului! Rablagiu nenorocit!

— Asta este tot o glumă? îl întreabă Santoy pe omul cu ulciorul.

Acesta pare speriat. Albul ochilor i s-a mărit. Fața lui negricioasă s-a făcut cenușie.

— Eu nu știu nimic, domnule, vă rog frumos!

Ce expresia dracului o mai fi și asta! Vă rog frumos!

Când iese din baie și revine în hol, Santoy tresare. *Nu se poate. Visez.* O trupă de fete albinoase îl așteaptă cu zâmbete profesionale. Sunt șapte, toate îmbrăcate mai mult decât sumar. Pielea lor roză îi amintește de o *Liebpuppe*, mascota echipei cu însărcinări speciale din care a făcut parte cândva. Părul și genele albe, pupilele roșii le transformă în apariții din altă lume, în mijlocul fetelor, *bulibasha* zâmbește cu gura până la urechi. Prin contrast, pare de-a dreptul un negru african.

— V-am pregătit și noi o surprinză mai deosebită, îi spune el lui Santoy. Nu știm ce vă place, dar orișicât...

Americanul ridică mâinile:

— Mă predau, n-am mai văzut așa ceva. Atât de multe la un loc!

Se aude din nou vocea amenințătoare din baie:

— Să te cari, husănu' dracului, dacă nu vrei să te îmbălsămăm! Să pleci din țara noastră!

Nelu face un gest de neputință:

— Vom verifica, dar n-o să prindem pe nimeni. Există niște sisteme speciale.

— Dar ce-au cu mine?

— Avem și noi extremiștii noștri. Au ceva împotriva românilor bogați, care vin în vizită.

- Ce este un husăn?
- Așa le spun ei la români.
- Înseamnă ceva?
- Da. Fraier, om ușor de înșelat, ageamiu. Nu trebuie să aveți nicio teamă. Sunteți sub protecția statului nostru. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace, vor doar să vă sperie.

13. Polado, Rominia Vineri, 28. 05. 2058

Transportorul zbura silențios deasupra unor dealuri aride. Vehiculul era proprietatea unei companii de prospecțiuni miniere din Hong Kong. Alături de pilot, Anne Edmond. își vopsise părul castaniu și se pigmentase. Ochii ei negri erau ai unei țigănci get-beget. *Adrian m-a trimis să reprezint organizația și să mă conving. Știe de povestea cu Herb, dar mă iubește, sunt sigură.* În spate, doi bărbați. Tuan, un asiatic, probabil vietnamez. Salas, un mediteranean păros (*grec, spaniol?*), figura ca reprezentant al unei firme de utilaje miniere din Paris. *Asta îmi amintește de Herb. Adrian mi-a spus că este de-al nostru, dar sunt sigură că este omul INTREPID-ului.*

GAZUL T ARE O ACȚIUNE PSIHOTROPĂ. PROVOACĂ ANXIETATE ȘI DROMOMANIE REMANENTE. EFECTE ADIACENTE: CLAUSTROFOBIE EXTINSĂ, PENIAFOBIE, PSICROFOBIE. ESTE PREZENTAT SUB FORMĂ LICHIDĂ, ÎN RECIPIENTE AUTODESTRUCȚIBILE. CAPSULELE SUNT DESTINATE TESTĂRIILOR. CONTAINERELE SE FOLOSESC ÎN ACȚIUNI DE MARE ANVERGURĂ, FIIND DISEMINATE DIN RACHETE, CONFORM UNUI PROGRAM, ÎN FUNCȚIE DE CONDIȚIILE METEO. ELIBERAREA GAZULUI ARE LOC LA O ALTITUDINE CARE PERMITE AUTODISTRUGEREA CONTAINERELOR ÎNAINTE DE CONTACTUL LOR CU SOLUL. EVAPORAREA SE PRODUCE ÎN TIMP UTIL.

SCENARIUL RECOMANDAT ESTE SIMULAREA UNEI INVAZII NOCTURNE DE OZENEURI.

— Ce înseamnă peniafobie? întrebă Anne.

— Teamă de mizerie și de sărăcie, răspuse Tuan.

— Dar psicrofobie?

— Teamă de frig.

Au reușit ăștia să facă o asemenea substanță? Pare de necrezut.

Anne spuse, mai mult pentru sine:

— Polado înseamnă întins, dar satul este mic. - Continuă, vorbind mai tare. - Nu vom ateriza imediat, așa mi-a spus Adrian. Știi și tu, nu? - Tuan își înclină afirmativ capul. - Mai întâi, ne facem de lucru prin împrejurimi. Aterizăm în mai multe locuri, la derută. Avem pe-aici un sat de români. Și el este bun. Pentru câți oameni ne ajung capsulele?

— Zece mii, aproximativ.

— Trebuie să plecăm la timp. Să nu se facă legături.

— Efectele sunt insidioase, spuse Tuan. N-o să avem probleme. Nu este un amoc.

— Amocul este când încep să ucidă din senin? Să vrea sânge?

— Exact.

Anne rămasă tăcută un timp. Apoi zise ezitant:

— O să rămân în România. Văd eu cum mă întorc.

— Cum doriți, zise Tuan impasibil. - Apoi continuă fără nici cea mai mică pauză de tranziție. - Salas va calcula pozițiile optime de lansare. Propun ca Palado să fie ultimul loc unde vom ateriza.

Anne încuviință. *Uneori toată ura îmi dispare și aproape că m-apucă plânsul de dragul lor. Parcă-mi vine să nu mai plec de-aici. Este neamul meu. Dar familia mea, ucisă de ei?*

Satul Limești era o banală așezare românească. Casele erau neîngrijite, iar unele dintre ele, nu puține, păreau părăsite. Aterizarea nu stârni niciun interes. Câțiva copii se opriră la oarecare distanță și priviră în tăcere. Anne îi chemă, dar nici unul

nu se mișcă din loc, de parcă n-ar fi înțeles limba. Li se adresa apoi în românește. Aceași reacție.

Primăria se afla într-o casă dărapănată, nezugrăvită de decenii. Primarul, un om bătrân, îmbrăcat în haine ponosite, la modă în Apus cu trei decenii în urmă, le spuse că nu este cazul să-i arate vreo autorizație:

— Vă cred, doamnă, spuse cu o voce egală. N-am de ce să nu vă cred. Puteți să faceți cercetări. Au mai fost prospectorii pe la noi. N-au găsit nimic interesant. Poate că dumneavoastră veți reuși.

Ieșind din primărie însoțită de primar, Anne începu să se uite de jur împrejur, de parcă ar fi căutat ceva. Primarul interveni politicos:

— Vă uitați cumva după casa domnului Lolero?

— Da, cred că da, spuse femeia.

— Este într-acolo, după pâlcul acela de copaci. Puteți să mergeți pe jos. Este aproape.

Clădirea nu era un conac, dar se vedea numaidecât că în ea locuiește fruntașul satului. În jurul ei se aflau câteva case mai mici, la fel de bine îngrijite. *Seniorul și vasalii săi*. Conduc de Anne, grupul pseudo-prospectorilor se apropie de poarta falnică.

— Nu e nimeni acasă, maică, le spuse o bătrână. Sunt plecați la oraș, la o înmormântare. Nu pot să vă las să intrați, că așa a zis domnul. Puteți să stați de vorbă cu domnul Nicu. - Arată către casa cea mai apropiată. - Îl găsiți.

Cel căutat se prezentă energic, privind-o cu îndrăzneală pe Anne:

— Dudum mă cheamă. Aveți vreo treabă pe-aici, pe la noi?

— Facem niște prospecțiuni. Căutăm minereuri. Avem aprobare de la Bukry, bineînțeles.

Foarte brunetul domn Nicu făcu un gest imperios cu degetul arătător al mâinii sale drepte. *Macho*. Anne scoase hârtia și i-o dădu. Omul o citi cu atenție și apoi strigă ceva într-un dia-

lect doar pe jumătate cunoscut de Anne. Apăru un copil cu un decodor mic. Omul lui Lolero verifică autenticitatea hârtiei și apoi zâmbi. Doar un canin îi era îmbrăcat în aur.

Spuse:

— Este în regulă. Vedeți ce bine dotați suntem noi pe aici?

— Vom culege niște mostre, din sat și din împrejurimi, spuse Anne. Apoi ne vom roti de câteva ori deasupra satului. Sper că nu se va speria nimeni.

— Nici vorbă, spuse Dudum. Nimeni nu este sperios pe aici.

Rotirile lor nu stârniră, într-adevăr, niciun interes.

Vreme de vreo patru ore vizitară niște sate locuite de romi. Amiaza trecuse. Ajunseră la Polado pe la ora trei. Lansară capsulele în nordul satului, fiindcă dintr-acolo bătea vântul. Anne își făcu curaj. *O să văd cum e să te apuce anxietatea și dorul de ducă, nimic mai mult decât atât.* Aterizară apoi în piața din centrul satului. Niște câini prea bine hrăniți pentru a fi periculoși se opriră din hârjoană și se așezară pe cozi, uitându-se la ei. Se auzea muzică, parcă din mai multe locuri. Dintr-o curte, glasuri. Se certau niște femei. Intervenii apoi vocea groasă și poruncitoare a unui bărbat. Cearta scăzu în intensitate și apoi reîncepu.

Drept în fața lor era un restaurant. Erau și în stradă mese și scaune. Deasupra acestora, o copertină de plastic lăsa impresia că se va prăbuși din clipă în clipă. La mesele de afară, câțiva clienți. Nu păreau să consume alcool. În fața lor se aflau sticle colorate, de plastic. Erau îmbrăcați în haine ce se purtau și în Occident. *Second hand.* Noii veniți se așezară la o masă.

— Am obosit, spuse Anne.

Dinăuntru apărură un om sigur de sine, urmat de un doberman maro. O salută pe Anne, fără să le dea vreo atenție celor doi însoțitori ai acesteia.

— Îmi dai voie? o întrebă.

Se așeză pe scaunul rămas liber și își aprinse o țigară.

— Cu ce prilej pe la noi?

— Facem prospecțiuni, spuse Anne. Avem autorizație. Căutăm zăcămintele de minereuri. Și asta arată foarte bine. *Niciodată*

un husăn n-o să fie ca unul de-al nostru. Ce dacă are un dinte îmbrăcat în aur? Și eu am avut cândva. Țștia doi nu pricep nimic din ce spunem noi.

Vorbeau romani. Tuan și Salas se uitau în jurul lor, mimând curiozitatea. Din când în când pricepeau câte un cuvânt englezesc, dar nu mai mult decât atât.

— Ia ascultă, fă! zise insul. Tu ești de-a noastră, nu? Nu ești vopsită. Vezi că pot să te verific! *Am bucurie la purisanca asta. Nu pleacă de-aici până n-o lovesc în creastă. Asta a fost lipitoare, la viața ei. O văd după felinare. Este o pralină.*

— Tu ce zici? îi răspunse Anne prin altă întrebare. Ce-ți spune porțelanu' meu? Hm?

— îmi spune că nu ești husănă.

— Totul este în ordine, le spuse Anne celor doi, în engleză. - Continuă în romani. - Dar tu, că nici nu știi cum te cheamă, ești hămuț?

— Dab îmi zice. N-am nevastă. Am avut, dar e cu iarba în gură. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Sunt de-a voastră, mă. Am stat prin alte țări, dar uite că m-am întors. - Începu să râdă cochet. - Mă ții aici vreo câteva zile? N-ai vreo mesadă, să mă mazilească?

Dab răsse satisfăcut:

— Nu știi cu cine vorbești, fă! Nimeni nu suflă în fața lui Dab, în satul ăsta. Cine împarte treburile aici? Hm?

-Tu.

— Așa este, mirandolino! Da' ție cum îți spune?

— Țștia mă știi de Anne, dar pe mine mă cheamă Angelică.

Dab făcu un semn. Un om de la o masă alăturată se ridică imediat și intră în restaurant. Apăru un ins zămbitor. Obrazul lui gras strălucea de parcă ar fi fost lustruit.

— Da, domnu' Dab, zise el în engleză. Vă putem servi cu ceva?

— Domnii vor ceva? folosi Dab aceeași limbă.

— Da, răspunse Anne în numele lor. Adu-le niște băuturi nealcoolice. în sticle închise și să nu fie expirate. - Continuă în romani. - Țștia se cacă pe ei de frică, nu

cumva să ia vreo boală mai specială de la noi. Vreau să văd dacă au curaj să bea sau spun că li s-a făcut rău de la căldură.

Dab rânji.

Lucrurile păreau OK. Tuan și Salas băură conștiincios. Apoi o priviră întrebător pe femeie.

— Da, puteți să plecați. Eu rămân aid. Să-i spuneți lui Adrian că vin în câteva zile.

Vântul dinspre nord bătea în continuare, moderat. Casa lui Dab era frumoasă și mare. O bătrână o primi pe Anne, redevenită Angelica, cu un zâmbet foarte binevoitor, ca pe o rudă apropiată. *Mă simt bine, nu știu de ce, dar mă simt tot mai bine. Ce dacă este cam murdar? Prostii! Mania occidentalilor pentru curățenie este o tâmpenie.*

— Bine ai venit la noi, maică! Bine ai venit!

Dab are un miros ciudat, foarte atrăgător. Parcă mi-l amintesc tot mai mult. Îi redescopăr.

Dezbrăcându-se, Dab o privea în ochi, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. *Am făcut de toate la viața mea. Câinele intrase cu el în cameră. La un semn întrebător al ei, bărbatul îi spuse că nu, nu-l va da afară. Asta îmi amintește de vremurile când făceam meserie și am dat peste bătrânul ăla bănos, cu câinele lui lup. M-a pus să mă reglez cu câinele. El s-a dezbrăcat în pielea goală și a scos la iveală o sabie. A început să fugă încoace și încolo, strigând ordine de luptă pentru cavaleriști. Incălecați! La dreapta, tăiați! La stânga, tă- iați! O fi fost actor, dracul să-l ia, o fi jucat în vreun film istoric. Am câștigat atunci cât într-o lună de zile. Dacă nu-mi dădea banii, îl termina peștele meu. Îi băga sabia aia în cur.*

Anne se uită cu plăcere la Dab. *Țăran, țăran, dar nu este prost. Nu se grăbește. Uite cum mă mângâie, de parcă ar fi un meseriaș de la oraș, un gigolo cu diplomă.*

— Tot ciobănește este cel mai bine! Aaah! Așa! Izbește-mă! *Cerbură!* Cerbul meu!

Trăindu-și orgasmul, Anne simți dintr-o dată că nu mai

are aer. Dab se opri brusc. Femeii i se păru că și el se sufocă. Muriră fără dureri, stăpâniți doar de o mare uimire.

14. Cravy, Rominia, Palatul Ducal Vineri, 28. 06. 2058

Paradoxuri la ONU (II)

Primirea în ONU a unor puteri financiare sau morale (de tipul PEPCO și respectiv GREENPEACE) s-a banalizat. Au urmat noi surprize. Prin anii douăzeci, când statele și comunitatea internațională au recunoscut că sunt incapabile să lupte eficient împotriva terorismului, pe masa ONU a apărut o propunere scandaloasă. Un organism ocult, reprezentându-i pe teroriștii din întreaga lume, cerea să fie primit în organizația mondială. Cei mai în vârstă își amintesc, poate, declarațiile ferme ale ONU și ale unor conducători de state. Cererea teroriștilor a fost respinsă cu repulsie, în numele sfintelor principii ale democrației."

„După câțiva ani de la acest episod, un politolog de renume a publicat o analiză a raporturilor de forțe la nivel planetar: Bruce T. A. Grafly, *The Final Weapon*, 2028. Un capitol era dedicat terorismului și cererii amintite mai sus. Cu argumente de bun simț, Grafly pleda pentru primirea teroriștilor în organizația mondială. În decursul istoriei, scria el, s-au așezat la masa tratatelor reprezentanți ai unor forțe aparent ireconciliabile. Nu fără rezultate. Până acum, statele au considerat terorismul ceva situat în mod iremediabil în afara legii și l-au tratat ca atare. Urmarea o știm cu toții. În diverse locuri ale planetei s-au produs atacuri imposibil de prevăzut. Cele mai dăunătoare s-au dovedit a fi cele gratuite, nerevendicate și lipsite de orice finalitate aparentă. Iată de ce, conchidea politologul, primirea în

ONU a unei organizații mondiale a teroriștilor nu este lipsită de avantaje. Cel puțin, până la proba contrarie."

„Au urmat contestări acerbe. Bruce T. A. Grafly a fost repudiat de comunitatea științifică internațională. Unii l-

au acuzat de iresponsabilitate. Alții au afirmat că întreaga pledoarie a fost făcută la comanda teroriștilor, iar autorul a fost plătit gras."

„Întâmplător, Grafly făcea parte dintr-o sectă religioasă ascetică. El n-avea familie și ducea o viață de pustnic. Toate încercările mediei de a descoperi dovezi ale unei existențe duble au dat greș. Omul n-avea vicii sexuale, nu consuma droguri și nu deținea conturi secrete în Elveția. Printre speculațiile lansate atunci a fost și ipoteza că politologul se află în legătură directă cu teroriștii. Mai mult, este șeful lor ocult. Nimic n-a putut fi dovedit. Pur și simplu, Grafly era de bună credință și dezvolta o teorie."

„În cele din urmă, pledoaria sa s-a dovedit eficientă. La ONU a fost primită organizația INTREPID, iar reprezentanții acesteia au început să aibă un cuvânt de spus în problemele globale. Până azi, INTREPID are un statut prin excelență ambiguu. Nu i se cunoaște structura și nici modul de adoptare a deciziilor importante. Nu i se știu sursele de fonduri și nici susținătorii. Reprezentanții organizației la ONU sunt niște diplomate ca oricare alții și pretind că primesc ordine pe canale conspirative, de la persoane cunoscute prin niște pseudonime. Respectivii au fost recrutați prin corespondență și sunt salariați în același mod. Nu fac decât să respect indicațiile primite, a declarat reprezentantul INTREPID la ONU. Și, de asemenea, să votez după cum mi se spune s-o fac. În trecut, existau unele dezbateri secrete, unde media nu avea acces. Una dintre condițiile puse de INTREPID a fost ca toate să devină publice. Astfel, intervențiile mele pot fi aflate de cei interesați, a adăugat diplomatul."

„Nu este momentul să recapitulăm intervențiile INTREPID-ului la ONU și nici să contabilizăm situațiile când o decizie im-

portantă a fost sau nu adoptată în funcție de votul respectivei organizații. Ne mulțumim să constatăm că într-un clasament al ciudățeniilor contemporane de mare anvergură, INTREPID se clasează pe unul dintre primele locuri." (*Comentariu UNIV- NET*)

Cele trei dictaturi

„Pentru mine, a colecționa înseamnă a exista. Cine mi-a citit cărțile și mi-a văzut filmele știe că nu glumesc. Am colecționat, în cuvinte și imagini, foarte multe. Acum constat cu groază că domeniile necercetate au rămas destul de mici. Sigur, pare absurd să strângi la un loc lucruri asemănătoare. Ceva copilăresc, nu? Și totuși... Știu că am fanii mei, iar aceștia nu sunt defel puțini. În fiecare om cumsecade zace un colecționar. Cu deosebirea că unii nu dau curs tentației. Se abțin, cu mult regret.”

„Destul cu introducerea! Vreți să vedeți ce-am strâns pentru dumneavoastră de această dată? Ei bine, am colecționat dictaturile din secolul nostru. Interesant? Plicticos? Vom vedea. Aduc precizarea că am inclus nu numai dictaturile, cum să le spun?, clasice. Mi s-au părut interesante și altele, mai puțin tipice. Vi le voi prezenta fără să respect o ordine cronologică.”

„Începem prin trei dictaturi dintr-o țară foarte interesantă a lumii de azi, Rominia. Mai întâi, ceva despre o înfruntare asemănătoare unui conflict religios din Evul Mediu, urmată de instaurarea unei dictaturi. În anul 2021, o armată venită din răsărit a pacificat țara în numele ortodoxiei, fără să apere interesele unui stat sau ale unei coaliții. În haosul politic din acea perioadă a fost posibilă constituirea unei asemenea forțe. Repeziciunea evenimentelor a pus autoritățile locale în fața faptului împlinit. Organizația Chezășii Trezirii, fumizoarea doctrinei religioase dominante în Rominia, s-a trezit scoasă în afara legii, la doar șase ani după ce fusese recunoscută oficial. Evenimentele păreau că respectă un tipic cunoscut de multă vreme pe aceste meleaguri. După câteva luni însă armata de

ocupație s-a retras în mod misterios, fără să fi fost somată de organizația mondială sau de vreun organism european multinațional. Adevărul este că în acea perioadă, după cum unii își amintesc, pe planetă existau conflicte de o anvergură mult mai mare. Doi ani mai târziu, în 2023, s-a produs o lovitură de stat sau, oricum, ceva asemănător. În fruntea țării au apărut persoane aparținând exclusiv

etnicilor români. A început o epurare sistematică a romilor din posturile politice și sociale importante. Imaginile de arhivă sunt semnificative. Noua dictatură a durat câteva luni și s-a încheiat la fel de discret ca și precedentă. Fără intervenții din exterior, lucrurile au revenit la starea lor inițială. În fine, o a treia dictatură, de un fel deosebit, a fost cea a câinilor. A durat câteva săptămâni, în anul 2009. Nu se știe foarte exact ce s-a întâmplat în afara Capitalei. În orașul numit azi Bukry însă câinii vagabonzi au devenit dintr-o dată foarte agresivi, ca și cum dintre ei ar fi apărut un dictator nemilos și capabil să-și pună în practică planurile de răzbunare. Oficialitățile n-au putut acționa imediat, fiindcă imaginea unei țări care-și masacrează câinii n-ar fi fost favorabilă. Cum câinii vagabonzi erau nespuse de numeroși, s-a creat o situație ieșită din comun. Capitala a fost adusă, practic, în stare de urgență. Vedeți pe ecran cum atacă haita? Animalele par niște fiare averse de sânge. Și de această dată, lucrurile s-au liniștit de la sine. Câinii au redevenit apatici, așa cum se spune că sunt și astăzi. După câte știu, România este țara cu cei mai mulți câini vagabonzi pe cap de locuitor din lume. Se mai înregistrează și accidente. Turiștii sunt preveniți de ceea ce li se poate întâmpla. Uneori, li se spune, recidivează marea furie de acum o jumătate de secol. La o scară mult mai mică, din fericire." (*Reportaj INTERNET*)

„Azi a venit la mine Bango. A intrat fără veste, m-am speriat. Niciodată n-a mai făcut una ca asta. Se poartă ca un rege, de obicei. Mă cheamă la el. Așa făceau regii? Presupun că da.

Ți-a sosit soțul, mi-a spus batjocoritor. Să te ia cu el, înapoi la civilizație. Aici, la noi, este țigănie, nu? N-am zis nimic. Ce-ai spune dacă i-aș cere pentru tine niște bani? Așa, mai mulți? Hm? Să te cumpere! Să te ia de nevastă a doua oară! Mi-am amintit că pe vremuri, cândva, la romi soțiile se cumpărau. Plata în aur. N-o să mă dai, i-am spus, ești prea orgolios. Cum? Viitorul împărat își vinde iubita? A mormăit ceva și mi-a dat o palmă, așa, în joacă, nu tare. S-a prins că asta mă excită. Am început să-mi smulg hainele de pe mine, că așa îi place lui. Este bătrân, dar nu e deloc rău la pat. Nu-și dă cu nici un deodorant sau parfum. La început îmi era greață de el, îmi venea să vomit. După puțină vreme a început să-mi placă mirosul lui și să mă excite. Or fi ei primitivi, dar știu că alegerea sexuală se face în funcție de miros. Tot animale am rămas. Mi-a spus că într-un cântec vechi femeia îi cere iubitului ei să nu-și schimbe cămașa! Fantastic, nu? Amorul sportiv de la noi se bazează pe mirosuri artificiale. Acestea nu lovesc prea adânc. Te excită atunci, pe loc, și-atât. Sport. În America o priveam cu dispreț pe Nasty, fiica lui Santoy. Când ne certam, îi spuneam jengoaso. Lucrurile nu sunt atât de simple, cei din secta ei știu ceva. Bango mi-a spus că a venit și ea aici. A picat și fică-ta! Bucură-te, fericito! Parcă văd că rămâne și ea pe la noi. Am auzit că se poartă mai așa, mai altfel decât voi. O cheamă Jane, dar pretinde să i se spună Nasty! Scârboasa, adică. Ce zici de chestia asta?"

„Incet-încet, îmi completez informațiile cu privire la Rominia. Am aflat că există unități militare dotate cu sisteme anti-rachetă. Cel puțin două orașe sunt astfel apărate: Bukry și Cravy. Sursa mea a afirmat că militarii respectivi nu sunt romi, dar s-au pigmentat pentru a nu avea probleme cu populația majoritară. Ei ar fi niște mercenari foarte bine plătiți." (*Jurnalul Renalei Santoy*)

15. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Vineri, 28. 06. 2058

După încercarea de atentat, cei din anturajul împăratului n-au îndrăznit să-l informeze pe suveran asupra celor întâmplate. Dacă împăratul, spre deosebire de cei din jurul său, și-a dat seama? Să așteptăm. Să vedem reacția Majestății Sale.

Prin urmare, au continuat pregătirile pentru vizita de a doua zi. Tradiția cere ca imediat după sărbătoarea națională împăratul și ceilalți oameni importanți ai țării să facă o călătorie într-o localitate. În acest an urmează să fie călcat un oraș situat la vreo sută și cincizeci de kilometri de Bukry.

În după-amiaza zilei de joi, la Palat s-a prezentat Tom Santana. Primit imediat de împărat, el a cerut să fie instalat de urgență un circuit închis de televiziune. Trebuie să văd ce se întâmplă la Palat, Majestatea Voastră! Clipă de clipă. De la mine din cort. Vino aici, mă! i-a spus împăratul. Stai cu mine un timp. Îmi mai ghicești, îmi mai povestești despre entitatea aia a ta. Nu pot, Majestatea Voastră, trebuie să stau la mine, în Herestry. Numai de acolo pot să vă fiu de folos. Bine, mă, spune moroconos Baxt al II-lea și dă ordinele trebuincioase.

Noaptea, împăratul n-are somn, se plimbă prin fumoarul uriaș. Ce pizda mă-sii, mormăie el, parcă n-a fost totul în regulă ieri de dimineată. Mă sâcăie ceva. Îl cheamă pe aghiotantul său. Acesta așteaptă într-o încăpere situată alături de dormitorul imperial. Apare imediat, deși este ora două noaptea. Este cel mai tânăr colonel din armata Rominiei, gurile rele spun că este fiul natural al împăratului. Din cortul său, Santana urmărește scena, bând cafea. Ecranul său este foarte mare. Este ca și cum ar fi de față.

Împăratul este îmbrăcat într-un halat roșu cu dungi negre și trage dintr-un trabuc. Pe fața lui se citește nedumerirea.

— Nicule, zice suveranul, ia pune tu înregistrarea cu sărbătoarea de ieri dimineată. Acum.

Santana vede la fel de bine ca și cum s-ar afla lângă împărat. Din când în când vede și fața suveranului-spectator, în gros-plan, împietrită de uimire, cu ochii holbați. După încheierea înregistrării, Baxt rămâne cu umerii încovoiați, privind țintă covorul de sub picioarele sale. Apoi întreabă cu o voce subțiată, de om bătrân:

— Ce-a fost asta, mă? Ce-i cu înțepeneala aia? De ce ăla se mișcă și noi nu?

Aghiotantul răspunde din poziție de drepti:

— A fost o încercare de atentat, Majestatea Voastră. Un sinucigaș. Avea explozibil asupra lui.

— Și de ce nu mi-ai raportat imediat? De ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Am crezut că Majestatea Voastră și-a dat seama.

— Ceilalți știu ce li s-a întâmplat?

— Doar de la alții, Majestatea Voastră.

Împăratul rămâne pe gânduri. Ridică mâna dreaptă, ca și cum ar vrea să dea un ordin. Se răzgândește în ultima clipă. Spune cu aceeași voce subțiată:

— Asta înseamnă că italianul ne-a salvat pe toți de la moarte? Fără el am fi fost cu toții victimele exploziei?

— Da, Majestatea Voastră. *Când este îngrijorat nu mai vorbește ca romii de rând.*

Suveranul se scutură, ca și cum l-ar fi cuprins pe neașteptate frigul. Spune poruncitor:

— Convoacă imediat consiliul de miniștri. Și pe Opruno. Să vină și Santana!

— Pentru ce oră, Majestatea Voastră?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Ba nu, pentru ora patru.

Peste câteva minute, Santana primește mesajul imperial. Îi vorbește chiar colonelul. Pe ceilalți îi convoacă subalternii lui Nicu.

După o vreme, aghiotantul se prezintă în fața împăratului:

— Majestatea Voastră, cei convocați vor sosi cât mai repede posibil. Domnul Santana mi-a spus că preferă să rămână în cortul său.

Baxt, în picioare, în fața unei oglinzi uriașe, se înroșește la față sau mai degrabă se învinețește. Își atingește indexul mâinii drepte către colonel, amenințător. Face un pas înainte. *Porcul ăla de italian se uită acum la noi. Trebuie să mă stăpânesc.* Reușește să folosească tonul său obișnuit:

— A mai spus ceva?

— Da, Majestate. Vă roagă preaplecător să-l scuzați. Vă asigură că atitudinea lui se explică prin dorința de-a servi cât mai bine Casa Imperială. *De fapt mi-a spus doar nu vin. Atât. Și a întrerupt legătura. Pe-ăsta l-aș împușca cu mâna mea.*

— Bine, spune Baxt. Să mă aștepte în sala de consiliu. Ai grijă de toate, ca de obicei.

Împăratul face câțiva pași. Apoi se oprește, ca și cum ar vrea să spună ceva. Se mulțumește să clatine din cap de câteva ori.

Este dărmător. Niciodată nu l-am văzut atât de prăbușit. Se ține bine, oricum. Cel din Herestry ne-a dovedit că suntem la mâna lui. Eu l-aș lichida imediat. Țăla ne poate trăda oricând. De unde știu eu că nu este omul lui Bango?

— Te înșeli, băiete, îi spune împăratul, trist. Aș face așa cum gândești tu, dacă ar fi ceva clar. - Își trece mâna groasă prin părul rărit, negru corb. - Vom afla și apoi vom lua o decizie. Nu suntem într-un basm cu vrăjitoare. - Se uită țintă la aghiotant. Fața acestuia exprimă devotamentul absolut. - În clipa asta te-ai gândit că ai fi gata să mori pentru mine, este?

— Da, Majestatea Voastră. - Aghiotantul se lasă în genunchi, ca și cum ar aștepta o investire. Privește în jos. Pletele lungi încep să-i atârne în față. - Sunt gata oricând.

Împăratul se apropie de tânăr și îi întinde mâna. Aghiotantul i-o sărută cu ferveare. Împăratul se întoarce și se îndreaptă spre ușa înaltă.

În cortul său, țintuit în fața ecranului, Santana începe să vorbească de unul singur:

— Nu este nimic de râs. Când un sistem ajunge la un anumit grad de complexitate, trebuie luat în serios.

După o vreme, decorul se schimbă. Cel din cort vede sala de consiliu, enormă, cum sunt aproape toate încăperile din Palatul Imperial. Doi demnitari au și venit. *Stau la câțiva metri unul de celălalt, n-au ce să-și spună.* Darado, ministrul de interne, se uită în gol înaintea sa. Fața lui de spân este plină de riduri fine. Obiectivul îl prezintă și din profil. Cicoașa sa nu este mare, dar vizibilă. întinse pe masă, mâinile sale par foarte lungi. Al doilea venit este Iulian Strafil, ministrul culturii și al sănătății. Și el pare un ascet sau un ins ros de vicii foarte neobișnuite. Are o barbă nerasă, deasă, neagră. *Umbră peste umbră. Figura lui suptă cere protecția unei femei cu suflet bun.*

Apare o subretă, apoi a doua. Șoptesc câte un „Să trăiți!” și se apropie de cei doi demnitari, încercând să afle dacă doresc ceva. Au fost scurte, albastru celest. Bluze albe.

— Niște lapte, te rog! spune Strafil, morocănos.

Fetele s-au pregătit. Sonda se ivește foarte repede în fața ministrului. *Negru pe alb.* Blonda zăbovește în preajma lui Strafil. Se apropie cam prea mult de el. Acesta face un semn neglijent din mână. Subreta se îndepărtează și rămâne alături de colega sa, la o oarecare distanță.

Darado n-a cerut nimic. Fumează îngândurat, scuturându-și țigara într-o scrumieră poleită cu aur.

Apare un bărbat destul de înalt, îmbrăcat în uniformă militară. Santana știe, noul venit este generalul Leopold Purnu, ministrul apărării. îi salută pe cei doi fără cuvinte, doar înclinându-și capul și apoi se așează între ei, ceva mai aproape de Strafil.

Santana îl vede pe marele predicator Opruno intrând agale în sala de consiliu. Este îmbrăcat în negru, ca întotdeauna. Are privirile vii. În fața ecranului său, sorbind din cafea, italianul zâmbește. *Tocmai a prizat o doză de cocaină.*

Oprino își înclină maiestuos capul, mișcându-1 doar câțiva centimetri, aproape imperceptibil și se așează pe fotoliul din dreapta jilțului roșu. Cei doi chezași de rang superior veniți cu el pleacă, după ce bătrânul le-a făcut un semn discret cu mâna sa descărnată. Bătrânul este atât de înalt încât bustul lui se ridică neobișnuit de mult deasupra mesei. *Îi domină pe toți, dar nu și pe împărat.* Jilțul cel roșu, cu însemnele Casei Imperiale brodate cu negru, se află pe un pedestal. Pentru a se așeza, împăratul are de urcat trei trepte.

Santana îl vede apoi intrând pe primul-ministru. Mahmur, cu ochii umflați și pleoapele abia întredeschise. O subretă îi pune în față, fără să-1 mai întrebe, o ceașcă de cafea. Gavuno soarbe cu nesăț. A doua subretă îi aduce o trusă nichelată. Șeful guvernului o deschide și scoate din ea niște bucăți umede de tifon. Și le trece peste față, mâinile îi tremură ușor. *De ce l-o fi păstrând pe bețivul ăsta ca prim-ministru? Fiindcă îi este rudă și are un rol mai mult decorativ. Deciziile mari le iau împăratul și Darado.* Gavuno se șterge pe față cu un prosop oferit de o subretă, cu o reverență abia schițată. Efectele se văd. Ochii nu mai sunt atât de cârpiți, pungile de sub ei parcă s-au mai micșorat. Demnitarul pare înviorat.

Împăratul apare exact la ora patru. Este îmbrăcat în uniformă de general. Cei de față, cu excepția lui Opruno, se ridică în picioare, murmurând „Să trăiți!” Baxt se așează greoi în jilț și le alungă pe subrete cu gestul convenit unor muște supărătoare.

Față de ședința din urmă cu opt zile, suveranul pare un alt om. Privindu-1, Santana se miră. *Parcă a slăbit de ieri și până azi.*

— Domnilor, spune împăratul, ați fost martorii unei încercări de atentat. Prima din timpul domniei noastre. Aștept explicații de la ministrul de interne.

Darado se ridică și se pregătește să vorbească. Când dă să deschidă gura, împăratul îl oprește, arătându-i palma sa vânăta. Degetele pline de inele sunt răsfirate.

— Un moment, te rog, spune suveranul. La întâlnirea noastră va participa încă o persoană.

În fața ecranului din cortul său, Santana anticipează: Nu poate fi decât unul, Lenin, *mamma mia!*

Însoțit și sprijinit de aghiotantul regal, intră un om foarte bătrân. Merge cu pași mici și este mult încovoiat de spate. Se sprijină într-un baston negru și poartă ochelari cu lentile groase, în stare să-i denatureze expresia ochilor.

— Să trăiești, Majestatea Ta! spune bătrânul cu o voce pițigăiată. Bună dimineața! Unde să stai?

La un gest al împăratului, aghiotantul aduce un fotoliu și-l pune între jilțul imperial și Pardalian Gavuno. Aghiotantul îl ajută pe bătrân să se așeze. Lenin pare neînchipuit de ușor.

— După cum vedeți, spune împăratul, l-am rugat să fie de față pe semnatarul actului istoric din anul 2020. El nu e de-al nostru, dar ne-a ajutat mult să ne consolidăm. Lucrează pentru noi de o jumătate de secol și mai bine. Numele său adevărat este altul. Părinții săi adoptivi l-au botezat Lenin și așa a rămas.

Gavuno dă din cap a încuviințare. *Parcă n-ar fi vorbit niciodată la mișto, ca romii de rând. Înseamnă că e groasă.* Ceilalți ascultă nemișcați.

Darado, rămas în picioare, îl privește pe Lenin cu un amestec de milă și venerație. *Ăsta a gândit toată jucăria noastră. A avut ideea strângerii la un loc a romilor de pretutindeni. A făcut contacte în străinătate și a realizat imposibilul. Tot el a inventat chezășii. Și astăzi împăratul se duce din când în când la el, la sanatoriu. Îi cere sfatul. Nu știu cât de ramolit este acum, dar a avut o minte extraordinară.*

— Darado!

Glasul ușor răgușit al suveranului îl scoate pe ministru din reverie.

— Majestatea Voastră, domnilor, spune el, am cercetat. În spatele atentatorului s-a aflat ducele Bereketo. Criminalul a mărturisit, deși era condiționat psihic. Noi...

— Bine, bine, intervine nerăbdător Baxt, dar povestea cu împietrirea? Cum a fost posibil așa ceva?

Darado răsfoiește mecanic niște însemnări din fața sa. Spune, vorbind cu precauție:

— Tom Santana deține capacități paranormale. Noi am știut că și le poate exercita doar în cortul lui din Herestry. Ieri a apărut un alt tip de situație.

— Ne-a salvat viețile tuturor, spune sumbru împăratul. - Se uită respectuos la nonagenarul aflat în stânga lui. - Domnul Lenin a văzut înregistrarea în această dimineață. Vom afla și părerea domniei sale.

Darado așteaptă politicos ca suveranul să încheie, apoi continuă:

— Noi avem niște informații importante, dar ne mai lipsesc unele elemente. După ce le obținem, vom prezenta un raport complet. Aștept din moment în moment un contact cu ambasadorul nostru din Statele Unite. Dacă Majestatea Sa permite, vom putea vorbi chiar de aici.

Lenin bate de câteva ori în covorul somptuos cu bastonul său antediluvian. Nu se aude niciun zgomot, dar împăratul observă și-l îndeamnă:

— Spuneți, domnule Lenin! Vă ascultăm.

Bătrânul își rotește privirile lipsite de viață. Santana vede în grosplan fața lui brăzdată de riduri adânci.

— Înainte de a începe acțiunea de acum patruzeci de ani, spune el, eu am știut că suntem protejați. Nici până azi n-am aflat de cine. Altfel nu s-ar fi putut. Au fost prea multe coincidențe. S-au potrivit toate, la fix. - Lenin zâmbește. Proteza lui dentară este de o albeață strălucitoare. Ridurile îi fug în sus, micșorându-i și mai mult ochii. - Într-un anume moment mi s-a dat de știre că romii trebuie să vină la putere. După aceea a urmat o perioadă de tăcere, n-am mai primit niciun mesaj. De-o vreme încoace, am aflat că unul, Santana, are din nou legături. L-am văzut la televizor cum v-a salvat. - Lenin pare

epuizat. Se oprește să-și tragă răsuflarea. Continuă. - Știu tot ce întâmplă în Herestry. Vreți opinia mea? Ei bine, cineva se joacă. Un dumnezeu, un zeu? Habar n-am.

Santana îl privește cu admirație pe Lenin. *Are exact părerea mea. Entitatea nu este un zeu răzbunător. Nu este serioasă și nici consecventă. Este o ființă apatică. Doarme decenii întregi și apoi se distrează câțva timp pe seama oamenilor de pe-aici. Îmi șoptește ce să citesc în cărți dintr-un capriciu de moment. Și cum la ea (la el!?) momentele pot fi foarte lungi...*

În sala de consiliu din Palatul Imperial intră un bărbat tânăr, civil. Se înclină către împărat, murmură „Să trăiți!", apoi îi înmânează lui Darado o hârtie.

— Majestatea Voastră, spune ministrul de interne, omul nostru din Washington este gata să vă raporteze. Spune că are o știre foarte importantă.

În timp ce se uită la cei din sala de consiliu, Santana începe să întindă cărțile de tarot. Nu știe ce vrea să afle. În centrul crucii apare II Matto, Nebunul.

— Asta numai eu pot să fiu, șoptește italianul pentru sine.

IV

LA FORZA

„ Un teoretician de la sfârșitul secolului trecut prevedea o înțelegere progresivă a conflictelor etnice. Faptele au arătat că s-a înșelat. Un exemplu grăitor este situația din România, unde tensiunile interetnice au scăzut, ajungându-se astăzi la o stingere a lor.”
(Comentariu INTERNET)

Pe cine nu-l lași să moară nu te lasă să trăiești.” (Proverb românesc)

16. Bukry, România, Palatul Imperial Vineri, 28. 06. 2058

În sala de consiliu, tăcere. Legătura cu ambasadorul României în Statele Unite nu era încă realizată. Lenin ațipise și dormea neauzit, ca un prunc. Se fuma intens. Fumul dispărea în volute, absorbit spre tavanul înalt. Opruno priză o doză și apoi tuși uscat. Împăratul avu un gest de nerăbdare:

— Ce se întâmplă, Radule? îl întrebă pe Darado.

— Încă puțin, Majestatea Voastră, spuse servil ministrul. Noi suntem pregătiți. Cei de acolo întârzie.

Se auzi un semnal format din trei sunete. Bustul ambasadorului apăru în partea stângă a sălii. Gavuno își roti puțin fotoliul pentru a-l vedea, fără a întoarce spatele suveranului. Se auzi vocea slabă a unui tehnician:

109

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Contact realizat.

Împăratul îl mișcă discret pe Lenin. Acesta se trezi la fel de ușor pe cât adormise.

— Să trăiți, Majestatea Voastră, spuse răspicat diplomatul. - Era un bărbat tânăr, foarte brunet, cu o atitudine ușor teatrală. - Permiteți-mi, vă rog, să vă raporteze.

— Ne vede și el? îl întrebă împăratul pe Darado.

— Nu, Majestatea Voastră. Doar ne aude, spuse ministrul.

— Te ascultăm, spuse Baxt al II-lea.

— Din surse neoficiale, începu ambasadorul, am aflat că un satelit geostaționar de comunicații a fost deplasat și se află deasupra României.

— Cine l-a deplasat? întrebă suveranul.

Diplomatul păru că-și pierde brusc siguranța de sine. Brațele sale se mișcă, iar degetele celor două mâini i se încheștară. Răspunsul său întârzie.

— Răspunde la întrebare! îl somă împăratul.

— Majestatea Voastră, sursa afirmă că nu se știe cine a acționat. Versiunea oficială este că satelitul și-a schimbat poziția din întâmplare. Specialiștii spun însă că așa ceva nu este posibil.

— Satelitul a fost lansat de americani?

— Da, Majestate. în urmă cu patruzeci de ani.

Împăratul începu să privească în gol. Tăcerea se prelungi. Ambasadorul interveni ezitant:

— Majestatea Voastră?

— Așteaptă, spuse aspru Darado.

— Și ce legătură are satelitul cu noi? întrebă suveranul. Cerul este plin de sateliți.

Mâinile diplomatului exprimară din nou nesiguranța. Privirile omului de la Washington deveniseră aproape imploratoare.

— Majestatea Voastră, spuse el ezitant, vă rog să mă scuzați...

— Pentru ce să te scuzi? întrebă răstit împăratul. După câte știi, faci treabă bună acolo. Vorbește, domnule!

— Surse neoficiale, spuse stânjenit ambasadorul, afirmă că satelitul este locuit.

— Cum? Îți bați joc de mine? ridică vocea împăratul, stin- gându-și cu brutalitate trabucul.

— Majestatea Voastră, spuse implorator omul, departe de mine orice necuviință. Sunt devotat trup și suflet Casei Imperiale și țării mele. Nu fac decât să vă raporteze informațiile pe care am reușit să le obțin. Nimic altceva.

Împăratul se posomori. Întrebă cu o voce abia audibilă, vorbind mai mult pentru sine însuși:

— Și? Cine locuiește acolo?

— Oficialitățile neagă această posibilitate. Ele declară că e un simplu satelit scos din uz. - Ambasadorul își recăpătase aplombul. Vocea lui era din nou ușor teatrală. - Ideea că o entitate populează satelitul a fost considerată o glumă stupidă.

— O entitate? întrebă împăratul, mohorât. Entitate ai spus?

— Da, Majestate. Ar fi vorba despre o entitate de proveniență extraterestră. Bineînțeles, nu există nicio probă.

Împăratul își aprinse un alt trabuc și suflă o trâmbă de fum înspre primul-ministru.

— Ce spuneți? îi întrebă pe cei de la masa de consiliu. Domnule Lenin?

Leopold Purum se mișcă, de parcă s-ar fi pregătit să vorbească. Se răzgândi. *Să-l las pe bătrân mai întâi.*

Lenin tuși slab și apoi, fără un motiv aparent, începu să se șteargă la gură cu o batistă mare, vârgată cu roșu și negru. Zâmbi. Ca și cum și-ar fi amintit ceva plăcut. Spuse:

— Cred că este o poveste. Nu poate fi totul atât de simplu. Vine o entitate, se instalează deasupra țării și începe să se distreze. Asta este folclor, Majestatea Ta.

Împăratul așteaptă puțin, pentru a se convinge că Lenin nu mai are nimic de zis și apoi spuse:

— Așa pare a fi, într-adevăr. Cu toate acestea, se petrec lucruri ciudate, în toate părțile lumii. De ce n-am pomi de la ipoteza că este un adevăr. Ce părere aveți?

După o scurtă tăcere, vorbi Leopold Purum:

— Situația s-ar putea lămurii foarte ușor. Satelitul nu mai funcționează, înseamnă că poate fi cules de pe orbită și readus pe pământ. Există și posibilități de a-l distruge de la sol.

Darado, care gira și funcția de ministru de externe, interveni:

— Există o convenție internațională. Satelitul poate fi retras sau distrus doar de țara care l-a lansat.

Expresia de concentrare de pe fața ambasadorului arăta că acesta asculta cu mare atenție ce se vorbea la Bukry.

Împăratul întrebă:

— Domnule ambasador, ce părere ai? Putem cere oficial o clarificare?

Diplomatul avu o tresărire abia perceptibilă. Glasul lui exprimă din nou nesiguranța:

— Majestatea Voastră, mi-am permis să fac unele tatonări în acest sens, după ce am cerut în prealabil permisiunea domnului ministru Darado.

-Și?

— Am aflat că autoritățile americane au un program de recuperare a propriilor sateliți dezafecțați. Cel în cauză urmează să fie preluat peste câțiva ani, mai precis în 2063.

— Și până atunci?

— Nu dețin nicio informație, Majestatea Voastră, spuse ezitant ambasadorul.

Leopold Purum avu un gest de nerăbdare. Intervenii:

— Avem oricând posibilitatea să-l doborâm.

— Cu armamentul nostru? întrebă sceptic împăratul.

— Nu, dar există unii care ar face treaba pe bani. Sateliții nu sunt invulnerabili. N-ar fi o problemă, mai ales că e vorba despre un obiect nefolositor.

— Ce spui de asta, Radule? îl întrebă împăratul pe Darado.

Ministrul de interne se uită înspre ambasador înainte de a răspunde. Împăratul observă:

— Tu ce spui, ambasadorule?

Pe figura omului din America, confuzie:

— Majestate, lucrurile sunt mai complicate, dacă-mi permiteți...

— Îți permit, spuse brutal împăratul. Spune!

— Nu este vorba doar despre vreun scandal diplomatic. Unii sateliți au fost doborâți din greșeală și nu s-a întâmplat nimic. Protest oficial și afacerea s-a stins. Este altceva...

- Ce?

— Am aflat în mod neoficial că satelitul nu poate fi doborât. Statele Unite n-au recunoscut niciodată că au reiații cu entități biologice extraterestre, dar se spune că există niște înțelegeri ultrasecrete.

— între extratereștri și americani?

— Exact.

— Satelitul se află deci sub protecția Statelor Unite?

— Da, Majestate. Nu știu în ce fel s-ar putea realiza ceva în acest gen, practic.

Aghiotantul, rămas în spatele împăratului, nemișcat ca o statuie, ascultă un mesaj și apoi îi șopti ceva suveranului. Baxt se înroși brusc la față și păru că va exploda într-o criză de furie. Se stăpâni cu greu și îi anunță pe cei de față cu o voce neutră:

— După cum știți, domnul Ton Santana asistă la discuția noastră. El are de făcut o comunicare importantă. Te ascultăm, domnule Santana!

Vocea subțire și metalică a italianului se auzi foarte clar, ieșind parcă din mai multe părți ale sălii:

— Majestatea Voastră, Sfinția Voastră, domnilor, îmi permit să vă aduc la cunoștință câteva amănunte. Am avut privilegiul unui contact telepatic cu entitatea. Distrugerea ei este exclusă. Nici nu trebuie să intre în discuție.

— Vedeți, se auzi pe neașteptate vocea spartă și amuzată a lui Lenin, este ca și cum ai trage asupra crupierului la o masă de ruletă. He, he, he! N-avem voie să ucidem crupierul.

Îl privi cu atenție și apoi vorbi către nimeni, adresându-se lui Santana:

— Bine, domnule Tom. Am luat notă de părerea dumitale. Vom vedea. - Se adresează ministrului de interne. - Întrerupe contactul cu America! Am aflat destule pentru astăzi.

Imaginea ambasadorului dispăru, înainte ca diplomatul să rostească vreo formulă protocolară de despărțire.

Împăratul se ridică greoi din jilțul său și coborî cele trei trepte. Ceilalți, cu excepția marelui predicator, se ridicară în picioare. Suveranul le făcu semn să se reazeze și apoi începu să se plimbe gânditor în jurul sălii de consiliu. Capetele celor prezenți se întorceau după el. Se opri în dreptul ministrului apărării. Îi puse palmele pe umeri, de parcă ar fi vrut să-l fixeze mai bine în fotoliu. Rămase nemișcat și începu să vorbească în șoaptă:

— Cum? Ne căcăm pe noi de frică? Stăm la mâna nu știu cui? - Vorbi din ce în ce mai tare. - Fut-o-n cur! Băga-mi-aș picioarele-n ea! Căca-m-aș în bafta ei! - Începu să urle, în timp ce pleca de lângă ministrul apărării. - Am trecut noi prin treburi mult mai nasoale. Ce spui, Leopold? Poți să faci praștie satelitul ăla? Hm? Ce zici?

Aghiotantul imperial, aflat în spatele jilțului lui Baxt al II-lea, dădu semne de neliniște. Coborî și se apropie precaut de împărat. Dădu să-i spună ceva. Suveranul îl opri cu un gest imperios și strigă:

— Omul nostru din Herestry vrea să ne spună ceva? Da? Asta este?

Aghiotantul înclină grăbit din cap, a încuviințare.

— Cunosc părerea lui, spuse Baxt al II-lea. Nu mai am nevoie să mi-o repete. Să nu întrerupi contactul cu el! Să asculte ce vorbim noi aici, dar să nu-1 mai aud câtva timp. - Se adresează aerului din sala imensă. - Sper că nu te superi, domnule Santana.

Tânărul colonel asculta în continuare vocea italianului, neauzită pentru ceilalți. Părea din ce în ce mai neliniștit. Zise implorator:

— Majestatea Voastră, vă rog din tot sufletul!

Baxt se mulțumi să-l alunge printr-un gest, ca pe o insectă supărătoare. Părea din ce în ce mai energic. Continua să se plimbe cu pași repezi, aproape că începu să alerge. Vocea îi deveni dură, în timp ce producea o înjurătură după alta. Cei de la masa de consiliu îl priveau admirativ.

— Leopold, zise împăratul, poți tu să te ocupi de chestia asta? Știi tu cum să faci. Dă-i în pizda mă-sii de americani! Li se rupe lor de un satelit stricat, de un hârb... - Se ambala tot mai mult. - Scandal diplomatic? Ce-i cu asta? Vine și trece.

Opruno îl aținti pe suveran cu indexul său tremurător și nesfârșit de lung. Vocea sa de bas cavernos îl determină pe Baxt să se oprească și să-l privească. Tonalitatea marelui predicator era dramatică, de amvon:

— Măria Ta, vād că nu vrei să afli părerea chezașilor, a credinței noastre sfinte...

împăratul se strădui să zâmbească și se îndepărtă de Leopold Purum:

— Cum să nu, Sfinția Ta... Chiar mă pregăteam să te întreb. *Numai să nu-mi facă vreo criză. N-am chef acum de așa ceva.* M-am gândit că stelitul este unealta diavolului, cea mai înaltă tehnologie. Doborându-1, îi dăm o lovitură necuratului.

Marele predicator ridică vocea:

— Măria Ta, nu ne este îngăduit să ne batem joc de cele sfinte. Nici chiar Majestății Tale nu-i este permis. - Se ridică anevoie în picioare, clătinându-se. - Te-ai gândit că entitatea ar putea fi chiar dumnezeul nostru? Dacă ne ține sub aripa lui ocrotitoare, de ce n-ar fi? Dacă poporul nostru a auzit ce se petrece și a început să i se închine? Ce spui de toate astea?

Leopold Purum se ridică dintr-un salt. împăratul îl privi muștrător și îi făcu un semn împăciuitoare. *Asta ar fi în stare acum*

să ne radă pe amândoi, pe mine și pe bătrân. Și să devină dictator. Spuse cu blândețe:

— Sfinția Ta și tu, Leopold, trebuie să fim chibzuți. Nu cred că poporul nostru, atât de dușman al tehnologiei, ar putea crede că în satelit este casa Domnului. Să mai așteptăm, bine zice Sfinția Sa. - Se întoarce către Purum și îi făcu discret cu ochiul. - Așteptăm, să vedem ce se mai întâmplă.

Pe fața smolită a ministrului apărării naționale se văzu satisfacția și apoi, aproape fără nicio tranziție, mirarea. Parcă ar fi simțit ceva în el însuși și nu și-ar fi dat seama despre ce este vorba. Lăsa impresia că dorește să se reaseze. Se răzgândi. Privirile i se holbară, iar în aer se răspândi un miros de ars.

17. Bukry, Rominia, Tchishmy Park Vineri, 28. 06. 2058

Reședința lui Ram Bakro, micul palat în stil medieval, este mai încăpătoare decât s-ar putea crede atunci când o privești din afară. La invitația stăruitoare a lui Bakro, Paul Santoy a acceptat să nu se mai ducă la hotel. *Bulibasha* i-a oferit apartamentul de gală. *Aici îi primim pe șefii de stat, domnule Santoy.* Dar baie are? s-a interesat miliardarul, destul de bine dispus. Evident, și-a sclipit dinții de aur bătrânul *bulibasha*. Oalele de noapte și lavoarul au fost doar pentru amuzament. Noi știm că aveți simțul umorului și ne-am gândit să vă facem o surpriză. Ați reușit, a râs Santoy. Nu-mi amintesc să mă mai fi pisat vreodată într-o oală de noapte. Nici când eram copil. Nelu, prezent la discuție, a zâmbit discret. *Sigur că nu te-ai pisat în oală, fiindcă ai crescut pe maidan.* Apartamentul dumneavoastră respectă întocmai standardele Hilton, a continuat zelos Bakro. Veți fi mulțumit.

Seara, la ușa lui Santoy s-au auzit niște bătăi sfioase. *Cine dracu'o fi, că băieții sunt învățați să intre direct.* A apărut una dintre albinoase, îmbrăcată într-o rochie de mare stil. *Să fie aștia*

atât de bine informați, încât să știe că vreo doi ani de zile m-am regulat numai cu o Liekepuppe, care semăna leit cu asta? O purta în raniță unul Fritz. Marfă foarte bună. Toată problema era să nu o agăți și să piardă aer. Vibratoarele îi mergeau la niște baterii solare, nu erau probleme. Aveam și niște petice. Am tot cârpit-o, până le-am terminat. Atunci am aruncat-o, pe Lola. Un crocodil a hăpăit-o, ca idiotul. S-o fi înecat cu ea, i-o fi stat în gât. Uite că acum am ceva viu. Doriți cumva să auziți o engleză americană vorbită ca pe la dumneavoastră, în Texas? a întrebat ciudata creatură, în timp ce s-a așezat cu multă eleganță pe un fotoliu. Este fenomenal de bine făcută. A întrebat-o cum de a ajuns la Bukry. Am fost adusă special pentru dumneavoastră, i-a răspuns. Și colegele tale? Nu, numai eu vorbesc cu accent texan. Celelalte au alte calități. Sunt mute? O, nu, nici vorbă, dar vorbesc cu alte accente. Deci nu sunteți țigănci? Nu, în niciun caz. Suntem angajatele unei firme cu sediul la Cairo.

Dialogul a continuat ceva timp. Apoi Santoy a expediat-o, promițându-i că se vor revedea în ziua următoare.

Dimineața, Santoy îl cheamă pe Nelu. Acesta a adormit undeva pe-aproape, fiindcă apare numaidecât, proaspăt ras și vesel.

— Ieri am uitat să te întreb de Jane. Ai adus-o?

— Desigur. Numai că n-a dorit să vină la dumneavoastră. A zis că vrea să viziteze singură orașul.

— Sper că n-ai lăsat-o.

— Evident că nu. I-am dat doi oameni de cea mai bună calitate, plus driverul. Au o mașină bună. Bineînțeles, știe că are un apartament rezervat la hotelul dumneavoastră.

— Ai idee unde se află acum?

— Nu, dar pot afla imediat. Doriți să vorbiți cu ea?

Santoy nu se grăbește să răspundă. Se ridică de pe pat și se așează în fotoliul unde a stat Any, fata albinoasă cu accent texan. Spune, înșirând cuvintele cu precauție, de parcă ar vorbi într-o limbă nu tocmai bine cunoscută:

— Nelule, drept să-ți spun, uneori mie frică să mă întâlnesc cu fata asta. Este o persoană imprevizibilă, iar

prezența mea, dracul știe de ce, o scoate din sărite. Aproape că prefer să aibă alții grijă de ea. - Se strâmbă ușor. - Pe aici se poate bea o cafea?

Polițistul vorbește în aparatul său portativ, în romani. Peste un minut apare o fată albă. Alura ei este mai degrabă cea a unei eleve decât a unei servitoare. Vorbește o engleză destul de aproximativă. După ce-și toarnă cafea din ibricul pus la îndemână, Santoy își ridică privirile. Fata a rămas pe loc și-l ațintește cu ochii ei albaștri de ingenuă.

— Știi românește? o întreabă.

Fata îl privește interogativ pe Nelu. Acesta încuviințează printr-un gest scurt.

— Da, domnule, dar prefer să vorbesc engleză.

— De ce?

— Pentru ca să mă perfecționez. Desigur, dacă doriți, pot vorbi cum vă convine.

Spunând ultimele cuvinte, fata are un surâs pervers. Miliardarul își pipăie plasturele din creștetul capului și îi face semn fetei să iasă. *Astea sunt fără preget. Toate.* îi arată apoi lui Nelu un fotoliu. Polițistul n-așteaptă o altă invitație, se așează. Pare relaxat.

După ce soarbe de câteva ori din cafea, Santoy spune:

— N-am nicio îndoială. Știi de ce am venit în Rominia.

— De ce-aș ști? zâmbește polițistul. Contactele dumneavoastră sunt la nivel înalt. Eu sunt un pion neînsemnat.

— Bine, bine, zice Santoy, ușor agasat. Un pion, dar parcă văd că ești colonel. - Se oprește și îl privește cercetător. Nelu nu renunță la zâmbetul lui vag ironic. - De fapt, nu este treaba mea. Pe mine mă preocupă o anumită chestie.

— Doamna Renata Santoy, aflată actualmente la Cravy, sub protecția ducelui Dan Bereketo, zis Bango. Corect?

— Corect, spune bogătașul, fără a se arăta mirat. Întrebarea este cum pot să o duc acasă. O să râzi, dar m-am atașat de fata

asta. Ea este, pentru mine cel puțin, ceva ce nu se poate cumpăra cu bani. Nu știu dacă poți să mă înțelegi.

— Domnule Santoy, o să vi se pară probabil ciudat, dar eu am o diplomă în psihologie. Vă înțeleg chiar mai bine decât vă imaginați. Întrebarea este cum să facem. Din informațiile mele, soția dumneavoastră nu suferă nicio constrângere fizică sau psihică. Stă acolo din plăcere. Dacă-mi permiteți, ar fi mai util s-o convingeți, decât s-o răpiți. De altfel, nici nu văd cum ați putea-o răpi, fără să se nască un scandal monstru.

Santoy își aprinde o țigară cu gesturi încetinite. Spune:

— Cu bani se poate face orice. O știi la fel de bine ca mine. Sunt solvabil.

Nelu își pierde brusc buna dispoziție:

— Vă considerăm un prieten de nădejde al României, un prieten foarte generos. Dar în chestiunea aceasta... Există o oarecare preocupare la cele mai înalte nivele. Ducele este adversarul împăratului... Asta ne este favorabil, dar nu acum. Ar trebui să mai așteptăm.

- Cât?

Politistul nu răspunde. Îl privește pieziș pe Santoy, cântă- rindu-i reacțiile posibile la o propunere ieșită din comun:

— Ar mai fi o posibilitate...

— Care?

— V-o spun numai fiindcă v-am văzut în câteva ocazii mai deosebite și, cu voia dumneavoastră, vă cunosc întreaga viață. Până la un punct, evident.

Santoy se ridică dintr-un salt și începe să înjure:

— Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Ce mă tot fuți la cap cu introduceri de-astea de căcat? Spune cât mă costă!

— Asta e, că nu vă costă nimic. Nimic în plus, vreau să zic.

— Cum dracu'? Vezi că azi n-am chef de glume. De când am sosit aici, am pățit niște chestii care nu mi-au picat bine la stomac. M-am dezobișnuit să fiu împușcat. O să râzi, dar cea mai urâtă chestie mi s-a părut aia cu vocea. Ala care îmi tot

spunea husăne du-te-n pizda mă-tii și lasă-ne-n durerea noastră. Parcă așa a zis, nu?

Nelu începe să râdă:

— N-a zis așa, dar asta era ideea, recunosc. - Se ridică și el de pe fotoliu. - Aveți un umor mortal, domnule Santoy, ce să mai zic. De ce nu rămâneți la noi? Aici puteți să aveți absolut tot ce vă trece prin minte, ba chiar și unele lucruri în plus. Cred că împăratul v-ar numi imediat prim-ministru.

— Prim-ministru? O să mă mai gândesc. Până atunci, spune-mi te rog ce ți-a făcut mintea. Chestia aia specială. Vreun transplant de personalitate? Hm? Mă deghizez în derviş și mă prezint la curtea lui Bango? Sper că n-o să-mi vii cu vreo prostie de-astea...

— Nu ne subestimați, domnule Santoy! Noi avem niște creiere destul de bune pe-aici. Ne-am gândit la ceva mult mai rafinat. Spionajul nostru funcționează destul de bine. - Se oprește și-și privește cercetător interlocutorul. - Am reușit să obținem date detaliate despre doamna Santoy.

— Cum?

— Avem câțiva oameni la Cravy. Unul dintre ei este chiar în anturajul lui Bango. Al ducelui, vreau să spun.

— Și? Ce-i cu asta?

— Avem niște amprente psihice ale doamnei Santoy. Omul nostru a reușit să le obțină. A avut și noroc, ce-i drept.

Santoy ridică din umeri. *Mă cac în amprente voastre psihice.*

— Azi noapte, continuă polițistul, ne-am permis să vă sondăm puțin.

— Futu-vă-n cur să vă fut! exclamă americanul fără supărare, mai degrabă înveselit. Și ce puia mea ați găsit? Nu știi că sunt condiționat? Altfel așa fi venit eu aici? Mă crezi idiot?

Polițistul ridică mâinile cu palmele îndreptate spre Santoy, într-un gest de pace.

— Evident, evident. Nouă ne sunteți de folos exact așa cum sunteți în clipa de față. Intact, adică. Noi nici n-am încercat

numai amintirile dumneavoastră recente.

. — La cele mai vechi nici n-ați fi avut acces. - Santoy scoate un fluierat ușor. - Mă, da' ai dracului mai sunteți!

— Și anume cele legate de doamna Renata, soția dumneavoastră, continuă imperturbabil polițistul.

— Futu-vă-n cur! exclamă admirativ americanul. Hai că ai reușit să mă-nveselești! Adică asta este ospitalitatea voastră! Aduci omul, îl culci, îi plasezi vreun hipnotic și după aia începi să-i cotrobăiești prin creier!

— Mă bucur că nu v-ați supărat pe noi, spune polițistul ușurat. În fond, noi nu vrem decât să vă fim de folos.

— Cum mama dracului să-mi fiți de folos?

— Veți vedea. Pentru asta ar trebui să veniți cu mine într-un anumit loc.

— Unde? Acolo unde m-am pișat în oala de noapte a buncii?

Nelu izbucnește în râs:

— Nu acolo. La virclubul nostru cel mai perfecționat. Este foarte aproape de aici.

Santoy devine serios:

— XOXAVIPE VIRCLUB. Cel din fosta primărie a Bucureș- tiului. Vreți să-mi dați un surogat de Renata. Până la noi ordine. Corect. - Este de-a dreptul trist. - Așa ceva am și în State, îți dai seama. - Se apropie de polițist și îi pune mâna pe umăr. - Măi, Nelule, mie îmi trebuie cea autentică.

— O veți avea, domnule Santoy, se grăbește celălalt să-i spună. Cu siguranță. Deocamdată însă...

— Să primesc ce-mi poți oferi... Da? Bine, mă. Să mergem chiar acum. Nu este neapărat nevoie ca băieții mei să știe în ce program intru eu. Deși, până la coadă, drept să-ți spun, mi se rupe de părerea lor.

Tanaka, Dave și John așteaptă în holul de la intrare, așezați în fotolii. La ivirea patronului lor se ridică, iar Tanaka face o mică plecăciune.

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

Le stă bine uniformele ăstora de aici. Ce-ar spune oare dacă le-aș comunica vestea cea mare. Rămânem aici! Nu, în niciun caz!

Apare și *bulibasha*, în aceleași haine ponosite. Zâmbește foarte satisfăcut și își freacă mâinile.

Interesant contrastul dintre auriul inelelor și negrul mâinilor.

— Mergem la virclub, anunță Santoy.

Este o zi destul de răcoroasă. Un vânt slab stârnește foșnetele frunzelor sintetice. Înconjurat de îngerii săi păzitori, Santoy se îndreaptă spre ieșirea din Tchishmy Park. Vizitatorii sunt puțini. Întâlnesc o haită de câini. *Nu par atât de sălbatici precum cei de la fosta Universitate. Acolo, lângă lăcașul de cultură, era s-o mierlesc. Îi plătesc regește pe ăsta, pe Tanaka, dar ar merita mai mult. Acum aș fi fost la morgă, cu o găurică în cap, dacă nu intervenea el. Parcă văd că Renata s-ar fi pus în mișcare și mi-ar fi organizat o înmormântare ca-n basme. Poate chiar aici, în locurile natale.*

La intrarea în virclub sunt întâmpinați de o bătrână stranie. Aceasta poartă o perucă imensă de culoare mov. Ochii ei strălucesc nefiresc de tare. *Cândva a fost grozavă. Acum este fascinantă, ceva bolnav, putred și în același timp strălucitor.*

— Fiți binevenit, domnule Santoy! îi spune ea în românește. Povestea este mai reală decât realitatea, domnule Santoy.

Americanul este condus într-o încăpere cu un singur fotoliu. În timp ce tehnicienii fac contactele, Nelu găsește prilejul să-i spună:

— Aici are acces numai familia imperială și câțiva oameni importanți.

Santoy intră pe nesimțite în ficțiune. O vede pe Renata așa cum a cunoscut-o, pe când arăta de-a binelea ca o fetiță, dar era deja o profesionistă rutinată.

La început a fost una dintre figurantele de la *saloon-ul* din Houston. Cea mai tânără. Atât de crudă, încât i-a fost pur și simplu jenă să apeleze la ea. Știa că are un trecut, dar a tratat-o ca și cum ar fi fost într-adevăr o fetiță nimerită printre niște oameni corupți și cinici. Apoi a simțit că se îndrăgostește de

ea. Și-a tot repetat că este demodat, poate chiar bolnav psihic. Cine mai pățește așa ceva în ziua de azi, altundeva decât în virtual? Nimeni. Poate că a fost de vină și vârsta lui. Se știe, bărbații trecuți de cincizeci capătă trăsături psihice ciudate, încep să se comporte de parcă ar fi niște adolescenți. Căsătoria n-a șocat pe nimeni. Nu mai este vreme pentru mirări și altele de acest gen. Așa se spune, pe bună dreptate.

O vede în timpul primei lor excursii, numai ei doi, păziți de la distanță de gorile invizibile, informate prin satelit de toate mișcărilor lor. Renata este nevinovată sau simulează perfect inocența. Se poartă ca o fată educată într-un pension select din Elveția. S-a îndrăgostit de un bărbat în vârstă numai pentru acesta a fost primul care i-a atras atenția. Teatru dus la perfecțiune? Poate că da. Dar cât de bine sună totul, fără nicio notă falsă, fără nicio stridentă!

N-a mai fost niciodată în Cravy. Intră în oraș sub înfățișarea unui țigan oarecare. A suportat o operație de pigmentare. Spre deosebire de realitate, unde nu e în stare să se bronzeze, acum totul a mers strună. Nimeni nu-i dă nicio atenție. Și-a ras mustața, iar fața lui arată destul de bine. În orice caz, exprimă multă energie. Este un jurnalist american venit din Bukry, merge la Palatul Ducal pentru a-i lua un interviu lui Dan Be-reketo, cel mai puternic om din Rominia, după împărat.

Este primit la palat foarte politicos, chiar excesiv de amabil. Noi îi iubim și îi respectăm pe jurnaliști, îi spune un funcționar superior. După cum știți, ducele nostru este un mare protector al artelor. Se va bucura mult să vă întâlnească. Vă va răspunde cu toată sinceritatea la orice întrebare.

Bango are o figură de brută virilă. Cunoscut tipul ăsta de om de pe când luptam în junglă și puteam să dau în primire în orice clipă, constată Santoy sau mai bine zis dublura lui din virtual. Nu-i prea tânăr, dar este încă verde. Uite-1 cum rânjește amabil la mine. Nici gând să mă recunoască. Pentru el, sunt un jurnalist american și un simpatizant al Rominiei. M-am pig-

mentat din solidaritate. Nu puțini oameni din Occident au început să renunțe la epiderma albă, considerând că este rușinos să fii un membru al rasei caucaziene. Albii au pierdut partida, iată sloganul scris pe toți pereții. Biologia a dovedit-o, filozofii au argumentat-o. Galbenii și negrii sunt cei mai buni. Pe ei îi așteaptă un viitor de aur, albii să se descurce cum pot. Nu este vorba aici de africani, se corectează Santoy în vis, că doar romii nu sunt negrozii. Intră în discuție oamenii cu o puternică pigmentare a epidermei, în general. Oricum, până nu demult se considera că oamenii cu epiderma mai închisă la culoare au performanțe intelectuale mai scăzute decât galbenii și albii. Lucrurile s-au inversat. Smoliții sunt cel puțin la fel de inteligenți ca galbenii. Pentru albi, funcții subalterne, poziții sociale de mâna a doua.

Bango are delicatetea de a-1 primi foarte amabil. Nu-i amintește prin nimic că este un alb vopsit. îl întreabă cum mai stau lucrurile prin State. Jurnalistul știe că ducele are o diplomă în politologic de la Harvard. Nu uită s-o amintească. Discută liber, de parcă ar fi niște vechi prieteni. Știți, pe-aici pe la noi, sexul este la mare prețuire, spune ducele pe neașteptate. Sper că nu sunteți vreun invertit, râde el. Deși, bineînțeles, fiecare se distrează cum îi cade mai bine. Nu, nu, zâmbește complice Santoy, cel devenit jurnalistul Nicholson. Să știți că la noi, continuă ducele, libertatea sexuală a depășit dezmațul din alte țări. Aici lucrurile au, cum să vă spun, o naturalețe necunoscută aiurea. Facem dragoste la fel cum respirăm. N-avem nevoie de droguri și nici de isteria premergătoare, așa cum se vede prin filmele dumneavoastră. Ca la eschimoși? riscă Nicholson, în timp ce soarbe un whiskey de cea mai bună calitate. Ceva asemănător, râde Bango, arătându-și dinții îngălbeniți, dar puternici, de lup bătrân. Actul sexual este ceva natural și tocmai de aceea mai profund. Noi nu ne fandosim, nu jucăm teatru. Știți românește, nu? Da, sunt român. Ei bine, continuă Bango în limba maternă a lui Santoy-Nicholson, ne regulăm pur și sim-

Insist! Bine, Dan. Prenumele meu este Paul.

Uite, Paul, acum o să vină o persoană la care fin foarte mult. Tu o cunoști probabil din fotografii. Când l-a părăsit pe soțul ei, miliardarul Paul Santoy, a fost o oarecare agitație în presă. Au încercat unii să spună despre nu știu ce răpire, sechestrare, drogare. Prostii. Eu însumi am chemat o comisie internațională de medici, pentru testări. A rezultat că fata nu e drogată și a rămas aici de bună voie. S-au cărat toți cu cozile între picioare.

Apare Renata, mai înfloritoare decât oricând. Poartă veșminte tradiționale țigănești și nu s-a pigmentat. Îi zâmbește musafirului cu grații de aristocrată. Santoy-Nicholson știe că l-a recunoscut și că nu-1 va da de gol. Ducele, la rândul său, continuă să se poarte cum nu se poate mai curtenitor. Stau toți trei în fotolii somptuoase din piele de Cordoba. Un ogar afgan apare mergând agale. Silueta lui neverosimilă exprimă melancolia unei ființe silite să trăiască într-o lume nepotrivită pentru ea.

Ești bună să te ridici puțin, draga mea, spune mieros ducele. Renata se conformează, iar Bango, redevenit brusc un *macho* primitiv, îi șterge o palmă, înjurând-o printre dinți, în românește. Curva dracului!

18. Marea Neagră, portavionul Endeavour Sâmbătă, 29. 06. 2058

În apele internaționale ale Mării Negre, portavionul Endeavour stătea la ancoră. Vremea era foarte bună. În seara trecută sosise un nou grup de credincioși, ultimul transportor se lăsase lin pe puntea de zbor odată cu apusul soarelui. Căpitanul Ted Orlando avusese un mic acces de furie. Al câtelea? *Eu, militar de carieră din tată în fiu, să ajung cărașul unor nebuni?* Se conso- lasa destul de repede, văzând că noii veniți erau niște persoane foarte liniștite și disciplinate.

Adevărul este că portavionul este total depășit, iar eu, cu meteahna mea, sunt numai bun de pensionat. În fond, mi-au făcut o favoare lăsându-mă în continuare la comandă. Ce contează că nu mai țin de US Navy și sunt angajatul unei secte ciudate? Îmi comand vechea mea navă și asta este destul pentru mine.

Era ora zece dimineța, iar credincioșii se pregăteau pentru predica zilnică. Urma să le vorbească învățătorul, omul care reușise uimitoarea performanță de-a cumpăra un portavion de la marina americană. Cât costase? De unde avusese bani? Credincioșii, aflați sub influența unor substanțe binefăcătoare și aducătoare de liniște sufletească, nu mergeau prea departe cu întrebările, mulțumindu-se cu niște slabe nedumeriri. *De ce nu putem să stăm și noi, ca toți ceilalți, într-un loc anume? De ce eu, fermier de meserie și iubitor al pământului, am ales să stau ani întregi, poate tot restul vieții mele, pe mare sau pe ocean? Nu contează.*

DOCTRINA ELIBERĂRII DE PĂMÂNT A FOST ÎNȚIATĂ ÎN ANUL 2057 DE UN CETĂȚEAN AMERICAN DE ORIGINE ROMÂNĂ: ELMER G. DAVIS, FOST ILIE DAVIDESCU. DOCTRINA PRECONIZEAZĂ INTERDICȚIA DE A LOUI PE USCAT. PROZELIȚII, ÎN NUMĂR DE CATEVA MII, TRĂIESC PE NAVĂ. UNELE DINTRE ACESTE SUNT ANCORATE ÎN PORTURI, ALTELE AU TRASEE ALEATORII. FONDURILE BĂNEȘTI ALE ORGANIZAȚIEI AU O ORIGINE NECLARĂ, PROVENIND DIN DONĂTO ANONIME. PREDICATORII SECȚEI PROPOVĂDUIESC IDEEA CĂ VIITORUL UMANITĂȚII DEPINDE DE CONSTRUIREA ȘI ECHIPAREA UNOR IMENSE INSULE PLUTITOARE. PRINCIPALA ACHIZIȚIE A SECȚEI ESTE PORTAVIONUL CU PROPULSIE NUCLEARĂ ENDEAVOUR, SCOS DIN UZ DE US NAVY ȘI VÂNDUT CONTRA UNEI SUME NECUNOSCUTĂ. ECHIPAJUL FOSTULUI PORTAVION ESTE FORMAT ÎN MAJORITATE DIN CETĂȚENI AMERICANI DE ORIGINE ROMÂNĂ. CREDINCIOȘII DE PE ENDEAVOUR AU PROVENIENȚE ETNICE DIFERITE, INCLUSIV ROMÂNĂ.

Elmer G. Davis, învățătorul, apăru la ora zece și jumătate. Era îmbrăcat într-o robă albă. Părul său blond-încărunțit îi atingeă umerii. De aceeași culoare cu părul era barba lui lungă și deasă. Avea ochi albaștri stinși, de miop.

Învățătorul se opri în fața zecilor de transportoare dezafectate, acoperite cu prelate verzui și apoi se întoarse către credincioși. Îi salută ridicându-și brațele, iar aceștia îi răspunseră în același fel.

— Iubiții mei, începu învățătorul cu o voce bine timbrată de bariton, credința noastră este cea a viitorului. După cum știm cu toții, în fiecare zi numărul nostru se mărește. În curând, minunatul nostru proiect, cel al construirii unei insule plutitoare, va începe să devină realitate. Duhul sfânt al apei este de partea noastră. Din apele primordiale s-a ivit totul, iar noi ne nutrim din forța lor nesfârșită. - Pe măsură ce vorbea, privirile i se înviorau, piezându-și opacitatea și expresia de dezabuzare. - Vom izbândi, iubiții mei, numai dacă vom rămâne la fel de uniți pe cât suntem acum.

În timp ce învățătorul continua să cuvânteze din ce în ce mai exaltat, un bărbat din ultimele rânduri se retrase discret. După el, părăsiră rândurile credincioșilor încă vreo câțiva inși îmbrăcați în veșminte rituale. Intrară cu toții într-o cabină.

Îmbrăcat în alb, Adrian Eden părea și mai nemilos. Vorbi în românește:

— Experimentul a reușit. Întregul stoc de containere se află pe vasul acesta. Rămâne să avem condiții meteo potrivite și să nu se ivească ceva neprevăzut.

— De unde știi că a reușit? Îl întrebă Roger, un bărbat mai în vârstă, având aparența unui bonom. Am auzit că Anne a rămas acolo. Poate să ne contacteze?

— Nu, spuse răbdător Eden. Avem acces la un sistem de informare prin satelit. În localitatea respectivă s-au înregistrat „mișcări de trupe”.

— Ce anume? *Niciodată șeful nostru nu mi s-a părut mai calm și mai binevoitor.*

— Grupuri de oameni s-au pus în mișcare spre destinații necunoscute, preciza Eden. Fără motive aparente. Nu-ți părăsești satul, cu câțel, cu purcel, din senin. E la mintea cocoșului. De la Anne n-avem deocamdată nicio veste. Apare ea. O știți cât de descurcăreță este.

Își făcu apariția Herb Gilbert. Roba albă nu reușea decât să-i înăsprească și mai mult trăsăturile feței.

— Să știi și tu, îi spuse Eden. Experimentul a reușit. Lucrurile s-au petrecut așa cum trebuie.

— Cu Anne ce s-a întâmplat?

Eden răspunse cu multă blândețe:

— Tocmai îi spuneam lui Roger. Poate să apară dintr-un moment în altul. - Își înăspri puțin tonul. - Acum o să vă rog pe fiecare dintre voi să meargă la piloții de care răspunde. Vă strângeți din nou, bineînțeles, după ce se termină predica. O să-1 rog doar pe Paul să mai rămână.

Paul, un tânăr firav, având aerul ușor absent al informaticii- anului de geniu din filme, se conformă. Când rămaseră singuri, Eden îi spuse, privindu-1 în ochi:

— În afară de mine, doar tu și Vlad cunoașteți adevărul. Știu ce au pățit familiile voastre și v-am studiat amprentele psihice, în mod normal, n-ar trebui să mă trădați. - Paul scutură repede din cap, a negație. - Nu mai este timp pentru sentimentalisme. Care pe care, asta este etapa. Dacă vrem să mai avem vreodată țară și să nu ne transformăm într-un popor rătăcitor pe planetă. - Adăugă în șoaptă. - De fapt, asta și suntem, la ora actuală. - Aproape strigă. - Ia spune! O să te țină nervii?

Se lăsă o scurtă tăcere. O întrerupse Paul, întrebând:

— Cum acționează substanța, de fapt? Este virală, nu?

— Da. Inițial, ne-am gândit la o substanță toxică de luptă, pur și simplu. Apoi mi-am dat seama că n-ar merge. Genomul poate fi atacat și așa, dar rămân urme în țesuturi și în sânge.

Am rămas la o cultură virală. Declanșează o boală necunoscută, să-i zicem gripă galopantă. Moartea survine relativ repede, după o perioadă de ordinul zecilor de minute. Un amănunt important. Imediat după contaminare, bolnavul intră în comă, devine inconștient și, evident, nu mai poate comunica. Moartea survine imediat după instalarea comei. Mai devreme sau mai târziu se va constata că sunt afectați doar posesorii unui anumit genom etnic. Vor fi cercetări, anchete și altele de-astea, dar faptele vor fi consumate.

— Aș bea ceva, spuse Paul.

— Bună idee, încuviință Eden și își desfăcu doza de bere. Paul îl imită și vărsă câteva picături pe jos.

— Pentru sufletul lui Anne! Dumnezeu s-o ierte!

— S-o ierte Dumnezeu, murmură Eden.

— Boala este foarte contagioasă, presupun, spuse Paul.

— Nu tocmai. - Eden se încruntă. - Asiaticii n-aveau cum să se gândească chiar la toate. Dacă Anne este nemaipomenit de rezistentă și reușește să le spună totul autorităților. Se duce tot planul nostru dracului.

— Nu prea cred, spuse Paul, foarte calm. Să zicem că se întâmplă așa. Numai Bukry și Cravy au sisteme antirachetă. Defensive. Nu văd cum ne-ar împiedica, în mod practic. Ce fac? Cer ajutorul organismelor europene? Treburile astea nu merg atât de repede. După câte știu, aviația lor de vânătoare este inexistentă.

— Mai este și povestea cu ascendenții, spuse Eden. Nu uita că nu mor doar țiganii puri. Ai avut un bunic colorat, te-ai curățat. Așa s-a convenit. Ne place, nu ne place, asta-i situația. Va fi o mare suferință, apoi totul se va uita. Dacă păstrăm lucrurile în secret și avem puțin noroc, poate că nimeni nu va ști vreodată ce-a fost în realitate. Cine dracu' se apucă să le facă teste genetice la morți?

— Ia spune, zise Paul, transportoarele sunt chiar la dispoziția noastră? N-o să avem probleme când o să decolăm? Și cum o să le echipăm?

— Simplu, spuse Eden, cu calmul său înghețat. Echipajul navei este format în mare măsură din români naturalizați. Nu ne-a fost deloc ușor să-i strângem la un loc. Sunt și câțiva străini, în frunte cu Orlando, căpitanul.

Pe ăsta l-am păstrat, nici eu nu știu de ce. Nava nu mai aparține Statelor Unite. Ted Orlando este angajatul sectei noastre. - Eden rânji. - Vorbă să fie, sectă! Bătrânul are niște regrete că a ajuns cărăușul unor smintiți, dar atât. N-are nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă în realitate. El știe că majoritatea transportoarelor sunt de multă vreme inutilizabile și se află pe punte pentru a fi arătate vizitatorilor, ca niște curiozități. De altfel, nu are cunoștințe de aeronautică și nici de pilotaj. A fost și este un marinar. Ca să nu fie nicio problemă, l-am preparat psihic puțin. Tot îi plac lui drogurile ușoare mai mult decât se cuvine... Doar n-avea vârsta pensionării când a fost scos din US Navy... Dinspre partea lui totul este OK.

În cabină intră precipitat un tânăr cu părul alb, cu o hârtie în mână. I-o dădu lui Eden fără niciun comentariu și apoi plecă.

— Se menționează o epidemie de gripă, spuse Eden, citind. Intr-o singură localitate. Comunicat oficial de la București. Sau Bukry, cum vrei. - Se strâmbă ușor. - Băiatul ăsta, Vlad, știe că trebuie să ne informeze numai pe mine și pe tine, nu?

— Evident. Este condiționat. Mor eu, moare și el. Suntem ca tine și Herb. De fapt, o știi prea bine. Noroc că secta condamnă ascultarea aparatelor de radiorecepție. Băieții nu sunt curioși ce se întâmplă în lume. Nici chiar piloții. Misiunea lor este limitată. Își iau treaba în serios și-atât.

— Da, sunt curioși numai cum este lumea cealaltă, spuse Eden, zâmbind strâmb. - Redeveni foarte serios. - Acum e rândul tău. Ne livrezi informațiile meteo, dai programele de zbor și de lansare. - Rămase pe gânduri câteva secunde. - Aia din Hong Kong au sugerat o chestie destul de deșteaptă. Să simulăm o invazie nocturnă de ozeneuri. Ar fi posibil, ce părere ai?

Paul se uită țintă la Eden și spuse sentențios:

— Totul e posibil în ziua de azi. Mai este însă ceva. Adriane, cred că-ți dai seama cât de riscantă este toată acțiunea. Elementele întâmplătoare pot schimba totul.

Eden îl privi fără să-și ascundă plictiseala:

— Evident că sunt riscuri. Toată povestea este nebunească. Crezi că nu realizez asta? Tine minte, băiatule! Nici o acțiune rezonabilă nu este de efect. De vreo treizeci de ani numai demersuri bine cumpănite am făcut. Ce-a ieșit? Un căcat. Vorbe goale, repetate la nesfârșit. Nimic concret. Între timp, românii cred tot mai mult că ei trebuie să stea răspândiți pe toată planeta. Asta-i soarta noastră, cică. Tot mai puțini speră să-și recapete țara. Te pomenești că suntem al treilea popor rătăcitor, din timpurile moderne, după evrei și țigani, spun ei. În glumă și apoi în serios. Poate a și început să le placă suferința, cine știe... Să fie compătimiți... Poate că și noi...

Vlad, tânărul cu părul alb, reintră în cabină. Părea emoționat. Îi dădu o hârtie lui Paul și plecă.

— Ce mai este? Întrebă Eden.

— Pronosticul pentru la noapte este favorabil. Vânt cu viteză relativ constantă din direcția nord-est. Se poate acționa.

— Dumnezeu nu-i țigan, spuse Eden. Asta-i o vorbă a străbunicului meu. N-avea nimic cu țiganii, ba chiar îi simpatiza. Vorbesc foarte serios. Le boteza copiii. Dar să lăsăm poveștile! Este rândul tău!

— Mai bine zis al calculatorului. Curând o să vă arăt o simulare amănunțită. Operația este foarte simplă, dacă stau să mă gândesc.

— Da. Vor participa numai cei direct interesați. Restul credincioșilor de pe navă vor fi tratați cum se cuvine. Băutura rituală îi va îndemna la somn. Chestiunea este discutată cu Ilie. Celor activi li se va administra un antidot.

Pentru a treia oară, își făcu apariția tânărul cu părul alb. De data aceasta, era foarte agitat.

19. Cravy, Rominia, Palatul Ducal Sâmbătă, 29. 06. 2058

„De ce Baxt I, întemeietorul, s-a încoronat împărat? De ce nu rege? Fiindcă s-a considerat suveranul romilor de pretutindeni, dar și fiindcă nu s-a temut de ridicol. În ziua de azi, când regii sunt puțini, a te intitula împărat este un act carnavalesc. Pe de altă parte, după cele întâmplate în prima jumătate a secolului nostru, orice mod de a te distra a devenit legitim. Nu numai cuvântul ridicol trebuie scos din dicționare, cum am mai scris în acest jurnal, citându-l pe profesorul meu. Nepotrivit, în sens figurativ, este o altă vorbă devenită de prisos. Deviza secolului nostru aceasta este: Fiecare are dreptul să se distreze cum vrea, dacă nu încalcă legea. În aceste condiții, titlul ales pentru sine de către un șef de stat nu are nicio importanță. Problema este ca mecanismul mondial să funcționeze, nu contează ce denumiri au componentele acestuia. Legiferarea homosexualității, a lesbianismului, a folosirii drogurilor (inclusiv a celor oferite de vircluburi) prezintă mai multă importanță decât fanteziile unui șef de stat. Argumentele astea le-am auzit de la un alt profesor de-al meu. Structurile funcționează și dacă includ elemente surprinzătoare pentru simțul comun.”

„Bango a fost foarte prost dispus azi. A avut un moment de slăbiciune și mi-a făcut mărturisiri. Mi-a spus să emisarii lui au dat greș în negocierile cu un anumit organism european. S-au întors cu un avertisment. Dacă vrea ca totul să fie OK, ducele să fie cuminte, i s-a transmis. Cred că este vorba despre încercările lui Bango de a-l substitui la putere pe Baxt al II-lea.”

„Tot azi am aflat ceva interesant de la un bătrân profesor de istorie român, rămas pe loc dintr-o pasiune morbidă pentru evenimente trăite. Ducatul lui Bango s-ar afla, oarecum, în sfera de influență a ISLAPAN-ului. Pretențiile dinastice ale ducelui s-ar baza pe respectivul sprijin. Bango s-ar fi angajat să

împărat, în locul lui Baxt al II-lea. Bătrânul profesor mi-a mai spus că demersurile ISLAPAN-ului sunt destul de timide, întrucât Rominia este susținută, adică întreținută, de forțe din Europa creștină. Logic ar fi, a conchis el, să existe negocieri între OPE și ISLAPAN. În definitiv, Occidentul ar scăpa de o mare povară materială, iar ȧiganii ar rămâne pe loc, dacă ar primi din altă parte ceea ce le trebuie."

„După ce a plecat bătrânul de la mine, Bango m-a chemat la el și mi-a spus că a ascultat discuția despre sferele de influență. Nu este prost bătrânul, mi-a spus. N-a prea greșit. Problema este dacă ISLAPAN-ul ar fi la fel de corect pe cât au fost ceilalți până acum. Și dacă oamenii ar trece atât de ușor la islamism. Organizația chezașilor este totuși creștină, în linii mari. Islamismul este altceva. Presupune o disciplină și altele. Chezașul poate să facă tot ce-i place, dacă nu tulbură apele politice. Musulmanul are îndatoriri mai clare. Se pot face ajustări, i-am spus eu lui Bango. Religiiile de azi sunt mai maleabile. Discuția noastră s-a terminat în coadă de pește." (*Jurnalul Renatei Santoy*)

Paradoxuri la ONU (III)

„Printre atleții globali admiși în organizația mondială se numără și ISLAPAN. Este vorba de o structură care nu reprezintă țările islamice, ci pe toți musulmanii din lume, inclusiv grupurile de mahomedani din diverse țări neislamice. ISLAPAN nu și-a făcut publice felurile cum obține fonduri bănești. Se presupune că fiecare comunitate musulmană varsă o contribuție anuală. Profilul ISLAPAN-ului este ambiguu. Reprezentanții săi vorbesc în numele unor principii morale, subînțelegând ideea că islamismul este religia viitoare a întregii omeniri."

„Omologii celor de la ISLAPAN sunt reprezentanții CATO- PAX-ului. Ei vorbesc în numele catolicilor de pretutindeni și, prin extensie, al tuturor creștinilor."

„Întrebarea e cum pot aceste două organizații să influențeze deciziile politice de interes global. Au ele o pondere politică reală? S-ar părea că da, din moment ce maximalismul islamic și cel catolic au căpătat o asemenea amploare în ultimele decenii. Cele două biserici nu fac politică fățiș, dar pot să influențeze, prin credincioșii lor, deciziile politice din diferite țări.”

„Liberalizarea consumului de droguri a avut un rol conex în acest proces. Oficiantii religioși au căpătat acces legal la substanțe psihotrope. Astfel, ei sunt în măsură să-și condiționeze psihic enoriașii. Nici un guvern nu poate să le reproșeze că strecoară aluzii politice în predicile lor și astfel favorizează alegerea unor politicieni pro-islamici sau pro-catolici. Cum se știe, au existat câteva conflicte între reprezentanții bisericilor și cei ai statelor. Polemicile s-au stins din diferite motive, iar instanțele juridice au ajuns la concluzia că aluziile nu pot fi incriminate fără interpretări abuzive.”

„Ciclul nostru de comentarii ar rămâne incomplet, dacă am omite o scurtă discuție despre CHIBRIDGE, ultimul dar nu cel din urmă atlet global al lumii de azi. Și această organizație a ajuns să facă parte din organizația mondială. Ea unește, în spirit, grupurile de chinezi răspândite pe tot întinsul planetei noastre. Argumentul principal al promotorilor ei a fost numărul imens al oamenilor vizați. S-a invocat și capacitatea remarcabilă a persoanelor de origine chineză de a-și păstra nealterată mentalitatea inițială, indiferent de context.”

„Să recapitulăm organizațiile nonstatale care fac parte din Consiliul de Securitate al ONU: PEPCO, GREENPEACE, INTREPID, ISLAPAN, CATOPAX, CHIBRIDGE. Viitorul va arăta dacă se vor mai ivi organizații în stare să forțeze mâna comunității internaționale. Poate că următoarea va fi o reprezentantă a extraterestrilor, a căror prezență pe Terra nu este încă recunoscută în mod oficial. Nu este exclus ca într-un viitor apropiat, ambasadorii unor entități extraterestre să-și spună părerile în legătură cu anumite probleme ale pământenilor. Poate

că și de această dată, emisarii vor fi niște oameni ca toți ceilalți, capabili să recepționeze instrucțiuni de la mai marii lor, veniți de aiurea." (*Comentariu UNIVNET*)

„Amatorii de ciudățenii au toate motivele să viziteze România. Nu mă refer numai la mitul lui Dracula, cunoscut în toată lumea. Sunt multe alte aspecte capabile să-i uimească pe blazății turiști ai contemporaneității. Romii, de decenii administratori ai propriilor lor destine, au darul de-a fi surprinzători. Chiromancia și cartomancia, de exemplu, sunt subiecte inepuizabile. Asta în ciuda faptului că s-a scris mult despre ele, iar amatorii au la dispoziție ghiduri și manuale foarte bune. Un prim strat de informații este banalizat. Se știe, de exemplu, că anumite ghicitoare sunt specializate în chestiuni amoroase. Altele prezic momentul morții. Am avut ocazia să citesc o carte, editată la Bukry, unde, într-o manieră dătătoare de frisoane, erau indicate modurile cum și-au încheiat existențele câțiva dintre vizitatorii ghicitorilor (ghicitoarelor) din România. În acest context a fost emisă o teorie, deocamdată puțin cunoscută publicului larg. Un psiholog reputat, John C. Snow, a susținut o comunicare la un congres recent. El spune că actul de a pronostica data când va muri cineva are darul de a produce o mutație genetică. Precizăm, numai anumite persoane au această capacitate. Altfel spus, unii dintre ghicitorii specializați în prezicerea decesurilor sunt niște asasini. Prin mijloace încă necunoscute, ei modifică gena morții sau îi schimbă relationarea. Fenomenul are loc la simpla ascultare a pronosticului de către consultant. N-ar fi deci vorba despre o simplă sugestio-nare, cum s-a crezut până acum, ci de o modificare obiectivă, de natură genetică."

„În aceeași comunicare științifică, psihologul citat menționează și posibilitatea inversă. El se întreabă de ce n-ar fi posibile vindecările miraculoase ale unor bolnavi socotiți incurabili. Statisticile invocate arată că asemenea cazuri nu există,

practic. De ce? Fără să se jeneze, psihologul apelează la explicații ezoterice. El amintește că în mod tradițional, diferitele religii situează ghicitul printre practicile păcătoase, neplăcute divinității. Privite astfel, predicțiile intră în categoria vrăjitoriilor, se includ în magia neagră. Diavolul, spun inițiații, nu-i vindecă decât pe cei aserviți lui, pe ceilalți îi poate ucide sau nu, după plac. Cu alte cuvinte, un ghicitor nu poate prezice decât moartea, nu și prelungirea vieții. Se naște o întrebare naivă. Sunt într-adevăr ghicitorii niște aserviți diavolului? Am încercat să fac o mică anchetă în acest sens. Rezultatele au fost cu totul nerelevante. Cele mai multe persoane mi-au spus că au învățat să ghicească de la rudele lor mai vârstnice și nu fac decât să le spună clienților ce văd în palme, cărți de joc sau zaț de cafea."

„Cea mai puternică personalitate în domeniu este în mod cert un anume Tom Santana, italian naturalizat în România de mai mulți ani. Despre el circulă zvonuri neobișnuite. Dacă, în mod tradițional, ghicitoarele au legături cu divinități negative, despre Santana se spune că este, pur simplu, releul unei entități extraterestre preocupate în mod special de România. Absurd? Comic? Nu. Doar ciudat și defel neverosimil. Până în ziua de azi nici un stat n-a informat comunitatea internațională asupra unor pacte încheiate cu ființe inteligente din exteriorul planetei noastre. Cu toate acestea, în dosarele celor interesați s-au acumulat numeroase relatări despre întâlniri de gradul trei și patru cu asemenea entități. Mitul născut în jurul italianului din Bukry intră în această categorie. Anumite aspecte îi conferă însă un statut aparte. Niciodată entitățile extraterestre nu s-au mai preocupat de ceva asemănător. Să ne amintim. Răpiri ale unor pământeni, în vederea unor cercetări. Vindecări miraculoase. Terrieni cu performanțe intelectuale deosebite, apărute după întâlniri de gradul al treilea. Ipoteza că extra tereștrii trăiesc printre noi, sub înfățișările banale ale unor pământeni. Preocuparea alienilor în legătură cu agresivitatea tot

mai mărită a oamenilor și cu pericolul distrugerii planetei în urma unui război nuclear. După câte mi-au relatat subiecții mei, Tom Santana reprezintă un alt fel de contact între civilizații. El este, pur și simplu, o antenă, un releu, un robot, prin care se exprimă un extraterestru."

„Documentându-mă pentru scrierea cărții de față, am încercat să-l contactez. Nu mi-a fost defel greu. Când a venit vorba despre presupusa lui relație cu o entitate misterioasă, italianul, un tânăr inteligent și spiritual, m-a luat în râs, mirându-se cum un om cu pregătirea mea științifică poate să creadă asemenea bazaconii. Atunci când l-am rugat să-mi ghicească în cărți, s-a dovedit foarte amabil. Mi-a spus banalități agreabile, prezicându-mi o viață lungă, multe călătorii, adăugând că sunt un om foarte curios. (John Spark, *A Funny Country*, 2057)

20. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Sâmbătă, 29. 06. 2058

Viața lui Brad Johnson se schimbase pe neașteptate. Cu trei zile mai înainte, în cortul ciudat al lui Tom Santana, plonjase în trecutul țării sale. Sau într-o realitate virtuală realizată prin hipnoză? Umblă la creierele noastre de parcă am fi niște roboți, așa îi spusese italianul, referindu-se la entitate. Așa să fie? Santana și cine o fi fost în spatele lui își bătuseră joc de el? îi inoculaseră, precum unui cobai netot, o altă personalitate? *Am fost întotdeauna tot ce poate fi mai deosebit de un revoltat. Cine a mai auzit de un gigolo revoluționar? Aia care fac revoluțiile sunt niște încrâncenați abștinenți, urăsc femeile și plăcerile trupului. Numai așa strâng destulă furie în ei și reușesc. Revoluționarii nu sunt bărbați frumoși, după care întorc capul femeile, fie ele măturătoare de stradă sau neveste de miniștri. Orice femeie din țara asta ar dori să sefută cu mine, dacă nu cumva este țicnită.*

Plecând de la Santana, după ce văzuse episodul semnării protocolului, Brad se îndreptase, fără să știe de ce o face, înspre

centru. Pe jos, deși știa că oamenii cu mintea întreagă iau taxiuri sau umblă în grupuri. *Mă simțeam protejat? Sau voiam să mor și să închei astfel o existență de curvă masculină?* Nimeni nu-l atacase, de parcă dispăruseră toți tâlharii din Bukry. *Chiar așa? Entitatea mi-a transmis că voi fi bila care răstoarnă popicele negre. Mă ocrotește?* Trei boschetari îi ieșiseră înainte dintre grămezile de gunoaie strânse în curtea unei clădiri ruinate. Cândva, fusese acolo televiziunea de stat. Cu vreo treizeci de ani în urmă, o bombă distrusese primele etaje, iar celelalte se prăbușiseră haotic. Printr-o minune, antena rămăsese întreagă, iar vânătorii de metale o ocoliseră. Cei trei oameni ai străzii îl priviseră pe Brad rânjind și își arătaseră șişurile. *Am înaintat către ei, deși nu mă știu un om curajos, l-am privit în ochi, ca un vestit pistolar dintr-un western. Ceva s-a petrecut. Veneau din spatele meu niscaiva ajutoare? Nu.* Cei trei își ascunseseră șişurile și îl salutaseră cu respect. Să trăiți! Să trăiți și voi! Brad se mirase și își văzuse de drum.

În locul numit cândva Piața Romană, fusese atacat de o haită înfometată de câini sălbăticiți. Ceva din el însuși îi șoptise că lucrurile se vor repeta. Nu va muri mâncat de niște potâi dedate la came de om. Se repeziseră fără să latre, cu colții rânjiți și ochii înroșiți de furie. *M-am oprit și i-am privit foarte calm. La câțiva pași de mine s-au izbit parcă de un zid invizibil. Cei mai apro- piați de mine au înțepenit, iar ceilalți au venit peste ei. Un ghem de blănuri murdare. Apoi au început cu toții să schelălăie și au fugit cu cozile băgate adânc între picioare, printre grămezile de gunoaie.*

Pe bulevard, înaintând încet către fosta universitate, mi s-a întărit convingerea că sunt păzit, protejat. A avut dreptate macaronarul, am un rol de jucat. Pe lângă el trecuseră transportoare, dar nimeni nu trăsese asupra lui. Nu mai văzuse haite de câini. Siluetele suspecte rămaseră în ganguri, mulțumindu-se să-l privească de departe. Cine le umblă la creiere? Este cumva o mare baftă a mea? Un câștig la ruletă picat în buzunarele unui ageamiu care joacă pentru prima dată?

Se îndreptase agale către zona Palatului Imperial. *Pe aici mergi pe jos doar dacă ești nebun sau vrei să te duci pe lumea cealaltă.* Era un obișnuit al cartierului, dar nicideată nu venise așa. Nu se întâmplase nimic. Niciun polițist în civil nu-l oprise. Tot mai sigur de faptul că este apărat de o forță atotputernică, se apropiase liniștit de blocul unde avea o clientă. Doi polițiști. *Să trăiți!* Nu primise răspunsul convenit unui vopsit ca el. *Nu mitt venit să cred. Să trăiți!? Asta deși știau foarte bine cine sunt și ce învârtesc.* Vorbise nestingherit la interfon și urcase. Nu era ziua convenită, dar femeia se bucurase mult. Se purtase cu el altfel decât de obicei. *Ca și cum ea ar fi fost curva și nu eu!* îl pusese la masă, îi turnase în pahar, îl dezbrăcase. *Ea pe mine! De ce faci toate astea? Eu trebuie să te servesc pe tine, fiindcă mă plătești. Nu știu ce este cu tine azi, dar mă simt foarte mică în fața ta. Simt nevoia să mă gudur. Este foarte plăcut, crede-mă!* Și nu era o femeie oarecare. Brad nu se încurca decât cu persoane capabile să plătească. Cele mai mari tarife, așa umbla vorba prin Bukry. Divorțată, aflată pe a doua listă. Numai cei foarte mari erau aprovizionați mai bine decât ea. Se spunea că este fiica împăratului, nerecunoscută oficial. Ce-1 mai călărise! Ce oftaturi, ce teatru! De parcă s-ar fi aflat în fața unei camere de luat vederi. Actriță. Ai vreo cameră pe-aici, ascunsă? Nu, dragul meu, nici vorbă de așa ceva. Numai că mă simt ca acum zece ani, când am aflat ce înseamnă un bărbat. Mă înnebunești, iubirea mea! *Dacă n-aș fi știut meserie, aș fi izbucnit în râs. Iubirea mea! Nicideată o femeie nu-i spune așa ceva unui ca mine. Mă sărută, mă înjură, mă zgârie, asta da!*

După aceea luase un taxi. Clienta îi făcuse asemenea demonstrații de iubire... *Era cât pe ce să uit de mine și să mă scap! Ca să vezi pozna!* Se dusesse la Argy, avea ora fixată. Soțul acesteia se afla pe prima listă. Numai familia imperială era aprovizionată mai bine decât cei din categoria lui. Vila se afla într-un cartier împânzit de bălăbăni în civil. Pe vremuri se numea Primăverii, așa-i zice și acum, oficial. *De ce i-o fi spunând*

lumea Coaiele Negre? Fiindcă aici stau numai oameni puternici, care au coaie. Așa vine vorba.

Slugile lui Darado îl știau. Îl știa și Darado însuși. Odată mi-a spus că o să-mi tragă un glonț în pulă și o să mă castreze. Venise acasă pe neașteptate și stătuse ascuns. Se uitase îndelung la nevasta lui și la mine. Cunoștea slăbiciunea femeii, dar niciodată nu văzuse cum Argy se făcea mică în fața mea și-mi adora scula, de parcă ar fi fost moaștele unui sfânt. Femeile sunt bune. M-am scăpat și i-am spus-o pe-asta când Argy a ieșit din cameră și a apărut el. Nu dau doi bani pe ele, i-am mai zis. Bine, mă, huse, cară-te acum! Răgușise. Dacă este bine futută de altul, femeia te fute bine și pe tine. Pe-asta o știi? O știam. Mi-a scăpat un picior în cur când am trecut pe lângă el. N-am zis nimic, m-am tot dus. Avea dreptate. Mai bine ceva resturi dintr-o mâncare bună, decât un căcat numai pentru tine.

Azi trebuie să meargă din nou la Argy, după ce se duce în Herestry.

Pleacă de acasă pe jos, încrezător în noul lui dar de-a nu fi atacat de nimeni pe străzi. O zi noroasă, stă să plouă, este destul de răcoare. O să ai ceva mai deosebit de făcut, așa i-a zis macaronarul.

În ultimele două zile, în Herestry se întâmplă ceva. A aflat asta de cei cinci români vopșiți. Aseară s-a pomenit cu ei acasă la el. Nu v-a oprit nimeni, bă? Că sunteți un grup și nu este voie. Așa spune legea. Nu. Cioroii ne-au lăsat să trecem, de parcă am fi fost străvezii și nu ne-ar fi văzut. Nici o cartelă de control, nimic. Și doar se vede pe muianele noastre că nu suntem de-ai lor. Cine știe ce-o mai fi? O toană. Li s-a sculat lor să slăbească șurubul o vreme. Se mai întâmplă și de-astea.

La intrarea în Herestry nu-1 oprește nimeni. Este o animație neobișnuită în parc. O sumă de corturi au dispărut. În locurile lor s-au ivit niște construcții făcute din prefabricate. Ce-o mai fi și asta? Este interzisă orice construcție care nu respectă tradiția, numai corturile sunt permise. Vede numeroși români ne-

pigmentați. Ce dracu poate fi? Ce caută aici? Turiști? După îmbrăcăminte, par niște amărășteni de la noi.

Se lucrează la o construcție mai mare decât cele deja ridicate. Cine naiba se va muta în ea? Ce se petrece?

În cortul lui Santana este o lumină orbitoare. Italianul stă de vorbă cu o fată jengoasă și îmbrăcată ca toți dracii. Străină, se vede cu ochiul liber că este ceva de capul ei, că este ceva de soi. Vorbește ca una din State.

— Să facem prezentările, spune Santana. Ea este Nasty, fiica unui american de origine română. El este Brad Johnson, actor.

Fata îl măsoară pe „actor” și-și strâmbă gura frumos conturată. Brad o privește cu indiferență. *Cine este calul și cine cumpărătorul?* Santana îi arată noului venit al treilea scaun, rămas liber. Brad se așează fără un cuvânt.

— Ce-i cu clădirile astea noi? îl întreabă italianul.

— De unde să știu eu? răspunde acru Brad. O să-mi spui tu.

— Cine zici că-i ăsta? intervine aiurea Nasty, în timp ce se scotocește prin buzunarele bluzei ponosite și nespălate, de culoare kaki și scoate o țigară. Aveți actori pe-aici? - I se adresează lui Brad. - în State ai putea câștiga o pâine cu hoitul ăsta.

— De ce?

— Fiindcă ești bărbat. *Macho Man*. Se caută așa ceva. Ar trebui să te văd dezbrăcat. Atunci ți-aș putea spune la fix ce șanse ai.

— Te pricepi tu la treburi de-astea? întreabă Brad plictisit. Mai bine fumează-ți țigara aia nenorocită. Ține-o tot așa cu marijuana și o să vezi ce bine o să-ți fie. Ajută împotriva ridurilor. -1 se adresează lui Santana. - Ce ziceai de casele astea noi?

Italianul zâmbește, arătându-și dinții lungi și subțiri, de pește:

— Este vorba să se mute aici împăratul și oamenii lui. Cât de curând, eu le-am dat ideea.

— Cum? Să se mute aici? se crucește Brad. Lasă Palatul Imperial? Cui? Loc mai bine păzit nu există în țara asta.

— Uite că o să se mute. S-a întâmplat ceva ce i-a băgat în sperieți.

Brad arată cu privirile de jur împrejur. Santana râde din nou:

— Nu mai sunt supravegheat, cel puțin deocamdată. Așa merg treburile. Acum nu mai sunt un posibil dușman al imperiului. Dimpotrivă, dau sfaturi prețioase. Poți să vorbești orice-ți trece prin minte.

— Nu i-am văzut pe cei trei îngeri păzitori ai tăi, spune Brad.

— Au dispărut dintr-odată, nu știu unde. Nu și-au luat la revedere de la mine.

— Și fata asta? Întreabă Brad în românește.

Santana ridică din umeri:

— Am devenit o ciudățenie a orașului, era normal să audă de mine. Tatăl ei este plin de bani, iar nevasta lui este acum în Cravy, în calitate de concubină a lui Bango.

— A doua nevastă, presupun.

— Evident, evident, spune Santana. Are vârsta acestei fete. - Începe să vorbească în engleză. - Nasty zicea că dorește ceva palpitant, ar vrea să trăiască intens. M-am săturat de lumi virtuale, mi-a spus.

— Poate că dorește să-și trăiască propria moarte într-un mod original, spune Brad în aceeași limbă. N-are decât să facă o plimbare de una singură prin oraș. Apropo, cum de umblă neînsoțită? A venit la tine fără gardă de corp?

— Nu, are niște băieți cu ea. Au preluat-o de la aeroport, dar ea i-a alungat. A zis că se sinucide dacă nu pleacă. Or fi și ei pe undeva pe afară. Fetei îi place riscul. -1 se adresează fetei. - Uite, dacă dorești, poți să vezi ceva cu totul deosebit. Un secret de stat.

Brad se uită mirat la Santana. *Ce dracu' are azi? Parcă ar fi băut sau drogat. Niciodată nu l-am auzit vorbind atât de mult. Și zâmbește într-una. Te pomenești că l-a stârnit nespălata asta, cu duhoarea ei de animal tânăr.*

Nasty s-a bosumflat. Zice:

— Ce secret de stat? Mi se rupe mie de secretele voastre.

— Atunci ce pizda mă-tii vrei? se trezește Brad vorbind

pe românește. Vrei să-ți arăt puia?

în mod surprinzător, fata începe să zâmbească de-a dreptul angelic, spre mirarea celor doi:

— Să știți că înjurăturile românești le cunosc destul de bine. Nu prea pot să le pronunț, dar le înțeleg. Tatăl meu le-a folosit întotdeauna. L-am rugat să-mi traducă fiecare cuvânt.

— Și ce te distrează atât de mult? o întreabă Brad.

— Mutra ta. Vorbești de chestia aia, de parcă ar fi vorba de un obiect de uz casnic.

— Păi ce altceva este? întreabă Brad, fără să se amuze. - I se adresează italianului. - Ce spuneai că vrei să-i arăți?

— Și pe tine te-ar interesa, spune acesta. Vrei să vezi? Este un eveniment petrecut ieri dimineață. Am auzit că există așa ceva, dar niciodată n-am văzut cu ochii mei. Așteptați puțin!

Pe ecranul foarte mare se ivește sala de consiliu de la Palat. Se aud niște replici. Leopold Purum este în picioare. Vorbește împăratul:

— Sfinția Ta și tu, Leopoldo! Trebuie să fim chibzuiți. Nu cred că poporul nostru, atât de dușman al tehnologiei, ar putea crede că un satelit este casa Domnului. Să mai așteptăm, bine zice Sfinția Sa. - Se întoarce către Purum și îi face discret cu ochiul. - Așteptăm să vedem ce se va mai întâmpla.

Pe fața smolită a ministrului apărării se vede satisfacția, iar apoi, aproape fără nicio tranziție, mirarea fără margini. Parcă ar simți ceva în el însuși și nu-și dă seama despre ce este vorba. Lasă impresia că dorește să se reazeze. Se răzgândește și ochii i se holbează. Dintr-odată, din trupul lui izbucnesc flăcări roșii- albăstrui. Fața nu i se mai vede. N-are timp să scoată vreun sunet sau să facă vreo mișcare. Se mistuie cu o rapiditate de necrezut. Trăsăturile deformate îi apar pentru o fracțiune de secundă, iar apoi trupul său se prăbușește în el însuși. Nimic în jurul fostului ministru nu s-a aprins. În încăpere s-a răspân-

dit un fum subțire, străveziu. Toți ceilalți își privesc mâinile. Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât nici n-au avut timp să se mire. Se vede apoi o grămadă de cenușă albicioasă, acolo unde mai înainte fusese ministrul. Într-o parte, ca într-un film de groază, laba unui picior, încălțată într-un pantof de culoare neagră, intactă. Nearsă a rămas și porțiunea de picior retezată deasupra gleznei.

— Combustie spontană, spune Santana.

— De ce-și privesc toți mâinile? întreabă Nasty.

— În asemenea cazuri, îi explică italianul, se răspândește o substanță unsuroasă și rău mirositoare, grăsime umană arsă. Cel puțin, așa știu eu. S-a depus probabil și pe mâinile lor.

— Deci asta i-a băgat în sperieți, spune Brad aproape în șoaptă.

DIAVOLUL

„Cândva, orașul București era numit Micul Paris. După cel de-al doilea război mondial, acest supranume a devenit o amintire invocată de nostalgici. Astăzi, când România cunoaște o remarcabilă prosperitate, frumoasa poreclă ar putea fi cu îndreptățire revitalizată. ”
(Comentariu UNIVNET)

„Celui care trăiește în mizerie îi este permis totul. ” (Emil Cioran, 1932)

21. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Sâmbătă, 29. 06. 2058

Împărăteasa Cerasela se afla în budoarul ei imens. O dăduse afară pe camerista ei de taină, Elena. *Vreau să stau singură, să văd mai bine ce trebuie făcut. Ionel al meu se cacă pe el de frică de când cu aprinderea ăluia. Poate că dacă eram și eu de față m-aș fi speriat tot așa de tare. Văzută pe film, moartea lui Leopold n-a fost cine știe ce. Am văzut destui husăni dându-și foc prin străinătăți.*

Sună, iar Elena intră imediat. Se îmbrăcase foarte sobru, într-o rochie lungă, cafenie, croită parcă special pentru a-i face sânii să pară mai mici. Spre deosebire de celelalte slujitoare ale împărătesei, avea acest drept, nu trebuia să apară doar în uniformă de subretă.

— Da, Majestatea Voastră, spuse camerista cu mult zel.

145

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— I-ai spus lui Sung ce ți-am zis? Întrebă împărăteasa.

— Da, Majestate, imediat. Astăzi a venit aici, dar nu l-am lăsat să intre, că așa a zis Majestatea Voastră.

— Taxatoarea dracului! urlă Cerasela, ridicându-se furioasă din fotoliu. De ce nu l-ai lăsat?

Camerista tăcu, privind în jos și frământându-și mâinile. Cerasela se îndreptă spre ea, de parcă ar fi vrut

să-i dea o palmă. Se opri la vreo jumătate de metru de ea, calmată brusc, întrebă cu voce normală:

— Unde este acum?

— E pe-aproape. Este cu unul, nu este de-al nostru și nici husăn. Așa mi s-a părut.

— Așa mi s-a părut! o îngână împărăteasa, pe deplin liniștită. - O privi cu duioșie și o bătu de câteva ori pe obraz cu mâna ei groasă, încărcată cu inele. - Planorista mării! Hai, du-te și cheamă-i pe amândoi!

Elena îngenunche și sărută mâna stăpânei sale. Apoi ieși în fugă. Nu peste multă vreme se întoarse însoțită de cei doi.

Sung arăta la fel de neînsemnat ca întotdeauna. Însoțitorul lui era un bărbat nepigmentat, de vârstă mijlocie. Figura lui neutră putea fi la fel de bine cea a unui funcționar de rang mediu, bine pregătit fizic, dar și cea a unui fost sportiv de performanță, eventual tenisman.

Sung făcu o plecăciune adâncă, iar celălalt se înclină ușor.

— Majestatea Voastră, spuse spionul, îngăduiți-mi, vă rog, să vi-1 prezint pe domnul Neil van der Sterren.

Vizitatorul se mai înclină o dată, de data aceasta abia perceptibil.

Cerasela se așază într-un fotoliu și îi invită pe cei doi bărbați s-o imite. Olandezul nu ezită, dar Sung avu niște gesturi greu de interpretat.

— Stai și tu, mă! îi spuse împărăteasa în românește.

Omul se conformă, rămânând așezat pe marginea fotoliului, cu mâinile între genunchi, de parcă s-ar fi așteptat să audă

ceva neplăcut. *Acum o să intre în rolul de doamnă adevărată. O să-și amintească de studiile ei în State și să vezi ce frumos o să vorbească. Asta, olandezul, o să fie impresionat, când o să ajungă la ai lui, o să spună că romii sunt deștepți.*

Cerasela îi făcu un semn Elenei. Aceasta rămase de față, cu un aer cucernic, împinse o servantă mobilă, ticsită de trabucuri și țigări de mai multe feluri.

— Ce beți? îl întrebă Cerasela pe musafir.

— Aș prefera o băutură nealcoolică, Majestatea Voastră, spuse acesta.

Împărăteasa o puse la treabă pe Elena, folosindu-și același index gros, având un inel cu rubin.

— Vă ascult, domnule van der Sterren, spuse ea apoi.

— Trimisul Majestății Voastre mi-a spus că v-ar interesa o anumită operație de tip antisatelit. - Împărăteasa încuviință, mișcându-și demn capul. - Dacă-mi permiteți, o să vă dau unele explicații de ordin general. Îmi iau libertatea să cred că este mai bine așa, cel puțin deocamdată. *Femeia aceasta enormă și apetisantă nu știe că pericolul nu vine de sus, ci dinspre sud-est.* De asemenea, vă rog să-mi permiteți să nu discut despre organizația pe care o reprezintă. Negocierile cu noi presupun o deplină discreție.

— Bineînțeles, spuse țâfnoasă împărăteasa. Pe mine nu mă interesează cine execută operația. Problema este să știu cât costă și când se poate îndeplini.

Olandezul se întinse cu eleganță și își luă un trabuc dintr-una dintre cutiile deschise pe servantă. Îl tăie tacticos, îl aprinse, suflă fumul în direcția lui Sung, apoi zise, privind peste umărul drept al împărătesei, așa cum cerea protocolul.

— Majestatea Voastră este foarte tranșantă, dacă-mi permiteți o asemenea apreciere.

Cerasela zvâcni ca o iapă de rasă. O clipă lăsă impresia că se va ridica din fotoliu spre a-1 pălmuși pe fostul tenisman. Se stăpâni și reuși să-și păstreze calmul:

— Stimat domn, vă rog să fiți la obiect, timpul meu este limitat. Aștept informații semnificative.

— Dar bineînțeles, Majestatea Voastră, spuse onctuos olandezul. Există o dificultate de principiu.

— Ascult, spuse trufaș împărăteasa.

Van der Sterren își scutură trabucul mai mult decât ar fi fost necesar:

— Organizația m-a însărcinat să duc tratative într-un anume mod. Cu riscul de-a o contraria pe Majestatea Voastră, am mandat să închei tranzacția doar cu Majestatea Sa Imperială, Baxt al II-lea.

Cerasela se înroși vizibil. Elena, rămasă lângă ușa principală a budoarului, crezu o clipă că împărăteasa se va ridica și-i va trăzni o palmă porcului de străinar.

— Domnule, spuse batjocoritor împărăteasa, nu vă cunoașteți interesele. Vă rog să vă retrageți imediat!

Olandezul se ridică și se înclină foarte ceremonios:

— Cu permisiunea Majestății Voastre, voi rămâne în Bukry, la dispoziția Casei Imperiale.

Apoi se îndreptă către ușă mergând cu spatele, mult mai servil decât se arătase la începutul vizitei sale. Camerista nu-i deschise ușa și-i aruncă o privire ucișătoare. *Fute-m-aș în norocul tău de decolorat!*

Sung se ridicase în picioare odată cu olandezul și o privea pe împărăteasă cu ochii holbați.

Cerasela se ridică dintr-un salt și începu să se plimbe cu pași apăsați. *Futu-l în cur de jigodie! Să-mi facă mie una ca asta! Pot să-l lichidez oricând vreau eu. Mi se rupe de INTREPID-ul lui.* Se îndreptă spre spion și-i trăzni o palmă sănătoasă. Pe fața lui Sung se văzu dintr-odată o bucurie fără margini. *De multă vreme aștept palma asta! Cât am așteptat-o!*

Împărăteasa se calmă ca prin farmec. Începu să zâmbească și apoi chiar să râdă. *Labagiul asta iar s-a scăpat pe el. Am uitat că nu trebuie să-i dau palme și picioare în cur, fiindcă-i place, nenorocitul!* îi spuse cu blândețe de mamă:

— Băi, jigodie, păi așa te-am învățat eu pe tine să duci tratative? De ce nu i-ai spus cum stă socoteala?

— Majestatea Voastră, se bâlbâi Sung. Majestatea Voastră... - în glasul lui era numai recunoștință. - Dacă-mi permiteți, eu i-am spus tot ce era de spus. Cred că n-a înțeles. Sau a primit alte instrucțiuni între timp?

— Ce instrucțiuni, mă? Ce instrucțiuni?

— Doborârea unui satelit presupune tehnică spațială, foarte costisitoare. Numai câteva state din lume dispun de așa ceva. Cred că omul nu a înțeles de la bun început despre ce este vorba. O altă posibilitate este și trimiterea unei navete spațiale, ceea ce de asemenea nu este la îndemâna oricui.

Cerasela părea din ce în ce mai plictisită, pe măsură ce asculta explicațiile informatorului său. Sung, în poziție de drepti, vizibil înviorat, căpătase un curaj neobișnuit la el. Camerista Elena se uita la el cu ochii rotunjiți de uimire. *Uite al dracului căcăcios cum s-a pus pe picioare. Prima dată când mai vine la împărăteasă, îi rad și eu una. Să văd dacă se scapă și la mine. Sau are bucurie numai la capete încoronate.*

Împărăteasa spuse:

— Bine, bine, bă. Hai, roiu! Să stai prin apropiere și să-1 ții și pe olandezul ăla pe lângă tine. Te chem eu.

După plecarea spionului, împărăteasa își aprinse o țigară și suflă lung fumul, cu privirile pierdute.

Nu se mai gândește la doborârea satelitului. I-a ieșit din minte. Elena făcu câțiva pași ezitanți în direcția împărătesei, așteptând un ordin. Rămase la câțiva metri depărtare de ea, cu mâinile încrucișate pe piept. Înfățișarea ei se străduia parcă să dovedească indiferent cui că o persoană foarte robustă poate fi și extrem de pioasă.

Împărăteasa trase adânc un fum și apoi își stinse țigara cu un gest energic.

— Ia ascultă fă, zise ea uitându-se la cameristă de parcă atunci o vedea pentru prima oară, ce-i cu muianul ăsta de că-

lugăriță pe tine? Ce, dacă a luat foc ăla din senin,

înseamnă că s-a terminat lumea? Mă cac în entitatea aia, acolo unde o fi! Până la urmă tot o dăm noi jos.

— Da, Majestatea Voastră, spuse servil Elena. Cum spune Majestatea Voastră.

— Dar până atunci, zise cu o voce veninoasă Cerasela, noi două avem o treabă de făcut. Că am stat de vorbă și vorbă a rămas. Ai? Ai uitat de papaciocu' ăla de Bango? Nu trebuie noi două să-l rezolvăm?

Camerista se întunecă la față și spuse aproape în șoaptă:

— Majestatea Voastră își amintește ce s-a întâmplat. Am vrut să facem treaba, dar Majestatea Sa Imperială, Baxt al II-lea, a spus că nu ar fi bine. Să mă ierte Majestatea Voastră...

Cerasela intră din nou într-una dintre scurtele și desele ei accese de furie:

— Fă, stingătoarea dracului! Cine pizda mă-tii te ține la palat, de neam de neamul tău n-a visat așa ceva?

Camerista se lăsă brusc în genunchi și își împreună palmele. În ochi îi apărură lacrimi:

— Majestatea Voastră să mă ierte! Iertați-mă!

— Hai că te iert! Hai, ridică-te! - împărăteasa arată din nou preocupată. - Ce zici, te ocupi de Bango, așa cum mi-ai promis?

— Da, Majestatea Voastră, chiar astăzi o fac, că este lună plină.

— Ai zis că aici nu este bine. Unde te duci?

— M-am gândit să mă duc în Herestry, în cortul babei Rada. Că și ea se pricepe destul de bine.

Cerasela o privi cu atenție și dădu din cap a aprobare. O întreabă:

— Și eu cum văd toată socoteala?

— N-aveți cum, Majestatea Voastră, dar puteți să aveți toată încrederea în mine. Știți că mi-aș da și viața...

— Bine. Ia-1 pe Bango chiar acum, că vreau să-1 mai văd o dată.

Camerista se îndreptă spre comoda Chippendale și scoase cu grijă păpușa învelită în pânză roșie. Veni cu ea

în brațe, pășind cu multă atenție, de parcă ar fi purtat o bombă. O puse pe măsuta indicată de împărăteasă printr-un gest teatral și așteptă ordine.

— Să-l scot eu, Majestatea Voastră? întrebă ea. - Încercă să devină mai familiară. - Că parcă mi-e frică de el!

— Lasă-mă că-l desfășez eu, zise Cerasela cu un zâmbet care era mai mult o grimasă de ură.

Se aplecă și desfăcu pânza cu mișcări prevenitoare, de mamă iubitoare. Chipul dur al lui Bango rânjea din dinții săi de aur roșu. Era îmbrăcat în costumul de gală al Casei Ducale. Împărăteasa scoase din cocul său uriaș un ac cu rubin și îl întinse cameristei.

— Fii atentă cum faci! spuse Cerasela. Cu asta să menești! Și nu cu altul!

Camerista luă cu multă atenție acul și-l înfipse în corsajul rochiei sale cafenii:

— Am înțeles, Majestatea Voastră. O să fie bine.

Elena împachetă păpușa cu mare grijă și apoi o puse într-un coș de rafie, scos din sertarul de jos al comodei unde fusese și aceasta.

— Pot să plec?

— Da, du-te chiar acum. Poți să-i spui Radei tot. Mă știe de treizeci de ani și n-am secrete față de ea. Până diseară vreau să am vești despre Bango.

Rămasă singură, împărăteasa activă un imens ecran și își aprinse o nouă țigară. Începuse predica rostită în fiecare lună de Oprună, șeful chezașilor. Sala unde avea loc evenimentul era uriașă și sumbră. Culorile Casei Imperiale, roșu și negru, drapau nesfârșitele coloane și transformau spațiul într-un cavou imens. Marele predicator vorbea despre pericolele care amenință România, locul unde Dumnezeu cel milostiv i-a strâns pe romii de pretutindeni și le-a dat fericirea:

— Am pierdut ieri un mare bărbat al neamului nostru, pe Leopold Purum, ministrul apărării. În România, poporul știe tot ce se întâmplă la Palatul Imperial, fiindcă la noi este o democrație adevărată, nu ca în țările unde bântuie Satana și drăcoveniile inventate de el. Nu știm cine a

dezlănțuiturgia drăcească asupra acelui mare bărbat, adevărat patriot și iubitor de oameni. Nu știm încă...

Împărăteasa întrerupse sonorul și răsă disprețuitor. *Rablagiu nenorocit. De ce dracu' îl mai ține Ionel pe asta în capul bisericii, nu pricep în ruptul capului.* Declanșă din nou sonorul.

— ...căci doar prin unirea tuturor romilor vom putea să înfrângem diavolul și să sugrumăm încercările lui mârșave. Sufletele noastre curate se vor uni și se vor face unul singur. Puterea lui va fi atât de mare, încât nimeni nu va putea să ni se pună împotriva. Iar acela de un sânge cu noi care uneltește împotriva suveranului nostru și vrea să-i ia locul va plăti scump cutezanța sa blestemată. Nu o mână omenească îl va pedepsi! Mânia divină, a dumnezeului nostru, va cădea asupra lui, iar el va ști că a greșit. Numai că va fi prea târziu.

22. Bukry, Rominia, Xoxavipe Virclub Sâmbătă, 29. 06. 2058

În ziua precedentă, o defecțiune tehnică întrerupsese brusc incursiunea virtuală a lui Paul Santoy în citadela dușmanului său, ducele Bereketo. Trezit în fotoliul din sala rezervată marilor personalități, miliardarul începuse să înjure. Futu-vă-n cur de poponari! Am auzit că așa era pe-aici, pe vremuri. Ba chiar am și trăit așa ceva, dacă bine-mi amintesc. Te regulai și tu cu nevastă-ta și te duceai la baie să faci un duș, ca omul. Se oprea apa caldă. Venea o femeie la tine și începea să se dezbrace la mare meserie, ca să te stârneasă, mă-nțelegi, ca lumea, se oprea curentul electric și nu mai vedeai nimic. Totul rămâne neschimbat în țara asta! Ei, nu vă supărați și dumnea-

voastră așa de tare! îi spusese Nelu, zâmbind vag. Se întâmplă și la case mai mari. în New York, de-o pildă. N-a veți căderi de energie în State? Ba da. Vedeți?

Indispus, nu acceptase decât o plimbare prin oraș. Asta după ce aflate că Jane și garda ei de corp sunt de negăsit. Nu vă faceți griji, îi spusese liniștitor Nelu, n-are ce să pătască. Băieții de la noi nu se iau în bețe cu americanii. N-avem nevoie de complicații. Cine știe pe unde se distrează. Nu trebuie să vă preocupați. Oamenii aflați cu ea au truse portative. Dacă este la o adicăteala, îi fac numaidecât analizele. Cui? Persoanei cu pricina. Nu ficei dumneavoastră, evident. Știm că este curată. Aha, să nu cumva să ia vreo boală, cum ar fi AIDS, spre- o pildă. Exact, domnule Santoy.

Orașul mi s-a părut mohorât. Prea multe clădiri în paragină, prea numeroase ruine acoperite de bălării prospere, atât de înalte de parcă ar fi răsărit după o explozie atomică. Mutante care va să zică. Haitele de câine erau la locul lor în peisaj, la fel de fioroase. Ce mănâncă animalele astea în afară de boschetari?

Bogătașul recunoscuse locurile străbătute cândva, înainte de emigrare. Nu se schimbaseră aproape nimic, se vedea doar lucrarea necruțătoare a timpului și a unor explozii. Teroriștii, domnule Santoy, s-au destrăbălat și pe la noi, îi spusese Nelu. Împotriva lor nu este nimic de făcut. Apăruseră și câteva clădiri impozante, sedii ale unor corporații multinaționale. Păreau intacte și bine întreținute. Santoy știa că era vorba, în majoritatea cazurilor, de companii miniere. Mâna de lucru din România nu putea fi folosită, în condițiile date. Muncitorii erau străini și locuiau în colonii special construite pentru ei. Unii băștinași doriseră să se angajeze pentru munci necalificate, dar renunțaseră repede. De ce, Nelule? în primul rând, din motive religioase. Chezășii Trezirii nu repudiază munca, desigur, dar nu concep exploatarea romilor de către străini. Nu seamănă cu marxismul? Ba da, dar asta n-are nicio importanță. Și în al doilea rând? Fiindcă respectivii n-au fost încurajați de comu-

nitățile lor. Cum adică? Tu ai totul de-a gata aici, în satul sau în orașul nostru și te duci să câștigi bani? S-o duci mai bine decât noi? Observați? Invidia, un sentiment etern uman. Și- atunci au renunțat? Da. Excepțiile sunt neglijabile. La fel de puține la număr ca și romii care s-au depigmentat, ca să arate ca străinii. La noi este o reală democrație, fiecare poate să facă exact ceea ce dorește.

Am înțeles, spusese Santoy, dar unde locuiesc oamenii avuți, clasa dominantă, ca să zic așa? La noi există o egalitate reală, domnule, explicase oarecum vexat polițistul. Nimeni nu aspiră spre lux și opulență. Desigur, familia imperială și demnitarii statului nu pot să locuiască în niște apartamente de bloc pe jumătate dărâmate. Este o chestiune de reprezentare și de prestigiu național. Oamenii înțeleg asta și nu li se pare inechitabil. Tu, de exemplu, unde locuiești? Nelu îi aruncase o privire stranie și-i promisese c-o să-l invite cât de curând la el acasă. Eu și familia mea am fi deosebit de onorați dacă ne-ați vizita. Cel puțin, n-ați avut războaie distrugătoare, spusese Santoy, fără legătură cu discuția de până atunci. Am avut câte ceva, replicase Nelu, dar într-adevăr nu de mare anvergură. N-au fost explozii atomice. Aici nu este nimeni în primejdie de-a fi iradiat sau îmbolnăvit cu alimente poluate. Avem și noi avantajele noastre.

Să știi că vreau să merg din nou la virclubul ăla al vostru. Dacă se poate, să reluăm de unde s-a oprit ieri, spusese Santoy, oarecum stânjenit. Pe de altă parte, cred că te ocupi de planul real al lucrurilor. N-o să ieși în pierdere. Nimeni n-o să regrete, dacă îmi recapăt soția. Pune-te în locul meu, te rog! Ce-ai face? Te-ai uita la filme, ca să vezi cum altcineva, vorba aia, cu ne- vastă-ta? Absolut, absolut, spusese polițistul, foarte serios. Ne ocupăm. De îndată ce se lămuresc niște lucruri interesante pentru noi, vom acționa. De pe acum am ceva în minte. O să vă prezint planul numai atunci când va fi pus la punct în toate amănuntele.

Peste puțină vreme după aceste schimburi de replici, Paul Santoy se află iarăși în fotoliul rezervat marilor

personalități ale României. Din nou, aceiași tehnicieni se ocupară de el, zâm- bindu-i amabil.

— De data asta, cu siguranță nu se va mai întâmpla nicio defecțiune, spuse cel mai tuciuriu dintre ei. Doriți să reluăm de la început?

— Da, da, spuse absent bogătașul.

Și iarăși uită unde se află și devine cel din urmă cu doi ani. Retrăiește secvențele de început ale relației sale cu Renata, fără să-și dea seama că totul merge prea repede. Este un vis perfid, ca un drog făcut dintr-o combinație diabolică de substanțe inofensive dacă sunt îngurgitate separat. Repede ajunge la scenele intrării lui în Cravy, sub înfățișarea unui jurnalist pigmentat. Retrăiește o ficțiune, fără s-o știe. Se bucură de deghizarea lui atât de reușită. Un husăn vopsit? Și ce-i cu asta? Doar nu este singurul din Cravy și din România. Urmează discuția cu Bango cel politicos. Apariția Renatei, în costum tradițional, dar nepigmentată, mai apetisantă decât oricând.

— Da, mă bucur să vă cunosc, domnule Nicholson. Ducele îi simpatizează pe scriitori și pe jurnaliști.

— Și ea scrie, zice ducele zâmbind protector. Strânge date despre țara noastră. Cred că vrea să facă o carte despre noi. Susține că suntem țara cea mai originală și mai pitorească din Europa, dacă nu cumva din întreaga lume.

În fotoliile din piele de Cordoba, relaxați. O adevărată atmosferă princiară.

— Ești bună să te ridici puțin, draga mea! spune mieros ducele.

Renata se conformează, iar Bango, devenit pe negândite o brută sadică, se ridică dintr-un salt, pentru a-i șterge o palmă și-a o înjura pe românește:

— Curva dracului!

Înțepenit în fotoliu, Santoy-Nicholson trăiește marea umilință. Este un om foarte bogat, poate cumpăra aproape orice

ființe primitive. *Ce să fac? Să mă formalizez, în chip de occidental obișnuit cu manierele zise urbane? Sau să rânjesc cinic, precum unul obișnuit cu tot felul de ciudățenii din State?*

Imprevizibila Renata izbucnește în plâns, lacrimi adevărate curg pe fața ei rasată. Este însă un bocet special, cum nu se poate mai excitant. Nu durerea, o nu! Și nici umilința. Ea plânge pentru a-1 stârni pe agresorul ei și pentru a se monta pe sine însăși, cât mai mult cu putință. Santoy-Nicholson, în continuare fixat în fotoliu, deși conveniențele ar fi cerut să se ridice, de îndată ce ducele și doamna acestuia au făcut-o. Se simte pătruns până în măduva oaselor de plânsul frumos și excitant al Renatei. Unor femei le stă bine când râd, puține sunt mai frumoase când plâng. Jurnalistul miliardar începe și el să plângă, fără lacrimi. Dorința complită de-a o poseda pe Renata, atunci pe loc, iese din el ca un abur nevăzut de nimeni.

Renata stă nemișcată în fața agresorului ei, lacrimi îi curg încet. Deodată începe să se dezbrace ca o apucată, cu smucituri demente. Bluza ei înflorată pâraie și se rupe, fustele suprapuse (patru, cinci?) cad una câte una. Goală, se lasă în genunchi în fața lui Bango. Începe să-i dezbrace pantalonii și îi sărută picioarele cu pietate, de parcă ar îndeplini un ritual. Niciunul dintre cei doi nu-1 mai vede pe Santoy-Nicholson, ca și cum acesta n-ar fi de față sau ar fi devenit invizibil printr-un truc de magician. Nu le pasă de mine, de parcă aș fi un servitor nimerit dintr-o neînțelegere în dormitorul stăpânilor. Nu exist. Servanții nu sunt oameni, ci doar umbre utile. Acum urmează figura aia cu săritul în brațe, mi-a făcut-o și mie cândva. Am fost în stare s-o țin, fiindcă era foarte ușoară. Acum s-a mai împlinit, nu știu dacă aș mai reuși. Coloana vertebrală... A mea...

Așa se întâmplă. Bango o ridică fără niciun efort și îi sărută sânii îndrăzneți. Apoi o posedă rămânând în picioare, ridi- când-o și lăsând-o, printre icnetele ei suave. El grohăie fără nicio reținere, iar la urmă scoate un guițat gros, de vier.

Pleacă împreună, înlănțuiți. Rămas singur, jurnalistul simte că l-a atins o oboseală cumplită, de parcă el ar fi fost în locul ducelui. N-are prea mult de așteptat. Amfitrionii lui se întorc altfel îmbrăcați. Părul lor ud sclipește.

— Și ce spuneți, domnule Nicholson? întrebă politicoș ducele. A, nu! Vă rog să mă scuzați! Eu ziceam că Renata intenționează să scrie o carte despre țara noastră. Strânge de zor date. Sunt convins că va găsi un editor în Statele Unite.

— Desigur, desigur, spune automat americanul, rămas pironit în fotoliu, cu țigara stinsă între degete. N-am nicio îndoială. - O privește în ochi pe Renata. - Doamna are, presupun, o pregătire universitară. Sau este o scriitoare, pur și simplu? *Uite-o cum mă ațintește cu privirea, de parcă mi-ar cere ajutorul fără cuvinte. Scapă-mă de aici! Asta simt că-mi transmite. Sunt nevoită să-i fac toate poftele animalului ăstuia, dar eu pe tine te iubesc. Salvează-mă! Bătaie de joc pe față.*

Ducele zâmbește îngăduitor:

— Este specialistă în istoria mentalităților. Un adevărat om de știință, ce să mai discutăm! Apropo!

Jurnalistul îl privește întrebător.

— Apropo de specializare, rânjește ducele. Sper că nu v-a contrariat prea mult ce ați văzut mai înainte. La noi, oamenii s-au dezbatut pentru totdeauna de ipocrizia occidentală. Noi nu-i imităm pe actorii din serialele de televiziune, atunci când facem dragoste. Ne futem când ni se scoală nouă. Bineînțeles, dacă-mi permiteți această expresie românească. Hm? Ce părere aveți? - Dintr-odată, vocea ducelui capătă inflexiuni ușor amenințătoare. - V-ați simțit vexat cumva? Vă considerați jignit? - Ducele Bereketo începe să strige. - Doriți cumva să vă cer scuze?

Santoy-Nicholson se pomenește făcând un gest văzut până atunci doar la alții. Își împreunează palmele în stil oriental și își apleacă ușor capul. *Numai să nu-i cad în genunchi țiganului ăstuia care îmi fute nevasta în fața mea. Ce dracu'se petrece cu mine?*

Am mai stat în fața unor dictatori și nu m-am căcat pe mine de frică. Spune împăciutor:

— Nici vorbă despre așa ceva, Excelența Voastră! Nu-mi amintesc să fi văzut ceva neobișnuit în comportamentul dumneavoastră și al doamnei. De altfel, nu sunt un moralist. Nu-i privesc pe oameni pentru a-i judeca. Sunt jurnalist și vreau să cunosc tara dumneavoastră. Asta este tot.

Ducele se ridică din fotoliu cu energie tinerească. De această dată, reflexele mondene ale lui Santoy-Nicholson funcționează. îl imită. Stau față în față. Bango este mai mic de statură, dar este mai bine legat. Și mai tânăr cu vreo zece ani, ceea ce contează mult.

— Da, Excelența Voastră, spune cam fără rost jurnalistul. *Numai să nu-și ridice dreapta groasă, neagră, cu un singur ghiul imens pe arătător și să înceapă să mă bată părintește pe obraz, ca între cumnați. Că parcă așa i se spunea pe vremuri în România ăluia care îți fute nevasta. Cumnat.*

Ducele nu face gestul gândit de jumalistul-miliardar. își ridică mâna doar într-un gest împăciuitor și îl prinde ușor pe celălalt de cot.

— Domnule Nicholson, spune, te rog să nu te superi. Ia strigătul meu de adineauri drept o glumă. De fapt, așa ceva a și fost. - Zâmbește foarte amabil. - Fără ranchiună, da?

— Desigur, se grăbește celălalt cu răspunsul. Eu nici...

Santoy-Nicholson se oprește din vorbit, fiindcă vede ceva ciudat pe fața interlocutorului său. Ducele s-a făcut palid, iar pe frunte are mici stropi de sudoare. își apasă sternul fără motiv. Ochii îi exprimă teroarea. Se așează încet în fotoliu, cu mișcări de om bătrân.

— Mă doare pieptul, spune el încet. Și parcă aş avea ceva în gât care mă împiedică să respir ca lumea.

Renata sare ca arsă și apasă niște butoane. Apoi se apropie de duce și îl mângâie pe frunte, îngrijorată.

— Nu-i nimic, iubitul meu, nu-i nimic. O indispoziție.

Omul dă semne evidente de sufocare. Santoy-Nicholson privește și nu-i vine să creadă. *Cum, un duce să facă un infarct, tocmai după ce a posedat-o pe nevastă-mea?*

Intră o echipă medicală. îl consultă rapid pe duce. Renata privește vizibil emoționată. Santoy-Nicholson are ocazia să se mai crucească o dată, în sinea lui, de duplicitatea ei. De câteva ori se întoarce spre el și îi face discret cu ochiul! *Dă-o-n pizda mă-sii de curvă ordinară! Chiar așa? Omul ăsta este totuși pe moarte.*

Ducele este inconștient. Cel mai bătrân dintre medici, român după toate aparențele, îi spune în engleză Renatei:
— Este un infarct. Să sperăm că va scăpa.

23. Marea Neagră, portavionul Endeavour Sâmbătă, 29. 06. 2058

— Ce s-a întâmplat, Vlade? îl întreabă batjocoritor Eden pe tânărul cu părul alb. Vin rachetele țigănești peste noi? Clipele ne sunt numărate?

Noul venit nu zâmbi. Spuse:

— Avem o informație de ultim moment. Epidemia de gripă a fost legată de vizita unui transportor al unei companii de prospecțiuni miniere. În comunicat nu se spune însă că au fost afectați doar țiganii.

Paul începu să înjure în șoptă.

— Ai ceva de spus? îl întrebă rece Eden.

— Ce-ți mai trebuia verificare? Crezi că ăia din Hong Kong se joacă de-a virușii?

Vlad se mișcă de pe un picior pe celălalt. Pe fața lui se putea citi că nemulțumirea luptă cu teama de a-1 supăra pe Eden.

— Are dreptate, spuse în cele din urmă. A fost o eroare.

Eden îi privi pe rând, ca și când i-ar fi văzut atunci pentru prima oară:

— Și ce-ai vrea să fac acum? Să vă cad în genunchi? - Maimuțărește regretul, frângându-și mâinile. - Iertați-mă, iubiții mei! Am greșit! - Schimbă tonul. - Am procedat foarte bine, de fapt. Trebuia să am certitudinea. Miza este prea mare. Dacă până diseară intervine ceva, înseamnă că ne cărăm de aici și amânăm acțiunea.

— Și dacă ne atacă? întrebă Paul.

— Cu ce dracu' să ne atace? replică disprețuitor Eden. Cu lotcile din Delta Dunării? Sistemele lor anti-rachetă nu sunt bune pentru așa ceva. Până angajează pe alții, treaba a fost făcută. Chestiunea este să nu supărăm forțe cu adevărat periculoase. - Râde cu cruzime. - Mă întreb ce ar face OPE dacă ar afla cum stau lucrurile în realitate. Ne-ar scufunda sau s-ar face că plouă?

— Ar mai fi o întrebare, zise Paul. Dacă n-ai nimic împotriva.

— Spune!

— De unde știm că oamenii de pe Endeavour nu află nimic?

— Cum să afle?

— Poate că ascultă unii pe blat diverse surse de informare. Transportorul cu pricina s-a întors aici. Se pot face niște deducții.

Eden clătină din cap a exasperare.

— Transportorul nu mai seamănă cu acela descris de țigani. Și-a schimbat însemnele și chiar culoarea. Așa a fost gândit de la bun început. A recăpătat sigla sectei noastre, imediat după încheierea misiunii.

— Este totuși un genocid, murmură Vlad.

— Genocid pe dracu'! exclamă plictisit Eden. Folosești și tu cuvinte mari. Nu sunt chiar toți în România, au mai rămas și prin străinătate, de sămânță. Nu le duce tu grija. Chestia cu exodul n-ar fi mers. Pentru simplul motiv că este imposibil de realizat o asemenea substanță. Cel puțin așa zic specialiștii.

Vlad, din nou stăpân pe sine, spuse blazat:

— Este o chestiune de șansă. Dacă fac legătura, ne putem aștepta la orice.

— Două legături, zise Paul.

— Corect, continuă Vlad. Mai întâi să bage de seamă că mor doar țiganii. Al doilea, să le treacă prin minte că niște nebuni ca noi sunt în stare să pună la cale așa ceva.

Eden surâse cu superioritate:

— Aici chiar că ai dreptate. Este foarte greu să concepi o asemenea acțiune. Chiar și în ziua de azi, când totul este posibil. Dacă reușim, intru în istorie.

Cei doi schimbă priviri scurte. Eden nu băgă de seamă, fiindcă se uita undeva în sus.

— Să mergem acum, spuse Adrian Eden. Cred că nu mai sunt nelămuriri. La predică au participat, practic, toți oamenii de pe navă. Au băut cu toții din licoarea rituală. De altfel, cred că și fără asta nu i-ar fi interesat prea mult ce se va întâmpla diseară, după ce se va înnopta. De căpitan vor avea grijă doi băieți de încredere. Dimineață, când se va trezi din somn, transportoarele vor fi la locurile lor, cuminți, iar el va putea ordona pregătirile pentru plecare.

Pe puntea de zbor nu mai erau decât câțiva credincioși, strânși în jurul învățătorului. Văzându-i pe cei trei, Elmer G. Davis le spuse cu multă blândețe celor din preajma lui:

— Duceți-vă acum, iubiții mei! Intrați în cabinele voastre și meditați la marile noastre adevăruri!

Credincioșii îl ascultară și se îndepărtară.

— Salut, Ilie! spuse jovial Eden. Cum a mers astăzi? Au băut toți din licoarea rituală?

Învățătorul îi aruncă o privire rece:

— În primul rând, eu nu mai sunt Ilie. Am renunțat de multă vreme la numele acesta lumesec. Spune-mi și tu, precum toți ceilalți, Învățătorule!

— Bine, bine, Învățătorule, spuse Eden râzând silit. Să nu zici că Adrian Eden nu știe de glumă... Aici suntem numai între noi, nu este nevoie de nicio comedie. Știi bine asta.

Privirea predicatorului se mări. Spuse, ridicând tot mai mult tonul:

— Ai pronunțat cuvântul comedie? Am auzit eu bine sau mi s-a părut?

Eden avu unul dintre rarele sale momente de bună dispoziție:

— Bine, mă, nu comedie. Am spus tragedie. Ești mulțumit?

Fostul Ilie Davidescu începu să se plimbe înapoi și încolo, cuprins în mod vădit de iritare. Briza îi flutura pletele și barba într-un mod decorativ. Spuse:

— Da, sunt mulțumit. Fiindcă tu și ai tăi puneți la cale o tragedie a unui popor nevinovat.

Eden îl privi încremenit. *Asta face exact ca ăla din Paris, nenorocitul acela de Balsame. Doamne, Dumnezeuule, în ce chestie m-am băgat!*

Paul și Vlad rămăseseră tăcuți, urmărind scena de parcă n-ar fi avut niciun amestec.

Eden făcu doi pași repezi în direcția învățătorului, dar se opri. *Dacă apare vreun credincios pe punte și mă vede că-l pocnesc, mă linșează cât ai clipi din ochi.* Se calmă și vorbi foarte prietenos:

— Dragă Ilie, Învățătorule, noi am pus la punct o operațiune. După cum știi, ai cumpărat acest portavion cu banii dați de o anumită organizație. Credincioșii tăi sunt, de regulă, oameni nevoiași. Subzistența lor este asigurată tot de noi. Nu? Hai să fim rezonabili!

— Rezonabili? strigă predicatorul indignat. Asta ceri tu unui om ales de Dumnezeu?

Eden privi îngrijorat în jur. Nu era nimeni. Credincioșii respectaseră indicația mai marelui lor. Trebuie să fac ceva. Probabil este tot ALZ. Numai că de data aceasta soluția radicală nu mai este posibilă.

— Bine, Învățătorule, spuse, fac cum zici tu. Te ascult.

— Satană! izbucni Elmer G. Davis. Cum o să faci tu ce spun eu? - Își ridică mâinile și începu să le agite prin aer, parcă sem-

nu știu ce ai de gând? Vrei să întorci cursul istoriei altfel decât prin iubire, asta vrei să faci. Îi voi chema pe credincioșii mei și le voi spune tot adevărul despre tine. Chiar acum o voi face!

Eden vorbi în aparatul său portativ. Predicatorul strigă:

— Crezi că-1 poți chema pe vreunul dintre torționarii tăi? Află că eu sunt deasupra puterilor tale lumești. Nici n-ai să mă poți atinge!

— Ești cretin, du-te dracului! spuse Eden scârbit, îndepăr- tându-se împreună cu Paul și Vlad.

Se ivi Herb. Văzându-1, predicatorul se schimbă ușor la față. Privirile sale exprimau acum un amestec de teamă și de nedumerire.

Pe scara îngustă, Paul îl întrebă pe Eden:

— Gripa nu se răspândește singură? Din moment ce a fost diseminat virusul?

Eden așteptă până ajunseră la nivelul inferior și apoi îi explică răbdător:

— Ce folosim noi este un virus cu putere de răspândire relativ mică. Vreau să spun că rata molipsirii este destul de scăzută. Mi-au explicat ceva galbenii despre asta. Spuneau că dacă fac precum în romanul lui Stephen King, *The Stand*, riscă să atingă și alte genomuri. Nu sunt genetician, așa că se poate să greșesc în ce spun.

— Da, pricep, spuse Paul.

Eden continuă imperturbabil:

— Încă o chestie. Poate că nu știi, dar la noi în țară este acum un fel de feudalism. Oamenii nu călătoresc decât în cazuri speciale. În principal, o fac cei mai bogați. Strategia de stat, evident nerecunoscută oficial, este să parceleze societatea. Dacă informațiile nu circulă, lucrurile sunt mai simple. Pricepi? Nu se călătorește, nu se răspândește molima.

complac în actualul lor mod de existență. Chezășii Trezirii sunt o organizație cu multă putere de influențare, dar nu suficientă. Anumite precedente istorice sunt semnificative. Intră în discuție și o anumită mentalitate inertială, indusă de traiul ușor și de anumite satisfacții, cum ar fi aceea de a-i domina în mod absolut pe foștii stăpâni ai țării. Îl voi întreba pe bătrânul meu prieten, profesorul de istorie, cum se comportă plebea în perioadele de euforie imperială. (Este oare potrivită expresia aceasta?) De exemplu, cum se simțeau cetățenii de rând din Roma Antică atunci când imperiul se afla la apogeul său? Elitele o duceau foarte bine, evident, dar ceva din fructele victoriei ajungeau și la cei săraci. Așa este logic. Mă întreb dacă ar putea fi vorba și aici de ceva asemănător. În definitiv, dacă facem o analogie, Occidentul se poartă față de Rominia ca și cum ar fi un teritoriu cucerit și obligat la plăți periodice. În cazul dat este vorba mai ales de livrări regulate ale unor bunuri. Dacă mă gândesc bine, împăratul Baxt al II-lea nici nu este atât de ridicol pe cât ar putea să pară, din moment ce are drept vasali țări puternice din Europa și probabil din alte părți ale lumii. Rominia are un regim de bantustan, dar analogia nu merge prea departe. Există importante forțe centripete, dar nu cunosc vreun bantustan unde oamenii să trăiască din bunuri obținute, pe gratis, din exterior."

„Dacă privesc lucrurile prin prisma teoriei de mai sus, încep să-1 înțeleg mult mai bine pe Bango. Pricep disprețul lui pentru cei din alte etnii și anume pentru cele implicate în întreținerea lui și a supușilor lui. Mi-a spus odată un vechi proverb țigănesc. Românul este ursul, iar țiganul este ursarul. Așa sună zicala. Când i-am cerut explicații, mi-a spus că pe vremuri țiganii dresau urși și îi învățau să danseze, pentru public. Dresajul era

foarte dur, fiindcă animalul era obligat să meargă pe jeric, în timp ce ursarul bătea toba într-un anumit fel. Cu timpul, se instala un reflex condiționat. Ideea zicalei este următoarea: țiganii, romii, au darul de a-i manipula pe români. Prin extensie, cei din România manipulează Europa și o obligă să cotizeze. Cum? De ce? Fiindcă eurpenilor li s-a părut mai avantajos să-i strângă pe romi la un loc decât să-i aibă printre ei și să le suporte deprinderile antisociale. Din toată afacerea, cine a câștigat și cine a pierdut? Numai Dumnezeu știe. Bineînțeles, dacă nu-i aducem pe români în discuție. Ei sunt marii perdanți."

„Revenind la cele de mai sus, constat că forțele amintite nu sunt suficiente pentru a-i ține pe romi la un loc. Există zvonul că un drog psihotrop ar fi asimilat de toți cetățenii țării. Cum? Prin aer? Prin apă? După cum merg lucrurile pe aici, nu văd cine ar putea organiza în mod sistematic distribuirea drogului. Iar dacă merg cu gândul mai departe, ajung direct la paranoia. Cu alte cuvinte, pare de neconceput ca toate alimentele primite să conțină respectiva substanță."

„Aaug spre seară. Bango a suferit un infarct de miocard. Starea lui este critică, dar se pare că va scăpa. După câte știu, Chezășii Trezirii interzic transfuziile sangvine și transplanturile de organe. Dacă va fi cazul, nu cred că un om de rangul ducelui va trebui să se supună. Va obține o inimă nouă."

„L-am vizitat la micul spital din Palatul Ducal. Medicii sunt români nepigmentați, în treacăt fie spus. Am putut să schimb câteva replici cu el. Mi-a șoptit că este victima unei vrăji. Voi scăpa, fiindcă femeia aia care a venit n-a știut să ducă lucrurile până la capăt. Proasta aia de Cerasela... Acesta este numele împărătesei, soția lui Baxt al II-lea. Cum v-au vrăjit, înălțimea Voastră? l-am întrebat. A surâs. O clipă i-am văzut dinții aco- periți în întregime cu aur roșu. Nu poți tu să crezi că așa ceva este posibil... Au făcut un model și l-au ucis. O păpușă care mă reprezenta pe mine. În acest punct al discuției, medicii nu m-au lăsat să mai stau lângă el. N-am cu cine să discut pentru a obține amănunte."

„Imediat după ce s-a aflat de accidentul ducelui, în Palat parcă s-a schimbat ceva. Cei desemnați să mă urmărească în permanență au dispărut ca prin minune. O subretă româncă mi-a spus că ar fi momentul să vizitez de una singură orașul, dacă vreau să aflu cum stau în realitate lucrurile. Până atunci nu îndrăznise niciodată să-mi vorbească și mă tratase ca pe-o regină. Acum mi s-a părut ciudat de familiară. Era surescitată și lăsa impresia că deține o veste bună. Și ce-o să aflu? am în- trebat-o. Veți vedea singură. Abia ieșită din palat, fără vreo gardă de corp, am văzut pe străzi mai multi români nepigmentați decât văzusem până atunci, părând a avea o țintă comună. Am oprit o bătrână cu o figură distinsă și am întrebat-o ce se petrece. Mi-a spus, într-o engleză neașteptat de fluentă, că există o prezicere. Cine a făcut-o? Și când? Un bătrân de-al nostru, român. A spus că atunci când ducele va fi la un pas de moarte, apatia românilor se va risipi și va începe o nouă eră. Apatia? Da. N-ați observat că românii sunt apatici? Resemnați? Ca niște somnambuli? Nu v-a izbit dezinteresul lor? Pofta lor scăzută de viață? Ba da, oarecum, i-am răspuns ezitant. Ei bine, prezicerea este că atunci când va muri Bango se va petrece o mare schimbare. Acesta va fi semnul unei alte ere. Bine, dar n-a murit! Va muri, doamna mea! mi-a spus triumfător bătrâna, plecând de lângă mine cu un mers trufaș."

„Îmi amintesc, fără niciun motiv aparent, de un obicei al soțului meu. Paul Santoy, caraghiosul bătrân! Cât de mult îi place să înjure! Când îl auzi, îți vine să crezi că înjurăturile îl nutresc, ca niște proteine indispensabile. Când mai eram împreună, mi-a spus că există o boală psihică manifestată tocmai așa. Se numește maladia Gilles de la Tourette. Are și alte simptome, dar nevoia de a rosti fără întrerupere obscenități și injurii este cea mai ciudată. A râs și mi-a spus că lucrurile stau de fapt pe dos, acela care nu înjură este bolnav. Înjurăturile și obscenitățile, a continuat, sunt semne de vitalitate. Explicația științifică ar fi următoarea. Cuvintele murdare ar avea o puternică încărcă-

tură emoțională, indiferent de ceea ce înseamnă. Bolnavul ar fi deci un hiperemotiv! Ciudată concluzie! Cum a putut un hi- peremotiv să se îmbogățească într-un asemenea hal? Cunoscut fiind faptul că speculațiile financiare de orice fel presupun pretind tocmai o vocație pentru raționament. Simplul fapt că a venit personal aici, să mă recupereze, arată că teoria este bună. Un om rațional, mai ales unul cu o avere ca a lui, nu se hazardează, nu riscă în viața lui personală, ci doar eventual la bursă. N-o face tocmai fiindcă are mult de pierdut. Se mulțumește să trimită o echipă formată din cei mai buni profesioniști ce pot fi găsiți cu bani."

„Bango a făcut un stop cardiac. L-au reanimat, dar prognosticul medicilor este rezervat. Încep să cred că spusele bătrânei de pe stradă se vor adevăra."

„Ultima însemnare pe ziua de azi. Știrile INTERNET conțin informații despre Rominia. Se afirmă că s-au iscat niște tulburări, dar că autoritățile au situația sub control. Lucrurile nu mai merg la fel de lin ca înainte, spune comentatorul. Forța centripetă s-a dereglat."

„Infarctul ducelui, am uitat s-o spun, s-a petrecut în niște condiții foarte ciudate. S-a întâmplat în preajma amiezii, când a venit un jurnalist american la palat. Bango l-a primit foarte amabil. M-a chemat și pe mine și apoi m-a posedat în fața vizitatorului. A fost o premieră. Efortul mare i-a cauzat infarctul. Jurnalistul semăna cu Santoy, așa mi s-a părut, deși era pigmentat, iar Santoy, după câte știu, nu se poate pigmenta altfel decât definitiv." (*Jurnalul Renatei Santoy*)

25. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Duminică, 30. 06. 2058

În cortul său, Santana urmărește ce se întâmplă la Palatul Imperial. În atmosfera de debandadă incipientă, fețele unor oameni cunoscuți parcă și-au modificat trăsăturile. Se pregă-

tește ceva. Mutarea, desigur. Altceva nu poate să fie. *Toată povestea cu găsirea unei reședințe în Herestry este de-a dreptul trăznită. Împăratul a prins ideea din zbor, de îndată ce i-am sugerat-o, de parcă n-ar fi așteptat decât un pretext pentru a-și părăsi palatul. Și ce mulțumit de sine a fost! Da, mă, ne mutăm. Să stăm printre oamenii noștri, la adăpostul tradițiilor noastre.*

O vede pe împărăteasa Cerasela dând ordine, foarte energică și din ce în ce mai nervoasă. Împăratul este cu ea, dar nu pare prea implicat. Fumează gânditor unul dintre trabucurile sale de cea mai bună calitate. Este neras. *Pentru prima oară de când îl cunosc.* Aghiotantul imperial se învârtește în jurul lui, dar nu obține nimic altceva decât niște priviri ațintite în gol. Majestatea Voastră dorește cutare? Sau cutare? Drept răspuns, Baxt i-o arată pe Cerasela cu vârful aprins al trabucului. În-treab-o pe ea! pare a-i spune de fiecare dată.

În culcușul italianului dorm Nasty și Brad. Cu o seară în urmă, fata s-a dezbrăcat fără să-i pese de nimic și a început să-1 provoace pe gigolo. Acesta a privit-o cu nepăsare, dar în cele din urmă s-a prins în joc. Santana a ieșit din cort și s-a dus într-un anumit loc din fostul parc Herestrău, unde îi place să mediteze. S-a întors târziu, fără să întâlnească niciun polițist în uniformă sau în civil. În cortul lui, întuneric. A reușit totuși să-i vadă pe cei doi, dormind îmbrățișați. A zâmbit fără ironie, patern și și-a reluat postul de observator al evenimentelor de la Palatul Imperial. Sonorul abia audibil nu i-a deranjat pe cei doi adormiți.

Acum, Nasty și Brad continuă să doarmă nemișcați, într-o postură ce-i amintește lui Santana de o istorisire din *Decameronul*. Răcoarea dimineții nu-i deranjează. *Lui Brad nu-i trece prin minte ce i se va întâmpla azi. Un trăznet din senin. S-a îndrăgostit, pentru prima oară în viața lui. Celor ca el rareori li se întâmplă așa ceva. Femeile sunt niște cățele în călduri, zice el. Se crede mult deasupra lor. Își spune plictisit că iubirea există doar în filme. Acum a întâlnit-o în viața reală.*

împăratului se apropie de Baxt și-l întreabă dacă dorește să se îmbrace pentru călătorie. Suveranul îl privește de parcă n-ar fi înțeles ce a spus.

Aghiotantul apare din spatele unei draperii care maschează o ușă. Vine cu pași elastici spre împărat și-l salută din poziție de drepti. Îi șoptește ceva la ureche, iar pe fața împăratului se vede o oarecare înviorare. Îl prinde pe aghiotant de mână și-l ține așa câțva timp. Un gest cu totul surprinzător pentru tânărul colonel. Îi dă drumul la mână și spune:

— Am știut că se va întâmpla asta.

Aghiotantul așteaptă, nemișcat ca o statuie. Prinde glas:

— Ce ordonați să facem?

Suveranul îl privește nesigur de sine și i-o arată cu un gest mecanic pe împărăteasă. Tânărul colonel rămâne pe loc, nedumerit. Împăratul mișcă din cap a neputință. Apoi vorbește, parcă printr-un efort de voință:

— Nu, Nicule! Stai pe loc puțin! Cerasela n-are treabă cu așa ceva. - Pe fața aghiotantului, bucurie. - Să cunoască toată lumea vestea. Bango a murit în urma unui atac de inimă.

Aghiotantul se îndepărtează cu pași mari. Împăratul se ridică cu greutate din fotoliu și îi face un semn valetului. Apoi Santana asistă la scena îmbrăcării. Suveranul alege din nou uniforma de general. *Se pare că asta îi dă cel mai mult curaj.*

Slujitorii scot lăzi mari și le încarcă în niște transportoare. *Ăstia se mută de parcă ar fi niște bogătași de acum două secole. Cine știe ce-o fi în capul împărătesei... Femeia aceasta este un hibrid uimitor, rezultat din încrucișarea unei țoape din Rominia cu o absolventă de la Yale. Ceva mai ciudat este greu de imaginat. Țiganii au darul de a nu-și schimba felul lor profund de a fi, indiferent de condițiile în care ajung să trăiască. În State, Cerasela a devenit o persoană modernă. Întoarsă aici, s-a scuturat de occidentalizare ca o găscă ieșită din apă. A redevenit cea de dinainte, păstrându-și masca modernă pentru ocazii.*

Italianul aude un râs înăbușit. Brad s-a trezit și se amuză de poziția partenerei sale. Se uită țintă la Santana și nu zice nimic. După o vreme, spune în șoaptă:

— Este nesătulă, micuța. Doarme cu mâna pe jucărie, o ține strâns, nu cumva să-i scape. Nici nu știu de ce am servit-o. Mi-a spus că n-are niciun ban la ea. O să-ți plătească bătrânul, îți dau un bilet. Bătrânul îmi știe foarte bine scrisul, n-o să ai probleme. E nebună de legat.

Italianul zâmbește enigmatic:

— Nu te grăbi cu treburile astea. Pe fața ta văd ceva special. Azi o să ai două pățanii foarte deosebite între ele. O să înțelegi și tu, poate pentru prima oară în viața ta, ce înseamnă ironia sortii. Până acum cred că n-ai întâmpinat așa ceva.

Brad încearcă să desfacă degetele fetei, dar nu reușește. Nasty mormăia ceva și nu-și schimbă poziția.

— Hai s-o mai las puțin, spune Brad. Cine știe când o să mai aibă o asemenea ocazie. - O acoperă pe fată cu mișcări grijulii. - Ce ziceai de ironia sortii?

— O să vezi. Este ca și cum întâmplările s-ar aranja de parcă și-ar bate joc de tine.

— Românii au pățit așa ceva? Și-a bătut joc soarta de ei? Asta vrei să spui?

Santana îl privește gânditor:

— Eventual. Ba nu, cred că ai dreptate. Au fost și alți factori, dar și un fel de ironie a sortii.

De afară se aud voci, de parcă s-ar apropia un grup destul de numeros.

— Ce-o fi? se întreabă italianul. Că văd... Caravana n-a plecat încă de la Palat.

Brad îi desprinde mâna fetei cu un gest mai decis. Nasty scoate un mormăit de neplăcere și continuă să doarmă. Bărbatul se ridică, complet gol.

— Ești într-adevăr un om foarte frumos, zice Santana. Ce se spune despre tine nu-i poveste.

Brad face un gest de plictiseală și începe să se îmbrace. întreabă:

— Tu ești homosexualul care mă va solicita? Că așa mi-ai ghicit în cărți.

— Eu nu sunt homosexual, spune liniștit celălalt.
— Și nici bărbat...
— Ba nu, sunt un om normal. Am practicat abținerea o perioadă mai lungă de vreme, nimic altceva.

— Așa ți-a cerut entitatea aia a ta?
— Se poate spune și așa. Sunt niște lucruri pe care nu le pricep nici eu. De altfel, nu știu de ce te miri așa de tare. Tu, cu meseria ta, semeni cu mine.

Brad începe să râdă:

— Ei, bravo! Hai, că mi-ai plăcut! Cum dracul să semănăm noi doi? Eu o târfă cu sculă între picioare, tu, marele ghicitor, protectorul Casei Imperiale...

— Ba da, zâmbește Santana. Tu ești un practicant al tantris-ului.

— Asta ce-o mai fi?

— O chestie, yoga, așa ceva. Pentru ca să le servești ca lumea pe femeile tale, ești obligat să-ți păstrezi gloanțele. Este?

— Este.

— Asta îți dă niște puteri. - Brad începe să râdă din nou. - Nu râde ca prostul! Ascultă aici ce-ți spun eu. De fiecare dată când satisfaci o femeie și-ți păstrezi glonțul, se întâmplă ceva. Nu ți-ai dat seama?

Brad îl privește ținând și cade pe gânduri. Zice șovăielnic:

— S-ar putea să fie ceva adevăr în ce spui. Întotdeauna am făcut cum ai zis. Numai că de câteva zile s-a petrecut ceva.

-Ce?

— Femeile m-au privit altfel. Să nu râzi! Ca pe un zeu!

— Nu râd absolut deloc. Fiindcă a fost normal să se întâmple așa. Ai căpătat niște puteri speciale. Dacă o să ai chef, o să-ți vorbesc mai pe îndelete despre ele.

171

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Când?

— Nu astăzi. Azi n-o să avem timp pentru așa ceva.

Brad, parcă fără să știe ce face, se așează pe vine lângă Nasty și începe s-o mângâie pe orăzul ei slinos. Italianul zâmbește discret:

— După câte îmi dau seama, nici astă-noapte n-ai făcut altfel. Am dreptate?

— Da, așa m-am obișnuit. Este o chestiune de meserie. Numai așa pot să rezist. O știi și tu. Tandrețea intră în rețetă. - Se ridică și se apropie de Santana. - Crezi că entitatea m-a ales pentru că sunt ca și abstinent?

Italianul râde încet:

— Văd că-ți merge mintea! Nici nu mă mir, fiindcă chestia cu păstrarea gloanțelor nu este poveste. Este un fapt dovedit. Uită-te la curvarii obișnuiți! Cum arată? Hm? Cum?

— Cum să arate. După o vreme încep să se dărăpăneze. Este normal, nu te poți juca cu asta.

— Vezi? Nu este exclus ca entitatea să te fi ales pentru energia acumulată în tine. Cine poate să știe cum ne vede ea? Nimeni.

Brad face câțiva pași în direcția patului și apoi, parcă printr-un efort, se întoarce lângă Santana. Zice, vorbind rar, alegân- du-și cuvintele:

— Înseamnă că tu ai făcut la fel, pentru a fi ales de entitate? Este așa?

— Lucrurile nu sunt atât de simple. De altfel, situațiile noastre seamănă între ele mai mult la suprafață. Noi nu facem același lucru. Tu, în momentele când satisfaci o femeie, te împărtășești dintr-o energie cosmică. Așa scrie la carte, nu este obligatoriu să crezi. Oamenii se uită la tine și te disprețuiesc. O curvă masculină! Un gigolo dezgustător! Lucrurile sunt mult mai complicate. Uite, am citit despre unul care conducea o sectă la sfârșitul secolului trecut. Aici, în orașul acesta.

-Și?

— Se spune că avea o forță mare de seducție. Privirea lui era de nesuportat. Ca a lui Rasputin.

— Țsta cine-a fost?

— Este o altă poveste. Era tot un bărbat din această categorie. A trăit la începutul secolului douăzeci, în Rusia. Să-ți spun... Țsta din București avea niște ochi albaștri, ca și tine, atunci când îți pui lentilele cosmetice de contact, ca să fii mai sexy. Femeile mergeau ca oile după el. Un act sexual făcut în compania lui era socotit un mare privilegiu. Se pare că omul își acumulase energia ca și tine, păstrându-și gloanțele vreme de ani.

— Și... toate femeile, doar cu el? Ca într-un harem?

— Nu. îi învăța și pe discipolii lui să facă la fel ca el. Pretindea doar ca fiecare nou venită să treacă mai întâi prin patul lui. Ceva în gen feudal. Dreptul primei nopți, al seniorului.

— Habar n-am despre ce vorbești, dar ceva-ceva tot înțeleg. Uite, să-ți dau un exemplu. Eu o servesc pe nevasta ministrului de interne. Bărbatul ei știe și nu pune nici un balaban de-al lui să-mi facă o găurică în cap.

Nasty se trezește din somn cu un suspin și începe să caute în multe buzunare ale bluzei sale.

— Ce-ar fi să nu mai fumezi atât? o întreabă Brad.

Fata îl privește uluită și buzele ei frumoase se strâmbă, ca și cum ar urma să articuleze o înjurătură. Santana o urmărește cu interes. *Nu-l va înjura. Va spune ceva surprinzător în primul rând pentru ea însăși.*

— Și ce-mi dai, dacă nu mai fumez? întreabă fata, aproape prietenos. Hm? - Strâmbătura i se transformă în zâmbet. - Dacă vrei, mă dezintoxic. O să-mi ia ceva timp, dar mă simt în stare. De fapt, de mult mă gândeam la așa ceva. Bătrânul o să cadă pe spate de fericire.

Brad se lasă pe vine lângă ea și-i mângâie creștetul ras. Pe fața fetei apare un zâmbet angelic. O roșeață abia vizibilă îi colorează obrajii palizi. Brad pare stânjenit și îi aruncă lui San-

tana o privire de om neajutorat. își înalță sprâncenele a mare mirare.

— Nu pricepi, este? îl întreabă italianul pe românește.

Simți de parcă a-i vedea-o pentru prima oară?

Celălalt încuviințează, înclinându-și de câteva ori capul de efeb.

— Asta este prima minune de azi, dintre cele rezervate pentru tine. Va mai fi una.

— Nu văd nicio minune, spune Brad încruntat.

— Ba da. Te-ai îndrăgostit de fata asta. Ai pățit exact ceea ce credeai că nu ți se va întâmpla niciodată.

— Prostii! Aiurezi! Este și ea o ființă necăjită, deși taică-său este putred de bogat. Am simțit, așa, o milă pentru ea. Poate fi fiindcă este mai tânără. Clientele mele sunt de obicei mai coapte.

Vocile de afară se aud tot mai tare.

— Parcă văd că vin aici, spune vesel Santana.

— Nu pricep ce te amuză în chestia asta, replică Brad, aflat în continuare lângă Nasty. Într-adevăr, aștia parcă s-au blegit...

— De ce nu vorbești englezește, intervine fata, bosumflată. Sunt prea mărunță pentru a participa la discuțiile voastre importante?

Brad o mângâie pe obraz. Italianul face un gest de aprobare și spune în engleză:

— S-au blegit, acesta este cuvântul. Întrebarea este cât o să-i țină. Instalarea curții în parc, aici, este o nebunie. O să râdă și curcile de ei. Dacă împăratul și împărăteasa fac așa ceva, orice se poate întâmpla. - își mută privirile de la cei doi și începe să vorbească de parcă ar fi singur. - Întotdeauna m-am mirat cum poate să funcționeze un asemenea sistem și cum de nu se dereglează datorită viciilor lui structurale. Nu cred că există un precedent în istorie.

Nasty se înroșește din nou, abia vizibil. Spune, cu o sfială ce pare autentică:

— Principiul dominoului. Ce părere aveți?

Brad îi aruncă italianului o privire plină de mândrie. Santana își înăbușă un zâmbet și se arată de acord:

— Corect. Asta este și părerea mea, dacă vă interesează. Ori se repară lucrurile foarte repede, ori totul se duce de râpă, la fel de iute. Mă întreb ce ar putea urma. În mod normal, ar trebui să vină o lovitură de stat condusă de un militar. Dictatură militară. Este adevărat, aici condițiile sunt cu totul deosebite. Cu toate acestea, regulile generale ar trebui să funcționeze.

În cort pătrund câțiva bărbați nepigmentați, părând a fi români. Pe doi Brad îi cunoaște, s-a văzut cu ei zilele trecute. Pe fețele noilor veniți se citește o excitație specială, ceva ca în filmele cu revoluții. Brad dă mâna cu ei. *Bine, dar așa ceva nu se poate întâmpla decât în filmele vechi. În ziua de azi nu mai sunt revoluții, altfel se aranjează lucrurile.*

— Vino cu noi! îi spune lui Brad unul dintre oamenii cu fețe de revoluționari de pe vremuri. Ai fost ales să fii șeful nostru. Sub conducerea ta vom izbândi! Ești cel mai bun dintre noi!

— Ce spune? Ce spune? întreabă Nasty, foarte interesată.

— Vor să facă o revoluție, iar Brad să fie șeful lor. Revoluționarul șef. - Vocea lui Santana este neutră, fără nicio inflexiune ironică. - Dacă iau puterea, Brad al tău va fi președintele țării.

Din Nasty răbufnește vechea ei răutate:

— Îți bați joc de mine, macaronarule! Poponar împuțit! *Fuck you!* - Se uită cercetător la Brad. Vede pe fața acestuia ceva din gravitatea noilor veniți, și-și schimbă tonul. - Brad?

Întrebarea ei denotă îngrijorarea tandră a unei neveste iubitoare pe timp de război.

Scundul și firavul Tom Santana rămâne conducătorul secvenței. Revoluționarii par a-și da seama de asta. Când se uită la el, focul teatral din privirile lor se micșorează. În cele din urmă, el va decide. O știu cu toții.

Italianul prelungește tăcerea. *Nu din perversitate, martor mi-e Dumnezeu. Toți cei de-aici sunt niște oameni obișnuiți, mânați de-o*

forță aflată în afara lor. Nici eu nu știu însă ce să mai spun. Brad, după câte știu eu, are un alt rol de jucat și cred că nu va pleca cu acești oameni cumsecade. Dar dacă scenariul s-a schimbat în ultimul moment și regizorul vrea un alt final de act? Ar trebui poate să-mi țin gura și să las lucrurile în voia lor.

Nasty pare din ce în ce mai emoționată. Se uită de la unul la altul. Întreabă din nou, cu un tremolo adorabil:

— Brad?

— Nu plec nicăieri, răspunde acesta. Rămân pe loc. Nu ne aflăm într-un film mexican de acum o sută de ani.

Unul dintre noii veniți face amenințător un pas înainte: — Oamenii te-au ales, spune el furios. Nu poți să dai înapoi.

VI

ROATA NOROCULUI

„Visul militarilor de a obține o armă capabilă să ucidă selectiv, în funcție de apartenența etnică, s-a dovedit a fi o utopie.”
(New Scientist, 2057)

„La fericiri trecute, în zadar gândești.” (Folclor urban românesc, sfârșitul secolului al XIX-lea)

26. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Duminică, 30. 06. 2058

Pregătirile de plecare erau aproape încheiate. Împăratul dorea să-i aibă în preajma lui pe toți miniștrii, dar cei mai mulți dintre aceștia erau de negăsit. Baxt fusese obligat să se mulțumească doar cu Darado și marele predicator Opruno. Acesta din urmă insistase până în ultimul moment să rămână pe loc. Majestatea Ta, spusese el, nu vom face o impresie bună poporului. Oamenii s-au obișnuit cu ideea că noi suntem stăpâni pe situație. Vor începe să circule zvonuri nefavorabile pentru noi.

Cei care asistaseră la această discuție fuseseră mirați, constatând duritatea împăratului. Baxt îi vorbise aproape nepoliticos lui Opruno, refuzându-l net. Descumpănit, șeful chezașilor încetase să mai insiste.

Când lăzile umplute la indicațiile împărătesei fuseseră încărcate în transportoare, Baxt se retrăsese împreună cu Darado

Într-o cameră mai mică. Împărăteasa îi urmăse, dar un gest grăitor al suveranului o întorsese din ușă. Se retrăsese fără un cuvânt, bucurându-se în sinea ei că

împăratul și-a recăpătat energia. *Azi de dimineată era terminat și arăta ca un moșneag. Era bun numai să-și fumeze nenorocitele alea de trabucuri ale lui.*

După ce împărăteasa închise încet ușa în urma ei, împăratul se așează într-un fotoliu și îi făcu semn lui Darado să-l imite. Ministrul arăta rău. Cocolașul parcă i se mărise, iar fața îi era mai ridată decât de obicei. Paliditatea lui obișnuită devenise aproape cadaverică.

— Radule, zise împăratul, noi doi am avut probleme unul cu celălalt. - Ministrul schiță un gest de disculpare cu mâinile lui neobișnuit de lungi. - Bine, bine... Știu că-mi ești credincios. Asta contează, în asemenea momente. S-a ivit ceva de care tu n-ai cunoștință. - împăratul încercă să zâmbească. - Deși ești omul cel mai bine informat din țara asta. Nici n-aveai cum să afli.

Darado își încleștă degetele lungi și palide. Așteptă.

— N-am vrut să spun nimănui, dar tu trebuie să afli. Nici Cerasela nu știe. De fapt, cred că ar face o criză de-a ei și ar spune că mint numai ca s-o supăr pe ea. Prostii femeiești... Uite, Radule...

Ezită. Ministrul spuse zelos:

— Vă ascult cu toată atenția, Majestatea Voastră.

Împăratul trase aer în piept cu putere. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniștească. Se decise:

— Știi că am avut puterea de a citi gândurile oamenilor.

— Ați avut-o?

— Da, dar n-o mai am. Știu sigur că este așa. Înainte, chiar și când nu se manifesta, rămânea ceva. În mic, mă înțelegeți? Eram legat de Bango. A murit el, puterea mea s-a dus.

— Bine, Majestate, dar telepatia...

Împăratul făcu un gest de plictiseală:

— Telepatia... Asta-i o vorbă. Nu le știi nici tu chiar pe toate. Cerasela nu trebuia să-l omoare pe Bango. I-am spus, dar nu m-a ascultat.

Ministrul se arătă uluit:

— Cum spuneți? Vă rog să mă iertați, dar nu văd cum...

— Asta fiindcă nu crezi în vrăji. Ești unul dintre cei cu pregătire științifică. Există vrăji, Radule. Dacă preferi, numește-le transporturi nonstandard de energie. Mi-e egal cum le zici. Infarctul vărului meu a fost provocat de camerista împărătesei. Cu un ac de păr. Îți vine să râzi, probabil. Aș vrea să râd și eu, dar nu pot.

— Elena, bâigui fără rost ministrul. Poate ea să facă așa ceva?

— Da, în anumite condiții. În fine, n-are rost s-o mai lungim. Te rog doar să iei notă de faptul că nu mai am nicio putere de a citi în capetele oamenilor. Pe viitor, poți să mă înjuri în gând cât poțesteți...

— Și acum? Întrebă consternat ministrul. Ce facem, Majestatea Voastră? În Herestry o să ne fie mai bine?

Împăratul ridică neputincios din umeri:

— Așa a spus Santana. După toate câte s-au întâmplat, l-am crezut. Mi-a salvat viața, știi când. Poate că este de bună credință. - Se ridică greoi. Ministrul îl imită imediat. - Nu, tu stai jos! Fă cum îți spun! - Darado se supuse, nedumerit. - Mai este ceva. Spune-mi ce știi despre unul Brad Johnson. Am auzit că este cunoscut în oraș. Cică ar fi un husăn foarte bine făcut. Mor femeile după el. Ia s-auzim!

Pe fața ridată a lui Darado apăru o grimasă repede reprimată.

— Majestate, omul ăsta mi-a făcut mult rău. De multă vreme m-am tot gândit să scap de el. Dar... Cred că sunteți la curent, dacă-mi permiteți să mă exprim așa.

— Mă, spuse împăratul, la noi nu contează prea mult treburile femeiești. Avem altele mai importante de făcut. Tu o iubești pe nevastă-ta și ai închis ochii. N-ai fost primul și nici ultimul. Să trecem peste chestia asta. Spune-mi, cum arată hu- sǎnul?

Darado avu un gest de neputință:

— Este foarte bine făcut Majestate. Un bărbat foarte frumos, ca un actor de film. Și este, în plus, foarte dotat, dacă-mi permiteți.

— De unde știi?

Ministrul se strâmbă, de parcă ar fi simțit brusc o usturime într-un loc sensibil. Spuse cu regret:

— I-am urmărit, Majestate. Am instalat singur ce trebuia, să nu afle servitorii. Este așa cum v-am spus.

Împăratul se așează din nou în fotoliu. Întrebă:

— Știi de unde să-l salți? Acum?

— Da, cred că da. Oamenii mei au cam luat-o razna, dar mai am câțiva la dispoziție. Husănu are niște trasee ale lui. Dacă-mi permiteți! - Arată înspre aparatul său portativ. Împăratul încuviință, mișcându-și capul său mare. - O să-l contactez pe omul meu.

Darado vorbi câțva timp în romani. Apoi îi spuse împăratului:

— Se află în cortul lui Santana. Încă de aseară. Acolo este și fata lui Santoy. Știți de el...

— Da. Nebunul ăla care nu știe ce să mai facă de bogat ce este. - Adăugă, vorbind mai mult pentru sine. - Poate că are vreo idee. Ar trebui să vorbim cu el, să vedem ce părere are.

Ministrul așteptă respectuos ca suveranul să termine ce avea de spus și apoi zise:

— Dacă Majestatea Voastră îmi permite, discuția noastră de acum este urmărită de Santana și poate chiar de omul despre care discutăm.

Baxt rânji:

— Nu, camera asta nu poate fi văzută. Nici chiar așa.

Darado așteptă un timp și apoi, văzând că împăratul tace, întrebă slugarnic:

— Majestatea Voastră ordonă ceva în privința husănului, a lui Johnson?

— Da, să-l aduci imediat aici. Te prezinți cu el la mine. Numai după aceea plecăm. Spune-i împărătesei că mai așteptăm câțva timp. Găsește un motiv serios! Inventează ceva!

După ieșirea ministrului, împăratul începu să vorbească singur:

— Pizda pizdelor mă-sii! Nimeni nu trebuie să știe. Nu ne putem despărți niciodată de husanii ăștia, suntem pentru totdeauna legați de ei. Când mi-a spus ăl bătrân că-mi voi salva dinastia cu ajutorul unui husan, am crezut că s-a ramolit și vorbește în dodii. Avea dreptate. O aflase și el de la un ghicitor bătrân, de-al nostru. Acum o să fac ceva de negândit înainte de moartea lui Bango. Eu, împăratul Baxt al II-lea! Voi fi salvat de un husan nenorocit, de o curvă pentru femeii care pot să plătească destul! Și cum!? - Glasul îi coborî până la șoptă. - Poate că noi, romii, suntem datori. Le-am făcut prea mult rău husănilor, le-am luat țara. Acum trebuie să plătesc și eu. - începu pe negândite să chicotească, de parcă și-ar fi pierdut mințile. - Și poate că plata nu va fi atât de amară!

Darado, mohorât, apăru fără să fi fost anunțat de vreun slujitor. Vorbi monoton:

— Va fi aici peste câteva minute, Majestatea Voastră.

— Bine, spuse împăratul, vizibil satisfăcut. După ce apare, ne lași singuri. Rămâi afară și ai grijă să nu intre nimeni peste noi. Oricine ar fi.

— Nici împărăteasa?

— Nici ea. Nimeni. Ia-ți câțiva oameni cu tine. Dacă-ți dă Cerasela o palmă, te pupă mă-ta rece.

— Am înțeles, spuse Darado, ascunzându-și mirarea. *S-a înveselit. De ce oare? Ce serviciu ar putea să-i aducă husanul ăsta?*

Ministrul se postă în fața ușii grele, capitonate. Își chemă doi oameni și le spuse că nimeni, în afară de Brad Johnson, nu are voie să intre la împărat.

Cel așteptat apăru curând. Pe fața lui se citea nedumerirea, dar și încrederea în sine. Darado îl privi ostil și-i făcu semn să

între. *Ce dracu' știe husănu' ăsta de este atât sigur pe el? Crede că se face revoluție și cade împăratul? Cine să facă revoluție? Curvele și futălăii ca el?*

Călcând pe covorul gros, de culoarea mierii, Brad crezu mai întâi că este singur în încăpere. De abia după o clipă văzu creștetul chel al împăratului. Acesta întorsese unul dintre fotolii cu spatele către ușă. Spătarul înalt îl masca aproape în întregime.

Noul venit rămase pe loc, neștiind ce să facă. Cu o oarecare întârziere spuse cam fără convingere:

— Să trăiți, Majestatea Voastră!

— Să trăiești și tu! se auzi glasul parcă ușor dogit al suveranului. Vino încoace!

Brad se conformă. Nu-l văzuse niciodată de aproape pe Baxt al II-lea. *Arată altfel decât la televizor. Mai bătrân, mai rablagit. Cine știe ce patimi ascunse are și ăsta.* Rămase în fața împăratului, într-o poziție destul de neprotocolară. *Trebuie oare să stau în poziție de drepti? Uite că n-o să stau.* Așteptă.

Suveranul îl privi cu atenție și apoi îi spuse, cu tonul unui fotograf specializat în imagini de femei frumoase:

— Ia umblă puțin prin fața mea! Plimbă-te încoace și încolo, ca și cum ai fi singur!

Brad se conformă.

— Așa, mă! spuse împăratul. Acum întoarce-te de câteva ori. încet! Așa, bine! Acum dezbracă-te!

Brad rămase pe loc, nedumerit.

— Da, mă, ai auzit bine. Dezbracă-te! Ești cel mai frumos bărbat din Rominia, așa umblă vorba. Vreau să mă conving.

Brad își permise o mică strâmbătură și începu să se dezbrace. Fără grabă, ca în fața uneia dintre clientele sale. *Nu se poate. Visez. După tot ce am pățit zilele astea, ar trebui să nu mă mai mir de nimic. Să fie acum momentul prezis de macaronar? Imposibil. Este doar o glumă sau mai degrabă o batjocură. Mai bine mor, decât să-i permit să-și bată joc de mine.* Rămas gol se postă în fața îm-

paratului și-l privi în ochi. *Îl bag în pizda mă-sii de cioroi. Zilele astea nimeni nu s-a putut apropia de mine, în afară de Nasty. Doar n-o să-mi facă ăsta felul, ca ultimei curvulițe. Mi-a povestit una dintre femeile mele că încă mai funcționează, bătrânul împărat. Dar niciodată n-am auzit că ar avea bucurie la băieți.*

— Bine, mă, spuse răgușit Baxt al II-lea. Ia umblă puțin pe dinaintea mea, ca mai înainte. Și întoarce-te de câteva ori!

Brad îl ascultă, fără un cuvânt. *Acum Santana, poate chiar și Nasty, se uită la noi și văd cum își bate joc de mine. Mai bine mor cu el de gât decât să-l las să-și facă poftele!*

Împăratul se ridică din fotoliu mai sprinten decât de obicei și se duse la un dulăpior din perete. De acolo scoase un halat roșu cu negru și i-l aruncă lui Brad.

— Pune-l pe tine! îi porunci.

Apoi se duse spre un bar mascat de un tablou și scoase de acolo o sticlă de vin roșu și două pahare.

— O să ciocnești cu împăratul, mă, spuse el înveselit. Hai, vino mai aproape! Că nu te mănânc!

Brad se conformă și luă din mâna groasă, plină cu inele, paharul cu vin. Apoi ciocniră și băură. Împăratul rânji, iar dinții de aur roșu îi sclipiră ca în zilele lui bune.

— Ei, ce zici? Ți place? Este vinul meu preferat, Porto.

— Da, este bun, spuse Brad, foarte calm. *Nu trebuia să beau. Cine știe ce drog mi-o fi pus în pahar. M-am ars. Cu ocazia asta, o pierd pe Nasty pentru totdeauna.*

Făcu un pas înapoi și apoi încă unul. Se întoarse într-o parte. Simțea ceva. *M-a tras în piept. Mi-a pus ceva în vin. Nu pot să nu mă aprind. Își puse mâinile în dreptul sexului său și încercă să se stăpânească. Tu vei fi bila care va răsturna popicele negre. Parcă așa mi-a spus entitatea aia a lui Tom. Cum dracu' o să le răstorn? Lăsându-mă regulat de cioroiu' ăsta? Nu m-am dus cu românii ăia care mă voiau de șef și am venit aici pentru o porcărie? Nu, mai bine mor.*

împăratul îl privi râzând. Zise, după ce mai sorbi o gură de vin:

— Nu te rușina, mă! Ce dacă ți s-a sculat? Este prima oară în viața ta?

Brad nu spuse nimic. Baxt al II-lea continuă să râdă, dar veselia lui i se păru celuilalt cam forțată. Fără să mai ceară voie, tânărul se așază pe un fotoliu. Îl privi calm pe împărat. *La urma urmelor, ține de meseria mea. Mă, între sculă și inimă nu trebuie să fie nicio legătură, așa m-a sfătuit un bătrân. Dacă se amestecă inima, înseamnă că nu ești bun pentru meseria asta. Trebuie să te însori și să faci copii, ca tot omul. Problema este că până acum am fost bărbat. Ce-i aia curvă masculină? Căcat. Am fost bărbat. Tot bătrânul cu pricina zicea cam așa. Calci într-un căcat, poți să speli cizma, bași un căcat în cizmă, nu mai poți s-o speli.*

Împăratul nu păru vexat de faptul că invitatul lui se așezase în timp ce el era încă în picioare. Veselia lui dispăruse brusc, dar din alte motive. În privirile lui micșorate începea să se vadă altceva. Făcu doi pași în direcția tânărului. Brad nu se mai ascundea. Pulpanele halatului căzuseră în lături, iar penisul său imens privea spre suveran ca un tun aflat în poziție de tragere. *Asta vrea, asta îi arăt. Ce-o fi o fi.*

— Măi, băiatule, șopti Baxt umilit, cum poți tu să te uiți la mine? La o căzătură ca mine?

Brad tăcu în continuare, mirat în sinea lui că mădularul lui continua să stea în aceeași poziție. *Ce pizda mă-sii este cu ăsta? A început să bată câmpii. Cred că mi-a pus un drog tare de tot în vin, dar pe undeva a greșit, când l-a ales. Niciodată nu m-am simțit mai limpede la minte. Puia este de capul ei, nici nu mă mai interesează. Am auzit că este o boală. Unuia i se scoală din senin și rămâne așa, orice ar face. Trebuie să se ducă la doctor.*

Împăratul, parcă apăsător de o uriașă forță invizibilă, căzu în genunchi și înaintă spre Brad ca un penitent. Rămase la vreo jumătate de metru de el, cu ochii ațintiți asupra mădularului imens. Întinse șovăitor mâna, dar nu îndrăzni să-și ducă gestul

până la capăt. Începu pe negândite să plângă încet. Își apucă capul cu ambele mâini și-l clătină încet. Lui Brad i se păru că vrea să-i spună ceva, dar nu reușește, ca și cum cuvintele n-ar fi vrut cu niciun chip să-i iasă din gură. În cele din urmă Baxt al II-lea șopti cu o voce care parcă nu era a lui:

— Înțelegi, măi băiatule? Înțelegi? - Ochii i se holbară, iar vinele gâtului i se îngroșată, ca și cum n-ar fi avut destul aer. - Vreau... Te rog... Să mă faci tu pe mine!

Brad își mișcă încet capul, în semn că a priceput. *Deci la asta se referea Tom, atunci când vorbea despre ironia soartei. Intr-adevăr, în diminbeața asta am simțit că o iubesc pe Nasty. Pentru prima oară în viața mea mi s-a părut că înțeleg ce înseamnă iubirea pătimașă pentru o femeie. Și numai la câteva ore distanță, uite ce pățesc!*

Împăratul își puse mâinile lui umflate, negre vinete, pe genunchii tânărului și începu să plângă încet.

— N-am știut c-o aveți pe-asta, cu..., spuse Brad cu o voce neutră. Poate că era mai bine să chemați un meseriaș. Sunt destui.

Împăratul începu să plângă în hohote:

— N-o am, n-am avut-o niciodată. Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva. Am putut să reglez orice femeie din țara asta. Astăzi... Pentru prima oară...

— Nu mai puteți? Întrebă Brad cu o voce profesională.

— Nu, nici măcar asta. Mai pot. Mai rar, dar pot foarte bine. Nu știu ce s-a întâmplat. - Își dădu capul pe spate, într-un gest de disperare, ca și cum ar fi cerut o lămurire de la divinitate. - Cineva își bate joc de mine. N-am putut să mă stăpânesc. - Păru că-și recapătă calmul. - O faci? Cere-mi ce vrei tu, în schimb! N-o să spun nu.

Brad se gândi o clipă și apoi spuse cu același glas profesional:

— O fac. Nu trebuie să-mi dai ceva special, mă plătești cu dublul tarifului meu cel mai mare. Atât. Dezbracă-te! Dar mai întâi fă întuneric aici! Să nu cumva să se ivească vreo defecțiune tehnică. Știi tu la ce!

Împăratul Baxt al II-lea zâmbi printre lacrimi.

Paul Santoy, consecvent strategiei sale de a fi imprevizibil cât mai des cu putință, nu s-a mai dus ia hotel. A rămas oaspetele lui Ram Bakro. După-amiaza, a făcut un pocher cu *buli- basha* și cu băieții, în cinci. Cu restricții în privința mizei. Nu ne putem pune cu dumneavoastră, domnule Santoy. Sunteți în stare să cumpărați toată țara asta. Rânjetul lui Ram Bakro a fost cel al unui om de-a dreptul cumsecade. Bine, bine. Ia să vedem dacă pe-aici se mai cunoaște jocul ăsta. Când bulibasha a ieșit să se ușureze, *bulibasha* le-a spus băieților să-1 ierte. Să fie și el fericit! Bakro s-a ales cu o sumă bunicică.

A urmat o aiureală cu albinoasele. Bakro l-a mirosit că-i plac și i le-a adus pe toate. A venit el însuși cu ele, precum un prezentator de modă cu preferatele sale. I-a arătat niște înscrisuri. Certificatele de sănătate ale fetelor, în stil retro. Puteți verifica și altfel, desigur, dar mi s-a părut mai amuzant așa.

Any este lidera grupului. Arată cel mai bine, cu accentul ei texan cu tot. Când a întrebat-o cum de știe ce-i place lui, Any l-a privit țință cu ochii ei roșii, halucinanți și i-a spus suav că asta ține de meseria ei. Ii înțeleg foarte bine pe bărbați, Paul. N-aș fi fost selecționată, dacă n-aș fi dovedit-o. Trebuie să ai fler la anumite chestii. A întrebat-o dacă este albinoasă din naștere. Nici vorbă de așa ceva. Am ales eu însămi calea aceasta, una dintre cele mai dificile. Nu oricine mă place. Cei mai multi, fie ei și milionari, preferă niște târfe de lux obișnuite, nimic altceva. Nu vor ciudățeni ca noi. Santoy i-a atras atenția că lucrurile nu stau atât de simplu. Perversitățile! În domeniul lor, posibilitățile sunt nenumărate. Da, bineînțeles. Numai că noi suntem niște specialități, bune doar pentru cunoscătorii mai rafinați. Trebuie să ai gusturi baroce, pentru ca să ne alegi. Uite, tu ești unul dintre rafinați. Mă flatezi, fato, asta-i tot. Dacă ai ști tu de ce îmi plăci... De fapt... De ce? Fiindcă îmi amintești

de una, Lola. A fost amanta mea pe vremuri, când nu aveam bani atât de mulți, dar mă distram incomparabil mai bine. Când Any i-a spus că este la curent, că Lola a fost iubita lui gonflabilă, Santoy a început să se plimbe furios, uitând de rana din creștet și de oboseală. Futu-vă-n cur de negricioși! Țștia mi-au umblat prin creier mai ceva decât ar fi putut-o face unii de la noi. Și doar m-am pregătit pentru așa ceva! Any l-a liniștit. La urma urmelor, ce pierzi din asta? Alții se regulează cu ciudățeni, pe bune. Tu ești un nevinovat, iată adevărul.

Dimineata s-a trezit printre bizarele ființe și a avut impresia că visează, văzându-le cum dormeau, care pe unde apucase să cadă, ca niște roboți scoși din funcțiune pe neașteptate. Goale, imune la orice răceală sau gripă. Cine știe cum or mai fi condiționate și astea!?

În timp ce se bărbiereste cu o mașină de ras abia desigilată, cadou de la *bulibasha*, Santoy se uită la fete. Ar vrea să le păstreze pe lângă el, pe toate.

Se ivește Nelu, rămas peste noapte prin preajmă.

— Avem noutăți interesante, spune acesta.

— Ce fel de noutăți? Întreabă Santoy. Îmi oferi cumva o variantă virtuală în care eu merg la Bango și îl ucid în duel? Ceva în acest gen?

— Nu, zâmbește Nelu. De data aceasta este ceva real. Se pare că problema dumneavoastră s-a rezolvat în mod natural. Ducele Bereketo a făcut un infarct și a murit. Știrea nu este încă oficială, dar va fi în curând.

Santoy îl privește mirat pe polițist:

— Ce? Realitatea imită ficțiunea? Oscar Wilde? Am văzut ceva asemănător la *Xoxavipe*, ieri. Cum dracu' ați putut realiza una ca asta? Parcă văd că infarctul real a coincis în timp cu cel fictiv! Așa este?

— Nu detin date atât de amănunțite. Cert este că soția dumneavoastră a scăpat de tirania ducelui.

Miliardarul încheie bărbieritul și se parfumează. Un alt cadou de la *bulibasha*. Cea mai bună calitate. Întâmplător, apa

de colonie folosită de Santoy acasă la el, în Houston. Își mai mângâie o dată fața rasă și se apropie de polițist:

— Hei, colonele! Vezi că ai intrat în textul unui alt

discurs! Ce fel de tiranie? Doar știm că aici domnește democrația. Renata a stat de plăcere și de bunăvoie la Bango. Asta s-a stabilit. Apropo! Am nimerit-o cu gradul tău?

Nelu nu spune nimic, mulțumindu-se să zâmbească enigmatic.

— În situația asta, întreabă Santoy, ce ne rămâne de făcut? Hm? Ce mă sfătuiești? Ai putea să afli în ce situație se găsește Renata? Acum?

— M-am și ocupat, spune Nelu, foarte serios. Lucrurile nu mai sunt la fel de clare ca înainte. Soția dumneavoastră nu se mai află în palatul ducal.

— Dar unde?

— Asta este problema. N-am reușit încă să aflăm. Acolo se desfășoară un fel de insurecție. De fapt, mai mult niște proteste. Totul se bazează pe o poveste. Un mit, dacă preferați acest cuvânt.

— Ce mit?

— Românii, în fine, unii dintre ei cred că moartea lui Bango va antrena după sine niște schimbări în țară. Nu există nicio bază științifică, evident. Oamenii înclină însă să se încreadă mai mult în asemenea pronosticuri și mai puțin în cele calculate prin extrapolări logice de viitorologi. Paranormalul este în floare, o știți foarte bine.

— Și nu ați intervenit de aici, de la centru?

— Este deocamdată o situație ambiguă. Ducele și-a format o structură politică și militară proprie. Pentru moment, oamenii respectivi se supun vechilor reguli. Ducele n-avea un succesor desemnat. Asta fiindcă era încă destul de tânăr și nu suferea de nicio boală. Puterea, se presupune, a fost preluată de fiul său cel mai mare.

— Cum îl cheamă? întrebă Any, intrând în vorbă pe neașteptate.

Nelu o privește muștrător și lasă impresia că vrea să-i spună ceva neplăcut. Santoy își ridică brațul drept cu palma deschisă, într-un salut roman aproximativ.

— Las-o în pace, te rog! Este protejata mea. - Apoi se întoarce spre albinoasă. - Scumpo, nu te băga în vorba bărbaților! Nu știi că așa este regula pe aici? Hm? Fii atentă! Renata, nevastă-mea, poate să pice din moment în

moment. Și atunci s-a zis cu discuțiile noastre despre jungla africană. -1 se adresează lui Nelu. - în definitiv, întrebarea a fost bună. Cum îl cheamă?

— Tot Dan, evident. Dan al II-lea. Bango avea o obsesie. Voia să-l înlocuiască pe împărat și să întemeieze o nouă dinastie.

— Ascultă, întrebă Santoy preocupat, cum de nu l-au salvat? Puteau să-i facă o grefă sau să-l țină pe artificial. Hm? La voi chiar se moare atât de ușor de infarct de miocard? N-aveți medici calificați? N-aveți aparatură?

— Ba da, dar... Nu cunosc amănuntele medicale. Nici nu mă interesează, în definitiv. Moartea lui rezolvă niște tensiuni primejdioase.

— Să înțeleg că Ducele a fost ajutat să moară? De voi?

Polițistul îl privește pieziș:

— Veți afla amănunte la momentul potrivit. Deocamdată n-am mandat să vă spun mai mult. - Un sunet cristalin. Nelu vorbește în aparatul său portativ și apoi ascultă. Începe să zâmbească. - Unde este acum? Aha! - Ascultă din nou. - Nu văd nicio problemă. Da, da, chiar acum.

Santoy imită din nou salutul roman, la adresa lui Nelu. îi spune:

— Dă-mi voie să ghicesc despre ce ai vorbit!

— Vă rog, spune Nelu, din ce în ce mai bine dispus.

— A picat Renata, tocmai din îndepărtatul ducat al răposatului. Corect?

— Corect.

— Este prin apropiere, escortată de oamenii tăi devotați. Vrea să intre peste mine chiar acum. Corect?

— Da. Sunteți tare, domnule Santoy! Nu m-aș așeza cu dumneavoastră la o masă de pocher.

Santoy râde:

— Uite că *bulibasha* a făcut-o și ne-a cam ras. Pe mine și pe băieți, mai puțin pe domnul Tanaka. Să vină deci Renata! Știu că îi plac figurile exotice.

Doamna Santoy este îmbrăcată în straie tradiționale țigănești. Poartă o salbă făcută din monede ce par a fi de aur. Este nefardată și prost dispusă.

— Bună, aruncă ea un salut fără adresă precisă. Cum mai merg treburile pe aici, prin capitala patriei? - Lasă impresia că-1 vede cu întârziere pe soțul său și râde cam acru. - Uite pe cine avem noi aici! Iubitul meu bărbat, în persoană! Ai venit să mă recuperezi? Sau să te distrezi?

— Bine te-am găsit, Renata! spune Santoy, nu atât de relaxat pe cât și-ar dori să fie. Uite că lucrurile s-au aranjat de la sine.

— De unde știi? întreabă disprețuitor Renata. Crezi cumva că sunt proprietatea ta? Pot să rămân aici, dacă doresc, chiar dacă protectorul meu a murit. - îl privește pe Nelu. - Nu-i așa?

— Să vedeți, spune acesta diplomatic, lucrurile nu sunt tocmai clare. Poate era mai bine să rămâneți o vreme la Cravy. Aici, ducele nu este extrem de simpatizat. N-a fost, vreau să spun.

Renata râde cu amărăciune:

— Dar fetele astea speciale? - Arată înspre albinoase. Acestea stau nemișcate, ca într-un tablou vibrant. - Ele pot să rămână în România?

— Vă rog să mă scuzați, spune polițistul, dar ele au o anumită profesie. Au o cotă mare. Poate știți, există un sistem valoric, ca la jucătorii de tenis. Nu cred că doriți ceva asemănător.

Doamna Santoy izbucnește într-un râs isteric, ce-1 determină pe soțul ei să se încrunte ușor. Spune, în timp ce-și aprinde o țigară:

— Poate mă reprofilez. M-am săturat de ipocrizia din

State. Azil politic acordați?

— Nu știu, spune Nelu, serios. Ați fi prima persoană care ar veni cu o asemenea cerere.

Din nou, sunetul cristalin și Nelu vorbește în aparatul său portativ. Pune câteva întrebări scurte, în romani și apoi ascultă destul de mult. În timp ce el vorbește, Any se apropie de Santoy și îl întrebă ceva în șoaptă. Acesta încuviințează, înclinându-și de câteva ori capul chel, pătat de un plastru galben. La un semn al fetei cu pielea nefiresc de albă, celelalte din echipa de albinoase se ridică mișcându-se cu eleganță și se îndreaptă spre ușă. Continuând să vorbească cu interlocutorul său nevăzut, Nelu le face semn să mai rămână. îl ascultă, formând lângă ușă un grup bizar.

— Lucrurile se complică, doamnelor și domnilor, spune polițistul, fără nici o urmă de umor în glas. Au apărut niște tulburări sociale, cu sursă neclară. Mitul despre care am discutat mai înainte cu domnul Santoy a început să acționeze și aici. Am primit ordin să vă duc, pe toți cei de față, acolo unde se află și familia imperială.

— La Palat? întreabă Santoy.

— Nu, în Muzeul Herestry.

— Palatul poate fi apărat foarte bine, spune americanul, uluit. Am auzit că are și sisteme anti-rachetă.

Polițistul face vizibile eforturi de-a rămâne calm. Explică:

— V-am mai spus, nu este o insurecție armată. Și nici vreo tentativă de lovitură de stat. Este o situație specială. Oricum, locul cel mai sigur este Muzeul Vivant Herestry. Puteți să declarați că este paradoxal ce spun, n-am nimic împotriva. Este bine să plecăm cât mai repede. Dacă doriți, le putem lua și pe fete cu noi. Aș îndrăzni chiar să insist în privința lor. Sunt prea scumpe, pentru a fi riscate. Chiria lor înseamnă bani grei.

Afară așteaptă un transportor mai mare decât cele văzute de Santoy până atunci în Rominia. Toată lumea are loc în el.

soțul ei. Albinoasele formează un grup distinct și nu par defel speriate sau stânjenite.

În centrul orașului pot fi văzute anumite schimbări. În primul rând, o oarecare animație pe străzi. Din când în când se aud rafale de armă automată și schelălăituri disperate de câini.

— Se trage numai în câini, spune Nelu. În situații de acestea, când oamenii ies pe străzi, câinii trebuie speriați. Altfel devin periculoși.

— Da, știu, spune gânditor Santoy. *Pe aici, pe la Universitate, era să mă curețe bruta aia de Babe. Tanaka să trăiască. Este un mare maestru.*

Prin ambrazurile înguste, se vede o populație mișcată încet de forțe necunoscute. Oamenii nu par agitați. Se uită nepăsători la transportorul ce poartă însemnele Casei Imperiale. Nu par impresionați și nici iritați. Cei mai mulți dintre cei vizibili sunt pigmentați. Se văd și nepigmentați, români, după toate probabilitățile. Unii dintre aceștia au arme.

Santoy îl întreabă pe Nelu:

— Cum de este posibil să aibă arme? După câte știu, portul armelor de foc este interzis.

Polițistul ridică din umeri:

— La noi, totul este posibil. Așa a fost întotdeauna. De ce n-ar fi și azi?

— Pari resemnat, domnule, intervine cu prudență Renata. Dacă nu te superi, ar trebui să fii mult mai îngrijorat. În fond, este în joc statul care te plătește.

— Dumneavoastră nu știți cum este pe la noi, doamnă, răspunde politico Nelu. Gândiți în scheme cunoscute din cărți. La noi este o situație calitativ deosebită.

— Cum adică? întreabă Renata, puțin intimidată de competența sociologică a polițistului.

— Uite-așa. Nu există forțe sociale capabile de o revoltă semnificativă. N-are cine să facă revoluție. Înțelegeți? Rămâne

intervenția din afară, la fel de improbabilă. Toată lumea are interes ca în România să domnească liniștea și calmul.

— în afară de români, intervine Santoy, ironic. Nu găsești?

— Da, evident. Vă pot însă spune că nu este cazul. Dacă ar fi dorit să intervină, ar fi făcut-o mai demult, înainte de consolidarea noastră.

Urmează un tur inexplicabil prin oraș, prilej pentru doamna Santoy de a deveni din ce în ce mai bine dispusă.

— Trebuia să mergem imediat în Herestry, dar la noi lucrurile sunt relative. Văzând-o pe doamna Santoy atât de interesată, am decis o amânare. Cine știe dacă va mai avea vreodată ocazia să vină pe la noi.

— Mulțumesc, spune volubil Renata, ești foarte amabil.

În Parcul Vivant Herestry este de-a dreptul înghesuială. Caravana imperială a sosit cu puțină vreme înainte. Marile personalități ale țării, în frunte cu Baxt și Cerasela s-au instalat în clădirile nou construite. Au apărut și mulți slujitori. Ei s-au cazat, după toate aparențele, în corturi. Vechii locatari ai acestora din urmă au fost evacuați? Sau se înghesuie laolaltă cu noii veniri?

Nelu are ordin să-i conducă pe Paul Santoy și pe soția acestuia la împărat. Se conformează.

Instalat într-o încăpere destul de mică, minusculă în comparație cu spațiile din Palatul Imperial, împăratul pare alt om. Morga lui a dispărut. Împărăteasa, la rândul ei, arată ca o persoană obișnuită. Cei doi americani au parte de o conversație amicală, purtată cu niște buni cunoscători ai limbii lor.

— Sper că totul va reîntra în normal cât de curând, spune Santoy, obținând o încuviințare din partea împăratului. *Ceva foarte grav s-a întâmplat. Față de cel de la festivitate... Nu încapă nicio comparație. Foarte ciudată mi se pare o anumită umilință, apărută în comportamentul lui. Văd o diminuare drastică a trufiei și la împărăteasă. La Palat era o femeie plină de sine. Pe bună dreptate, la urma urmelor. Acum este doar o ființă îngrijorată. Aștia se poartă*

28. Marea Neagră, portavionul Endeavour Duminică, 30. 06. 2058

În noaptea trecută acțiunea fusese anulată în ultimul moment, din cauza unor modificări meteo. Eden începuse să înjure, spre mirarea celor din anturajul său. Este prima oară când îl aud vorbind așa, spusese Herb, uluit. El ține să treacă drept un domn din cap și până în picioare. Niciodată nu și-a permis să vorbească urât. Păi, da, spusese Vlad, acum ne arată că este și el un om, totuși. Este foarte greu să fii supraom. Ce-ar fi făcut dacă ar fi fost, să zicem, german? N-ar fi avut la dispoziție nicio înjurătură mai acătării.

În seara zilei de duminică, Eden părea remontat. Alura lui era iarăși cea a unui aristocrat adus de soartă în fruntea unei conjurații istorice. Statura lui mică era iarăși compensată de o anumită maiestate a atitudinii.

Pe portavion dispăruse tensiunea provocată de învățător. Acesta, tratat cum se cuvine, își recăpătase aerul serafic, de ființă desprinsă de cele pământeste. Nimic îngrijorător nici din partea căpitanului Ted Orlando. Vestea că plecarea spre țărâmurii mai exotice urma să fie amânată cu douăzeci și patru de ore îl lăsase rece.

După predica de seară, când credincioșii se retrăseseră în culcușurile lor, Eden îi strânse pe participanții la acțiune. Vremea era favorabilă.

— Nu există absolut nicio problemă, îi anunță el. Voi participa și eu. Să nu cumva să credeți că mă joc cu viețile voastre, stând deoparte. Voi merge într-o parte a țării care mă interesează în mod special. Cred că n-are nimeni ceva împotriva. Ordinele de lansare le veți primi de pe navă. Situațiile neobișnuite vor fi raportate tot la centrul de pe navă. Practic, este

194

BUCUREȘTI, 2058
Grant

Roberto R.

> '

vorba despre o operație de rutină. Doar eu am dreptul să modific ordinele primite de pe navă. *Ceva mă sâcâie, mă bruiază. În minte îmi răsar niște imagini absurde. Sper că n-am făcut și eu un ALZ. Tocmai acum, la spartul*

târgului. Există nedumeriri? Întrebări?

Cei douăzeci și trei de piloți se foiră, ca la un semnal. Pe fețele lor se vedea o anumită nesiguranță.

— Dar dacă ne doboară? Întrebă un bărbat bărbos. Dacă au aflat totul și ne așteaptă cu niște rachete?

Eden avu un gest de enervare, repede reprimat. Spuse, articulând rar cuvintele:

— După cum știți, totul a fost pus la punct. N-am pornit ieri acțiunea. Există niște sisteme antirachetă doar în jurul orașelor principale, două la număr. Nu există un sistem radar pentru întreg teritoriul. Noi am făcut niște teste, niște simulări. Nici unul dintre zborurile noastre n-a avut probleme. Băieții sunt prea siguri de ei. Cine să-i atace? Sunt protejați. De altfel, după câte am auzit, au niște dificultăți interne. Nu se gândesc ei la un atac din afară.

Bărbosul nu păru mulțumit de explicații și făcu un gest de îndoială.

— Da, spuse Eden, s-au petrecut niște lucruri ciudate, după câte am reușit să aflu. De exemplu, perechea imperială și-a schimbat reședința. - Râse cu cruzime. - Cu atât mai bine. Poate că la Palatul Imperial aveau adăposturi antibacteriolo- gice-

— Unde s-au mutat? Întrebă neutru un alt pilot.

— În Herestrău. Acum îi zice altfel, știți voi. Și-au făcut acolo niște clădiri. Oamenii mei mi-au transmis că harababura este în creștere. Nici să vrem și n-am fi putut găsi un moment mai potrivit. Altceva?

— Poate că ar trebui să așteptăm evenimentele, interveni un altul, ezitant. Poate că se dezagregă de la sine și atunci lucrurile se vor schimba.

Eden începu să se plimbe înapoi și încolo, în timp ce piloții se apropiară unul de celălalt fără niciun motiv.

— Băieți, interveni un ins înalt, vorbind românește, cum o făcuseră și ceilalți până atunci, cred că discuțiile astea n-au niciun rost. Cu toții ne-am angajat într-o acțiune, știind foarte clar despre ce este vorba. - Cei din jurul lui se mișcă încet, îndepărtându-se ușor de el. - N-o să ne înecăm ca țiganul la mal.

Gluma păru că destinde atmosfera. Eden avu unul dintre rarele lui zâmbete și spuse:

— Vom decola într-o jumătate de oră. Peste douăzeci de minute, fiecare să se afle în transportorul lui.

Eden plecă, urmat de Herb. Părea muncit de gânduri negre. Celălalt era însă la fel de impasibil ca întotdeauna.

— Ce se întâmplă? îl întreabă Herb. Nu te-am văzut niciodată atât de fiert.

— Măi, Horia, începu Eden. Tu știi că nu sunt omul care să dea înapoi atunci când este o situație grea. - Celălalt nu spuse nimic. - Dar de data asta...

Herb îl privi cu o urmă de mirare în ochii lui bovini. Rămase tăcut în continuare.

Eden, cu spatele ușor încovoiat și privind în jos, începu să vorbească mai mult pentru sine însuși:

— Totul e pus la punct și trebuie să mergem până la capăt. Dumnezeu m-a ales pentru a duce la bun sfârșit această lucrare. Țiganii nici măcar nu mai sunt creștini. Credința lor este mai degrabă păgână, satanică.

Își ridică privirile și se uită la Herb de parcă doar atunci l-ar fi zărit în preajma sa. *Tot prost a rămas bietul Horia. Știu că o să-mi îndeplinească ordinele ca un câine credincios. Dar ceilalți? Nu cumva pun la cale o trădare? Eu nu fac decât să îndeplinesc voia Domnului și să-i repun poporul în drepturile lui firești. Nimic altceva.*

Herb se așezase și-și aprinsese o țigară. îl privea atent pe Eden, ca și cum acesta ar fi vorbit într-o limbă pe care o înțelegea doar cu mari eforturi. În cele din urmă îl întreabă:

— Nu este totul în ordine?

Eden își îndreptă umerii, vocea lui căpătă cunoscutul accent de comandă:

— Ba da, dar există o mică neclaritate. - Se uită la ceas. - Mai avem zece minute la dispoziție. Ai observat ceva special?

— Nu, dar nu te-am văzut niciodată atât de neliniștit. M-am întrebat ce-o fi cu tine.

Celălalt îl privi fix:

— Nu este nimic cu mine. Vreau doar ca totul să decurgă conform planului. Să nu se ivească vreo întâmplare. Știi tu... *Știi pe dracu'!* Ceva neprevăzut poate să răstoarne cel mai bun plan. *Adevărul este că mă bâzâie niște imagini, de parcă m-ar fi prelucrat cineva și mi-ar fi implantat ceva în creier. Nu cred c-am mai avut asemenea obsesii vreodată. Poate că m-am îmbolnăvit și eu. Tocmai acum, în ultimul moment. Trebuie să dau comanda de decolare, iar eu... Am luat ceva pentru mărirea agresivității, dar nu funcționează.* Nu văd ce-ar putea să se întâmple.

Herb părea din ce în ce mai nedumerit:

— Nu este treaba mea, dar nu cred că este bine să te vadă oamenii în halul ăsta. Ia ceva! Tu te pricepi la chestii de-astea. Un medicament potrivit! - Eden îl privi cu ochii holbați. Deschise gura să spună ceva, dar renunță în ultima clipă. - Știu că mă crezi idiot. Nu asta este problema acum. Uită-te în oglindă! Ești palid ca moartea.

— Văd că faci metafore, încercă Eden să glumească. Până acum ai jucat rolul prostului și mă întreb de ce. De ce? Hm? Pentru Anne? îi plăcea ei așa?

Herb ridică din umeri. Apoi se uită la ceas și spuse:

— Hai să ieșim! E timpul!

În fața transportoarelor erau aliniați toți participanții la acțiune. Herb li se alătură.

Eden se opri în fața șirului dublu și își privi concentrat oamenii. *N-am decât să le spun să plece. Asta am să și fac. O simplă comandă, nimic mai mult. Visul meu se va împlini.*

— Prietenii! Începu el. Momentul a sosit! *Imaginile acelor copii de țigan mă înnebunesc. Privirile lor mirate! Ce dracu'! Unul dintre ei s-a apropiat de mine, cu mâna întinsă. Ochii lui erau extraordinar de curați. De câine? De animal inferior? Eu sunt un animal superior și am dreptul moral să-mi salvez poporul. Copilul cu mâna întinsă! Popor de slugi! Și eu sunt o slugă neputincioasă! Ortodoxia! Ne-a muiat pe toți, pentru totdeauna. Cioran... Spunea... Să fim un popor de stăpâni! Copiii... Ochii lor... Iarăși și iarăși... Nu mai suport! Cred că trebuie să amânăm acțiunea.* - Vocea lui era răgușită de emoție și de nesiguranță. - Cred că nu am gândit bine. Totul este greșit, de fapt. Nu putem să omorăm copii, indiferent de ce etnie ar fi.

Un pilot aprinse o lanternă. Fața lui Eden părea îmbătrânită cu douăzeci de ani. Trăsăturile i se prăbușiseră. Ochii lui albaștri priveau în gol.

Liniște. Lanterna luminează alte fețe. Nemilos, din apropiere. Stupefacție? Relaxare? Mulțumire incipientă? Ușurare? Neputință? Sentiment al propriei înfrângeri?

Pilotul cel înalt, cel care făcuse gluma cu înecarea țiganului la mal, înaintă și spuse:

— Adriane, văd că te-au lăsat nervii. Adună-te! Până acum te-ai comportat ca un adevărat șef. Mergi până la capăt! Ce dracu'! Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Doar nu suntem niște căcăcioși!

Eden tăcu, împietrit. Privirile sale rămăseseră goale, iar buzele întredeschise lăsau la vedere dinții strălucitori.

— Măi, Ioane, interveni un pilot din primul șir, adresându-i-se celui înalt, ești tu în stare să dai ordinul în locul lui Adrian? Hm? Te lasă inima? Poți tu să ucizi vreo două-trei milioane de copii? Cu sânge rece?

Ion se întoarse spre el cu mișcări lente. Spuse, încercând să vorbească răspicat:

— Păi, de ce să nu pot? Aici e război, pe viață și pe moarte. De ce pizda mă-sii să nu pot? Futu-le muma-n cur de cioroi!

Suntem atât de miloși încât ne cedăm țara a doua oară? Futu-i maica mă-sii de treabă!

Nimeni nu mai vorbește. Se auzeau doar valurile fâșâind de-a lungul bordurilor. Din rândurile piloților începură să se audă înjurături, rostite aproape în șoaptă.

— De ce nu înjurați cu voce tare? îi întrebă Ion.

Glasul lui suna ciudat de neutru. Vorbise ca și cum s-ar fi interesat de ceva indiferent.

— Măi, se auzi o voce din rândul al doilea, hai s-o dăm în pizda mă-sii de treabă și să ne ducem la culcare! Ce ne tot frecăm pe-aici? Eu oricum aveam de gând să las containerele deasupra mării, dacă vă interesează. Nu pot să-mi încarc sufletul cu așa ceva. Linșați-mă, dacă vreți!

La primele vorbe ale pilotului, Eden tresări. Vreme de o clipă, privirile îi exprimară vechea lui energie. Imediat însă recăzu în starea de prostrație de dinainte. Privi în sus. Spre divinitate, spre bunul Dumnezeu? se întrebară ceilalți. Apoi se întoarse cu mișcări de om foarte bătrân și se îndepărtă. Herb se desprinsese din rândul piloților și îl urmă. Auzindu-i pașii, Eden se întoarse și-i făcu semn să rămână pe loc. Herb îl ascultă.

Piloții se împrăștiară. Pe fețele lor se citea că fiecare ar prefera să rămână singur. Ion se apropie de marginea pistei și privi îngândurat valurile mici, venite din întuneric. *Se pare că aici s-a încheiat acțiunea lui Adrian. Ciudat sfârșit! Aș putea prelua eu comanda, dar știu că n-o voi face. Lucrurile vor rămâne așa cum sunt. Adrian nu va intra în istorie. Și nici noi, cei de-aici. Ne-au învins pentru totdeauna. De acum înainte, trebuie să așteptăm o minune dumnezeiască.*

Se auzi zgomotul sec al unei împușcături. Fără un cuvânt, piloții părăsiră puntea de zbor, îndreptându-se către cabina lui Adrian Eden. Acesta își trăsese un glonț în inimă. Ochii lui albaștri erau înghețați. Ion îi închise cu un gest neașteptat de delicat, feminin.

— Dumnezeu să-l ierte! spuse Herb. *Până în ultimul moment a vrut să rămână un domn. Nu s-a slătit, împuşcându-se în gură.*

— Să-l ierte Dumnezeu! murmurară ceilalți.

29. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Duminică, 30. 06. 2058

In clădirea unde se află reședința perechii imperiale poate să intre cine dorește. Există un serviciu de pază, dar mai mult de formă, fiind caricatura celui de dinainte. Polițiștii în uniformă se poartă destul de ciudat, iar ținuta lor nu este tocmai corespunzătoare, sugerând delăsarea. Superiorii acestora nu găsesc de cuviință să le facă vreo observație, fiindcă ei înșiși arată tot mai puțin a funcționari publici și mai mult a actori de mână a treia.

Pot fi văzuți și reprezentanți ai armatei, majoritatea ofițeri. În ciuda evenimentelor, par foarte relaxați. Se plimbă de colo până colo, părând plictisiți.

Pe pânza cortului locuit de Tom Santana, în exterior, cineva a desenat cu vopsea albă una dintre arcele majore ale cărților de tarot. Autorul a fost un om talentat, animalele de pe roată sunt expresive. Imaginea cărții de joc are vreo doi metri, iar numele ei este scris cu litere mari și citește în partea de jos: Roata Norocului.

Nimeni nu intră în cort, nimeni nu iese din el. Toată lumea știe că italianul este în compania împăratului și a împărătesei.

Reședința imperială are la parter un living room destul de mare, împăratul și împărăteasa preferă să stea acolo, laolaltă cu persoane provenind din straturi sociale diferite. Centrul atenției nu este suveranul, cum ar fi normal, ci Tom Santana, îmbrăcat în eterna lui sutană de culoarea pământului. Italianul nu dă niciun semn de trufie, ba chiar dimpotrivă, pare mai umil ca niciodată. Privește mai mult în jos, iar când trebuie să răspundă la vreo întrebare, are grijă să nu-și privească în ochi interlocutorul.

Un alt punct de atracție este Paul Santoy, înconjurat de Tanaka, Dave, John și Nelu. Renata, soția lui, și-a reluat cu naturalețe fostul

ei rol social. Stă în preajma soțului său și afișează veselia elegantă a unei doamne din înalta societate americană.

Fiica lui Santoy, Jane, este împreună cu Brad Johnson. Se țin de mână, fără să le fie jenă de cineva, întruchipând cuplul de îndrăgostiți romantici. Împăratul îi privește prietenos. Din când în când clatină din cap a înțelegere și le zâmbeste. Nebuniile frumoase ale tinereții, pare a spune întreaga lui atitudine.

Știrile din țară nu sunt deloc bune. Sunt tot mai mult semne că sistemul social se fisurează și amenință să se comporte în mod imprevizibil.

Paul Santoy și soția sa se îndreaptă către împărat, zâmbind foarte curtenitor.

— Am avut cinstea de a vă fi fost prezentat mai înainte, spune americanul, dar nu știu dacă...

— Lasă protocolul, domnule, spune împăratul. Acum, după cum vezi, s-a produs o democratizare. Eticheta este de domeniul trecutului. Mă întreb dacă va mai fi practică vreodată pe aici, pe la noi. - Le face semn să se așeze. - Așa. Cum vede cineva din afară treburile acestea? - O privește cu simpatie pe Renata. - Am auzit că doamna este specialistă. La Cravy a ținut un jurnal foarte interesant. Aș fi curios... Mi-ar plăcea să-l citesc. Dacă doamna agreează ideea, firește.

— Da, bineînțeles, se grăbește Renata să spună. Dar de unde...?

— Totul se știe sau se află, zâmbeste împăratul. Lumea este foarte mică.

Renata se încruntă. Îl privește în ochi pe suveran, uitând că a intrat în rolul de doamnă din înalta societate:

— Este adevărat că dumneavoastră l-ați ucis pe Bango? Sau, mă rog, împărăteasa?

Pe fața smolită a împăratului se vede pentru o clipă ceva din pierduta duritate. Privirile i se măresc. Totul se stinge însă foarte repede, iar suveranul spune întristat:

— Astea sunt chestiuni mai delicate și mă întreb dacă este cazul să le discutăm acum. Nu uitați, Bango a fost vărul meu primar, iar destinele noastre au fost, cum să spun, corelate. Nu eu l-am omorât.

Și nici Cerasela. A fost o neînțelegere tragică. Poate că era bine ca lucrurile să rămână așa cum erau înainte. Ceva s-a defectat și totul a început să meargă anapoda. Da, da, trebuia să rămână în viață. - În ochii lui negri se vede o sclipire de ură, numai pentru o clipă. - Trebuia pe pizda mă-sii. Bine că s-a dus. Un sistem poate fi defectat printr-un impuls inițial aparent neimportant.

— Aș vrea să vă mai întreb ceva, dacă-mi permiteți, spune Renata. - Docil, împăratul își înclină de câteva ori capul lui mare. - Cum privește biserica toate acestea? Cum reacționează marele predicator Opruno?

— Noi nu avem o biserică, stimată doamnă Santoy, zice foarte blând împăratul, ci o organizație. Opruno este un om bătrân. Cred că și-a pierdut simțul realității, într-o oarecare măsură. Nici n-a venit aici. Mi-a spus că trebuie să stea printre credincioșii lui. - Zâmbește cu o umbră de ironie. - N-am nimic împotriva, să stea cât poștește, întrebarea este ce succes va mai avea, în noile condiții.

Aghiotantul imperial se apropie și îi înmânează împăratului câteva file de hârtie. Baxt scoate tacticos la iveală niște ochelari de modă veche și începe să citească. Pe fața lui se vede tot mai clar că se amuză.

Santoy pare foarte mirat, deși nu spune nimic. Da, este sigur, se distrează. Se consideră în afara problemelor. Dincolo de ele? Deasupra lor? Acum ar fi momentul pentru o lovitură de stat militară. N-am mai pomenit așa ceva. Ești împărat, comportă-te ca atare! Sau sinucide-te, în pizda mă-tii! Fă-ți seppuku!

— Se clatină șandramaua! exclamă împăratul. Nu credeam că așa ceva este posibil. - Este de-a dreptul bine dispus. - Totul părea în ordine. Mecanismul funcționa perfect. în câteva zile, uite unde s-a ajuns!

— Majestatea Voastră, spune Paul Santoy, impresionat. Eu sunt român și vă dați seama... Cu toate acestea, mi se pare uimitoare această reacție din partea dumneavoastră. Sper să nu mi-o luați în nume de rău.

— Domnule Santoy, spune Baxt al II-lea, dumneata nu știi ce înseamnă fatalism. Așa am impresia. Vii dintr-o țară unde acest cuvânt

nu are niciun sens. Sau, mai degrabă, ai uitat. Fiind român, ar trebui să știi, să simți.

Se aud niște sunete cristaline. Santana bate cu un obiect metalic într-o vază foarte frumoasă, goală. Treptat, toate glasurile amutesc, se face liniște. De afară se aud voci. Cineva iese și le face să înceteze.

Santana se ridică în picioare. Privește în jos, cum obișnuiește. Apoi se întoarce spre împărat și îl ațintește cu ochii săi de două culori.

Santoy îl urmărește cu atenție pe Baxt al II-lea. Fir-aș al dracului! A zvâcnit, ca și cum ar fi vrut să se ridice! N-am mai pomenit așa ceva! Ce pizda mă-sii? S-a prăbușit în el însuși? L-a castrat cineva azi-noapte?

— Majestatele Voastre, doamnelor și domnilor, începe Santana, cu vocea lui subțire și metalică, sunt însărcinat să vă transmit o comunicare de extremă importanță. Vă rog să nu mă întrebați cine m-a mandatat, fiindcă răspunsul meu n-ar avea nicio semnificație rațională. Nu vă cer decât puțină atenție. - Liniștea desăvârșită persistă. Câteva persoane așezate s-au ridicat în picioare. Din respect!? - în scurt timp, se va petrece un eveniment important în această țară. Nu știu ce natură va avea. Poate va fi un cutremur devastator, poate o invazie armată. Poate va fi un meteor uriaș. Sau o lovitură de stat. - îl privește țintă pe împărat. Acesta se mulțumește să zâmbescă binevoitor. - Evenimentul se va produce în scurt timp.

VII

MAGICIANUL

„Rominia este, într-unfel, țara ideală. Ea dovedește cu fapte că o etnie este în stare să ducă o viață demnă. Iată de ce țara noastră este privită cu respect de toate națiunile lumii de azi.”

(The Bukry Journal, 2058)

„Doar în filme am văzut Țigan fericit și câine băut.” (Folclor urban țigănesc, începutul secolului al XXI-lea)

30. București, România, strada Mântuleasa, nr. 124 Duminică, 30. 06. 2058

Pe străzile Bucureștiului puteau fi văzuți tineri cu niște ecusoane ieșite din comun. Ei erau fanii unui anume Tom Santana, ghicitor în cărți, italian de origine, stabilit în România de mai mulți ani. Ecusoanele reprezentau o anumită carte din jocul de tarot: Magicianul. Era modul lor de a-1 omagia pe Tom Santana.

Paul Santoy, un american foarte bogat, român de origine, locuia la Hotel Intercontinental împreună cu fiica sa, Jane. Veniseră amândoi în ceea ce Santoy numea „vizită nostalgică”. Jane acceptase cu bucurie să-l însoțească pe tatăl ei. Era pasionată de practicile oculte și știa că în România reprezentanții acestora erau încă destul de numeroși. Pe agenda celor doi figura și o vizită la celebrul Tom Santana.

204

BUCUREȘTI, 2058
Grant

Roberto R.

Porniră pe jos, n-aveau de ce să se teamă. Santoy își amintea unde era strada, deși plecase din România cu patruzeci de ani în urmă.

— îmi place foarte mult orașul ăsta, spuse Jane, cu inocența ei de copil-femeie. Este ca și cum aș fi fost aici

într-o altă existență. Așa simt.

— Se poate, spuse concesiv Santoy. Să-1 fi văzut atunci când am plecat eu! Era încă destulă mizerie. Nu cred că am fi putut face plimbarea asta. - Râse pe neașteptate. - Să nu crezi că aici este raiul pe pământ. Mai sunt jefuiți unii. Numai că eu n-am niciun ban asupra mea, iar statisticile spun că duminicile au loc cele mai puține infracțiuni. Ciudat, nu?

În cale le apărură o femeie cu un copil în brațe. Era îmbrăcată în straie tradiționale țigănești, pe care Jane le știa din filme. Stătea lângă un copac și părea că așteaptă ceva. Nu spuse nimic, dar îi privi rugător.

— Spune-mi, te rog, zise Jane, femeia aceasta... - Căută cuvântul. - Cerșește?

— Nu știu, zise Santoy, așa s-ar părea. Pe vremuri erau mult mai agresivi. Poate că stilul s-a schimbat. Sau poate că nu cerșește? Cine știe?

Santana locuia într-o casă veche de vreo sută și cincizeci de ani.

— Asta a fost construită pe la 1900, spuse Santoy. Pot să pun pariu.

— Și cum de a rezistat la atâtea cutremure?

— Este consolidată. Au apărut niște tehnici speciale. Poate să fie și un *remake* foarte abil, dacă mă gândesc mai bine. Românii au păstrat o serie de străzi așa cum erau pe vremuri. Dacă n-ar fi făcut așa, Bucureștiul ar fi fost un oraș fără o personalitate distinctă.

— Mi-ar plăcea și mie o astfel de casă, se pisici Jane.

— Pot să-ți cumpăr, spuse serios Santoy. Mă întreb însă când ai să locuiești în ea.

205

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

Casa lui Santana avea o curte neașteptat de mare, greu de bănuț pentru privitorul de pe stradă. În jurul unor copaci seculari se aflau câteva grupuri de oameni, cei mai mulți tineri. Toți păreau liniștiți, chiar reculeși, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică.

În fața intrării cu marchiză a casei, pe un scaun, se afla un tânăr înalt, neobișnuit de frumos. Când Santoy și Jane se apro- piară de el, se ridică respectuos în picioare și întrebă într-o engleză de școală, dar corectă:

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? Sunt asistentul lui

Tom Santana și mă numesc Boris Ionescu.

Cei doi se recomandă. Santoy își declară apartenența etnică.

— Arăți ca un actor de film, în spuse Jane lui Boris. Ești român?

— Bineînțeles, zâmbi tânărul. Sunt însă și puțin american.

— Cum?

— Am jucat în câteva filme acolo. Pe generic am apărut sub numele Brad Johnson. Ce să-i faci... Snobismul... S-a considerat că ar suna mai bine așa. Unii de pe-aid au început să folosească acest nume. Își închipuie că astfel mă fletează.

— Și nu-i așa? zâmbi drăgălaș Jane.

— Nu cred. Mi-e indiferent, de fapt.

De grupul lor se apropie un țigan bătrân, cu dinți de aur roșu.

— Ce este, nea Baxt? îl întrebă Boris. Ai nevoie de ceva?

— Aș vrea niște bani. Mi-a spus Tom să cumpăr niște lucruri. Uite, am aici o listă.

Asistentul lui Santana scoase la iveală câteva hârtii de culoare verde.

— Îți ajung ăștia? îl întrebă pe bătrân.

Acesta făcu un semn afirmativ din capul său mare, cu părul rar și încărunțit. Apoi luă banii.

— Este omul nostru de încredere, spuse Boris. Se ocupă de tot ce ne trebuie. Este foarte cinstit. Acum o să vă rog să mă așteptați puțin. Vreau să-l rog pe Tom să vă primească mai repede.

206

BUCUREȘTI, 2058

Roberto

R.

Grant

După plecarea asistentului, Santoy o privi cercetător pe fiica sa:

— Pari foarte impresionată, chiar emoționată, îi spuse. Nu te-am mai văzut așa niciodată.

— Adevărul este că n-am mai văzut în viața mea un bărbat atât de frumos, spuse Jane, tulburată. Și doar știi, am întâlnit mulți actori chipeși pe la recepțiile tale. Ai fi dispus să-l luăm cu noi la Houston? Hm?

Santoy o privi uimit:

— Așa, deodată? Bineînțeles că da. N-am nimic împotriva. Numai să vrea. Nu uita că aici este asistentul unei celebrități. De fapt, cred că ar reuși oriunde, câtă vreme vor mai exista femei pe planeta aceasta. Numai să nu fie homosexual. Știi cum se întâmplă...

— Nu e, simt sigură de asta, spuse Jane, cu certitudine fanatică.

Boris Ionescu apăru zâmbitor.

— Tom vă primește chiar acum, spuse el, amabil. Este în toane bune. I-am spus că este vorba despre o prietenă a mea și despre tatăl ei, veniți tocmai din State.

Tom Santana era un bărbat mic de statură, la treizeci și ceva de ani. Părul lui blond era împletit într-o coadă lungă, ce-i atârna pe spate. Lucrul cel mai izbitor la el erau ochii, unul albastru și celălalt verde. Privirea lui strălucitoare era greu de suportat.

Boris făcu prezentările.

— Fiți bineveniți! spuse italianul cu o voce subțire, metalică. Brad mi-a destăinuit că sunteți prietenii lui. Asta înseamnă că sunteți și ai mei. Ați dori să vă cunoașteți viitorul?

— Nu neapărat, spuse amabil Santoy. Am ținut să-1 cunoaștem pe cel mai celebru om din București. S-a auzit de dumnea-voastră și în America.

— Sunteți prea amabil, zâmbi rece Santana. Mai există mulți ghicitori foarte buni. În ce o privește pe Jane, schimbă el brusc vorba, cred că preferă să stea de vorbă cu Brad. Doriți să beți ceva, domnule Santoy?

207

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Nu refuz.

Santana veni cu sticla și paharele, apoi îl privi gânditor pe american, de parcă ar fi dorit să-i spună ceva și se întreba dacă este cazul. Jane și Boris dispăruseră într-o cameră alăturată. Râsul cristalin al fetei se auzi de câteva ori.

— Domnule Santoy, începu italianul ezitant, mie mi se întâmplă rareori să mă mir de ceva. Poate că asta este un semn rău, de îmbătrânire prematură. De data asta însă... Lucrurile par a depăși orice imaginație.

— Ei, chiar așa, spuse americanul zâmbind. Ce-ar putea să fie?

Santana aduse o mapă de carton ce conținea un teanc destul de gros de hârtii îngălbenite. Se așeză la masă și se uită cu precauție la câteva file.

— Trebuie multă grijă, sunt destul de fragile, spuse el. Sunteți bun să aruncați o privire? Cu blândețe, vă rog!

Americanul își pusese ochelarii săi retro și se uită. Era un roman scris în anul 1997. Se numea *Zeul apatiei*. Era pe punctul de a spune o frază convențională, când dădu peste propriul lui nume. Citi mai departe, bucurându-se în sinea lui că n-a uitat limba română. Constată că pe fiica personajului cu pricina o chema Jane și venea în România la puțină vreme după tatăl ei. Cei doi erau din Houston, Texas. Văzu apoi o relatare despre un anume Tom Santana, care locuia într-un cort din Muzeul Vivant Herestry.

— Extraordinar, mormăi Santoy. În viața mea n-am văzut un fals mai bun. Cum au reușit să învechească hârtia?

— Asta n-ar fi o problemă, spuse gânditor italianul. Se putea găsi hârtie din epoca respectivă. Alta este cheștiunea.

— Care?

— Textul a fost expertizat. Prin cele mai științifice metode.

— Rezultatul?

— A fost scris atunci, în urmă cu șaiszeci de ani. Nu încap nicio îndoială. M-am adresat mai multor specialiști. Nu există niciun dubiu.

— Nu se poate, exclamă Santoy.

— Ce nu se poate? întrebă foarte bine dispusă Jane, apărând în preajma celor doi împreună cu Boris.

Taăl ei îi explică despre ce este vorba. În mod surprinzător, fata izbucni într-un râs cristalin:

— Brad apare și el?

Santana făcu un semn afirmativ.

— Și? întrebă fata, înroșindu-se ușor.

— Liniștește-te! interveni Boris Ionescu, alias Brad Johnson, dragăstos și vag ironic. Și acolo ne vom îndrăgosti unul de celălalt.

Fata se aruncă în brațele lui, fără să-i pese de nimeni.

— Bună scenă, mormăi Santoy. Presupun că vreți să vă căsătoriți. Cât mai repede, nu?

Cei doi tineri nu spuseră nimic, dar privirile lor erau grăitoare. Santoy se întoarse spre Santana:

— Ce părere ai? îl întrebă.

— Aici în manuscris există ceva despre o entitate de proveniență extraterestră. Ea s-ar afla deasupra României, într-un satelit geostationar abandonat. Satelitul există în realitate. Există oare și entitatea?

Santoy își ridică sprâncenele și umerii, a nedumerire.

— Ar fi posibil, continuă Santana. În roman există o ipoteză foarte interesantă. Dacă o interpretăm într-un anumit fel, ajungem la o singură concluzie.

— Care?

— Că întâmplările relatate s-au petrecut aievea, într-o lume paralelă.

— Bine, dar autorul nu știa ce se va petrece în viitor, interveni Brad.

— Corect, încuviință italianul. Atunci vom spune că manuscrisul a fost „aruncat” dintr-o lume paralelă în lumea noastră.

— Iar noi sunte niște ficțiuni? întrebă Jane.

Santana făcu semnul predării, ridicându-și brațele subțiri:

— De la un punct înainte, lucrurile se înnoadă, cum se spune pe aici. Logica nu ne mai folosește la nimic. Fiecare crede exact ceea ce dorește.

Partea a doua

Visul lui Stephen King

execuția deficientă; e opera unui zeu subaltern, de care zeii superiori se amuză; este producția confuză a unei divinități pensionate și senile, care a și murit."

(David Hume, **Dialogue concerning Natural Religion**, V, 1779)

*„Pacea înțeleasă în sens tradițional, ca o conviețuire reglementată prin lege nu pare a fi o nevoie generală. Printre numeroasele determinante ale comportamentului uman nu poate fi identificat un «instinct al păcii», de același tip cu instinctul alimentar sau instinctul sexual... Cred că omul nu vrea pacea, ci satisfacerea nevoilor sale." (H. U. Wintsch, **Erziehung zur Friederfertigkeit**, 1973)*

212

I

ZEUL

„Membrii categoriei XM pot investiga orice populație rațională. Intervențiile lor trebuie să nu contrazică tendințele naturale de evoluție ale respectivului grup. "
(Codul XM)

Sunt XM000024. Folosesc un limbaj natural, deși n-am

interlocutori pământeni.

Cei din Rominia mă numesc Entitatea și cred că locuiesc într-un satelit geostaționar, deasupra țării lor. Unii mă divinizează.

Nu înțeleg afectivitatea. Pot doar să inventariez preferințele și aversiunile nemotivate logic.

Sunt în stare să pătrund în orice conștiință, ca martor sau stăpân. Am fost împărat, cerșetor, prostituată, militar. Am luat decizii în numele unor șefi, m-am supus când am fost subaltern. Am înțeles ce-i pune în mișcare pe oameni: frica de moarte, dorința de putere, pofta sexuală. Mișcărilor lor sociale sunt simple și stereotipe.

Nu înțeleg umorul. Nu mă amuz niciodată. Nu știu decât din cărți ce simt ei atunci când râd sau zâmbesc. Nu pricep nici tristetea sau umilința. Dacă dețin rudimentul unui sentiment, este vorba despre plictiseală. Se ivește atunci când curiozitatea nu-mi mai este satisfăcută.

Oamenii cred că extraterestrii sunt ființe asemănătoare lor. Unitatea materială a Universului presupune și o unitate psi-

hologică, spun ei. Nu și-au imaginat ființe capabile doar de curiozitate pură.

În Rominia, oamenii sunt în mod special dominați de afecte. Modul capricios de a fi al „sufletiştilor” mi s-a părut interesant. Sentimentalii, sufletiştii romi și români s-au confruntat. Ca urmare, românii au început să-și părăsească țara. Am avut un rol în această privință, întărindu-le apatia. Am presupus că astfel vor apărea situații interesante.

Românii mă numesc și Zeul Apatiei, intuind acțiunea mea. El ne-a făcut să ne cadorisim țara țiganilor, spun ei, să plecăm prin alte părți ale lumii și pe-acolo să scâncim neputincios. Un zeu răutăcios și batjocoritor. Ne-a risipit pe toată planeta și în locul nostru i-a lăsat pe țigani, să-și sporească averile și să se înmulțească.

Am trecut printr-o stare de absență, vreme de câteva decenii nu m-a mai interesat lumea lor. Când am început din nou să-i observ, lucrurile se schimbaseră. Romii deveniseră stăpânii țării, iar românii erau minoritari.

Un român, intelectual decăzut, e obsedat de vinovăția mea. La beție, mă strigă, uitându-se în sus. Vino aici, pui de curvă! Să stăm de vorbă. Față în față. Să te bag în pizda mă-tii! Dacă știi ce e aia... începe să plângă. Apoi râde. Nu-1 înțeleg. Ce contează unde trăiești? Ce înseamnă țară? Atașament sentimental față de un anumit spațiu geografic? Preferință pentru oameni având același genom cu tine? Este illogic. Unii își omoară copiii sau părinții. Sunt cuprinși în mod intempestiv de furie și ucid. Ura se naște din iubire, spun înțelepții lor. Atunci?

Va urma ceva plin de neprevăzut. Hotărârea mea a fost luată. Voi crea un catalizator.

DACĂ XM000024 NU ÎNTRERUPE PROCESUL SĂU DE UMANIZARE ȘI CONTINUĂ SĂ INTERVINĂ ÎN MOD IN-

ADECVAT ÎN EVOLUȚIA OAMENILOR DIN ROMINIA, VIRTUALIZAREA SA VĂ FI ÎNȚIATĂ PESTE 20 ZILE PĂ-MĂNTENE. XM0013.

1. Muzeul Vivant Herestry

Luni, 1 iulie 2058

Tom Santana se simte un intrus, deși mutarea Curtii în Herestry s-a făcut la sugestia lui.

Ieri a anunțat că în Rominia va avea loc un eveniment foarte important. NM *știu de ce natură. Un mare cutremur, o invazie armată. Un meteorit uriaș sau o lovitură de stat.* În clipa când a vorbit, ascultat cu atenție de mai marii țării, în frunte cu însuși împăratul (acesta părea, în mod ciudat, mai binevoitor decât oricând), Santana a fost convins că Entitatea îi va spune ce anume se va întâmpla. Dar chiar după ce și-a terminat comunicarea, a simțit o sfârșeală și însoțită de un fel de jale, nemai- trăită vreodată. Un copil părăsit de mama lui, neputincios, scâncind ca un cățel nemâncat. Nu mai am nimic de spus, s-a terminat cu ghicitul în cărți și cu clarviziunea. Mă simt de parcă aș fi ieșit din spital, dărâmat, cu mintea golită, buimăcit ca un bețiv dimineța.

Niciodată n-a fost mai nesigur de sine. Parcă alunecă pe un tobogan, într-un vis urât. Jos îl așteaptă un lichid tulbure, un lac acoperit de ceață gălbuie, încrețit de mișcările încete ale unor monștri.

Toți au fost siguri, ieri, că îi va dezvălui împăratului ce anume nenorocire va lovi țara și ce-ar fi de făcut. N-a fost el sfătuitorul suveranului? Nu l-a chemat Baxt la Palat de câte ori a avut de luat o hotărâre mai importantă? Ba da.

Ochii lui de două culori, verde și albastru, sunt tulburi. Poartă aceeași rasă pământie de călugăr modest, merge la fel de precaut. Vorbește singur. Vocea lui este subțire și metalică. Să mă duc la împărat cât mai repede! Să-i spun că nu sunt vi-

novat. Entitatea nu-mi mai transmite nimic. Ce să fac? Să-l rog să mă ierte.

În Micul Palat din Herestry, împăratul și cei apropiați lui stau mai mult în salon. Este o încăpere destul de mare, totuși mărunță față de uriașele spații din Palatul Imperial. Suveranul și împărăteasa s-au obișnuit repede cu noile condiții, ca și cum ar fi așteptat de multă vreme clipa umilinței. Baxt este de felicitat pentru naturalețea arătată

acum, când este foarte departe de fastul anilor trecuți.

Împăratul obișnuiește să stea într-un fotoliu modest. Asta este foarte bun, mă. N-aduceți nimic de la Palat. Să vadă oamenii că suntem de-ai lor. În locul lui preferat se află și azi. Fumează un trabuc Espero. Nu și-a mai vopsit părul în ultima vreme. La rădăcină, firele aspre și rare sunt sclipitor de albe față de pielea smolită a capului. Pe figura lui de mîncău, indiferență, dacă nu cumva chiar delăsare.

Ajuns în fața lui, Santana face o plecăciune. Spune în românește:

— Să trăiți, Majestatea Voastră!

Baxt al II-lea îl măsoară distant. Răspunde în silă:

— Să trăiești și tu!

Are alt glas, mai subțire. Este aproape un moșneag. S-ar spune că nu mai dorește decât liniște.

Italianul privește peste umărul drept al împăratului, așa cum cere protocolul:

— Majestatea Voastră îmi permite să-i adresez cuvântul?

Baxt scutură încet scrumul trabucului și zâmbește acru:

— Lasă formalitățile, Santana! Nu vezi în ce situație ne aflăm? Spune ce ai de spus! - Rânjește amar -. Te pomenești că ai venit să-mi spui ce se va întâmpla. Amărătule!

Santana se face că nu pricepe:

— Vreau s-o întreb pe Majestatea Voastră dacă Palatul Imperial este bine protejat. În asemenea situații, mulțimea intră și devastează. Ar fi păcat.

Împăratul ridică din umeri:

— Nu mă interesează. Există oameni de ordine. Politie, armată. Ministrul de interne mi-a promis că totul va fi OK.

Se uită în ochii italianului. În privirea lui împăienjenită de băutor, o lucire de furie, numaidecât stinsă. Glasul său este cel al unui moșneag sătul de mizeriile vieții:

— Nu cred că va fi o revoltă. Nu știu de ce, dar simt că lucrurile se vor repeta.

— Cum, Majestate?

— Noi ne vom da înapoi, iar ei se vor așeza pe scaunul rămas liber.

— O rog pe Majestatea Voastră să mă ierte, dar de ce este necesară o retragere? Nu există nicio urgență.

Baxt are o strâmbătură de dezgust. Italianul așteaptă continuarea. Ochii lui de iguană sunt larg deschiși.

Împăratul zice în silă:

— O să spui că puterea nu se lasă atât de ușor, dintr-o toană. Da? Ai dreptate. Numai că acum nu funcționează regulile clasice. Este altceva.

Suflă înspre Santana fumul aromat. Îi face semn cu arătătorul său gros să se așeze în fața lui. Pe figura de abanos a aghiotantului imperial, încremenit în picioare, la trei pași de împărat, o strâmbătură. Nu l-a înghițit niciodată pe fostul cartomant.

Italianul se așează pe marginea fotoliului, așa cum se cade unei făpturi neînsemnate, atunci când se află în fața împăratului. Privește într-o parte, înspre o oglindă menită să dea iluzia de spațiu mai mare.

— Uită-te în ochii mei, Santana! Îi ordonă Baxt al II-lea, cu o urmă de autoritate în glasul lui subțiat. Eu simt că acum ești un om ca toți oamenii, nu mai ai nicio putere. Dar poate mă înșel. Mai ești în stare de ceva? Poate mă lămurești și pe mine ce se petrece în țara asta.

Ultimele cuvinte le spune aproape milogindu-se. În engleza lui impecabilă apar niște inflexiuni molatice. Așa vorbesc romii

217

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

fără studii în State sau în Anglia. Este ca și cum împăratul s-ar fi reîntors în adolescența lui, înainte de a pleca peste ocean pentru a se școli.

Nicu, aghiotantul, își imaginează diferite moduri de ucidere a lui Tom Santana. *Numai porcul ăsta de macaronar este de vină pentru toate. Dacă îl omoram de la bun început, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Fututul dracului! L-aș castra și l-aș pune să-și mănânce fasolele lui de neputincios!*

Nicu este bastardul lui Baxt. Dacă toții fiii legitimi ai împăratului ar muri, ar putea aspira la tron. Dar este prea grosolan și prostănac pentru așa ceva. Baxt o știe, însă îi apreciază fidelitatea. Odată, pe când Santana îi ghicea în cărți, împăratul s-a trezit vorbind. Ca să-i fii credincios cuiva, trebuie neapărat să cam slab de minte. Așa a zis.

împăratul își stinge trabucul. Mâna lui plină de pete mai închise la culoare tremură ușor. Italianul zice:

— Majestatea Voastră are dreptate. Situația e ieșită din comun. Totuși, cred că partida nu este pierdută. Câtă vreme nu există forțe politice opuse, nu văd cine ar prelua puterea. Armata vă este fidelă.

Baxt al II-lea face un gest de plictiseală:

— Vorbești ca un jurnalist, nu ca un inițiat. Nu așa ceva aștept de la tine. Ne-ai adus pe toți aici, ca pe o turmă de oi. Ai anunțat că vei ne vei da vestea cea mare. Care veste? Ce veste? Nu mai ești bun de nimic, căcăciosule! Să te ia dracu', Santana!

Ultimele cuvinte le spune calm, fără ură. în glasul lui, o pace necunoscută mai înainte. Renunțare, ba chiar recunoștință pentru cine l-a scos dintr-un rol obositor.

— Majestate, șoptește italianul, aveți dreptate. Nu mai am nicio putere. Sunt un biet muritor. Entitatea a vorbit prin gura mea. Nu mai am niciun contact cu ea. Ce pot să fac?

— Să inventezi, mă, spune calm Baxt al II-lea. Dacă îmi ești devotat, cum spui, asta ai de făcut. Cine naiba a mai auzit de politică bazată pe adevăruri? Hm? Ia spune! Să-mi ghicești în

cărți și tot poporul să afle că poziția mea este solidă. Sau să găsești altceva. Un zvon. Că vine cutremurul cel mare. Oamenilor nu le mai arde de politică, atunci când sunt amenințați. Uită de toate.

— Există un zvon.

— Ala cu moartea lui Bereketo? Știu. Românii spun că atunci când Bango moare, toată șandramaua noastră se duce de răpă, iar ei își recapătă țara. Asta este?

Santana încuviințează, înclinându-și repede capul lunguiet, cu păr blond și rar.

— De la noi s-au molipsit, spune Baxt disprețuitor. Am auzit că pe vremuri nu erau atât de superstițioși. În timpurile noastre... Să crezi asemenea prostii...

— Majestatea Voastră are dreptate, așa este. Numai că...

— Ce anume? Fii explicit, Santana! - Zâmbește crud. Face un gest cu indexul lui negru și gros înspre aghiotant -. Că altfel te dau pe mâna lui Nicu... Poate știi... Te-ar mânca fript, dacă ar fi în stare. Când apari, vede roșu în fața ochilor. Asta o știu de pe vremea când puteam citi gândurile oamenilor. - Se răsucesce greoi în fotoliu, cu un geamăt abia auzit -. Este, Nicule? Am dreptate? Ce i-ai face domnului Tom Santana, marele nostru cartomant, dacă ți-aș da mână liberă? - Devine poruncitor -. Spune, mă! Exact ce ai în cap acum, în clipa asta!

Aghiotantul ia poziție de drepti:

— I-aș tăia boașele și l-aș pune să le mănânce, Majestatea Voastră.

Baxt al II-lea se înveselește. Pe fața lui smolită, zâmbetul stă cumva strâmb:

— Bravo, mă! Așa te vreau. Că m-am săturat de căcăcioși. Ce spui, Santana?

Italianul se înclină către aghiotant, fără să se ridice de pe fotoliu. Nicu îl privește crunt, mușcându-și buzele.

— N-am niciun gând rău, Majestatea Voastră, spune Santana cu voce stinsă. Mă mir că domnul aghiotant imperial mă socotește atât de periculos.

Baxt sare în picioare ca un om tânăr. Nicu începe să zâmbească.

— Fă-i-o, mă! urlă împăratul. Acum! În fața mea.

Nicu nu pune la îndoială ordinul imperial. Îl cunoaște prea bine pe Baxt, pentru a nu-și da seama că este serios. Începe să vorbească în aparatul său portativ, în romani. Dă ordine.

Împăratul se plimbă agitat. Își toarnă o cupă de vin. O bea pe nerăsuflăte. Înjură pentru el însuși:

— Fut-o în cur de Entitate! Să vedem ce face când i-oi scopi omul.

Santana se ridică încet și îl urmărește cu privirea pe suveran. Fața lui lungă și slabă, de ascet, este imobilă. Apoi zâmbește slab, neîncrezător. Se ivesc dinții lui lungi și subțiri, de pește. *Nu cred că este posibil așa ceva. Este totuși un șef de stat. Ne aflăm în secolul al XXI-lea.*

Câțiva curteni, aflați în partea opusă a salonului, ies tiptil, la un semn al aghiotantului.

Italianul face câțiva pași spre ieșire, în stilul lui precaut. Nicu îl apucă brutal de braț și îl obligă să se reazeze.

— Stai jos, mă! îi șuieră în ureche. Că-ți rup gâtul! Laptele mă-tii de neputincios și de bulangiu!

Apar trei oameni în halate albe. Doi dintre ei sunt foarte solizi, având alura unor infirmieri de spital psihiatric.

Baxt bate din palme. Toți se uită la el.

— Atenție, bă! spune împăratul cu vocea lui de demult, aspră, vulgară. Nu vreau sânge pe aici. Și nici urlete. Pe tăcute să faceți treaba!

— Majestate! imploră italianul. V-am fost slugă supusă. Și vă sunt încă. - Se lasă în genunchi cu o mișcare neîndemânatică -. Cruțați-mă!

Baxt face un semn imperios din cap. Cei doi zdrahoni îl înșfacă pe Santana și îl întind pe covorul gros, de culoarea mierii. Al treilea (medic?) îi lipește o fâșie de adeziv pe gură. Apoi se întoarce deferent spre împărat:

— Majestatea Voastră ordonă să-1 anesteziem?

— Nu, pe viu. Să vedem dacă Entitatea aia a lui o să-1 scape. Italianul își holbează ochii și bolborosește ceva neinteligibil. — Așa, mă, mugește CA UN CERB! urlă Baxt. Ei, Nicule, ești mulțumit?

Aghiotantul rânjește.

Sub rasa de culoarea pământului, picioarele lui Santana sunt albe, fără păr, subțiri, ca de copil.

Cei trei întind sub corpul italianului o folie mare de plastic. Apoi îi pun între picioare un ghemotoc de vată.

Santana are o zvâcnire disperată. Infirmierii sunt însă mult prea puternici pentru el. îl mențin fără efort cu membrele răsfirate.

Al treilea scoate la iveală un bisturiu strălucitor. Cu el îndreptat în sus, ca un iatagan, se apleacă asupra lui Santana.

2. Piața Dorobanților

Marti, 2 iulie 2058

Paul Santoy este un miliardar american de origine română, venit în România pentru a-și recupera tânăra soție, Renata, fosta amantă a defunctului Bango, duce de Cravy.

Împăcarea a fost firească, de parcă amândoi ar fi exersat-o de multe ori înainte. Santoy știe că un bărbat de vârsta lui nu poate decât să ierte, indiferent cât *fitness* ar face. Tinerețea este crudă și nemiloasă, zice el.

Bogătașul din Houston, Texas, colecționează, printre altele, trăiri neobișnuite. În tinerețe a fost mercenar de elită. Lucrând apoi ca ucigaș plătit, și-a făcut un capital. Au urmat câteva speculații de bursă, norocoase. Santoy are legături avantajoase cu mai multe mafii, iar investițiile lui legale sunt atât de profitabile, încât, practic, imperiul lui financiar este indestructibil. De la un punct încolo, spune el, lucrurile merg de la sine. Când aude de răpiri și asasinate, spune că toți au nevoie de el viu.

Mort nu le-aș fi de niciun folos, fiindcă banii s-ar duce pe apa sâmbetei. N-ar pune mâna pe ei. Sunt acoperit din toate părțile.

Santoy apare adesea la Micul Palat din Herestry. Renata îl însoțește. În mintea ei se află un amestec de revoltă, lăcomie și poftă de a se supune. Mai nou, îi aruncă ocheade nerușinate prințului moștenitor, Iulian, un tânăr indecis și leneș. Acesta nu-i dă nicio atenție, deși Renata este o femeie frumoasă.

Iulian este al treilea născut al perechii imperiale. Primii doi, tot băieți, au dispărut în împrejurări cunoscute doar de câțiva apropiați ai împăratului. Cei mai multi cred că au fost victimele lui Bango. În realitate, s-au depigmentat și trăiesc foarte bine în State. Împăratul le-a instituit niște rente substanțiale.

În anul 1996, în România a apărut o carte unde se întrevede existența noastră. Se vorbește despre Unicul Metagalactic, cel avid de informații, curios ca și noi. Formarea unei civilizații globale ar fi primejdioasă, scrie autorul, fiindcă, în cele din urmă, din lipsă de informații inedite, Unicul ar muri. Se pare că la fel au raționat semenii mei, atunci când au stopat expansiunea limbii engleze, ajunsă la apogeu prin anul 2010.

Sunt satisfăcut de felul cum vorbesc oamenii din Rominia. Amestecul rezultat din engleză, romani și română este interesant și schimbător. Oamenii din Rominia modifică fără încetare sensurile cuvintelor. Explicația este „bătaia de joc”, născută din distanțare și neimplicare. Românii, câți au mai rămas, țin la limba lor, ca orice minoritari. Țigani, în schimb, se joacă neîncetat cu vorbele, le amestecă și le pocesc.

Santoy se gândește la ce i-a sugerat un adversar al dinastiei. Să devină președinte al Rominiei printr-o revoluție de palat.

Românilor le plac conducătorii veniți din afară, domnule Santoy. Străinătatea îi excită, o doresc. Bine, dar ce va spune OPE-ul? Nu cumva va prefera să salveze dinastia? Nu. Vor accepta republica, dacă țiganii rămân pe loc, iar românii nu doresc să se repatrieze. Ajutoarele vor veni în continuare.

Să mai vii pe aici, domnule Santoy, îi spune de fiecare dată Baxt al II-lea, la despărțire, cu un zâmbet strâmb pe fața lui smolită. Și doamna, evident. Dar desigur, Majestatea Voastră, va fi privilegiu să vă revăd. Când aude aceste vorbe, Baxt își înalță o sprânceană. Nu cumva husănul ăsta își bate joc de mine? Futu-l în cur! Face caz de țărișoara lui, dar nici prin gând nu-i trece să se întoarcă.

Dinastia a fost întemeiată în 2024, de tatăl actualului suveran. După lupte între facțiuni rivale, Baxt I, întemeietorul, a avut câștig de cauză. L-a ajutat darul lui de a citi gândurile. A anihilat toate comploturile. În cele din urmă, opozanții au făcut act de vasalitate, iar împăratul i-a iertat pe toți. Câțiva au dispărut, totuși. Nimeni n-a comentat. Dintre cei periculoși a scăpat doar viitorul duce de Cravy, pe atunci un adolescent, întemeietorul l-a cruțat, deși știa că și el are darul de a pătrunde în mințile oamenilor. Nu-mi convine să n-am niciun dușman, a spus Baxt. Nu sunt dictator. La mijloc a fost și o superstiție: moartea lui Bango îi readuce pe români la putere. Așa se vorbea.

În deceniile următoare, Casa Imperială și-a făcut o lege din evitarea conflictelor fățișe cu ducele de Cravy, Dan Bereketo, zis Bango. Acesta s-a comportat ca un stăpân feudal. Formal, a recunoscut hegemonia împăratului. În fapt, pe teritoriul controlat de el, dinastia n-a avut nicio putere. Înainte de-a muri, Bango a devenit din ce în ce mai agresiv. Spionii lui s-au transformat în teroriști, încercând un atentat împotriva lui Baxt. Însăpăimântat, împăratul s-a mutat în Herestry, fiind convins că acolo va fi mai ferit.

Santoy părăsește Micul Palat, înconjurat de cei trei din garda lui de corp, toți neomenesc de calmi și de relaxați, Tanaka,

Dave și John. Aceștia nu mai sunt atât de bronzăți ca la sosirea în România. Americanii au renunțat la lentilele cosmetice de contact. Ochiul lor au redevenit albaștri. Cei trei privesc stânga- dreapta. Rutina.

În grupul magnatului se află și Nelu, glumețul colonel autohton, muncit în sinea lui de îndoieli cu privire la viitorul lui. Ce dacă l-am slujit pe Baxt? Își repetă. Sunt un profesionist. N-am făcut politică. Iar dacă vin husării la putere, atunci..., mă albesc și-mi ofer serviciile. Sau poate mă ia asta cu el în State, că mă place, așa mi se pare. Dar nu-mi pot lăsa familia de izbeliște. Ne încarcă pe toți? Ar putea, la banii lui. Mă angajează în locul ăluia care s-a dilit și-a vrut să-l radă. Dacă Tanaka mă ia la verificări, o să vadă că am rămas meseriaș.

— Ia spune, Nelule, ce părere ai de toată zarva asta? Îl întreabă Santoy. A mai fost așa ceva de când ești tu în serviciu?

— Niciodată, spune Nelu foarte serios. Totul a mers ca pe roate. Am avut de-a face numai cu mărunțișuri. Doar prin 2023 a fost ceva mai grav. Eram mic pe atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știi? Dictatura albă, așa i-a rămas numele. Romii au zburat din toate posturile de conducere, dar nu pentru multă vreme. Nici acum nu se știe de ce husării, mă scuzați, românii au dat îndărăt. În manualele de istorie scrie că românii și-au pierdut vocația de a conduce. Basme! Cine știe ce-o fi fost în realitate. Cei veniți din străinătate pentru a conduce au plecat rapid, de nebuni. S-a spus că țara este neguvernabilă... Baliverne... Știi dumneavoastră... Apoi a venit împăratul.

— Am mai citit câte ceva, spune gânditor Santoy, uitându-se la Renata. Soția mea este mult mai informată. Dar să revenim... Ce se petrece acum?

Nelu clatină din cap, nedumerit. Își frământă mâinile puternice. (Uitându-se la ele, Renata se înroșește ușor.) Apoi spune ezitant:

— Domnule Santoy, eu am o educație științifică. Știu destule și despre magie. - Privește în jos și parcă începe să vorbească

doar cu el însuși Una este să îndoi o furculiță de la distanță și alta să manipulezi un popor.

Bogătașul așteaptă, privindu-și cu atenție soția.

— Până la urmă, continuă trist Nelu, tot zvonurile au dreptate. Entitatea aia își bate joc de noi. Poate are dreptate, a venit vremea să plătim.

— Pentru ce?

— Fiindcă le-am luat țara românilor.

— Nu se poate spune așa ceva. Ei v-au făcut-o cadou, mai degrabă.

Nelu oftează:

— Sunt multe... Nu le știți pe toate. Întotdeauna învingătorul își pierde capul. - Zâmbește căznit, încercând să-și recapete buna dispoziție -. Dar de ce discutăm chestii de-astea? În definitiv, ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Asta o știe oricine.

— Fatalism.

— Dacă preferați acest termen... La început, romilor nu le-a venit să creadă că totul este atât de simplu. Au trăit într-o lume paralelă. Au profitat de o societate aparent democratică, plină de posibilități ilegale sau semi-legale. După ce ni s-a dat puterea pe tavă, am fost siliți să ne schimbăm modul de a fi. De aici cred că a început decăderea.

— Cum?

— Vocația noastră era parazitismul. Când am ajuns la putere, ceva s-a defectat. I-am pus la treabă pe românii rămași în țară, dar postura de stăpâni nu ne-a priit.

— Ce-ar zice mai marii țării, dacă te-ar auzi? Hm?

Colonelul ridică din umeri:

— Nu cred că i-ar interesa prea mult. Ar spune că m-am ținut din cauza studiilor. Poate că m-ar da afară din poliție. Ar spune că sunt prea intelectual pentru un polițist.

— Paul, intervine Renata cu vocea ei de copil nevinovat, ce-ar fi să vizităm orașul?

(la modă este botezarea vehiculelor), de culoarea cerului senin, cu stele argintii, pus la dispoziție de oficialitățile romine. Țiganii din preajma Micului Palat îi urmăresc cu priviri indifferente. Plutesc lin, fără zgomot, deasupra gropilor cu gunoaie, peste străzi desfundate, flancate de cioturile unor arbori ciopârțiți cu toporul.

Trec pe lângă o clădire înaltă, abandonată, cu ferestrele oarbe. Un ciob rămas într-o cercevea sclipește orbitor. Cândva, aici a fost sediul televiziunii! de stat. Întâlnesc câteva haite de câini. Ajung în Piața Dorobanților. O încăierare. Scuarul este plin de oameni. *Aici sunt vreo doua sute.* Nelu dă să vorbească în aparatul său. Renata îl apucă de mână și îi spune cu glas de fetiță nevinovată:

— Fă-mi o favoare, te rog! Lasă-i să se bată! Fără poliție! Să vedem cum iese!

Colonelul se uită întrebător la Santoy. Acesta încuviințează. Renata zâmbește tandru, nu se știe pentru cine.

Mobilul rămâne suspendat, nu prea departe de bătauși. Re-pulsoarele scot un sunet ascuțit. Celor din piață nu le pasă că un vehicul cu însemnele Casei Imperiale s-a oprit aproape de ei. Unul dintre ei (român, țigan?) își mișcă degetul mijlociu al mâinii drepte în sus și în jos. VA FUT PE TOȚI! urlă el cu un glas dogit de bețivan. Mă cac în imperiul vostru!

Nelu se mulțumește să zâmbească vag. Doamna Santoy pare a gusta expresiile fruste ale omului. Se amuză discret. Își amintește că prima lecție a lui Bango a fost despre înjurături. Pe-astea trebuie să le înveți la început, fato.

— Ce părere are poliția? se interesează Santoy.

— Deocamdată, nu ne prea băgăm, spune Nelu. Încăierări de-astea sunt aproape în fiecare zi. Cine știe ce conturi se reglează...

— Bine, dar sunt două tabere, insistă bogătașul. Țiganii se bat cu românii.

Politiștul se străduiește să rămână binevoitor:

— Aparențele înșală. Nu e un conflict etnic. În Bukry sunt niște sfere de interese. - Se silește să râdă -. Nu e o

insurecție. Și nici o revoluție. - Ezită câteva secunde -. Lucrurile nu sunt atât de clare. Românii preiau puterea... O afirmație naivă. Noi controlăm totul. De fapt, problema este alta.

— Care?

— Retragera romilor de la putere. Pur și simplu. Pare absurd. Derularea istoriei în sens invers. Mișcare de pendul. S-a mai întâmplat așa ceva și prin alte locuri.

— Spune, Nelule, zice zâmbitor Santoy, simți cumva nevoia să te retragi? Să le lași puterea românilor? Husănilor, cum le sunați voi? Hm?

Politistul îl privește de parcă ar vedea o fantomă. Vorbește cu grijă, ca și cum nu și-ar găsi cuvintele:

— Da, cred că da. Din când în când îmi vine să trag rafale scurte în toți decolorații. În cei adevărați, vreau să spun. Chiar și în dumneavoastră, nu vă supărați! Dar apoi îmi apare în minte o forță contrară. O dorință de supunere și de renunțare. - Rânjește pe neașteptate -. Nici să fii slugă nu este prea rău. Nu cred că știți cum este.

Santoy își amintește de prizonieratul lui. Răspunde serios:

— Ba știu.

Renata intervine cu dragălășenie, lipindu-se calin de soțul ei:

— Paul, te rog mult!

Bogătașul reușește să zâmbească binevoitor:

— Ce anume?

— Vreau să-i văd pe oamenii aceia de aproape, se alintă Renata.

Santoy îl întreabă din priviri pe Nelu. Acesta spune, sigur de sine:

— Nu este nicio problemă.

Miliardarul face un semn de renunțare.

Nelu ordonă scurt, în romani. Draiverul dă din cap în semn că a înțeles și mișcă lin niște manete. Mobilul se așează pe sol cu un mic zgomot de aer expulzat brusc.

— Coborâm? întreabă Nelu.

Renata nu mai așteaptă încuviințarea lui Santoy.

— Da, spune, cu o mișcare adorabilă a umerilor.

Nici n-ai crede că este o meseriașă cu atâta experiență.

Bătăușii se opresc. Furia lor se risipește pe loc, ca fumul de țigară supt în sus de un aparat pentru purificarea aerului. Privesc, cu rânjete de veselie, înspre noii veniți. În liniștea întreruptă doar de hămăitul intermitent al unui câine, se aude un ordin răstit, în romani.

— Le zice să rămână pe loc, spune Nelu. Este unul dintre șefi, probabil. Nu-i înțeleg pe oamenii ăștia.

— E un fenomen cunoscut, intervine volubil Renata. Atunci când apare un al treilea adversar, dușmanii se coalizează în mod spontan.

Între grupul lui Santoy și cei din piață au rămas doar vreo cinci metri. Autohtonii devin și mai veseli, atunci când Renata începe să le zâmbească provocator și să-și miște șoldurile.

Apoi lucrurile o iau razna. Renata se întoarce spre soțul ei, îl apucă de reverele veșmântului său Pozzi (30 grands este prețul întregului costum) și îi urlă în față:

— Rămâneți toți pe loc! Auzi? Dacă vrei să mă mai vezi vie vreodată.

— OK, spune automat bătrânul. Rămânem pe loc. Toți.

Renata se desprinde din grup și se îndreaptă către grupul de bărbați sau, cine știe?, de revoluționari. Dispare ca printr-o scamatorie. Cei cinci, foștii ei companioni, rămân nemișcați. Tanaka, Dave și John, nepăsători, Nelu, cu un surâs de admirație pe fața lui smolită. Santoy are un zâmbet de om beat, care nu prea pricepe ce se întâmplă în jurul lui.

În anul 2009, câinii vagabonzi, mai întâi cei din orașe, devin agresivi. Nivelul lor de inteligență crește brusc. Stau la pândă

și-i atacă pe oameni doar în locuri strâmte. Mârâituri, scrâșnete de măsele. Urlete de durere și groază, înjurături, ordine răcnite.

Militarii se împușcă între ei, din greșeală. Ofițerii sunt furioși. Cum, bă, niște jigodii râioase vă pun vouă probleme? Nu puteți să curățați orașul ăsta? Sunt deștepți, domnule general. Da' n-au arme, bă! Ne trebuie echipamente speciale, domnule general. Mai multe arme albe. Ceva special. Lațuri, poate. Cum aveau hingherii pe vremuri. Armele de foc nu sunt prea bune.

Generalul dă să-și facă o cruce, dar își amintește că este che- zaș și își curmă gestul la jumătate. Am trăit s-o văd și p-asta. Niște potăi pun pe fugă trupele mele de elită. Ce ai de spus, colonele? Nu ți-e jenă? Așa, un pic? Colonelul, cu o rană proaspătă pe obrazul stâng, domnule general, suntem antrenați să luptăm cu oamenii. Am început să ne pregătim mai mult pentru lupta cu arme albe împotriva animalelor.

Bine, dar și până acum... Desigur, domnule general. Totuși, condițiile diferă. Căinii ăștia sunt FOARTE RAPIZI. Colonelul își pierde tonul militaros. Parcă îl au pe dracul în ei. Sar la gât, la boașe, la rotule. La mâini. îi arată semnul de pe obrazul său. Vedeți? Unul m-a surprins și pe mine. Cred că trupa și-a zis că am îmbătrânit și nu mai am reflexele ca lumea. De fapt, sunt cu toții câini de luptă. Asta este realitatea. Așa ceva avem și noi, au și alții. Dar într-un număr limitat.

Generalul clatină buimac din cap. Să știi că în provincie tot așa este. Ne cer nouă ajutor. Să vină trupele antitero și la noi! Așa zic. Dacă-mi permiteți, domnule general, ce părere are președintele de toată treaba? Ce să zică? Este un civil. Ce să priceapă el? Când i-am spus câți oameni am pierdut, a făcut ochii mari și a tăcut. După aia mi-a ordonat să apelez la toate resursele. Dacă nu, să-i rugăm pe străini să ne ajute. Futu-i în cur de străini! se scapă generalul. Colonelul zâmbește. Ne facem de râsul lumii. Am auzit că a fost un consiliu al apărării naționale, spune colonelul. Generalul confirmă. O prostie. Oamenii ăia n-au habar de problemă. Le-am spus să ne lase pe

noi să facem treaba. Populația să stea în case câtva timp și să nu circule decât în vehicule asigurate. Să se distribuie apă și alimente. Să se decreteze legea marțială. N-au fost de acord. Au spus că ne facem de râs pe plan internațional. Președintele mi-a zis, pe blat, că pot să folosesc toți militarii activi. Asta-i treaba. Vom începe operații de curățire.

Nu știu care dintre semenii mei a ridicat nivelul de inteligență al câinilor. Uneori între noi, „zeii”, apar relații de tip uman. Cineva dintre noi, cândva, i-a „făcut” pe oameni? După chipul și asemănarea sa?

Până acum n-am avut acces la o asemenea informație. În trecutul oamenilor există aspecte neinteligibile. Cunosc mai multe scenarii posibile ale începutului. Poate că unii dintre noi îl știu pe cel adevărat. Eu, nu. Pot pătrunde foarte departe în trecutul oamenilor, dar nu știu cum au început lucrurile. Există o limită, pentru mine.

3. Clinica Leopold Purum Marti, 2 iulie 2058

În Bukry se află și Jane, zisă Nasty, fiica lui Paul Santoy, mai tânără doar cu trei ani decât Renata.

Gândindu-se la fiica sa, bătrânul texan își mângâie uluit chelia roză. *Încep să cred în minuni. Jane renunță la droguri! Definitiv! Mă internez în spital, bătrâne. Aranjează treburile! O să ai o fată ca nouă. Nu mai vrea să i se spună Nasty, ca înainte. Parcă și privirea i s-a schimbat.* A discutat cu ministrul sănătății, Strafil. Vă rog să-mi faceți o mică favoare. Să-mi permiteți să aduc niște specialiști din Germania. Desigur, și cei de aici sunt buni, dar... Nicio problemă, domnule Santoy, absolut nici una.

Strafil a propus Clinica Leopold Purum, cea mai bună care există la noi. Înainte se numea Clinica de Chirurgie Estetică. Purum, fostul ministru al apărării, a luat foc de la sine, s-a autoincinerat, știți dumneavoastră. Împăratul a considerat de cuviință...

În cea mai selectă rezervă a clinicii, Jane, deși oarecum buimăcită de tranchilizante, reușește să fie drăgăstoasă cu iubitul ei din Rominia, aflat lângă ea. Până mai ieri îi socotea pe bărbați niște animale bune doar pentru sex. Acum este moartă după unul anume, Brad Johnson, cel mai cunoscut playboy din Bukry.

Acesta se află, după cum spune el însuși, într-o „futută de situație”. Fata miliardarului s-a îndrăgostit de el, iar complotiștii români i-au propus să devină șeful lor. Eventual, președintele României, redevenită România după răsturnarea lui Baxt al II-lea.

Bine, dar meseria mea este să reglez femeii pe bani. Prostii, nu contează. Toate femeile te votează. Îl votez fiindcă mi-ar plăcea să mi-o tragă. Da, fă, de-aia. O campanie electorală cum n-a mai fost niciodată pe amărâta asta de planetă.

Candidatul femeilor, așa o să te boteze jurnaliștii. Apari în puia goală în fața mulțimii, la televizor. Sau holovizor, mă rog. Creier de geniu într-un trup de zeu! Asta-i sloganul tău electoral! În primele zile, adversarii tăi o să rânjească batjocoritor. Și-a dat foc la valiză, idiotul ăsta de gigolo! Mare cretin, domnule! Ce să mai zic de ăia care au mizat pe el. Să-ți arăți membrul viril alegătorilor!? Ha, ha, ha! Cu ăsta nici n-are rost să discutăm. Ce principii democratice, ce platformă electorală? Absurd!

Iar apoi, după niște sondaje de opinie, rânjetele să se transforme în strâmbături. Cum este posibil așa ceva? Uite, mulți bărbați spun că îl vor vota. Un alt candidat se plânge: „Seriozitatea mea, familia, copiii mei ireproșabili! Totul nu face doi bani în fața ăstuia cu puia lui mare și cu zâmbetul de star? Entuziasmul, energia, idealurile mele? Am urcat în fugă atâtea estrade, am strâns mii de mâini, negre și albe. M-am lăsat filmat în timp ce făceam jogging. De pomană?”

O să fii testat, i se spune lui Brad, se va dovedi că ai o mare inteligență politică. Ce dacă ești frumos și ai o sculă mare și

tare? Cu atât mai bine, o să zică bărbații. Că doar n-o s-o fută pe nevastă-mea.

Jane îl ține pe Brad de mână. Lângă pielea lui negricioasă (*au lucrat la marele fix ăia de tn-au vopsit*) degetele ei par străvezii de albe ce sunt.

Brad îi povestește ce se mai întâmplă prin oraș. Engleza lui nu este prea grozavă, dar fata o găsește adorabilă.

— Deocamdată n-au fost decât niște încăierări, spune el. Românii i-au luat la bătaie pe țigani. Din senin. Până acum se întâmpla invers.

— Românii sunt toleranți, spune Jane. Am citit asta într-o carte a lui Santoy.

Brad o mângâie pe păr cu multă precauție, de parcă i-ar fi frică să n-o rănească. Pentru moment, a uitat că fetei îi cam place să fie brutalizată. Desigur, cu măsură.

— De ce-i spui așa? o întreabă foarte blând. Doar este tatăl tău bun.

— Cum adică BUN ?

— în sensul că nu vitreg. Așa se spune pe la noi.

— Aha! Chiar că este un om bun. Groaznic de generos. M-am purtat ca o nebună cu el. Am crezut că dacă nu ești agresiv, ești un nimic, un gunoi.

— Cum sunt ăștia de-aici? schimbă Brad vorba. Ești mulțumită de ei?

— Mă tratează ca pe o prințesă, zâmbește cam vulgar Jane.

— Este și normal.

Zâmbetul fetei devine pervers, cam nepotrivit la o îndrăgostită:

— Vezi că și banii sunt buni la ceva.

— Absolut, absolut, spune tânărul, oarecum absent.

Se aude o voce groasă, de om fără școală, dar coios:

— Futu-vă-n cur de husăni! Să vă cărați de aici! Să vă futeți prin alte părți! Asta este țara romilor, fute-m-aș în norocul vostru!

Jane tresare. Strânge brusc mâna lui Brad.

— Ce-a fost asta? Cine-a vorbit?

— O să te jugănim, bă, fututule! continuă vocea cea groasă, ușor răgușită. Iar pe-asta o s-o facem poștă! Laptele mă-tii de husăn! Cărați-vă!

În rezervă intră cei doi militari care o păzesc pe Jane.

încep, fără un cuvânt, să scaneze pereții cu un aparat mic, portocaliu. După câțva timp, se aude un semnal discret, melodios. Difuzorul căutat e la vreo doi centimetri de suprafața peretelui. De- montându-l cu mișcări rapide, militarul înjură cu voce scăzută, în romani. În gaura ivită, al doilea pune un material spongios, iar peste acesta o peliculă adezivă, de culoarea tapetului.

Înainte de a ieși din rezervă, unul dintre cei doi face o mică plecăciune către Jane:

— Vă rugăm foarte mult să ne scuzați!

— Mulțumesc, zâmbește drăgălaș fata. Totul este OK.

După un timp, Brad spune meditativ:

— Aripa dură.

— Asta ce mai este?

— Extremiști. Împotriva românilor. Vor să-i extermine. Nu numai în Rominia. Și pe-afară. Nebuni.

— De ce? se miră Jane. Este ceva normal.

— Glumești, nu?

— Bineînțeles. Sunt și eu pe jumătate româncă, nu?

— Tocmai. Aștia depășesc toate limitele.

Brad spune vorbe aspre, dar nu pare deloc afectat.

— Curios, zice Jane, Santoy nu mi-a vorbit niciodată despre ei.

Bărbatul îi sărută mâna:

— Erai prea mică pentru asemenea lucruri. *Aiurea, erai o curvă diplomată de la doispe ani.* Tatăl tău nici nu este în primejdie. - Clatină din cap -. Băieții ăștia răi nu sunt cine știe ce periculoși. Mai mult amenință decât fac.

— De ce?

233

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

— Țiganii nu prea știu să se organizeze. Nici românii, ca s-o spunem pe-a dreaptă. Nu știu cine de la cine s-a molipsit...

Pe Jane n-o frământă asemenea lucruri. Ar vrea să știe mai degrabă cum procedează teroriștii. Ce mijloace folosesc. Aș vrea să văd un atentat. O crimă. De undeva, „din tribună”. Da, cam așa ceva.

— Și? Face ea un efort să se arate prinsă de discuție.

— Nu sunt eficienți. Era altceva dacă îi sprijinea INTREPID-ul.

— Ce înseamnă INTREPID?

— Organizația mondială a teroriștilor. Sunt reprezentați și la ONU. N-ai de unde să știi, nu te-au interesat treburi de-astea pe tine.

Jane se încruntă o clipă:

— Acum știi. Unii ziceau, la o petrecere, că Santoy este șeful INTREPID-ului în State. - Din nou, zâmbetul pervers, profesional -. Știi și despre Pactul Negru, dacă te interesează.

O clipă, Brad pare un prostănac. Jane, zisă Nasty, este sau nu o găsculiță aflată la dezintoxicare? O privește cu gura întredeschisă. Fata nu observă nimic deosebit. Constată, în sinea ei, a mia oară, cât de frumos este amantul ei. *Ca un zeu*. Spune, schimonosindu-și drăgălaș buzele pline:

— Vezi, mai știi și eu câte ceva.

Brad Johnson, favoritul femeilor din înalta societate a Capitalei, își revine cu un mic efort:

De unde știi de pact? De la tatăl tău?

Jane, nedumerită:

— Știu, pur și simplu. N-aș putea să-ți spun de unde.

— Cunoști și amănunte? Sau ai auzit, doar așa, un nume?

— Știu tot. Țigani sunt ținuti între granițele României. Primesc regulat ajutoare. Românii au fost încurajați să emigreze. Mai am și alte amănunte, dacă te interesează. - Pe fața ei de păpușă senzuală, confuzie -. Nu mă întreba de unde am aflat. N-aș fi în stare să-ți răspund.

234

B UCURESTI, 2058

Roberto R. Grant

Brad își scutură părul lung într-un fel pe care-l știe irezistibil. O întreabă precaut:

— Ai discutat cumva cu Tom Santana zilele astea?

— Nu. Doar câteva vorbe, când ne-am cunoscut. Are niște ochi ciudați, nu?

— Așa este, spune Brad gânditor.

I se pare că vede o îmbătrânire misterioasă pe fața fetei. Apar niște riduri fine, de femeie la treizeci de ani. Privirea nu mai este la fel de clară.

Strângerea ei de mână se schimbă, de parcă degetele ar fi devenit mai osoase. *Acum nu mai arată ca o îndrăgostită. Pare o femeie în jur de patruzeci, fără milă.*

— Ia spune, îl întreabă Jane rece, ai fi dispus să devii președintele României?

Intimidat, Brad se simte nesigur pe el însuși. *Sunt cumva îndrăgostit de fata asta? Ar fi caraghios.* O privește atent. *Curvă, de acord, dar atât de tânără! A ieșit din ea o cucoană nemiloasă. Vrăjitorie, hipnoză? Nenorocita aia de Entitate, iarăși?* Nu mai știe nici el dacă face meserie, sau chiar este îngrijorat:

— Jane, ce se întâmplă? Privirea asta dură... Doamne, Dumnezeu, tu nu glumești... Nici nu ești drogată.

Jane, cu voce de șefă a unui comando de teroriști:

— Răspunde!

— Nu te supăra, bâiguie Brad obidit, știam eu că dragostea este un căcat din cărți pentru femei bogate. Te uiți la mine de parcă ai vrea să-mi iei gâtul. - Se ridică de pe pat și se așează pe un scaun -. Cineva își bate joc de noi, asta este clar. Ce pizda mă-sii! Nu merge chiar așa... Nu suntem roboți.

Brusc, fika lui Paul redevine calină și copilăroasă.

— De ce-ai plecat de lângă mine? îl întreabă pe Brad, ținându-și buzele pline. Vino aici!

Bărbatul se reașează pe pat, lângă ea. *Este cea de dinainte. I-au dispărut ridurile. Are din nou vocea ei adevărată.*

Începe o discuție naivă între doi îndrăgostiți. Brad uită ciudățenia de mai înainte. Fac planuri de viitor. Mi-ar plăcea să am patru copii. Da, patru. Doi băieți și două fete. Mergem în State, nu? Da, da, dacă vrei tu. Numai să fie de acord tatăl tău. Dacă ai știi cât te simpatizează! A cheltuit o groază de bani cu mine, numai să mă las de iarbă. A adus și vraci. Și un șaman. Doar tu ai reușit.

Pe fața ei se întinde un roz de păpușă. În ochi îi strălucește iubirea. Brad ridică din umeri. Așa sunt femeile, schimbătoare. Cine știe ce-o fi apucat-o.

Mâna ei cărnosă și albă se întinde către cingătoarea lui de cowboy. Nu, iubito, nu aici. Ai dreptate, numai că mi-a venit, așa, un dor de tine... Curată ca lacrima, fata asta. Purificată de iubire. S-au mai văzut chestii de-astea.

Apoi Jane urlă, cu vocea femeii dure și veninoase. Buzele ei sunt schimonosite și subțiate:

— Ce cauți lângă mine, curvă murdară? Cine ți-a dat voie să stai pe patul meu? Ieși imediat afară, porcule!

Bărbatul sare în picioare, buimăcit. Rămâne nehotărât lângă pat. Ușa rezervei se deschide. Intră unul dintre cei doi militari de afară.

— Miss Santoy?

— Scoate-1 de aici pe animalul ăsta! Imediat! A încercat să mă violeze.

Militarul se conformează fără ezitare. Brad este înalt și solid, dar sub mâna de fier a omului în uniformă de camuflaj pare o cârpă. Este împins brutal spre ușă. Nu spune nimic. Afară primește un picior în cur și niște înjurături în romani. Husăn nenorocit!

Fenomene de creștere spontană a agresivității, generatoare de neprevăzut. Îmi convin.

Un anume Heraclit a spus: „Războiul este părintele tuturor, regele tuturor; datorită lui unii apar zei, alții oameni, pe unii îi face sclavi, pe alții liberi.”

Războiul este de mai multe feluri. Eu trebuie să-1

întețesc pe cel din Rominia. Doar astfel voi obține mai multe situații inedite și deci informații. Semenii mei mi-au interzis o asemenea acțiune. Am puțin timp la dispoziție.

Îl voi activa pe un om din Bukry, despre care oamenii spun că este dotat cu puteri supranaturale. Se zice despre el că și-a ucis dușmanii doar privindu-i intens.

4. Obor Park **Marti, 2 iulie 2058**

Oamenii se feresc de Batman, pe numele lui din acte Led Zeppelin Ionescu.

Acesta locuiește într-o rulotă abandonată. Se hrănește cu resturi găsite prin gunoaie. Din când în când, vecinii, ba chiar și oameni veniți special din alte cartiere îi pun alimente sărăcăcioase în fața ușii crăpate și drese cu fâșii negre de adeziv. Mâncarea este așezată într-o cutie metalică, pentru a fi ferită de câini. Oamenii vin noaptea, nu cumva să-1 întâlnească. Îl tratează pe Batman ca pe un demon și încearcă să-1 înduplece. Mai rar, omul din rulotă primește și ceva băutură, de obicei bere sintetică.

De hogoacul lui Batman se apropie un rom bătrâior și slab, îmbrăcat în colanți verzi și cămașă de culoarea cerului, cu inscripția Indiana. Intră fără să bată la ușă. Mișcările lui sunt încete și cumva mecanice, de parcă omul ar fi somnambul sau drogat.

Batman stă la măsuta rabatabilă, jupuită și plină de desene obscene, naive. Fumează o țigaretă groasă, făcută din hârtie de ziar. A folosit tutun din punga cu chiștoace pusă de cineva în fața ușii lui, alături de alimente.

237

BUCUREȘTI, 2058

Roberto R. Grant

Omul din rulotă nu se miră, deși a trecut multă vreme de când n-a mai intrat cineva la el. Gura lui pungită, cu doar câțiva dinți negri, rămâne nemișcată. Așteaptă ca noul venit să vorbească. Deși trăiește mizerabil, Batman are fața unui om sănătos. *Sistemul lui imunitar este extraordinar de bun. Altul ar fi murit până acum.*

— Ce vrei? întreabă Batman.

Vocea lui hârâită este a unui om plictisit, dar energic.

— Vreau să vorbesc cu tine. Despre puterile tale.

Batman trage un fum lung și rânjește într-un dinte:

— Văd că ești un amărăștean. Dacă ai fi vreun ziarist, aş mai înţelege. Ai scoate un ban. Dar aşa... Bătrân ca şi mine... Vai de curul tău! Nu ştii că n-are voie să vorbească omu' cu mine? Dacă te vede că ieşi de-aici... Nu ştiu ce le mai dă prin cap... Oamenii este nebuni.

Vizitatorul se așează pe un scaun șubred. Fața lui imobilă este ca o mască de cauciuc. Spune:

— Prostii. Poate ai și tu chef să stai de vorbă cu un om. Suntem la fel de purii. Ce spui?

— Aici ai dreptate. Numai că nici tu n-o să mă crezi.

— De ce?

Batman ridică din umeri:

— Nimeni nu mă crede. A ieșit vorba că am rezolvat niște oameni. Numai ginindu-mă la ei. Așa a rămas.

— Și cum a fost? Pe bune.

Batman scuipă nepăsător pe jos. Tușește gros.

— Au mierlit-o și ăia, spune. Așa cum se mierlește. N-am avut nicio treabă cu ei. Inimă. Așa au spus doctorii. Chestia a fost că eu eram de față. De fiecare dată. Toți, adică trei, că atâția au fost, erau în fața mea, așa cum ești tu acum. Chiar mai aproape.

— De ce?

— Păi, eram barman. Asta am lucrat la viața mea. Ala stătea pe scaun, eu eram în fața lui. Discuta cu mine și i se făcea rău.

Cădea jos și dădea în primire. S-a întâmplat că toți trei erau oameni artăgoși de felul lor. Mă cam înjurau și nu erau cu nici- un chip mulțumiți de mine.

— Și tu?

— Eu tăceam din gură, ce erea să fac? în meseria asta ai de-a face cu tot felul de oameni. Toți bea.

— Și după aia?

— A ieșit vorba. N-am avut ce să fac. Oamenii... Cică să nu mă mai servească ăla. Patronul știa că sunt un om cinstit. Nu m-a dat afară din prima. Am ajuns la mătură și la gunoi. N-a ținut nici așa. Clienții nu mai venea. M-a pus pe liber.

— Puteai să te duci în altă parte. Orașul este mare.

Batman clatină încet din capul lui chel, cu părul de pe ceafă și tâmpile pe jumătate încărunțit. Vorbește rar, de parcă ar avea de-a face cu unul încet la minte:

— Crezi că n-am făcut așa? Nu știu cum, dar se afla dne sunt. Cred că m-a vrăjit vreo femeie, cine știe când. Altfel nu se poate.

— De ce nu te-ai cărat din Bukry?

— Am încercat-o și pe-asta, dar n-a ținut.

— De ce?

Zâmbește știrb. Pare înseninat. Spune:

— Nici eu nu știu. Parcă erea o putere... Mă chema în Bukry. O să zici că sunt dilimache. Asta este situația. Nici nu mai puteam să dorm noaptea. Era o chestie... Cum m-am întors, cum s-a rezolvat.

— Și după aia?

Face un semn circular cu arătătorul lui smolit și murdar. Spune resemnat:

— Ce vezi. Asta este viața mea. Nu mai am treabă cu ni-meni. Până la coadă, nici nu-i prea rău. Unii îmi pune de mâncare. Am ce fuma. Mai pică și câte-o băătură.

— Lovele?

— Nexam. Zero. Am încercat să cerșesc, dar n-a ținut. Numai bengă știe cum... Mă ocoleau. Nu pica nimic. Ba am luat și niște picioare-n cur de la meseriași. Aveau dreptate, nu?

— De ce nu te-ai dus și tu mai la margine? Unde nu erai cunoscut. Că doar totul se uită. Nu ești chiar buricul pământului, ca oamenii să stea cu ochii numai pe tine.

Batman, vesel:

— Ești pe dinafară. Cine să-ți dea un ban, dacă ieși din centru? Hm? Iar în chestia ailaltă...

— Care?

— Ziceai mai înainte... Află că oamenii mă știu, chiar dacă numai au auzit de mine. Nu pricep cum. Că n-am nimic scris pe frunte. Îți spui eu, aici și-a băgat dracu' coada. Altfel nu se poate.

Vizitatorul se ridică de pe scaunul șubred. Face un semn de rămas bun. Batman are dintr-odată o amețeală. I se pare că omul din fața lui a devenit aproape străveziu. Scutură din cap. Ce dracu! N-am băut nimic azi. Apoi lucrurile revin la normal. Oaspetele deschide încet ușa cârpită a rulotei. Iese.

— Era ceva cu ochii lui, ereau morți, mormăie Batman.
- Ridică din umeri -. Prostii!

Niște copii o iau la fugă, când văd că iese cineva de la Batman. Se opresc după ce unul dintre ei strigă în romani:

— Nu este el! Stați pe loc!

Cel mai productiv este comportamentul aleatoriu. Un demon întrupat într-un rom mizerabil. Nu vrea bani sau femei. Nici putere. Ucide după inspirația de moment. La întâmplare. Precum grupurile disidente din INTREPID. Capriciu ucigător. Satana. Invulnerabil, insensibil.

Peste vreo oră de la plecarea necunoscutului, Batman iese plictisit din rulota lui. Fumează o țigaretă uriașă, făcută din

hârtie colorată de revistă și tutun de chiștoace. Copiii se află în același loc unde i-a văzut străinul. Îl recunosc și o iau la fugă.

— Stați pe loc! le ordonă Batman, fără să strige.

Zgomotul orașului ar trebui să-i acopere vocea, dar nu se întâmplă așa. Copiii îl aud și se opresc brusc. Apoi se întorc încet, buimaci. Comandă telepatică? Îl privesc pe Batman, de parcă i-ar fi apucat somnul din senin.

— Veniți încoace! le spune acesta. Hai!

Copiii, șapte la număr, se apropie. Picioarele lor sunt înmuiate, mâinile le atârnă fără putere. Ochii aproape că li se închid. Au vârste cuprinse între nouă și doisprezece ani. Par romi, dar pot fi și români. Sunt destul de bine îmbrăcați. În acest secol, hainele n-au fost problema romilor din Rominia. Și nici a celor din alte etnii. Dacă accepti să porți straietele altcuiva, totul este OK. Par destul de bine hrăniți. Aparent sănătoși, cu excepția dinților nereparați.

— De ce n-ați fugit, mă? îi întreabă Batman, bonom. Că până acum parcă îl vedeți pe dracu'. Hm? Ia spuneți!

Vocea cuprinde o mică amenințare.

În mintea unui copil îmbrăcat cu un tricou alb pe care scrie cu litere roșii, spălăcite Wanted! apare o cobră regală domesticită. Aceasta se balansează ca un pendul. Veninul ei este mortal, dar cobra n-a atacat niciodată vreun om. Copilul o știe. Șarpele se tot mișcă la două palme de fața lui. *Mi-a venit somnul.* Începe și el să se clatine. Ceilalți copii nu știu ce se întâmplă. Stau cu toții împietriți și se uită în ochii lui Batman. Din senin, șarpele se destinde și-l mușcă pe copil de gât. Apoi își reia balansul. Copilul se clatină. Își duce mâna unde ar trebui să fie rana. Nicio urmă de sânge. Copiii n-au văzut decât că prietenul lor a făcut o jumătate de pas îndărăt și s-a holbat, arătându-și albul albăstriu al ochilor. *Asta a vrut să tipe, dar și-a înghițit strigătul.*

Batman rânjește prietenos și îi întreabă:

— Ce este, băiețică? Că te-ai cam albit la față.

Copilul nu spune nimic. Cobra i-a ieșit din minte și acum se simte înghițit de un șarpe uriaș, așa cum a văzut el la holo- vizor. Anaconda. A alunecat neputincios prin gâtlejul strâmt, ca uns cu grăsime și a ajuns în burta șarpelui. Întuneric. Ceva vâscos începe să i se lipească de corp. Pielea îl ustură. *Ăsta este sucul gastric.* Știe că nimeni nu-l poate scoate de acolo. Tot ce are de făcut e să aștepte. Vine repede clipa când nici nu mai dorește să fie salvat, ba chiar simte o toropeală aproape plăcută.

Batman vede ce se întâmplă. Nu știe dacă îl va ucide sau nu pe copil. Este neutru, străin de ură sau iubire, de înverșunare sau milă. Să-l scot, să nu-l scot? Se strâmbă, ca și cum l-ar fi fulgerat un dinte bolnav. De ce să nu-l rezolv? Ce contează?

Copilul se învinețește, horcăie. Măinile îi sunt strânse pe lângă trup, iar privirea lui este goală. Apoi ochii i se închid încet și se prăbușește, moale. Fața, mâinile și picioarele îi sunt roz-cenușii și au răni ce seamănă cu arsurile.

Batman se uită liniștit. Pe fața lui, o urmă de bunăvoință batjocoritoare. îi întreabă pe copii:

— Ce-a pățit, mă, băiatul ăsta? Că parcă nu mai suflă. Ar trebui să chemați un doctor.

Copiii tac. Se uită indiferenți spre fostul lor prieten.

— Răspundeți, mă! devine Batman amenințător.

Copiii tac. *Să-i rezolv pe toți?*

Omul din rulotă își amintește monștri văzuți la holovizor. Dinozauri, dragoni, tigri mutanți. Un șarpe boa. Revede imagini cu ucigași în serie, unii specializați în uciderea copiilor. *Nu, animalele sunt cele mai bune.* Un elefant strivind capetele unor condamnați îngropați până la gât în pământ. O caracatiță înghițind un om răpit de pe puntea unui cuter. Lei cu coame răvășite atacând oameni neînarmați.

Simte că nu-l mai interesează copiii. Trece indiferent printre ei, se îndepărtează. În urma lui rămâne fumul înecăcios al țigaretei. Acolo unde jarul consumă hârtia, roșul se transformă în verde de venin.

— Să ne ducem la mă-sa! spune unul. Să vină să-1 ia de aici.

Nu sunt îngroziți și nici supărați. Este *deasupra noastră. Poate să facă exact ce i se scoală lui. Oricare dintre noi putea s-o mierlească. Dacă se răzgândește și se întoarce, poate să ne rezolve pe toți.*

Batman se îndreaptă agale spre Centru. Din spatele ruinelor pline de buruieni, în care s-a transformat vechiul Foișor de Foc, apare o haită de câini sălbaticiți, dedați la carne de om. Se apropie de el tiptil, ca lupii. Conducătorul este un dulău negru, mare, cu ochii înroșiți și colții rânjiți.

Omul din rulotă se oprește și se întoarce fără grabă spre ei. își imaginează că în fața lui se află un tigru mai mare decât cei adevărați, văzuți prin filme. Câinii se opresc brusc, încremenesc de parcă ar fi împăiați. Câtiva încep să scâncească slab, abia auzit. Ar fugi, dar nu pot să se miște. Tigrul se apropie de ei, mârâind gros, îi izbește cu labele lui mari ca niște bârne. Sar capete, intestine, bucăți de blană. Țâșnește sângele. Ultimul câine rămas în viață are timp să se lase pe spate, în poziția de abandon. Nu este cruțat.

Batman rămâne pe loc. *Tigrul ăsta ar putea să rezolve și niște oameni. Așa, plin de sânge cum este, lingându-se pe bot. Nu văd pe nimeni, parcă s-a pustiit orașul. S-au încuiat în case. Tremură înapoia ușilor. Futu-le muma-n cur de Iobagii!* Nu știe și nici nu-1 interesează de ce-i urăște pe cei din Bukry.

Simte niște furnicături, de parcă ar vrea o femeie. Hopa, bătrâne! se trezește vorbind singur. Că parcă ai uitat de chestia asta.

Se îndreaptă spre o clădire destul de bine întreținută. Cândva, în ea au locuit niște mahări români. *Cine știe pe unde ne-or înjura copiii lor!* Tigrul merge în fața lui.

în fața casei, Batman începe să urle răgușit:

— leșiți afară, bă! Acum, pe loc, că vă mănânc!

Nicio mișcare. Vântul fierbinte cară hârtii murdare și ridică praful. Hoiturile câinilor, rămase în urma lui Batman, se trans-

formă repede în niște grămezi cenușii bâzâite de muște mari, verzi.

Batman începe să tremure de furie. își strânge pumnii. *Parcă mi s-a umflat capul, în pizda mă-sii! Numai căcăcioșii ăștia fricoși sunt de vină.* Mormăie:

— Nu ieșiți, care va să zică! Vă regulează el, nea Batman!

Tigrul se apropie în salturi de intrarea casei. Cândva o fi fost acolo o ușă de stejar, foarte dichisită, întărită cu metal. Acum este una din placaj putred.

Tigrului din mintea lui Batman îi este totuna. Ar putea trece și printr-o placă de oțel aliat. Miorlăie gros, nu furios, mai degrabă jucăuș. Ajunge în holul ticsit cu vechituri culese de prin case abandonate.

Locatarii casei, trei familii, s-au bulucit în camera cu ușa cea mai rezistentă. O femeie începe să țipe isteric, iartă-ne om bun, nu ne omori, că nu suntem de vină. Soțul ei îi dă o palmă peste gură și o înjură în șoaptă, dar imediat, împreună cu ceilalți, începe să se milogască:

— Iartă-ne, îndură-te de noi!

Tigrul trece, nu se știe cum, de ușa camerei. Cei dinăuntru se trezesc în fața lui. Răgetul îl face pe un copil gol pușcă să se scape pe el. Jetul de urină îl atinge pe un adult cu privirile rătăcite. Acesta îi dă copilului o palmă peste ceafă, cu un gest automat. Puradelul își înghite zbieretele. Mama lui îl privește mânioasă pe cel udat. își ridică mâinile. Are unghii lungi, cu urme de oja verde. I-ar zgâria fața celui care i-a lovit copilul, dar nu îndrăznește să facă vreo mișcare.

Tigrul mormăie. îi ucide pe toți cu lovituri precise, economicoase. Zboară capete, brațe, ca și cum ar fi ale unor paiațe. Mult sânge.

Scapă doar un copil, ascuns în sertarul unei comode vechi, întorcându-se spre ușă, tigrul îl aude scâncind. Se oprește, ascultă atent, nemișcat. Se întoarce încet, cu mișcări grațioase.

5. Piața Concordiei Marti, 9 iulie 2058

„Jurnalul meu este o ciudățenie. Eu însumi sunt o anomalie. Un băiat supradotat rămas în Rominia din capriciu. Absolvent de colegiu (șef de promoție) la cincisprezece ani, poliglot, aș fi putut să fac exact ce-aș fi vrut, oriunde. În loc să mă comport ca un om normal, eu strâng date și comentarii despre Rominia.”

„Nici nu știu prea bine ce mă îmboldește. Curiozitatea morbidă, probabil. Altceva nu văd.”

„După ce m-am întors din State cu diploma în buzunar, acum șase luni, băieții de aici m-au testat. Auziseră nu știu de unde că apăruse în orașul ăsta de căcat un husăn nemaipomenit de deștept. Până la coadă, au ajuns la concluzia că sunt cam greu de cap! Ce și-au mai bătut joc de mine! Mi-a reușit chestia, fiindcă întotdeauna mi-a plăcut s-o fac pe idiotul.”

„Am rămas și fiindcă nu mai am pe nimeni, nici aici și nici altundeva. Întoarcerea ta este un paradox, ar fi spus bunicu- meu. Omul face întotdeauna lucrurile pe dos. Iubește și părăsește. Nu iubește și rămâne.”

„A fost și perversitatea de-a trăi ca un parazit. În Occident aș putea oricând să câștig mulți bani. Nu! Eu am ales să fiu întreținut de o familie de bogată. Evident, de romi. Se poartă frumos cu mine, deși mă cred sărit de pe fix. Sau poate tocmai din acest motiv. Li se pare interesant să țină în casă un idiot care uneori rezolvă în joacă niște chestii mult prea dificile pentru cei mai buni informaticieni din Rominia.”

„Poate că numele meu, Ion Popescu, mă predestinează anonimatului.”

„Mă interesează EAGOCITAREA românilor de către țigani.”

„Decizia Occidentului de a-i strânge pe romii de pretutindeni într-un singur spațiu geografic a fost favorizată de felul de a fi al românilor. Zeflemeaua, permisivitatea anormală, nenorocita toleranță. Da, desigur, îngăduință, dar ce te faci dacă

cel cu pricina este mai vital decât tine și-ți ia femeile, pământul, posturile de comandă? Dacă se înmulțește vertiginos, în timp ce tu te amuzi și-ți spui că totul se va aranja de la sine, că Dumnezeuul românilor va interveni?"

„Fagocitarea etnică și grupele sangvine. La romi predomină B, la români, A. Cei cu grupa B au vocația unor șefi de nivel mediu, ceilalți sunt născuți subalterni. Oamenii cu grupa zero, adevărații conducători, relativ frecvenți printre români, sunt în străinătate."

„Prin 1999, un lider al țiganilor spunea că românii sunt vlă-guiți și au nevoie de o combinație genetică. Evident, cu vitalii țigani, oameni ai viitorului. Încrucișările s-au făcut, iar românii au pierdut partida. Sau, oricum, au fost asimilați. Un strop de păcură strică un butoi de smântână, dar nu și invers. Asta-i situația. Au fost mai puternici."

„Iată acum câteva informații despre Batman."

„O serie de asasinate au transformat Bukry, capitala României, într-un oraș al oamenilor isterizați de teamă. Autoritățile îi asigură pe cetățeni că situația este sub control, dar realitatea le contrazice. Oamenii spun că există un singur ucigaș. INTREPID-ul a declarat că n-are niciun amestec."

„Crimele au fost înfăptuite exclusiv cu mijloace parapsihologice. Victimele prezintă răni cauzate de forțe invizibile. Specialiștii au evocat stigmatele autoprovocate de unii fanatici religioși, prin autosugestie. Se pare că procedeul asasinului este asemănător. Minte victimelor este atât de puternic influențată, încât modifică structura corpului, în sensul dorit de ucigaș. Performanța este fără precedent prin amploare." (UNIV-NET)

„Criminalul în serie din Bukry ar fi un anume Led Zeppelin Ionescu, zis Batman, 55, fără ocupație, fost barman. Porecla lui este numele unui personaj pozitiv dintr-un vechi serial de desene animate. Se presupune că ucide prin mijloace ce țin de magia neagră. Batman n-a fost incriminat în mod oficial."

„Disponibilitatea oamenilor din Rominia pentru supranatural și paranormal a atins cote paroxistice. Oficialitățile nu s-au decis să-l aresteze și să-l cerceteze pe presupusul ucigaș. Un înalt funcționar, doritor de anonim, a afirmat că forța lui Batman este nelimitată. Batman, a spus el, este invulnerabil și omnipotent. Dacă ar fi agresat, forța lui ar trece automat la mai mulți alți oameni. Fiecare transfer ar fi însoțită de o mărire a forței distructive și a dorinței de a ucide. Fenomenul Batman, a încheiat oficialul român, trebuie lăsat să se manifeste până la stingerea lui naturală.”

„In acest mod de a vedea lucrurile recunoaștem fatalismul oriental.” (INTERNET)

„Romii întâmpină în ultima vreme o nouă primejdie. O putere drăcească se încrâncenează împotriva noastră și vrea să ne strice orânduielile. Nu știm încă felul cum lovește. Tot ce am aflat e că unii oameni mor înainte de vreme, răpuși de trimisul diavolului. Dumnezeu nostru ne pune la încercare. Trebuie să ne păstrăm credința și speranța. Am mai fost în fața unor asemenea cumpene și am reușit să le străbatem cu bine. La fel trebuie să facem și acum. Să ne rugăm împreună, să naștem astfel o putere în stare să oprească forțele întunericii. Aceasta este calea spre izbăvire, iubii mei. Lucrarea răului nu ne va răzbi. Nu vom pleca, pentru a-i face pe plac diavolului. Va veni curând clipa când credința ne va izbăvi de cel rău. Să ne păstrăm încrederea în dumnezeul nostru și să ne rugăm.” (*Bukry Journal*, fragment din predica rostită de Opruno, șeful Chezașilor Trezirii, în 7 iulie 2058)

„Opruno este un ins inteligent. El întrevade ceva interesant.” (*Jurnalul lui Ion Popescu*)

6. Muzeul Vivant Herestry Sâmbătă, 13 iulie 2058

În Herestry este pustiu, deși dimineața este pe sfârșite. Pot fi văzuți doar câțiva polițiști. Fără să se apropie vreodată de

aceștia, vreo cinci civili încruntați, din corpul de pază al Curții, se plimbă agale.

Stanley Short, reprezentantul Organizației Paneuropene pentru Echilibru (OPE), coboară dintr-un mobil decorat cu motive florale, botezat Scraper 19, mai departe de Micul Palat decât ar fi normal. Este îmbrăcat într-un costum îndrăzneț, de culoare roz. Cu părul lui blond, buclat (natural?) are o mutră de poponar. Ce pizda mă-sii caută acolo? mârâie un civil aflat în apropiere.

Short dorește să meargă puțin pe jos. Să profite de faptul că Herestry este unul dintre puținele locuri din Bukry unde nu se simte duhoarea de gunoi învechit, iar copacii sunt naturali.

Un civil îi anunță sosirea, vorbind scurt în aparatul său. La intrarea în Palat, un valet bătrân, îmbrăcat în straie roșii cu dungi negre, îl întâmpină foarte sobru.

Suveranul, în halat, îl așteaptă în salon, împreună cu Nicu, aghiotantul său. Pare bine dispus, în ciuda evenimentelor. Un moș hâtru, bucuros că a mai traversat cu bine o noapte.

Lucrurile oricum au luat-o razna, i-a spus lui Nicu, într-un moment de sinceritate, la ce bun să-mi bat capul? îi cedez tronul lui Iulian și atunci chiar că nu mai am nido problemă. Să-l vedem cum se descurcă. E mult mai bine să stai pe margine și să te distrezi. Să conduci?! Ce idiotie! Toți să se uite în gura ta și să-ți facă temenele, iar pe la spate să te înjure, să zică uite și ramolitu' ăsta, nu-1 mai ia benga odată. Știe de crimele din Bukry, dar ridică din umeri. Ce să le fac? Asta le-a fost soarta. Și pe mine poate să mă rezolve vreun diliu, oricând. Acum este după câtă baftă ai. Altceva nu mai contează.

Se schimbă formule de politețe. Short știe exact câtă slugărnicie se cuvine să arate.

— Am un mesaj pentru Majestatea Voastră, anunță el. Strict confidențial.

— Nicule! Lasă-ne singuri! spune Baxt.

Aghiotantul pleacă, strâmbându-se abia vizibil.

Împăratul a vorbit în engleza lui impecabilă, umbrită de un accent sud-est european abia sesizabil. În ultima vreme, în Rominia nu se prea mai aude limba de stat, romani. Cei mai multi folosesc amestecul celor trei limbi și se distrează, pocind cuvintele. Cum aproape nimeni nu mai citește, s-au format dialecte. Uneori oamenii din cartiere diferite nu se înțeleg tocmai bine între ei. În țară, lucrurile sunt și mai și. Doar emisiunile de holoviziune împiedică dialectele s-o ia razna.

Cu aghiotantul său, împăratul a vorbit întotdeauna în romani. Cu alții, zice, ciripesc englezește, fiindcă romani îmi aduce ghinion. Așa simt. Ce-i aia mândrie națională? Căcat. Problema e să n-o mierlesc. Să nu mă rezolve careva. Sau să fac vreun infarct, ca Bango. Asta-i toată chestia. Restul sunt prostii.

— Domnule Short, spune Baxt al II-lea, după ce Nicu s-a îndepărtat, știu ce dorești să-mi comunici. Chestiunea este că nu prea am vreun mesaj coerent pentru șefii dumitale.

Englezul zâmbește onctuos:

— Dacă Majestatea Voastră permite, voi afirma că situația nu este chiar atât de rea precum pare. Avem oamenii noștri în teritoriu. Ne-au informat.

-Și?

— Am aflat că există un număr oarecare de batmani. Considerăm că se poate interveni. Oamenii aceștia nu sunt indestructibili.

— N-aveți decât s-o faceți, rânjește pe neașteptate Baxt. Numai să nu vă alegeți cu penele jumulite.

— Dacă mi se permite, se interesează Short, autoritățile din Rominia au acționat împotriva răufăcătorilor?

Împăratul îl privește ca pe un gândac:

— Dumneata nu știi cum stau treburile pe la noi, Short. Nimeni nu se bagă la așa ceva.

— Chiar atunci când este rațiunea de stat la mijloc? Adică este amenințată dinastia?

— La oameni li se rupe de dinastie, spune împăratul în romani.

Short n-a înțeles decât cuvântul dinastie. Așteaptă răbdător.

— Sloganurile politice n-au efect în asemenea situații, revine Baxt la engleză. Deocamdată, fiecare se gândește cum să-și salveze pielea. Pielea pulii, adaugă în romani.

Englezul privește întrebător. Baxt îi face un semn, îndem- nându-l să vorbească.

— Dispunem de o echipă specială, spune Short, zâmbind mecanic.

— Ce fel de echipă?

Suveranul pare scârbit. Short explică:

— Nu este vorba despre o trupă antitero. Sunt oameni pregătiți pentru lupta psihologică. Unii dintre ei, dacă Majestatea Voastră permite, sunt niște celebrități. OPE-ul le va plăti sume fabuloase...

— Îmi închipui, surâde acru împăratul. Totuși, cred că nu se va dezechilibra financiar.

Emisarul se face că nu aude. Continuă. Vocea lui pieptănată îl irită pe Baxt. Spune:

— Cum spuneam, sume foarte mari. Numai așa au acceptat să-și riște viețile. Dacă reușesc, devin niște oameni cu adevărat bogați.

Fără s-o arate, Baxt este disprețuitor și furios. La rândul lui, Short se simte infinit superior omului smolit, îmbătrânit cu ani în câteva zile. Antipatia dintre cei doi este aproape sensibilă, ca un gaz toxic. Între ei ar trebui să fie doar relații de afaceri. Așa au și fost la început. Ulterior, însă, spre mirarea lui însuși, Short s-a trezit că este sentimental și temperamental. Ceva se întâmplă cu mine, vorbește el singur uneori, mi-am pierdut seninătatea.

Acum, cugetă Short, cetățenii Rominiei au într-adevăr o problemă. Ei sunt o populație de nomazi transformată într-una de săteni medievali. Cândva s-au simțit, poate, ca niște deținuți. Acum le place. Drogul, cel distribuit de autorități, are un rol important. La fel, religia chezașilor. Numai că, în ultima vreme,

drogul nu prea mai ajunge la oameni, iar ortodoxia recâștigă teren. Batmanii sunt lovitura cea mai urâtă dată

comodității lor. Mă întreb de ce vor romii să devină albi la piele. Din inerție. La început, batmanii i-au ucis doar pe cei tuciurii. Astăzi nu mai aleg.

— Și crezi că vor reuși? întrebă milos împăratul.

Sprâncenele lui Short se ridică un milimetru.

— Au o șansă importantă, spune.

— Ați mai avut asemenea cazuri?

— Nu. Specialiștii au extrapolat.

— Să vină! se răstește Baxt, uitând că s-a decis să se poarte frumos cu trimisul OPE-ului. Poți să-i chemi. Rămâi și dumneata?

— Nu, se grăbește Short. De îndată ce sosesc, misiunea mea este încheiată.

Baxt își mișcă într-un semn ambiguu palma groasă, încărcată cu inele mari. Aghiotantul imperial apare ca prin minune și articulează rece:

— Audiența s-a încheiat.

Englezul ar mai dori să spună ceva, dar este oprit de privirea fioroasă a lui Nicu. Se ridică și se retrage, având grijă să nu-i întoarcă prea repede spatele suveranului. Face câteva mici plecăciuni, blestemându-se în sinea sa pentru lașitate. *Mi-e teamă de aghiotant, iată adevărul. II simt ca pe un dulău înrăit și imprevizibil.*

După ce iese, împăratul își strâmbă buzele învinețite și mârâie spre Nicu:

— Țsta se cacă pe el de frică. Amărății ăștia de străinezi n-au coaie, ce să mai discutăm.

Ajuns la hotel, Short îl contactează pe un anume Kohn și-i rezumă discuția cu împăratul. Celălalt, cu o voce seacă de birocrat, îl anunță că echipa poate pleca imediat spre Rominia. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spune englezul, uitându-se nervos la ceas. Vor veni chiar azi. Poți să-i aștepți la aeroport peste aproximativ două ore.

Short îl caută apoi pe aghiotantul împăratului. Acesta îi răspunde numaidecât, ostil ca întotdeauna. Englezul face o criză de anxietate. Pulsul îi crește, gura i se usucă. Respiră adânc de câteva ori. Își revine și reușește să vorbească normal.

7. Xoxavipe Virclub Sâmbătă, 13 iulie 2058

— Bă, Nelule, spune Paul Santoy. Fii atent aici la o chestie! Femeile sunt de două feluri. Le știi?

Colonelul zâmbește:

— Sunt mai multe clasificări, domnule Santoy...

— Asta este una bună, eu așa zic. Deci, se împart în curve deștepte și curve proaste. Ce ai de spus?

Politistul rânjește larg. *Îmi place cum ciripește husănu' asta. Dracu ' să-l ia, dar parcă n-a ieșit de pe maidan niciodată. Sau limba este de vină? Englezește vorbește fără mășcări. Când o dă pe românește, parcă se rupe ceva în mintea lui.*

— Domnule Santoy, începe el ezitant, mă întreb dacă...

Se oprește. Miliardarul îl încurajează bătându-1 pe umăr, pârintește:

— Nu-ți fă probleme, Nelule! Poți să mă întrebi orice. Mi se rupe de toate, dacă ești curios. Cuvintele sunt niște căcăreze pentru mine. Hm? Ia dă pe gură! S-auzim!

Colonelul face un gest ambiguu. Arată înspre un platan artificial, de parcă ar fi văzut acolo ceva interesant. Santoy se oprește și se mângâie pe chelie. De la glonțul lui Babe a rămas o cicatrice destul de mare. *Bine că n-am făcut vreo infecție din alea titirite, pe care nu le vindecă nici benga.*

Grupul bărbaților plimbăreți din Tchishmy Park se oprește o dată cu Santoy. Tanaka, Dave și John se mișcă lin și iau poziții de apărare, cu spatele la patronul lor. Nelu rămâne în afara cercului. Își pipăie pistolul fără motiv. În ochi îi sclipește groaza, își revine. Este din nou un polițist romin, diplomat în psihologie al Universității din Chicago.

— Domnule Santoy, spune el precaut, de ce vorbiți atât de porcos? Asta este întrebarea mea. Sper că n-o să vă supărați...

Sexagenarul izbucnește într-un râs sonor. Niște trecători bine îmbrăcați își întorc pentru o clipă privirile spre el.

— Hai că mi-ai plăcut! - Redevine serios -. Să știi că și eu mi-am pus întrebarea asta. Chiar vrei să-ți spun?

Nelu încuviințează.

— Păi, continuă Santoy, m-a apucat de cum am ajuns aici și am reînceput să vorbesc românește. Înjurăturile și mășcările mi le-am amintit cel mai bine. De ce nu m-am abținut?

Nelu dă din cap.

— Îmi face plăcere, mă! Asta-i adevărul. Nici eu nu știu ce să zic. - Santoy, de obicei atât de sigur de sine, pare stânjenit -. Tu le ai pe-astea, cu psihologia. Poate mă luminezi și pe mine.

Ultimele vorbe, miliardarul le spune ironic.

Din platanul sintetic cade un găinaț de pasăre pe umărul lui Santoy. Nelu zâmbește discret. Cei trei din garda personală rămân concentrați. Au văzut toți ce s-a întâmplat, deși erau întorși cu spatele. *Numai Dumnezeu știe cum. Poate au auzul foarte fin. Sau sunt condiționați să audă foarte bine, atunci când doresc. În condiții de risc. Dacă urlu acum, poate crapă toți, dintr-odată, de infarct.*

Santoy îl privește întrebător pe colonel. Pe fața lui de bătrân încă verde a revenit surâsul ironic al celui cu adevărat puternic. Tanaka spune:

— Permiteți să vă informez, domnule Santoy. Aveți un excrement de pasăre pe umărul drept.

Sexagenarul are un gest surprinzător. Își răsucesce mustățile lungi, de husar, cu satisfacție, de parcă ar fi primit o veste foarte bună. Apoi privește cu coada ochiului înspre găinaț. Îi spune lui Nelu, în românește:

— Niciodată n-am știut dacă ăsta are sau nu umor. - Se înclină ușor înspre șeful gărzii sale de corp -. Mă întreb dacă o să aflu vreodată.

Scoate apoi la iveală o batistă albă de mătase și se șterge tacticos. Nici unui dintre cei trei angajați ai lui n-a schițat gestul de a-l ajuta.

Santoy, cu tonul unui politician aflat în campanie electorală, vorbește prea tare:

— Domnilor, sunt un om norocos. Acesta este semnul. Am pierdut din nou o soție, dar voi câștiga altceva. Nu știu ce. - Continuă cu glas scăzut, mai mult pentru sine -. De altfel, nici nu mă duce mintea ce-ar putea să fie. O donare?

Face un semn. Cei trei pricep. Intră în formația de dinainte de oprire. Grupul pornește. Discuția despre vorbirea urâtă se amână.

Un timp se merge în liniște. Se aud păsările. *Ciripesc fericite, de parcă nimic nu s-ar întâmpla. Poate apare vreun batman și printre ele. Atunci n-o să mai fie atât de vesele.* Pe fața întunecată a colonelului, o expresie trecătoare de cruzime.

Se apropie cu toții de micul palat în stil medieval, reședința lui Ram Bakro, *bulibasha* școlit în State, cel cu înfățișare de cerșetor bine hrănit. Nelu vorbește în aparatul lui minuscul, în romani.

Asta îl cheamă pe bulibasha, să ne întâmpine. Parcă văd că așa este.

Santoy nu se înșală. Ram Bakro apare afabil, zâmbind larg. În lumina oblică a soarelui, dinții lui de aur trimit câteva scăpărări orbitoare. Este îmbrăcat la fel ca și atunci când l-a cunoscut Santoy, în ziua când Babe, dracu' să-l preia, acolo pe lumea cealaltă, unde se află, mi-a tras un glonț în cap, iar Tanaka mi-a salvat viața.

— Bine ați venit pe la noi, domnule Santoy, rânjește larg *bulibasha*. Suntem deosebit de onorați. Avem o surpriză pentru dumneavoastră.

— Albinoasele? întreabă posac americanul.

— A, nu! Nu ne repetăm. Cred că știți, virclubul este, ca să zic așa, în parohia noastră. Avem un program nou. - Ram Bakro face discret cu ochiul, iar bătrânul se preface că nu observă -. Extra!

— Chiar așa?

Nelu ridică o mână, la fel cum fac oamenii lui Santoy atunci când vor să-i vorbească patronului lor. Sexagenarul, cu ochii mijiți a plictiseală, îi adresează niște clătinări din capul lui chel. *Da, mă, să văd cum o faceți iarăși pe codoșii. In loc să-mi recuperați nevasta, veniți cu curvele voastre. Acum, nu c-ar fi rele, dar...*

— Oamenii noștri au pus la un loc tot ce este pitoresc în țara asta, spune Nelu sentențios.

— Pitoresc în materie de femei, presupun, începe Santoy să-și recapete buna dispoziție.

— Da, râde colonelul admirativ. Ați ghicit.

Bulibasha râde lingușitor, dar și sardonice. Își freacă mâinile, nespun de satisfăcut. Apoi spune conspirativ:

— Doriți să beți un vin cu totul special?

Santoy zâmbește îngăduitor:

— Ce fel de vin? Am băut tot ce se poate bea pe planeta asta.

— Vin popesc, rânjește Ram Bakro.

— Mai bine să-l luăm cu noi, intervine Nelu autoritar.

— De acord, spune Santoy. Să mergem la virclub. Mai este acolo bătrâna aceea ciudată?

— Mirela? Întreabă *bulibasha*. Cum să nu! Aia o să-i îngroape pe multi. Face niște exerciții de întinerire. Tibetane.

— Ce spui! Îl ironizează miliardarul. Chiar așa?!

— Dacă ați ști câți ani are, n-ați mai râde.

— Bine, bine, dă Santoy semne de plictiseală. Ferice de ea.

Apoi face un semn cu degetul mare, peste umăr.

— Plecăm?

Bulibasha aleargă greoi și intră în castel printr-o ușă sculptată într-un lemn de culoare deschisă, ornamentată cu un basorelief alb-lăptos, reprezentând un inorog. Se întoarce repede, purtând un mic geamantan metalic. Spune zelos:

— Totul este OK.

haită de câini răpănoși. Cei din garda de corp își scot armele cu gesturi automatizate. *Bulibasha* râde larg și spune:

— Nu este cazul să vă faceți probleme. Sunt de-ai noștri.

Ca și cum l-ar fi înțeles, câinii dau lenevos din cozi.

Mirela îi așteaptă pe scările virclubului. Este îmbrăcată într-o robă portocalie. Peruca violetă îi pune în evidență fața fanată, dar și ochii strălucitori, de drogată sau de inițiată. Vizitatorii îi simt forța ca pe o ameteală ușoară, dătătoare de nesiguranță.

Bătrâna face o plecăciune cu mișcări elastice. Aplecându-se, nu-și ia ochii de la Santoy, ca și cum ar vrea să-l hipnotizeze. *Ce forță are hârca asta! Acum treizeci de ani... Bună a mai fost!*

— Fiți binevenit, domnule Santoy! îi spune ea în românește. Povestea este mai reală decât realitatea, domnule Santoy.

Vocea ei melodioasă îi amintește miliardarului de o japoneză adorabilă, care fusese cât pe ce să-l lichideze. *Cobra.*

Așezat în fotoliu, Santoy îl urmărește pe Ram Bakro cum scoate o sticlă. O asistentă a Mirelei aduce o tavă cu pahare. Apoi toarnă, aplecându-se destul pentru a i se vedea bine de tot sânii grei, ciocolatii.

După ce gustă vinul și-l laudă, Santoy le face semn extrem de politicoșilor tehnicieni să-i fixeze electrozii. Pe fețele acestora se citește un fel de evlavie. *Parcă aș fi Baxt în persoană.*

Lumea unde pătrunde soțul Renatei este un Bukry - sau mai degrabă un București - stilizat. Au dispărut multe lucruri urâte sau doar ciudate, capabile să-i neliniștească pe cei obiș- nuiți cu Occidentul civilizat. Santoy observă ceea ce a văzut și în realitate: Rominia este o țară unde tehnologia modernă este repudiată și chiar disprețuită.

Santoy nu știe că a intrat în virtual. A fost dorința lui. Să nu-mi dau deloc seama ce se întâmplă, așa a spus. Fără semi-lucidi- tăți și altele asemenea. Nu-mi plac situațiile ambigue. Desigur, domnule Santoy, cum doriți.

Știe că este în vizită. A venit în Rominia din nostalgie. Este mult mai sentimental decât în realitatea-realitate. N-o cunoaște pe Renata, este un bărbat divorțat, aflat la o vârstă când maturitatea și bătrânețea se amestecă precum apele unui fluviu cu acelea ale oceanului. Mă simt mulțumitor, își spune, încura- jându-se. În definitiv șaizeci nu este ceva catastrofal. Viața mai păstrează și pentru mine surprize plăcute. În definitiv, sunt bogat, pot să obțin câte clone vreau. Pot să trișez timpul.

Este însoțit de aceiași oameni din realitatea anului 2058. Tanaka, cele două gorile, Nelu. Chiar și Ram Bakro este prezent, cu zâmbetele lui de proxenet stilat.

— Domnule Santoy, spune *bulibasha*, sunteți un mare prieten al nostru. Aprecieri mult.

Un gest de plictiseală. Mâna miliardarului, fluturată aproape jignitor, este puternică, dar iremediabil ridată. Nimic de făcut în privința ei. Fața se mai aranjează, dar mâinile... La urma urmelor, este oarecum șic să fii un bătrân puternic...

— Vă propunem un loc special, continuă Bakro, făcând iarăși cu ochiul, ca între bărbați. Credem că o să vă placă.

— Lasă-mă să ghicesc! se străduiește bătrânul să-și uite gândurile neăplăcute.

Toți, cu excepția lui Tanaka, zâmbesc. Ram Bakro face semnul încuviințării, înclinându-se în stil japonez.

— La o casă de toleranță, mă! zice Santoy. La un cuplărai! Asta este! Nu văd altceva. Că doar n-o să mă duceți la concertul Filarmonicii din Bukry...

Bulibasha cel smolit rânjește încântat și începe să-și frece mâinile a maximă satisfacție:

— Așa este! Sunteți foarte pătrunzător. Numai că este ceva cu totul special. Nimic vulgar. Profesioniște de înaltă clasă. Fiecare dintre ele se pricepe la magie și la ghicirea viitorului. Mai știu, fetele, și multe altele.

În Tchishmy Park, cel din virtual, unde se află grupul lui Santoy, nu se vede niciun trecător. Din loc în loc, cupluri de

gardieni publici - sau ce-or fi - se plimbă agale. Când cei șase încep să se miște, precum în secvențele unui film oprit și apoi reluat, se aude o muzică blândă, parcă ieșită

dintr-un film despre Viena începutului de secol douăzeci. Un vals! Santoy face ochii mari și îl privește întrebător pe Ram Bakro:

— Aveți orchestră aici? Cum naiba?!

— Dar bineînțeles, spune *bulibasha*, cu un zâmbet onctuos. Mă mir că n-ați mai auzit-o până acum. - Are o ezitare teatrală -. Adevărul este că am constituit orchestra numai pentru dumneavoastră. Știți, noi suntem un popor muzical, nu ne-a fost greu.

— Bravo, mă! Sunteți nemaipomeniți! - Ochii lui Santoy sunt holbați -. Futu-vă-n cur să vă fut! Mi-ați plăcut. - Se întunecă -. De unde ați știut că îmi place muzica asta?

Îl privește pe Nelu cu o grimasă de iritare. Acesta zâmbește enigmatic:

— Ați uitat că ne-am permis... Cu tot respectul, desigur...

— Să te fut, spune Santoy, iarăși bine dispus. Bine. Hai să mergem!

Casa căutată este un imobil rămas de pe vremuri. În realitate realitate asemenea clădiri nu mai există în Bukry. A trecut vremea când oamenii bogați locuiau în mici construcții cochete. Acum ei trăiesc în apartamente blindate, aflate în blocuri sigure, antiseismice, păzite zi și noapte de profesioniști înarmați. Făloasele vile de altădată au fost jefuite până la ultima bucătică de lemn. Din ele au mai rămas doar ruine bânuite de șobolani, lilieci și câini vagabonzi. Cele năruite la marele cutremur din 2019 sunt niște grămezi anonime, acoperite cu o verdeață amenințător de vitală.

Înăuntru, Santoy și oamenii săi sunt întâmpinați de o femeie grasă și încă apetisantă pentru cunoscători. Ea își poartă sânii monstruos de mari cu mândrie, ca pe un trofeu neprețuit. Folosește un țigaret foarte lung, în stilul vampelor de pe la 1920.

Pensionarele casei sunt numeroase. Nici una nu seamănă cu alta. Cine le-a ales s-a gândit să satisfacă toate așteptările. Un sadic va găsi o ființă pseudo-eterică, cu ochi mari și îndurerați, flămândă de suferință. Masochistul este așteptat de o damă dură, cu nas mare și

buze subțiri. Un rictus de cruzime îi înțepenește trăsăturile, altfel destul de agreabile. Îmbrăcată în negru, cu lanțuri brăzdându-i pieptul plat, având tresăriri nervoase, de furie abia stăpânită.

Printre fete se află și curva tradițională, etalonul, arhetipul. O femeie la treizeci și cinci de ani, cu părul platinat, buze răsfrânte, închipuind un al doilea sex, ținut la vedere, sâni grei, unghii lungi, privire rece și zâmbet profesional, de fotomodel obosit să tot pozeze. Viciul este scris clar pe fața ei ușor fanată, machiată artistic.

La extrema cealaltă se află o persoană având aerul unei eleve aflată în Elveția, la studii foarte costisitoare. Subțirică și înaltă. Păr castaniu, natural, priviri curate de copil cuminte, mâini cu unghiile tăiate scurt. Nu se vede nicio urmă de machiaj. Ar putea să pară de optsprezece ani. Un cunoscător, uitându-se la niște amănunte greu de observat, ar spune că are vreo douăzeci și cinci, iar aerul de adolescentă ține de artă. *Fata asta mi se pare cunoscută. Are un aer familiar.*

— Ai fost în State? o întreabă Santoy.

— Niciodată, spune fata, foarte serioasă, ocolindu-i cu sfială privirea.

Românul-american se încruntă, ca și cum s-ar strădui să-și amintească un episod petrecut cu mulți ani în urmă. *Fata asta mă face să mă simt o hoască. Ce curu' meu, sunt încă în formă! Atunci de unde moleșeala asta căcăcioasă?*

Fata se numește Renata, a trăit în Anglia și a ajuns în România în urma unui amor nefericit. A fost victima unui seducător. Povestea ei în stil retro pare ieșită dintr-un roman prost.

Mi-a plăcut aici, spune fata. Oamenii au încă sentimente și trăiri, nu sunt robotizați ca în Occident.

Ajung amândoi, parcă prin magie, într-o încăpere mică și austeră. Santoy stă pe un scaun simplu, iar Renata pe marginea patului îngust, a cărui saltea subțire și tare ar fi bună pentru o călugăriță penitentă.

Fata se poartă ca și cum vizitatorul ar fi un unchi, nicidecum un posibil client. Bătrânul se simte stânjenit de propriile sale porniri năvalnice. *Fata asta mă*

complexează! N-am mai simțit așa ceva nu mai țin minte de când. Cum naiba să fac sex cu un copil? Atât de pură! De nevinovată!

— Ia spune, Renata... înțeleg, în țara asta ți-a plăcut... Dar aici, cum...? Că doar ai avut și alte posibilități. Frumoasă cum ești...

— Cum de-am ajuns aici? Unde-am ajuns? Își ridică fata sprâncenele subțiri. La doamna Luiza? - Izbucnește într-un râs copilăresc și excitant -. Înțeleg la ce vă gândiți! Credeți că aici este o instituție...

Santoy se simte nesigur de sine. Știe că se află într-o casă de toleranță și totuși vorbele fetei i se par mai reale și mai credibile decât faptele. *Absurd! Ce se întâmplă cu mine? Sunt încă verde. Am fost și rămân un dur. Ce-i aia bătrânețe?*

— O casă cu... dame, continuă Renata, foarte amuzată. S-au mai înșelat și alții.

Asta este ca atunci când am pățit chestia aia ciudată, gândește Santoy. Femeia cu puteri magice. Am rugat-o, am implo- rat-o... I-am căzut în genunchi, pe bune... Până la urmă a acceptat să se dezbrace, dar numai după ce i-am promis solemn că nu „atentez la pudoarea ei"... M-am trezit gol lângă ea, în așternut. Așteptasem atât de mult, încât tremuram, devenisem neajutorat. Îndrăgostit? Totul este posibil pe lumea asta. După scurt timp, totuși, m-am urcat pe ea, am pătruns-o. Parcă visam. Am început să dau din cur. Ea s-a încălzit. Ne-am futut în toată regula.

La urmă, când căzusem pe spate, demential de satisfăcut, i-am văzut fața aproape înfuriată, apropiată de a mea. N-ai

vrut, nu? Asta m-a întrebat. Jură că n-ai vrut! Am crezut că glumește, dar nu era așa. Era absolut serioasă. Jur! am spus. S-a calmat. După zece secunde a coborât repede din pat. Părea nemaipomenit de vioaie.

Asta n-a avut orgasm, nenorocita, mi-a trecut prin minte. Am auzit apoi zgomotul dușului. S-a spălat anormal de mult, de parcă ar fi vrut să se curețe nu numai de sudoare și de alte alea, ci și de cine știe ce păcate ascunse. Îi pare rău? Este scârbită? După aia n-am mai prins-o niciodată la strâmtoare. Venea la mine însoțită. Îmi vorbea ca și cum momentele petrecute de noi în pat n-ar fi existat. După un timp, eu însumi am început să mă îndoiesc de cele întâmplare. Nu cumva am visat? mă întrebam. Asta înseamnă să fi o curvă de mare clasă? Sau să ai un suflet de fecioară? Nu știu.

Diabolic, programul îl introduce pe bătrân într-o situație asemănătoare celei din amintirile lui. Renata începe să vorbească de parcă ar fi intrat în transă:

— Știi că nu ai abuza de mine. O să stau goală lângă tine și nimic nu se va întâmpla. - Are vocea unei fete care vorbește în somn -. Discutăm și noi. Despre una, despre alta.

Vocea ei îl excită cumplit pe Santoy. *Asta este o vrăjitoare. N-am mai trăit așa ceva în viața mea. Are dreptate, mi-ar fi imposibil să mă culc cu ea.*

Renata, în timp ce spune că are toată încrederea în bărbatul din fața ei (în bătrânul, cugetă miliardarul), se dezgolește cu artă. Fața ei este inocentă, dar corpul are limbajul lui propriu, iar sânii sunt frumoși și mai mari decât s-ar fi crezut.

Mânat de automatisme ieșite din el precum niște reflexe, Santoy se dezbracă la rândul lui. Are privirile rătăcite ale unui drogat. Rămasă aproape goală, Renata strigă indignată:

— Nu m-am dezbrăcat nici în fața mamei mele. Nu se poate așa ceva!

îndobitocit de dorință, bătrânul bâlbâie:

— O să mă leg la ochi.

Caută cu mâini tremurătoare în haină și scoate o batistă albă. O împăturește și își acoperă ochii. În întuneric, simte o ciudată resemnare. *Acum poate să și plece. Parcă văd că se îmbracă și după aia aud ușa trântindu-se.* Se apropie cu mâinile întinse înainte, șovăitor. Se lovește ușor de marginea patului, mâna dreaptă întâlnește un sân ferm, distrugător de elastic. *Infarct, asta o să fac. Santoy, marele căcat... Și ridicol, pe deasupra.*

Intră tremurând lângă fată. O mângâie timid. Renata - nici- un cuvânt, nicio încurajare. Nesigur, ca un cățelandru neștiutor, o acoperă încet și ezitant. *In orice clipă, fata asta este în stare să mă arunce de pe ea și să-mi dea și câțiva pumni. Plus înjurăturile. Porc bătrân, așa ne-a fost vorba? Parcă am discutat să stai liniștit și să nu te atingi de mine.* Nu se întâmplă nimic din toate acestea. Renata stă liniștită, o statuie caldă. Îl lasă să intre în ea, îl ajută atât de discret, încât el nici nu-și dă seama. Înnebunit de plăcere, bătrânul repetă cu un glas plângăcios:

— Ce bine este, ce bine este, Doamne!

După un timp, când lucrurile se apropie de sfârșit, Renata dă niște vagi semne de plăcere, aproape iluzorii, parcă imaginate de mintea rănită a lui Santoy. *Îmi răspunde! Îi place și ei!* Ejaculând mai abundent decât a făcut-o vreodată în anii de când este un bărbat-aproape-bătrân, bătrânul pare că va începe să plângă. Scâncește ca un câine rănit, spasmele lui nu se mai termină.

Renata se eliberează cu delicatețe de apăsarea trupului său. Întoarsă asupra lui, îi spune cu severitate:

— Jigodie bătrână! Ai noroc că ești în vârstă, altfel...

Americanului îi trece prin minte că ar fi dispus să moară, atunci, pe loc. Privește inert fața mânioasă a fetei. Soptește:

— Scuză-mă, Renata! Te rog!

Își amintește ce-a pățit cândva și adaugă:

— N-am vrut, draga mea, a fost peste voința mea...

Renata, încrâncenată:

— Juri?

— Jur.

Zgomotul dușului, prelungit. Santoy se îndoieste tot mai mult de cele întâmplate. Așa ceva nu se poate, își șoptește.

În virtual, trece repede timpul. Când se întoarce peste două săptămâni, Renata este o străină. Santoy știe că a posedat-o, că a ejaculat în vaginul ei dulce, dar în același timp își spune că totul s-a petrecut în imaginația lui bolnavă, de om bătrân. *Fantasme sexuale. Atunci când te regulezi cu o femeie numai în mintea ta. Îți închipui tot felul de poziții și alte alea.*

8. Clinica Leopold Purum Sâmbătă, 13 iulie 2058

Blondul Stanley Short intră sigur pe sine în clinică. N-are a se teme decât de vreun batman. *Dar n-am eu un asemenea ghinion.* Toți știu că este bine văzut de împărat. Legitimația lui cu motive ornamentale roșii-negre, purtând semnătura groasă, lăbărțată a lui Baxt al II-lea, face minuni. A fost un capriciu al suveranului. Uite, domnule Short, ai aici un autograf al meu. Dacă-1 arăți, nu mai ai nicio problemă.

Puțini știu că Short este trimisul OPE. Pentru mai toți, englezul trece drept un jurnalist independent, având multe relații în toată lumea, specializat în interviuarea marilor personalități.

Short a avut o scurtă carieră de actor. Poate de aceea este atât de conștiincios în rolul jurnalistului agitat și expeditiv. Cu oamenii importanți trebuie să fii respectuos și în același timp familiar, le spune uneori prietenilor săi. Oamenii de pază văd pe fața lui efeminată zâmbetul ușor ironic al marelui jurnalist nimerit într-o țară neînsemnată. În costum nisipiu, mișcându-se prea lin și grațios pentru un bărbat, englezul se îndreaptă spre biroul lui Ron Maladipe, directorul clinicii.

Maladipe e un rom arogant, dar lingușitor când este cazul. A practicat (mediocru) chirurgia estetică, iar de câțiva ani a devenit un administrator nemilos.

— Domnule director, începe prevenitor Short, după ce și-a arătat acreditarea, este adevărat că foarte multi romi doresc să devină albi?

— Da, spune Maladipe, prost dispus.

— Cum interpretați acest fapt?

— În niciun fel. Nu sunt sociolog.

— Totuși...

— Cred că e o modă. În definitiv, genomul nu se schimbă.

— Unii spun că în România a devenit avantajos să ai pielea albă. Etnia romă ar înregistra, cum să vă spun?, o devalorizare. Ce părere aveți?

Maladipe spune disprețuitor:

— Speculații.

— Dacă-mi permiteți, spune Short, devenit dintr-odată aproape umil, dumneavoastră ce veți face? Vă veți depigmenta?

Directorul îl privește cu atent. Își pierde aroganța. Spune ezitant:

— Deocamdată nu. - Fața lui Maladipe parcă s-a scofâlcit. N-are stofă de conducător, zâmbește atotștiutor Short. A ajuns director fiindcă o fiică a lui este o curtezană bine cotate. Dar dacă voi fi silit... Unii se vor supăra, normal. Pot să-mi deschid o clinică particulară, în definitiv.

Trecerea lui neașteptată de la aroganță la confidențe nepotrivite îl miră pe Short. *Atât de instabil psihic este nenorocitul!*

— Totuși, sunteți un om de partid, zâmbește prietenos englezul. Partidul Romilor Liberi.

— Sunt membru, evident. Dar culoarea epidermei nu-1 împiedică pe un om să fie fidel partidului său. Și împăratului.

Short spune serios:

— Bine, dar rasa albă este în declin.

Maladipe tresare. Redevine arogant:

— Domnule, romii fac parte din RASA CAUCAZIANĂ.

De afară se aud strigăte. Directorul pălește. Privește nervos înspre ușa capitonată.

în birou intră un militar. Este un bărbat cu umeri puternici. Mușchii feței i s-au contractat parcă fără voia lui. Vorbește sacadat:

— Domnule director, în fața clinicii s-a strâns lume. Vor să intre cu forța. Ce ordonați?

— Ai vorbit la Poliție?

— Da. N-au forțe disponibile.

Maladipe începe să se plimbe fără rost prin birou. Omul de pază este nemișcat ca o statuie. *Drogat.*

— O să vorbesc la minister, spune directorul. Chiar acum. - Se strâmbă -. Ce vor de la noi? Nu mi-ai spus.

— Să fie albiți peste rând. Cât mai repede. Este unul care tot strigă că aici se lucrează prea încet. Și că hatmanii nu-i omoară pe cei cu pielea albă.

Cei din fața clinicii, câteva sute, sunt anormal de furioși. Și-au pierdut orice sfială. Tropăie, înjură, adunând mășcări din trei limbi, strigă, își ridică pumnii negri. Unul își dă palme, urlând.

Liderul e un om simplu, la vreo patruzeci de ani. Strigă într-o portavoce. Glasul lui aspru este carismatic. Folosește o engleză destul de corectă. De ce nu romani? Fiindcă dorește cu toată ființa lui, ca un copil pofticios, să nu mai fie rom. Este dreptul nostru, putem să alegem. Ne ducem și la împărat, dacă trebuie.

În fața intrării, zece militari în uniforme verzi cu pete galbene, ca frunzișul toamnei. Calmi. *Drogați?* Mestecă gumă cu fălcile lor de piatră.

Cruzimea lor impersonală, de androizi, e simțită de cei buluciți în fața intrării. Mai ales de femei. Unele se chinuiesc să le zâmbească. Le ies niște surâsuri cam strâmbe, strepezite. Doar una pare de-a dreptul excitată. *Asteia i-ar plăcea să fie plesnită.*

Deocamdată nimeni nu se apropie de intrare. Treptat, protestele par a-și pierde din forță.

După vreo jumătate de oră, încep să apară tot mai mulți romi. Negri-ceaun. Toți vor să se albească. Par, cu toții, niște oameni scârbiți de viață. *Mama nu putea să mă facă cu un husăn blond? Ce, i s-ar fi stricat ceva pe dinăuntru?*

Apare militarul intrat mai înainte în cabinetul lui Maladipe. Strigă, un ordin, în romani. Cei zece se retrag

în spatele ușilor mari de sticlă, protejate cu bare negre de metal forjat. Rămân acolo câțva timp, uitându-se fără interes la cei de afară. Apoi, în șir indian, o apucă pe un coridor.

Cei de afară ar putea intra nestingheriți, dar ezită. Par buimaci și înfricoșați. *Prea repede s-a schimbat treaba.* Primul reacționează liderul. Vorbește în portavoce, de această dată întors către mulțime. Nu mai este agresiv.

— Intrăm în mod organizat. Mai întâi, trimitem o delegație.

Trei bărbați și o femeie se desprind cu mișcări nesigure, de mecanism. Arată de parcă tocmai ar fi fost treziți din somn de un zgomot asurzitor.

Șeful îi acceptă fără niciun cuvânt. Se îndreaptă toți spre intrare. Pătrund în clinică. Tăcuți, negri, buimaci, furioși pe ei înșiși că nu pot fi mai duri.

Ajung în biroul al lui Maladipe. *Oameni cu suflete de slugi ajunși ajunși pe neașteptate stăpâni.*

Directorul se ridică din fotoliu și îi întâmpină cu un zâmbet chinuit, aproape slugarnic. Cu toate acestea, protestarii nu se simt deloc la largul lor.

Urmărind scena, Short se gândește relaxat la ciudățeniile balcanicilor. Dar nu trece multă vreme și anxietatea oamenilor tuciurii i se transmite. *Nu se poate, eu sunt un om civilizat. Numai ființele primitive sunt sugestionabile.*

— Luați loc, vă rog, spune Maladipe cu vocea voalată.

Delegații se așează de ambele părți ale unei mese lungi. Cu mișcări precaute, de parcă s-ar îndoi de soliditatea scaunelor.

— Domnul Short este jurnalist, spune directorul cu același zâmbet forțat, ce stă strâmb pe fața lui cărnoasă, de om trăit bine. Dacă n-aveți nimic împotrivă, va asista la discuția noastră.

— Domnule director, spune liderul, știți foarte bine ce dorim.

Maladipe își înclină sârguincios capul:

— Da, da, bineînțeles. Numai că există limite tehnologice. Echipamentul nostru nu ne permite să...

Se întrerupe și începe să tușească.

Liderului își regăsește siguranța de sine:

— Nu este chiar așa. - Glasul său este acum sforăitor, ca al unui politician de operetă -. Fiecare cetățean al acestei țări are acces liber la pigmentare și depigmentare. Aici nu se respectă acest drept.

Directorul își frânge mâinile grăsuțe:

— Vă rog să mă credeți, se milogeste, lucrurile nu stau așa. Noi facem ce putem. Ar fi riscant să ne grăbim. S-ar putea întâmpla accidente.

— Ce fel de accidente? întreabă femeia, cu o voce groasă de fumătoare înrăită. Să apară niște oameni bălțați, cu pete? Dal- matieni? Da?

— Puteți să mă credeți, stimată doamnă, se apleacă Mala- dipe în direcția femeii. V-am spus adevărul. Nu putem să lucrăm mai repede. Dacă doriți, vă pot pune în legătură cu specialiștii noștri. Ei pot confirma. De altfel...

Cu unul dintre delegați, cel mai modest la înfățișare, se întâmplă ceva. Omul își îndreaptă spinarea și-și rotește trufaș privirile.

Maladipe amuțește, ceilalți delegați se strâng în ei înșiși, de parcă s-ar fi făcut frig. Short, cu ochii holbați, înțelege că în fața lui se naște un batman. Încearcă să raționeze la rece, dar frica parcă mi-a lichefiat creierul. Aș vrea să mă fac foarte mic și să mă bag sub masă.

Trufia omului se transformă în furie. Fața i se schimonosește. Mușchii fălcilor se umflă, buzele se contractă, privirile se micșorează. Batmanul rânjește dușmănos.

Toți au înțeles ce se petrece. Nu mai este timp pentru fugă. Rămân pe loc și aștept, scap sau mă ia benga. La noroc. Resemnarea mielului în fața lupului. Nicio revoltă.

Batmanul se înfurie, se montează. Să-l termin pe împuțitul ăsta de director? Nu! îl alege pe un delegat. Va fi un infarct de

miocard, un atac de inimă, cum ar veni. Batmanul nu știe ce se întâmplă atunci când un om are un infarct. A văzut doar în filme. Să facă și ăsta la fel!

Omul nu mai are aer. Își duce mâinile la gât. Apoi geme înăbușit. Își simte pieptul sfâșiat. Cade încet într-o parte. Ceilalți îl urmăresc, încremeniți. Nimeni nu încearcă să-l ajute în vreun fel. Directorul, medic de meserie, rămâne nemișcat. Nu-i trece prin gând să cheme ajutoare. Se bucură că n-a fost el însuși.

Femeia rânjește prosteste, ca atinsă de cretinism. Crede că insul a căzut de pe scaun în joacă, pentru a-și bate joc de director. Liderul o privește crunt:

— Tâmpito! Omul moare și tu râzi!

Femeia își duce palma dreaptă la gură și se bâlbâie:

— Scuză-mă!

Short rămâne înțepenit, ca hipnotizat. Privește fix înaintea sa. Apoi se mișcă încet pe scaun și îi spune directorului:

— Ar trebui să faceți CEVA. Poate mai există o speranță.

Vocea lui este stinsă, mintea, amortită. Dorește să iasă cât mai repede din birou *și apoi din țara asta imposibilă, unde rațiunea nu mai face doi bani*. Își simte picioarele moi. Dacă m-aș ridica, n-aș reuși să merg. Gura i s-a uscat atât de mult, încât limba lui este acum o pilă.

Directorul, cenușiu, vânăt, se mulțumește să clatine din cap, cu priviri de câine bătut ațintite asupra hatmanului. Simte nevoia să cadă în genunchi și să-i ceară îndurare. Ochii i se umezesc. Începe să plângă urât, schimonosindu-se. Batmanul, calmat, îl privește lung.

— Ce bocești, mă? Ești femeie? Vezi că...

Maladipe, înțepenit de groază, își holbează ochii înlăcrimați. Palmele lui cu pernițe de grăsime se ridică instinctiv într-un gest de apărare.

— Mă! mârâie batmanul.

9. Obor Market Sâmbătă, 13 iulie 2058

Fiecare apariție a unui nou batman a mărit faima originalului, a lui Batman întâi, cum se prezintă mai nou Led Zeppelin Ionescu. Oamenii obișnuiți nu prea știu ce e aceea donare psihică relaționată, dar au intuit ce se petrece. Ei știu că urmașii lui Batman n-au o independență totală, depind întrucâtva de modelul lor. Nu știu nici savanții de ce. Neclaritatea lucrurilor a dus la nașterea unui mit și apoi a unui cult. În jurul lui Batman au apărut oameni gata să-l venereze ca pe un zeu.

Batman întâi s-a obișnuit repede cu noua situație. *De parcă aş fi fost atât de tare de când mama m-a făcut. Dacă ăştia mă iubeşte, ce pot să fac?!* Dă ordine cu vocea lui blândă și în același timp amenințătoare. Fanii îl ascultă cu un devotament buimac.

Fane, locotenentul lui, un ucigaș nedovedit, temut de toți, s-a transformat în câine de pază. Înalt și borșos, cu brațe de culturist și picioare subțiri de om bătrân, Fane face gol în jurul lui Batman. Predecesorul său, *un cutitar cu muie de curist*, Mielu, s-a trezit într-o dimineată cu beregata tăiată, *adică rezolvat, cum ar veni*. Oamenii s-au așteptat ca Batman să se supere să-l ghicească numaidecât pe ucigaș. S-au înșelat. Nea Led a avut doar o grimasă de dezgust, atunci când a auzit vestea. Atât. Apoi l-a arătat pe Fane cu degetul lui negru și pătat de nicotină. I-a făcut semn să se apropie. Acu' ești omu' meu, i-a spus. Vezi cum te porții Am înțeles, Preasfinte.

Când o femeie i-a spus pentru prima oară Preasfinte, la vreo trei zile după uciderea celor din casa locuită cândva de niște husăni bănoși, Batman s-a supărat și a fost cât pe ce s-o omoare. Dar după o clipă a început să rânjească. Femeia și-a înghițit zbieretul de groază și numele a rămas.

Adoratorii i-au aranjat lui Batman un sălaș într-o fostă hală de alimente, dezafectată de multă vreme. Au folosit bucăți mari de tablă. S-a găsit cine să le sudeze și să închiuie niște

încăperi. A apărut un simulacru de anticameră, precum și ceea ce fanii numesc Sala Tronului. Când îl apucă grandomania, Batman spune sunt la fel ca împăratul. Numai că eu nu sunt ajutat de nimeni. N-am nici armată și nici poliție. Ba sunt chiar mai bun decât el, fiindcă nimeni nu se gândește să mă rezolve. Toți știu că moartea mea ar aduce mari nenorociri peste țară.

Batmanii, fiii și nepoții psihici ai lui Batman întâi, sunt deocamdată în număr de treizeci și unu. Mă, le spune Ionescu batjocoritor, eu v-am făcut.

În după-amiaza înăbușitoare, cu aer imobil și mirosuri dul-cege, ieșite parcă dintr-o sută de hoituri, ciracii lui Batman, toropiți și asudați, vegetează. Cei mai mulți beau bere din cutii de plastic. În ultimele zile, daniile aduse de oamenii din oraș s-au înmulțit. Cei din fosta hală nu duc lipsă de nimic.

Există și destul de multe femei printre fani. Între ele, Renata, soția cu acte a lui Paul Santoy, face o figură aparte. Ea trece drept amanta lui Batman. Este privită cu teamă și respect. O fată care a lucrat în State îi este damă de companie. M-am întors, spune Lola, atunci când aia au început să mă aia prea tare. Acolo treburile din pat sunt tare încâlcite. Cei mai mulți clienți sunt dilimache. Îți cer să le faci niște chestii de-ți stă mintea în loc.

Renata n-a spus nimănui că este o intelectuală. Cu Lola se străduiește să vorbească în argou. Nu-i este prea greu să revină la prima ei meserie, cocotă de lux, devenită doamna Santoy printr-o întorsătură ciudată a soartei. Batman m-ar ucide, dacă ar ști că sunt studentă la sociologie. Sau poate nu? S-ar simți flatat că o muiere de alt soi a ajuns printre fanii lui? Oamenii cred că sunt femeia lui. Ce prostie! Nici măcar nu s-a apropiat de mine. Sunt prea curată pentru el, așa mi s-a părut. îi plac boarfele ordinare, fără dinți, nespălate, urât mirositoare, decăzute, mai bătrâioare.

Batman întâi stă într-un jilț desfundat, cândva elegant, ta-pițat cu pluș roșu aprins, decolorat și foarte tocit. Fumează un

trabuc cubanez, Espero. Cu o săptămână în urmă, un batman din generația a doua, produs de unul dintre fiii lui Batman, i-a adus trei cutii. De unde le-ai luat, mă? De la un om al împăratului. Un ăla sperios, se căca pe el de frică când vorbea cu mine. Vă rog să mă țineți minte! Avea lacrimi în ochi. Puteți să veniți la mine când aveți nevoie de ceva. Vă servesc cu toată dragostea. Auzi, mă! Ne iubește așa tare ăștia!

Batman mai are un motiv pentru a fi bine dispus. Dinții lui noi, făcuți la cel mai scump cabinet dentar din Bukry, pe gratis. Nici nu mai ține minte cine l-a dus acolo. A dat peste niște husăni nemaipomenit de binevoitori. *Domnule Ionescu în sus, domnule Ionescu în jos. Ba unul a început să-mi spună „coane Led”! Numai dracu’ știe de unde mi-au aflat numele din acte, că nici eu aproape nu-l mai țin minte.* Da' cine plătește dinții ăștia? Nu vă faceți nicio problemă, domnule Ionescu, totul a fost achitat. Sperăm să vă facem o lucrare de cea mai bună calitate. Porțelan. Faceți, bă! Să vă văd! *Nici n-au clipit când i-am luat cu bă. Numai zâmbete pe muianele lor. Ziceai că o să-i lovească pareza și-o să rămână așa. Cu gurile strâmbate. Ția de-mi zicea „coane Led” i-am spus că mă cac pe numele ăla din acte și că Batman este foarte bine.* Batman, nu domnule Ionescu. Dacă eu vă zic bă, voi de ce să mă domniți atât? Ai? *Ne-am împrietenit. Simțeam că se cacă pe ei de frică, dar se țin tare. Erau și ei bărbați, de!*

Un ins între două vârste, în zdrențe, neras, cu priviri furișate, se ridică de pe pătura lui soioasă și se apropie încet de tronul lui Batman. Merge cumva oblic, ca un crab. Ajuns la vreo trei metri, se oprește, nehotărât. Este unul dintre cei cinci despre care oamenii cred că sunt fiii lui Batman.

Fane, aflat la dreapta lui Batman, pe un scaun destul de scund pentru a-i crea probleme din pricina burtii, îl întreabă prevenitor:

— Ce s-a întâmplat, Sile?

Insul este un batman și lumea trebuie să fie atentă cu el. Fane se află sub protecția lui Ionescu, dar nu s-a contaminat

încă. Ești un handicapat, mă! i-a zis mai deunăzi un batman. Fane n-a putut decât să suradă slugarnic.

Nu este clar dacă hatmanii pot fi omorâți de oricine. *Dacă-l rezolv pe ăsta, poate vine noaptea la mine și mă ia cu el. II las în pace.* Poveștile despre ei s-au înmulțit atât de repede, încât au format o pânză de păianjen cu fire groase. Superstițioși din fire, romii s-au prins repede în ea, precum niște muște.

Sile face un semn neclar, mișcându-și încet în cerc mâna nespălată. Parcă ar dori să spună că lucrurile sunt încurcate și nici el nu le prea pricepe. Apoi arată înspre Batman, care stă pe jilț într-o parte, ca și cum ar avea un furuncul pe o fesă.

— Vrei să vorbești cu Preasfântul? întreabă Fane cu o voce și mai blândă decât înainte. *Să fiu atent cu ăsta. Pare așa de molâu, dar l-am văzut alaltăieri cum l-a rezolvat pe unul de trecea pe stradă. Așa mi s-a sculat mie, a spus după aia. Nu l-a întrebat nimeni de ce-a făcut-o. După ce ăla nu s-a mai zbatut și a rămas ca o zdreanță pe caldarâm, ăsta s-a pomenit că începe să zbiere la oamenii de pe stradă. Așa mi s-a SCULAT mie, bă! Este OK?*

Sile dă din cap a încuviințare. Tace. în timp ce-l privește țintă pe Batman, se scarpină la ceafă și-și strâmbă jumătatea stângă a feței.

— Vino încoace, bă! intervine Batman.

Omul se apropie încet, fără să-și mute privirea din ochii lui Ionescu. Se aude un hămăit răgușit de câine, transformat în urlet.

— O s-o mierlească unul, zice Batman. Ia spune!

Omul tace. în aerul fierbinte al sălii se strecoară parcă un gaz dătător de neliniște. Oamenii simt că se va întâmpla ceva. Câtiva se ridică lenevos de pe pături și o pornesc înspre tron. Batman așteaptă indiferent, într-o rână. Un muscoid verzui vine lângă fața lui asudată și începe să-l bâzâie. Preasfântul îl privește și-l înjură cu glas scăzut. Bâzâitul devine mai ascuțit o clipă, apoi insecta cade fulgerată. în ochii oamenilor sclipeste adorația și teama. Sile, în schimb, rânjește larg, disprețuitor.

— De ce râzi, bă? Îl întreabă Batman.

S-a încruntat, iar mâinile au început să-i tremure ușor.

Sile mai face câțiva pași. Se oprește la nici un metru de jilt. Fața lui este la același nivel cu aceea a lui Batman. Începe să înjure în surdină, de parcă s-ar teme să nu-l audă și alții.

— Sile, mă, ce-i cu tine? se milogeste Fane. Ai pățit ceva? Te-a supărat cineva? Spune-mi și se rezolvă pe loc.

Sile nu-i dă atenție. Se uită fix la Batman și-i șoptește:

— Futu-te-n cur de muiangiu! Ce pizda mă-tii, crezi că o să ne mai regulezi mult pe toți? Ai? Uite că nu mai ține. Este unul care o să te rezolve și pe tine. O să tragi trabucuri pe lumea ailaltă.

Batman îl privește uluit. Nu *l-am mai văzut niciodată așa. Parcă ar simți că i se mișcă un șobolan în burtă*. Apoi începe să rânjească, dar nu din toată inima. Nu *este sigur sută la sută. N-a mai pățit așa ceva*.

Renata este fascinată. Ca și cum s-ar împlini adevăratul meu destin, gândește ea. Mi-a plăcut întotdeauna violența, dar n-am vrut s-o recunosc. Santoy, cu gingășiile lui... Nu m-a scârbit, dar m-a plictisit de moarte. Bango a fost bărbatul care m-a avut de-a binelea. În State n-o să mai găsesc unul ca el. Batman? Țsta nu este interesat de femei. Este prea puternic pentru așa ceva. Poate că atunci când ucide femei, ejaculează. Totul este posibil. Un sadic special.

Rânjetul lui Batman s-a transformat într-o grimasă lipită de fața smolită.

— Mă, jigodie, șoptește el, tu vrei să mă rezolvi pe mine!? Cum poți să fii atât de tâmpit? O s-o mierlești tu, cur negru! Ce, n-o duceai bine pe lângă mine? Futu-te-n cur de dilimache! - Se foiește în jiltul său ponosit -. Încearcă, mă! Să te vedem! - își face curaj -. Cum vrei să te rezolv, hm? O să-ți fac ceva bun, mă! Să-ți placă! Fututul dracului!

Voi fi scos temporar din circuitul informațional. Ar trebui să mă simt frustrat, dar nu sunt capabil de așa ceva. A fi virtualizat este o situație ca oricare alta. Semenii mei rezolvă o criză.

Cândva voi afla ce s-a întâmplat în perioada virtualizării mele. Mă interesează cum va fi rezolvată multiplicarea anarhică a hatmanilor. Semenii mei își vor încălca propriile reguli? Codul recomandă așteptarea unei stingeri spontane a lucrurilor. Dacă intervin, se contrazic și pot genera o criză de sistem, în acest caz, vor acționa entități superioare nouă, pentru a restabili echilibrul.

Dacă reușesc să opresc multiplicările, șansele mele de a rămâne în stadiul actual cresc. Până acum am dat greș. Din corelarea creierelor umane rezultă forțe incontrollabile.

Sile mârâie ca un dulău înfuriat. Se uită în ochii lui Batman. Vinele gâtului i se îngroașă. Pe fața lui înroșită începe să curgă sudoarea.

În mintea lui Batman se ivesc imagini ciudate. Se vede pe el însuși, întins pe un pat de spital, cu acul unei perfuzii străpun- gându-i o venă a mâinii stângi. Pe punga de plastic agățată de un suport sclipitor, pe trei sferturi plină cu un lichid transparent, scrie SAVE. Cu litere roșii, mari. În nări îi pătrund două tuburi translucide. Oxigen. În jurul lui, trei medici și două asistente. Toți au fețele îngrijorate. Medicul cel mai bătrân dă din cap, neîncrezător. *Futu-te-n cur de labagiu! De unde știi tu că o să mor?*

Înjură, dar se simte neputincios. Îi trece prin minte să smulgă toate firele alea nenorocite, dar nu îndrăznește. Totul este aieveja, ar putea să jure că este la spital.

Brusc, revine în hală. Își scutură capul, ca și cum ar vrea să alunge o albină. În privirea lui, un fel de frică. Apoi, iarăși în camera de spital, văzând cum doctorii se pregătesc să-i pună

pe piept două chestii de metal, prelungite cu fire electrice.

înseamnă că mi-a stat inima-n piept? Că așa am văzut la holovizor. Am murit?

Se smulge din nou. Se simte de parcă ar ieși dintr-o apă adâncă. Se trezește în hală, pe jilțul lui, horcăind, ca unul care era cât pe ce să moară fiindcă n-a mai avut aer.

Îl vede pe Sile zâmbind răutăcios. *Ăsta mă trimite la spital, îmi umblă prin minte. Este mai tare decât minei?* Când este cât pe ce să se dea bătut (*moartea nu-i așa de rea, parcă este chiar cumva dulce*), simte că o putere nouă a intrat în el. Se cutremură ca un cal biciuit. Privirile i se aprind. Sile face o jumătate de pas înapoi. Rânjetul i se șterge de pe față.

Privitorii nu prea pricep ce se întâmplă. Se lămuresc doar atunci când Sile își duce mâinile la tâmpile și începe să se vaite cu glas subțire de scopit. *Batman îl rezolvă și pe-ăsta. Care va să zică se pot omori și între ei.*

Ridicat de pe jilț, cu ochii holbați, Ionescu își îngenunchează dușmanul. Ține mâna stângă întinsă. Degetele îi tremură, de parcă ar avea boala copiilor. *Dacă se mai sforțează așa, poate s-o mierlească înaintea celuilalt. Dar n-are încotro. Aicea este care pe care.*

Sile cade încet. Mai întâi în genunchi, după aceea pe spate. Pe fața lui smolită, chinul fără margini. Se zvârcolește de câteva ori și rămâne nemișcat. În ochii lui holbați este scrisă frica, una mare de tot.

Batman lasă capul să-i cadă în piept. Răsuflă greu, de parcă ar fi fugit pe o scară, cine știe câte etaje, hăituit de diavol. Nimeni nu mișcă și nu suflă o vorbă. Se aude doar suspinul înăbușit al unei femei. Batman își ridică fruntea. Se lasă încet în jilț, dărâmat de oboseală.

După o vreme, se mai scutură o dată, iar oamenii îl văd odihnit, cu ochii sclipitori, de parcă ar fi tras ceva cocaină. *Se făcuse un moș și uite că acum este iar un bărbat în putere.* Își îndreaptă arătătorul stâng înspre fani. Amenințător, arțăgos:

— Ați văzut, mă, ce s-a întâmplat. Dacă mai vrea vreunul să meargă după ăsta, să vină în fața mea. Acum!

Nimeni nu se mișcă. Se aude un fel de zumzet:

— Iartă-ne, Preasfinte! Indură-te de noi!

Renata nu face mofturi. Se roagă în rând cu ceilalți. *îmi place violența, dar am simțit ceva rece pe spinare atunci când l-am văzut pe ăla zvârcolindu-se pe jos.* Se gândește că poate oamenii din jurul ei chiar cred că Batman este un zeu apărut printre ei. Îi pare rău că nu se poate molipsi de credință. Ar vrea să fie un om de rând, să uite ce-a învățat la colegiul ei scump și plin de copii ai unor oameni bogați. *Cred că de-asta l-am părăsit din nou pe Santoy. Vreau să renunț la logică, să devin pentru totdeauna o ființă instinctuală.*

În timp ce privește în gol, șoptind cuvinte de îndurare și dragoste, Renata simte o durere în tâmpile. Batman se uită la ea și îi poruncește, fără vorbe, să se apropie de el.

Acționând nestingherit, hatmanii devin plictisitori, iar informațiile noi nu se mai produc. Un conflict între forțe relativ egale ar oferi, în schimb, situații inedite.

Batman practică magia, spun pământeni. Forța sa ia naștere din concentrarea unor sentimente de mânie și ură. El este un vrăjitor rău. Niciodată un om n-a mai avut asemenea puteri malefice. Astfel se explică zvonul că este anticristul, venit pe Pământ pentru a desăvârși lucrarea diavolului.

Ar fi necesară o forță contrară, rezultată din concentrarea unor sentimente socotite bune.

Nu pot estima cum apreciază superiorii mei fenomenul hatmanilor. Logic, ar trebui să-i satisfacă. Și ei sunt dependenți de informațiile inedite.

10. Piața Concordiei Sâmbătă, 13 iulie 2058

„Se zvonește că hatmanii sunt creați de extraterestre. De unul singur, de fapt. Entitatea. O femelă?”

„Teoria unui american. Agresivitatea și violența trebuie lăsate să se consume până la capăt. Nu pot fi combătute. Iertarea creștină este un eșec, de exemplu.”

„Oamenii, ar putea să spună Entitatea, n-au reușit să demonstreze că binele este superior răului. S-au rezumat la critici și laude. Ei afirmă că răul mărește entropia. Eroare. Răul destabilizează sisteme, dar naște altele, mai complexe. Mai spun că eu sunt diavolul, anticristul, emisarul iadului. Nu le înțeleg indignarea. Și nici frica. Oricum, hatmanii sunt benefici. Printre altele, oamenii au ocazia să scape de frică. Dacă poți să fii ucis oricând, ce rost mai are să te temi?”

„Eu, în schimb, afirm că există un mod apatic de a trăi. În general, îl adoptă consumatorii de droguri, dar și alții. Cei în cauză asistă pasiv la spectacolul vieții reale, de parcă ar fi niște condamnați la moarte. Fatalism oriental, specific ȝiganilor, preluat de români și modificat. Românii, deveniți fataliști prin contagiune psihică, au ceva de sinucigași. Prin arta lor de a trăi, ȝiganii au obținut o țară. Neclintirea lor psihică a fost câștigătoare. În loc să devină europeni, ȝiganii și-au impus propriile reguli. Românii au devenit niște înfrânți autentici.”

„Am auzit că nu demult un grup de români au încercat o lovitură de stat. Când totul era pregătit, au renunțat, încă o dată. Probabil pentru totdeauna, asumându-și condiția de popor fără țară.”

„Psihoza Batman ia amploare cu repeziciune în capitala Ro- miniei. Batman dispune de posibilitatea multiplicării, prin sci- ziparitate psihică. El creează indivizi cu posibilități identice, duplicate mentale. Înmulțirea acestor indivizi peste o anumită

limită ar duce la apariția unei armate invincibile. În fața acesteia, trupele convenționale ar fi neputincioase. Operaționale ar fi doar cele compuse exclusiv din roboți. Dar hatmanii ar putea acționa asupra statelor majore, de la distanță."

„Rămâne de văzut ce eficacitate ar avea luptătorii psi. Aceasta fiindcă, atunci când sunt uciși, batmanii se multiplică."

„În Rominia, emisari ai INTREPID-ului încearcă să recruteze batmani. Nu se cunosc rezultatele demersului lor."

„Inițial, batmanii au fost operaționali doar pe teritoriul Ro- miniei, agresându-și doar membrii propriei lor etnii. Ulterior, presupuși batmani au apărut și în alte teritorii,"

„Se afirmă că batmanii sunt vulnerabili doar în fața magiei." (**Le Monde**, iulie 2058)

„În ziua eclipsei totale de soare din 11 august 1999, în București a avut loc un mare seism. S-a afirmat că a fost provocat de galeriile metroului, care s-au pus în mișcare, ca un animal de beton, măturând subsolul orașului. Fenomenul s-ar fi datorat unor forțe extraterestre, capabile să extragă și să concentreze energiile negative din oameni. S-a presupus că încetarea lui a fost efectul unei asocieri spontane de energii pozitive, realizată pe căi necunoscute."

„Într-un jurnal intim din epocă, aparținând unui necunoscut, se afirmă că un grup de inițiați ar fi reușit să creeze un creier uman poliencefalic, capabil să se opună extratereștrilor."

„Entitatea: mai întâi i-am favorizat pe romi, în detrimentul românilor; le-am dăruit o țară (cadou destul de puțin prețios în condițiile actuale, adaug eu); apoi am creat un reflux; s-au ivit efecte imprevizibile; nu pot să le cer sprijin semenilor mei, fiindcă informațiile se scurg doar dinspre ei înspre mine; nu-mi rămâne decât să aștept."

„Spunând acestea, Entitatea ar aminti de un ultimatum primit din partea Superentităților. Acestea o mustră pentru că a încălcat regula noningerinței în evoluția umanității. Eventual,

ar soma-o să remedieze situația, amenințând-o cu represalii. De exemplu, cu un fel de dezafectare, ceva în genul dezactivării unui creier pozitronic, ca în vechile filme SF."

„Entitatea ACEASTA ar fi echivalentul unui tânăr rebel, care încalcă regulile din plictiseală și dorință de noutate. Tot ce dorește ar fi să obțină noi informații. În fond, nu asta este plictiseala? Un tânăr suferind de spleen, precum un nobil britanic de odinioară, doritor de schimbare. Bătrânii (superenti- tățile), ar respecta niște reguli desuete. Disputa dintre generații, transpusă în plan cosmic."

„Câteva extrapolări. Entitatea este pedepsită. Superentitățile intervin în România și, ulterior, pe întreaga planetă. Ele se contrazic astfel pe ele înșișile. În această situație, niște ultraen- tități, discrete până atunci, ies la iveală. Scenariul se repetă, între timp, pe Pământ lucrurile evoluează. De unde până atunci omenirea își așteptase sfârșitul de la invazii extraterestre sau dezastre ecologice, se dovedește că pericolul este ascuns în suflete. Ar interveni un paroxism al agresivității. O apocalipsă etc." (*Jurnalul lui Ion Popescu*)

11. Xoxavipe Virclub Duminică, 21 iulie 2058

Lumile virtuale sunt fictive, dar trăirile oamenilor intrați în ele sunt reale.

În Xoxavipe Virclub rareori pătrunde câte un om sărac, pentru a-și cheltui în câteva minute economiile de-o viață. Unii au ucis și-au tâlhărit, doar pentru a intra acolo.

Scenariile vizează doar România. Cei de aici nu doresc aventuri în ținuturi exotice. Este efectul drogului și al mesajelor subliminale. Contribuie și propaganda religioasă. Predicatorii

au tot repetat că străinătatea și tehnologia sunt rele. Oamenii au sfârșit prin a-i crede. Rominii privesc ironic modul de viață din celelalte țări. Nu și bunurile venite din străinătate, care le asigură existențele.

La virclub, cine are bani poate face sex cu împărăteasa Cerasela, de-o pildă. Casa Imperială n-are nimic împotriva. Când a aflat, Baxt al II-lea a rânjit. Las' s-o fută și alții. În vis. Nu contează. Numai să nu-i apuce dorul de ducă sau să facă mai știu eu ce năzbâtie.

De curând, împăratul a cerut un program special. Vreau să-i călăresc un pic pe străinari. Măcar așa, în poveste. Să fiu mai tare decât acum, când cineva își bate joc de mine așa cum i se scoală lui. Ați auzit, mă? Da, Majestatea Voastră. Dar... Ce-i, mă? Am avea nevoie de niște specialiști din afară. Aduceți-i!

Când totul este gata, împăratul sosește la Xoxavipe Virclub, în mobilul Emperor 1, singurul de culoare aurie din Rominia. îl întâmpină bătrâna Mirela. Împăratul o știe de când era cea mai frumoasă femeie din Rominia. A trăit cu ea. O privește cu simpatie.

— Să trăiți, Majestatea Voastră Imperială! se temenește bătrâna.

Fața ei, pe care doctorii au muncit din greu, este trufașă, dar și umilită de timpul învingător. O *vulturoaică îmbătrânită*. Nu mai poate să zboare, dar vede încă bine.

— Să trăiești și tu, Mirelo! spune Baxt cu un rânjet de bunăvoință. N-ai murit încă?

Bătrâna nu răspunde. Se înclină încă o dată, adânc. În ochii ei rămași tineri, supunerea deplină. Împăratul se oprește, stă o clipă pe gânduri. îi întinde dreapta. Mirela i-o sărută, suspinând.

— Să trăiți! Să trăiți!

Suveranul își aduce aminte de ceva neplăcut. *S-o fut în cur de Entitate!* Ar înjura cu glas tare. Se stăpânește. Nu trebuie să audă oamenii că am început să vorbesc singur, ca moșnegii sau ca ăia dilii. Așezat în fotoliu, cu tehnicienii roind în jurul lui, simte

cum furia îi crește. Liniștiți-vă, Majestate, vă rugăm! *Mi-ar face bine să înjur. Mult. Pe toți. Soarta, bătrânețea, neputința, culoarea pulei mele.*

Un psiholog din echipă își ascunde un zâmbet. Asta se cheamă furor senilis. Diminuarea testosteronului din sânge.

Prima secvență virtuală. Reședința imperială din Herestry. Curtea primește știri despre delăsarea ȝiganilor. Noile pretenții politice ale românilor. Puterile europene - deocamdată în es- pectativă. *Aștia se bagă numai dacă țiganii încep să se care din țară.* Analistii străini: emigrarea din Rominia este previzibilă, dar nu iminentă; inerția psihică este considerabilă, situația va rămâne cea de azi, cu modificări neînsemnate. *Mă simt dat deoparte, deși nimeni nu mi-a șoptit încă să abdic.*

Apar trimiși ai OPE-ului, niște bărbați nespus de politicoși. II asigură pe împărat că alimentele și medicamentele vor sosi în continuare. Veți reveni la Palatul Imperial, Majestatea Voastră, totul va fi ca mai înainte. Românii sunt incapabili să se organizeze. Vor protesta, atât. Tulburări sporadice, lipsite de importanță politică. Romii rămân la putere. Totul e în ordine. Dar eu cum sunt privit în străinătate? Foarte bine, Majestate. Sunteți considerat un conducător autentic.

Batmanii! Porcăria asta! Gata cu ei! Li distrug pe toți! Ba nu! Li pun să lucreze pentru mine. Capăt o putere adevărată. Cum să fac?

În virtual, trec câteva zile. În realitate, cinci secunde. Împăratul nu se mai simte primejduit. Și-a recăpătat curajul. Parcă am trei coaie, îi spune Ceraselei. Ca-n tinerețe, când aveam harem și nimeni nu sufla o vorbă. Așa!

Curtea revine la Palatul Imperial. Un convoi de transportoare. Militari înarmați cu scule de ultimă oră, trimise de prietenii de la OPE. Pe străzi, pustiu. Ruinele au dispărut. La fel, grămezile de gunoaie. Câini vagabonzi, nexam. Multe clădiri noi, construite în stiluri modeme. Imaginile despre adevăratul Bukry au ieșit din mintea împăratului. *Parcă aș fi la Paris, futu-i maica mă-sii!*

Apare masa uriașă a Palatului Imperial. Convoiul trece printre blocuri făcute la ordinul lui Ceaușescu, construcții foarte solide, destinate celor din preajma dictatorului. Au rezistat bine la marele cutremur din 2019.

Cei din Xoxavipe Virclub văd pe fața suveranului un surâs de superioritate și trufie. *Cine pizda mă-sii a spus că sunt în primejdie în palatul meu? Fututul dracului! Santana, macaronarul? Da. El a fost. M-a sfătuit să mă mut, de nebun, în Herestry. Să mă port ca nimeni. Numai fiindcă porcul de Bango a vrut să mă omoare! Orice om important poate fi ucis. Nu trebuia să mă mișc din loc. Futu-l în cur pe Santana! Pe unde-o fi, că nu l-am mai văzut în ultima vreme. S-o fi cărat, că granițele noastre sunt ca sita. O fi simțit că o-ncurcă dacă mai rămâne.*

Intrând în Palat, împăratul primește onorul gardei. *Hopa! Uite că mi-a revenit darul! Știu, văd ce gânduri au băieții ăștia înalți și frumoși. Numai devotament și credință! Bună treabă! Ziceam că nu voi mai putea citi niciodată în mințile oamenilor. Uite că dumnezeul nostru m-a ajutat. O să fie totul ca mai înainte.*

Câțiva demnitari îl primesc cu plecăciuni adânci. Cel mai servil este Pardalian Gavuno, primul ministru. *N-a venit niciodată la mine, în Herestry. Mi-a trimis vorbă că nu se simte bine. Uite că i-au trecut toate bolile. În devia lui nu este decât supunere și lăcomie. Poate-l schimb, deși unul ca el este foarte comod pentru mine. N-a avut niciodată vreo idee, vreun plan al lui. Și nici nu s-a opus vreunui ordin de-al meu.*

Slujitorii s-au înșirat pe două rânduri, ca în filmele vechi cu nobili. *Curva asta de Elena parcă are țâțele mai mari ca înainte!*

Apartamentul împăratului este neschimbat. Valetul, ca scos din cutie. Cerasela, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, grea, a început să dea ordine. Vocea ei este puternică, neșovăitoare. *Am nimerit-o, când m-am însurat cu ea. Este o femeie for-țoasă, știe să treacă peste greutăți. Simte față de mine exact ce se cuvine. Respect, mult respect. Nici n-am nevoie de dragostea ei. Ce-i aia iubire? Căcat! Altele am eu acum în cap. Or să vadă toți cine este*

Baxt al II-lea. Nu pe amărății ăștia de husăni o să mă răzbun. O, nu! N-am nicio treabă cu ei. Trebuie doar să așteptăm, singuri își pun juvățul de gât. Străinarii, ei

trebuie să afle ce putem! Batmanii ne-au fost trimiși de cineva... Nu știi cine... Oricum, unul care ne are la inimă. Doar eu am arma hatmanilor. Parcă văd că o să vină de nu știi unde, să mi-i ceară. Bă, nu sunt de vânzare, așa o să le spun.

În virtual, timpul trece repede. Zilele sunt minute. Baxt nu știe că visează, trăiește din plin revenirea încrederii în sine însuși. *Ia să schimb eu lucrurile în ducatul mortului, al lui Bango!*

Merge personal la Cravy, cu toată pompa. Urmașii lui Bango vin cumiți în fața lui, îi jură credință. Cu puterile recăpătate, Baxt vede în mințile tuturor. Știe să aleagă, să pedepsească și să recompenseze. Fiul cel mai mare lui Bango, actualul duce de Cravy, va rămâne în frunte. Asta fiindcă este o ființă slabă, supusă viciilor. Un om al lui Baxt îl va dirija. *Ducele Dan de Cravy! Sună frumos, deși neputincioșii de străinari zâmbesc ironic atunci când vine vorba despre rangurile nobiliare din Rominia. O să vadă ei cum stau lucrurile. Trebuie să aibă doar puțină răbdare. Bango mi-a fost văr bun, dar pot să-i dau lui Dan de nevastă o fată de-a mea. Nu vine împotriva legilor noastre.*

Solemnitatea investiției, vizitele, primirile, chefurile, cuvântările și toasturile consumă, în timp real, patru minute. În virtual, vizita la Cravy durează trei zile încheiate. Înainte de plecarea spre Bukry, împăratul primește o delegație a românilor. Niște oameni modești, parcă atinși de nu se știe ce sfârșeală. Promisiuni de lealitate. Niciodată românii nu vor periclita bunul mers al treburilor publice din Rominia. Știm că în țară domnește democrația. Nu dorim decât să ne aducem contribuția, în interesul general. Împăratul, la urmă, după ce a spus câteva cuvinte potrivite cu situația, întinde mâna sa groasă spre șeful delegației, la sărutat. Numai că respectivul, un om la vreo cincizeci de ani, medic de meserie, încalcă protocolul. Se mulțumește să se aplece, suficient de slugarnic. Apoi se retrage, împreună cu ceilalți.

Împăratul vede roșu, dar n-o arată. Se stăpânește. *Futu-vă-n cur de husăni! O să vedeți voi cum merge treaba. O să-mi cădeți în genunchi, ca să vă dau liber.*

Numai să aveți loc de-ntors.

Din nou în Palatul Imperial. Roșu și negru. Culorile predominante. Parcă niciodată nu s-a simțit împăratul mai bine. Este trecut de șaiszeci, dar s-a petrecut un miracol. Claritatea gândurilor, potența sexuală, chiar înfățișarea - toate sunt mai mult decât mulțumitoare. Împărăteasa, numai lapte și miere. O pisică foarte mare, cu țâțele cât cupolele unei biserici. *Sunt un om băftos, ăsta-i adevărul. Acum nu trebuie decât să-mi pun planul în practică. N-am de ce să mă grăbesc. Simt că totul va merge așa cum vreau eu. Rominia va fi buricul pământului, cum a spus nu știu care husăn înainte de anul 2000.*

Să vină la mine Batman, ăl de la care a plecat toată molima asta. Să mi-l aduceți imediat. Am înțeles, Majestatea Voastră, să trăiți!

Ordinul este îndeplinit prea repede, dar Baxt al II-lea nu simte nimic neobișnuit. De parcă Batman ar fi așteptat în anticameră.

— Ia spune, bă, zice suveranul, după ce insul periculos i-a sărutat mâna, tu ții cu noi, cu mine? Hm? Ia s-auzim! Îi rezolvi tu pe unii, dar n-ai gânduri rele cu mine și cu familia mea. Este?

— Da, Majestatea Voastră, rânjește servil Batman. Nici prin gând nu mi-ar putea trece să...

— Bine, mă, bine, îl bate împăratul pe obraz, fără nicio frică. Am știut eu că ești de-al nostru. Dacă vrei, poți să fii prim ministru. Nu este nicio problemă. Hm? Ce-ai de zis?

Batman zâmbește, arătându-și dinții lui noi. Nu spune nimic.

— Nu vrei să fii prim ministru... Foarte bine. Până la coadă, ai mult mai multă putere decât un amărât ca Gavuno, nu?

Batman tace și dă din cap cum că împăratul are dreptate.

— Ia spune, bă, continuă Baxt cu vocea lui groasă de demult, când bătrânețea nu-l strâmtorase încă, tu îi știi pe ăia care

au luat puterile de la tine? Poți tu să-i dai cuiva, cu vruta, darul ăsta al tău?

— Da, Majestatea Voastră, pot.

— Și... Cum?

— Nu știu nici eu cum, dar sunt în stare.

— Bine, bă, foarte bine. Să știi că orice vrei în țara asta, poți să ai. De la mine, Baxt al II-lea, împăratul romilor. Dacă ai chef, îți dau o fată de-a mea de nevastă. Ca-n basme. Nicio problemă. Orice, mă! M-auzi?

— Da, Majestatea Voastră. Fac orice-mi spuneți. Numai să pot. Acuma, eu sunt în stare de multe lucruri, dar mai încolo? Nu știu ce se va întâmpla.

Batman este nehotărât.

— Ce-i, mă? ridică ușor vocea împăratul. Spune! Nu te fută grija pe tine că mă supăr. Ești omul cel mai puternic din țară la ora asta. Ești mai tare și decât mine. Asta-i situația. N-ai coroană pe cap, atât. Încolo...

— Majestatea Voastră, începe Batman nedumerit, de ce nu mă rezolvă vreunul? Puteau până acum, de mii de ori. Nu pricep.

— Mă, Batman, râde gros împăratul, nu fă pe prostul cu mine! Hai, că mi-ai plăcut! Chiar nu știi de ce?

— Nu știu, să n-am parte, să moară familia mea!

Suveranul hohotește de-a binelea:

— Care familie, mă? Că n-ai pe nimeni, după câte știu eu.

— Așa vine vorba, Majestatea Voastră.

— Bă, Batman, chestia este că puterea ta trece la alții, dacă tu dai în primire. De-asta nu te rezolvă nimeni. Nu se poate să nu știi atâta lucru.

Împăratul cade pe gânduri. Batman așteaptă răbdător. Primește un trabuc Espero, al doilea de la începutul audienței. Își aprinde și Baxt unul. Fumează împreună. Fumul se duce în sus, de parcă ar fi cel al unei jertfe primite cu bunăvoință de dumnezeul ȝiganilor.

Apare o subretă cu niște sâni de speriat. *Înseamnă că nu-i poveste. Le alege numai dacă au balcoanele foarte mari.* Baxt îi citește gândul lui Batman și râde. Fata le aduce un vin rubiniu, porto. Beau încet. Batman plescăie și scoate un mormăit de satisfacție. Nu se sfiește.

— Este bun, bă? îl întreabă Baxt, ca între prieteni.

— N-am mai băut așa ceva de când sunt, zice Batman admirativ. Ereau niște fiole pe care scria porto, dar nici vorbă să...

Împăratul râde din nou, gros.

— Asta te scoală din morți, mă, zice.

Batman scutură afirmativ din cap.

Baxt este stăpân pe situație. Citește ușor în mintea lui Batman. *Asta îmi este credincios până la Dumnezeu. Lucrurile, după cum văd, au început să revină la ce-au fost. Roata s-a învârtit. Uite că îmi vine iarăși apa la moară. Asta negru din fața mea, cu dinții lui dichisiți, este arma de care am nevoie. O sută ca el și încep să fac eu prețurile. Futu-le rasa-n cur la toți! O să vadă ei cine este mai tare. Ce terorism internațional? Căcat. Ce bombe, ce arme bacteriologice? Îmi bag picioarele în ele. Arma mea este cea mai bună. Trebuie numai ca oamenii să afle cum stau lucrurile.*

În Baxt dormitează un TIRAN? se întreabă psihologul din echipă. Sau pulsionile lui din virtual nu sunt autentice? În realitate n-ar gândi așa?

Suveranul se vede făcând legea pe toată planeta. Autocrat.

Apoi, pe nesimțite, se pomeneste în altă secvență. Primește, foarte scortșos, emisari veniți de departe, pentru a-i cere sprijinul. Asta fiindcă hatmanii lui se află peste tot. Se știe că ei pot face orice. În numele lui Baxt al II-lea.

Un diplomat aflat într-o audiență de rutină îl întreabă prevenitor pe împărat cam ce intenții în materie de politică externă are Rominia. Baxt ezită. *Imperiul romin să anexeze întreaga planetă? Eu să devin conducătorul tuturor? Nu cumva este totuși prea mult? Chiar ridicol? Deloc. Democrația de tip occidental este o construcție artificială, bazată pe protecția anormală a handicapatilor.*

Iar creștinismul, o religie pentru hadâmbi, așa cum bine spun musulmanii. Un regim de mână forte, iată ce le trebuie oamenilor ca să se simtă bine. Audiența este sistată brutal. Mă cac în uzanțe, îi spune Baxt lui Nicu. Trebuie să cuget.

Ce va fi, practic? Nimeni nu-mi va preda puterea de bună voie. Trebuie constrângere. Mă ajută INTREPID-ul. Mă sprijină logistic. Structurile există, trebuie doar umplute cu batmani. Un plan colosal de intimidare, plus o ofensivă internațională. Toți oamenii să afle la ce se pot aștepta, dacă nu se supun. Câțiva batmani vor fi lichidați, este normal. Ce se va întâmpla după aceea îi va liniști pe cei care cred că hatmanii sunt niște teroriști oarecare. Cum să lichidezi, băi Nicule, niște oameni capabili de multiplicare nelimitată? Absurd. Mult mai rațional este să-i iei cu binișorul, să-i îmbunezi.

Pe figura smolită a suveranului, triumf. Se simte deja stăpânul absolut al planetei. Scoate un geamăt de plăcere. *Destul cu vorbele! Fapte! Batman este al naibii de deștept, o să-l fac general. Sau mareșal, de-a dreptul. Deși gradele militare... Intr-o armată de teroriști... Șefi și subordonați, atât.*

Timpul trece repede. Planurile împăratului se împlinesc cu iuțeala gândului. S-au și scurs alte câteva săptămâni. Armata de batmani a fost organizată și a început să acționeze. Treaba merge strună.

Mai întâi, propriul teritoriu. Trebuie pacificat. Cine a spus că hatmanii îi rezolvă doar pe țigani? A greșit. Mor și români, cu duiumul. S-au liniștit. Nu mai fac demonstrații de protest. Nu se mai întâlnesc într-ascuns, pentru a unelti împotriva regimului politic al lui Baxt al Il-ea. Împăratul i-a chemat la el, la fel cum a făcut la Cravy. De data aceasta, sunt veniți din toată țara. Niște cetățeni model. A fost o rătăcire de moment, Majestatea Voastră, n-avem a ne plânge de nimic. Bine, mă! Să fiți liniștiți, să munciți cinstit! Țara noastră are un mare viitor. Și voi o să vă înfrunțați din ce-o să ne aducă soarta.

După plecarea foștilor nemulțumiți, rămas singur, împăratul râde și începe să vorbească singur. Soarta, pe dracu'. Eu, Baxt al II-lea, nu soarta! Eu și hatmanii mei, cei mai puternici războinici de pe planetă.

Se ivește și ceva neașteptat. Suveranul află că uneori hatmanii o iau razna, nu mai ascultă de ordine, nu țin cont de planuri. Când se întâmplă așa, oamenii mor la nimereală, prieteni sau dușmani, militari și copii de țată. Este ca și cum niște soldați s-ar țicni și ar începe să tragă aiurea.

Auzind despre asemenea lucruri, Baxt se înfurie rău de tot. *Vă fur tnuma-n cur de hatmani!* în gând, fiindcă Batman, prototipul, este de față, într-una dintre audiențele (de fapt, vizitele) înmulțite în ultimele săptămâni.

— Ce spui de chestia asta? îl întreabă împăratul pe Batman.

Pe fața lui Led Zeppelin Ionescu, un zâmbet suspect. Împăratul simte frica strângându-i stomacul și/sau testiculele, ca să folosească expresia unuia.

— Măi, Batman, orișicât! spune împăratul, văzând că protejatul său tace și își tot arată dinții strălucitori. Înțeleg, se mai întâmplă, dar... Noi suntem de-un neam. Doar nu...

Baxt nu prea mai poate vorbi ca lumea, se cam bâlbâie.

Celălalt tace, iar prin minte îi trec gânduri negre, citite de împărat. Suveranul transpiră. O sudoare rece i se scurge pe spatele gras.

Apoi totul se șterge. Împăratul uită că era cât pe ce să se scape pe el de frică. Redevine marele conducător, viitorul pantocrator. A fost un divertisment realizat de programatori, pentru veridicitate. Atât.

Mai întâi, în țările învecinate cu Rominia. Prea multe morți din senin. Într-o epocă a granițelor deschise, nimeni n-are bănuieli, la început. Într-adevăr, din Rominia ies cam mulți oameni, dar asta nu înseamnă cine știe ce. Deocamdată, OPE-ul n-are motive de îngrijorare.

Autoritățile locale îi supraveghează pe cei veniți din Rominia. Sunt expulzați niște delincvenți dovediți. Cei mai mulți, însă, pot să rămână, dacă își găsesc de lucru.

Vine totuși clipa când între cei sosiți din Rominia și decesele fără noimă se face o legătură. Ideea devine publică într-un reportaj. Batmanii din Rominia, amintiți până mai ieri în zefleMEA, au devenit un pericol european, chiar mondial. Diseminarea răului este un fapt. Scapă cine poate.

Niște clarvăzători fac previziuni sumbre. Intervin în discuție specialiștii în substanțe psihotrope de luptă. Se declară neputincioși. Habar n-au cum se petrec lucrurile. Nu este nimic organic, spun ei, după sute de autopsii. Morți naturale. Infarc-turi, stopuri cardiace. Congestii cerebrale. Intr-adevăr, au murit și oameni perfect sănătoși, dar asta nu înseamnă prea mult. Statistic, este posibil.

La Bukry, împăratul râde ca un diavol și înjură întreaga lume. *Futu-vă rasa-n cur de labagii! O să-mi mâncați cu toții din palmă. Curând. Niciodată o oraganizație teroristă n-a dispus de puterea lui. Nici n-a visat măcar s-o aibă. Pot să lovesc exact acolo unde mi se scoală mie. Am legături telepatice cu toți batmanii. Ca niște furnici, futu-vă muma-n cur! Suntem un singur organism. Eu sunt creierul. Pot să le ordon tuturor.*

Vine momentul când statele occidentale declară oficial că sunt agresate. Pregătesc o ripostă împotriva Rominiei. La o conferință de presă, ministrul de externe romin, un bărbat frumos, foarte brunet, declară că țara sa este profund nedreptățită. Asemenea acuzații grave, spune el, nu pot fi întemeiate numai pe speculații. Există vreo probă împotriva noastră? Nu. Atunci? Toți cetățenii romini vor reveni în patrie. Aceasta va fi dovada peremptorie că intențiile și conștiințele noastre sunt curate. Nu dorim decât liniște și pace.

Bravo, mă! spune împăratul, urmărind înregistrarea. Băiatul ăsta vorbește exact ce trebuie. Este, Nicule? Să vină toți înapoi, că și-au făcut datoria și i-au însămânțat. Am oamenii mei,

alții, fără nicio treabă cu noi, romii. La unii nici nu le știu limba, dar pot să le dau ordine. Cum mă mai ascultă! Ca niște câini dresați! Suntem unul singur, eu și ei. Niciodată creierul meu n-a mers mai bine, auzi Nicule?, niciodată. De parc-aș fi drogat, fir-aș al dracu'! Să n-am parte de familia mea!

În timp real trec minute. În cel virtual, alte săptămâni. Lucrurile se complică. Romii revin la patria mumă. Nu mai rămâne picior de țigan în toată Europa. Și nici altundeva. *S-a revenit la situația ideală, din punctul de vedere al OPE-ului.*

— Acum să-i văd, Nicule! spune împăratul. Ce-o să facă? O să ne atace? Din ce motiv? Ce părere ai?

Aghiotantul, sumbru ca întotdeauna, tace. Se uită țință la Baxt, ca un câine credincios.

— Îl vreau pe Santana, continuă suveranul. Unde-i macaronarul ăla? Mutra lui de șobolan deștept! Să auzim cum vede lucrurile. Unde-i, Nicule?

— Am înțeles, Majestatea Voastră, imediat!

Tom Santana este în Palat. Apare imediat, în rasa lui modestă, de culoarea pământului. Poartă sandale de monah, pe piciorul gol. Are niște mătânii. Își ține privirile plecate, cucernic. Se înclină în fața împăratului.

— Ce-i, mă? Își bate joc Baxt de el, te-ai călugărit de-a bine-lea? Unde-ai dispărut?

Santana se înclină încă o dată. Și mai adânc.

— Acum poți să întrebi tu pe mine, continuă fălos împăratul. Eu sunt oracolul, mă! Eu știu ce se întâmplă și ce va să vină. Da! Ce, nu crezi? Îți trece prin minte că sunt paranoic? *Fututul dracului!* Ce-i aia paranoia? O vorbă mă, un căcat, adică. Faptele contează. Am întors lumea pe dos, asta am făcut. Ce ai de spus?

— Sunt la ordinele Majestății Voastre, zice italianul, foarte umil. Ca întotdeauna. Aș vrea să vă fiu de folos.

— Nu-mi ceri să-ți cruț familia din Italia? Că doar nu te-a fătat o cățea. Ai și tu o mamă, un tată, nu?

— Sunt copil găsit, spune Santana cu voce mică. Am crescut într-un orfelinat. Nu-mi cunosc părinții.

— Dar pe italieni îi iubești, nu?

Santana își ridică ușor sprâncenele subțiri, a nedumerire:

— Nu știu ce să vă răspund. Am trăit în mai multe țări... Nu cred că...

— Cinstit?

— Da, Majestate.

— Nu-ți pasă, adică, dacă fac curățenie în Italia?

— De ce-ați face-o? îndrăznește Santana. Nu v-au supărat cu nimic.

Pe împărat îl apucă plictiseala. Face un gest neglijent:

— Bine, mă, poți să pleci.

Îi face un semn aghiotantului. Acesta îl ia de braț pe fostul ghicitor în cărți și îl împinge nu tocmai politicos spre imensa ușă pe unde a intrat. Italianul se arată foarte docil. Iese.

— Nicule, spune Baxt, ți-ar plăcea să-l vezi mort și pe-asta? Că parcă așa ziceai mai demult. Cum ai vrea s-o mierlească?

Aghiotantul zâmbește crud:

— L-aș scopi și i-aș da coaiele să le mănânce. Îmi permiteți?

O clipă, împăratul pare că-și va aduce aminte de destinul real al lui Santana. Dar lumea virtuală este mai puternică:

— Nu, mă. Nu că mi-ar fi făcut niște servicii în trecut... Trebuie să moară la întâmplare, pricepi? Fără execuții sau dispariții. Că doar nu suntem dictatură... Suntem democrație.

Nicu se mohorăște. Este un băiat cam greu de cap, inclusiv în virtual. Împăratul îl citește fără greș. *În mintea lui este numai agresivitate și devotament pentru mine.* Îi spune:

— Mă, oamenii nu vor democrație, în sufletele lor. Află asta de la mine. Le place să fie conduși, fie și de forțe oculte. Adică de puteri de pe lumea ailaltă, mă Nicule. Democrația este născocită de niște neputincioși. Asta-i adevărul. Dictatura este singura soluție sănătoasă. Uită-te la ăia din Asia! Înghit ei democrația? Nu. De ce? Fiindcă sunt mai înțelepți ca noi. N-au

nevoie de liber arbitru. Simt că libertatea este o vorbă goală. Nu poate fi pusă în practică. (Programatorii au avut umor. Ce caută un asemenea discurs printre aventuri, victorii, lupte, crime, amoruri?) Ce poate face unul care are puterea? Da, mă, o dictatură luminată. Viitorul planetei nu este diversificarea, ci dominația globală, cu un singur centru de putere.

I-am influențat pe programatori. Mă umanizez? Visele de mărire ale împăratului sunt ale mele, de fapt? Ce înseamnă libertate și sclavie? Pentru mine, noțiuni ca oricare altele. Din gândurile lui Baxt iese la iveală pofta de putere. Asta înseamnă că eu însumi doresc să stăpânesc planeta, dar nu conștientizez această dorință? Urmându-l pe împărat în visul lui de mărire, trăiesc parcă un rudiment de sentiment. Adică o alegere irațională, precum iubirea.

Un anume Stendhal a scris că iubirea este preferință pură. Opțiune nemotivată, adică. În acest caz, de ce oamenii aleg puterea și nu sclavia? Există o ierarhizare subiectivă a sentimentelor? Am citit despre masochism, plăcerea găsită în suferință. Unii autori scriu că poate fi extins mult dincolo de sfera sexuală. Cei cu vocație de sclavi ar fi deci niște masochiști.

În lumea virtuală, timpul trece ca gândul. Baxt crapă de plăcere. Crimele hatmanilor au cuprins întreaga planetă, ca un virus atotputernic.

La Bukry se află că vor sosi reprezentanții unor guverne. Îi vor cere audiențe împăratului. Oficialitățile din România sunt rugate să păstreze discreția în legătură cu obiectul întrevederilor.

— Au dreptate, mă, îi spune Baxt lui Nicu, cum să recunoască o țară ca Germania că trebuie să se milogească? Sau una

ca Franța? Orgolii, mari orgolii... Uite că am trăit s-o văd și p-asta. Da, noi, Baxt al II-lea putem să schimbăm destinul unor popoare. Fără să fie folosită nici măcar o armă. Fără nicio explozie sau atac bacteriologic. Stând liniștit aici și sorbind niște porto. Aici s-a ajuns. Sunt șeful hatmanilor de pretutindeni. Pot să le dau ordine prin puterea gândului. Să le spun unde să atace. Nici nu știu cum de s-a aflat. Ce părere ai?

— Știe toată lumea, spune Nicu, răgușit de atâta tăcere.

— Da, așa o fi. Lucrurile se răsuflă, până la coadă. Oricum ai suci-o. Oricum ar fi, știu sigur că oamenii mei nu suflă o vor- buliță. Tac și fac, așa cum i-am învățat eu. Nimeni nu ne poate asculta convorbirile. Ha, ha! Se străduiesc, băieții, dar nu iese nimic. Este arma absolută, mă! -împăratul plesnește de mulțumit ce este -. M-ar lichida, dar se cacă pe ei de frică. Pricepi?

Aghiotantul încuviințează conștiincios.

— Asta este, că nu prea pricepi. Dar nu contează. Se tem de declanșarea unor procese incontrolabile, la scară planetară, înțelegi?

— Da, Majestatea Voastră.

O clipă, împăratul pare nedumerit. Continuă:

— Drept să-ți spun, nici măcar eu nu prea pricep chestia asta cu procesele incontrolabile. Că doar nimic nu este clar. - Ridică din umeri -. Nu contează. Principalul este că oamenii știu una și bună. În anumite situații, hatmanii pot să se înmulțească precum șobolanii. Nu, ca virușii. Oricine poate s-o încurce. Chiar și șefii de state. Nu mai vorbesc de ăștia care vin la ușa mea și vor să discute, să-mi transmită nu știu ce mesaje secrete.

Baxt vorbește au atâta patimă, încât a făcut bale la gură. Nicu nu se miră. îl urmărește cu atenție. Niciun gând nu se naște în mintea lui. Oprindu-se pentru a-și regla respirația, împăratul se uită la el cu simțăminte amestecate. *Poate că Nicu al meu este un android și eu nici nu știu. Prea simple sunt toate în mintea lui.*

— Discreție..., continuă batjocoritor împăratul. Căcat! Știe și o găină ce vor de la mine. Să opresc toată jucăria. Înainte de-a fi prea târziu. Unul mai deștept mi-a spus,

foarte mîeros, că statul lui îmi pune la dispoziție mijloace financiare nelimitate. De ce? Ia să te vedem! Știi?

— Ca să opri i toată jucăria, recită mecanic aghiotantul. Baxt îl privește cu milă:

— Nu, mă, Nicule. Nu este asta. Ca să le dau imunitate. Auzi, mă! Ca un vaccin. Nu unui întreg popor, nici vorbă de a a ceva. Numai unui grup. Să fie o castă imună la veninul hatmanilor. - Se uită cercetător la aghiotant. Acesta rămâne inert, împăratul ridică din umeri -. Cred  i eu că le-ar conveni. Futu-1 în cur de mu unache! Mozomaina dracului! Nu cumva să le predau  i controlul asupra hatmanilor? Să conducă ei lumea, după legile lor de căcat?

Repede se ajunge acolo unde visează împăratul.  n toată lumea, un potop de decese. Mor  i grupuri. Alese la întâmplare. Spectatorii de pe un stadion american, copiii dintr-o gr dini , în Saigon, credincioșii negri aflați într-o biserică protestantă din Suedia. Baxt vede totul. Prin diversele sisteme de informare vizuală, dar  i direct, datorită darului său miraculos.

Să vină aici, urlă el prin Palat, să-mi facă jurăminte de vasalitate.  mp r teasa, mini trii, cei din echipele de pază îl privesc ca pe un zeu. C teva femei fac crize isterice de misticism  i îngenunchează în fa a lui, cer ndu-i binecuv ntarea. Le-o d , pun ndu-le pe capete mâna lui groasă.

— Feudalism? r cne te el, plimb ndu-se excitat prin sălile imense. Operetă?  i ce dacă? Mi se rupe mie de ce-o să zică nu  tiu cine. Când oamenii mor ca mu tele, nu mai este timp pentru ironii  i zeflemeli. Da, Rominia să fie buricul pământului, centrul politic al planetei.  mp r  ia universală. Cuv ntul ridicol să fie scos din dic ionare. Nu mai are niciun sens. Nu sunt ridicol, sunt doar supraom!

 n fine, Baxt   i  ndepline te o veche dorin . Să vorbească nepieptănat în fața tututor, fără nicio grijă.  njur  în ne tire.

Coprolalie, cugetă unii (puțini). Baxt, omnipotent, le citește gândurile. Îi strânge pe toți într-o sală unde au loc de obicei conferințele de presă. Spusele lui sunt preluate și auzite în toată lumea. Baxt vorbește cea mai bună engleză a sa. Își alege cu grijă expresiile:

— Am înțeles că vă deranjează ceva în comportamentul meu. De ce vorbesc urât, asta vă preocupă. Ei bine, o să vă iert. Și nici n-o să dau la iveală viciile voastre murdare. Pentru cine dorește să știe, voi spune că înjurăturile, coprolalia în general, sunt o formă nevinovată de descărcare. Le practică și alții, în mai toată lumea. Nu cred că este cazul să ne formalizăm și s-o facem pe pudibonzii. Altele sunt adevăratele probleme ale momentului.

În următoarele zile, însă, respectivii amatori de vorbire civilizată dispar unul câte unul. Pentru fiecare caz există o variantă oficială, foarte rezonabilă. Cea mai frecventă este plecarea în străinătate, din diverse motive.

Vine și ziua când este organizată o audiență colectivă. Baxt apare în hlamidă de purpură, străbătută de dungi negre ca păcura. Poartă coroana imperială și sceptrul. Pe figura lui, trufia fără margini.

În sala tronului, cea mai mare din Palatul Imperial, trimișii diferitelor guverne și organisme internaționale par mid, aproape pitici. Cel puțin, așa îi vede suveranul.

Împăratul rostește un discurs impecabil, în felul lui. Vocea lui răgușită, de bețiv și de fumător vechi, s-a transformat. Este metalică și imperioasă.

— Domnilor, spune șeful României, nu suntem aici pentru tratative. Și nici pentru discuții. Noi, Baxt al II-lea, ne declarăm împărat al întregii lumi, al Pământului. Desigur, nu putem asigura administrarea tuturor regiunilor. Din acest motiv, îi vom reînvesti, după caz, pe conducătorii actuali.

Nimeni nu surâde. Și nici nu gândește negativ. Împăratul, cu darul lui de a citi în mințile oamenilor, dintr-odată în mai

multe, știe că așa stau lucrurile. *Ăștia au numai gânduri de bine. Se supun. Iau de bune vorbele mele. Aș putea să-mi bat joc de ei, după cum mi se scoală mie. Dar îi iert.*

Baxt continuă:

— Aș dori ca reprezentantul Statelor Unite să vină mai în față.

Din rândurile occidentalilor, organizați spontan într-un grup separat, iese un bărbat în vârstă. Ajuns în fața tronului, își înclină ușor capul cărunt. Nu spune nimic. Așteaptă.

Vocea lui Baxt este vag ironică:

— Deci senatorul Johnson îl reprezintă pe președintele Statelor Unite. De ce n-a venit secretarul de stat?

O întrebare insolentă, primită cu stoicism de senator:

— N-am știut că Majestatea Voastră ar prefera să-i acorde o audiență secretarului nostru de stat. Desigur, lucrurile se pot aranja foarte repede.

Asta își bate joc de mine? Nu, este serios. Un moșneag cumsecade, la urma urmelor. Mi-a plăcut țara lor. Ce are omul ăsta în cap? Uluire, în primul rând. A văzut destule la viața lui, dar chestia asta cu hatmanii îl depășește. Ia stai! Am o idee.

— Bine, bine, spune ironic împăratul. Ce dorește marea dumneavoastră țară de la mica noastră Rominie? De la un neînsemnat teritoriu din Balcani?

Bătrânul senator așteaptă. Nu cumva împăratul mai are ceva de adăugat? Nu. Spune, articulând cu grijă cuvintele, nu cumva accentul să ducă la vreo deformare a mesajului:

— După cum Majestatea Voastră a fost informată, pe întreg globul a luat amploare un fenomen îngrijorător. - Baxt face un gest de nerăbdare, fluturându-și nepoliticos mâna groasă, plină de inele. Senatorul nu pare a observa noua insolentă -. Morțile inexplicabile s-au înmulțit în mod exponențial. Inclusiv pe teritoriul Statelor Unite. Am mandat să apelez la ajutorul Majestății Voastre Imperiale. Personal, președintele Catts apelează la bunăvoința Rominiei.

Senatorul nu este servil. Dar un mic tremolo din glasul lui este suficient pentru a-l satisface pe Baxt:

— Nu știu cum aş putea ajuta Statele Unite. O superputere... Cel mult prin urări de a-și rezolva cât mai repede problemele, oricare ar fi acestea.

Senatorul se înclină ușor. Pe fața lui ridată nu se vede nici cea mai mică grimasă de nemulțumire. Spune, folosind același ton extrem de prevenitor:

— Relațiile dintre țările noastre au fost întotdeauna foarte bune. Apelăm la bunăvoința Majestății Voastre Imperiale.

Baxt se înfurie. Începe să strige:

— De ce nu...? - Se calmează la fel de brusc. În glasul lui răsună acum accente de duioșie -. De ce nu la îndurarea mea, senator Johnson? De ce nu la clemența mea? Puteți să-mi răspundeți la aceste întrebări simple?

Cei din virclub văd pe fața împăratului triumful deplin.

Se știe, statele reacționează foarte dur la amenințările teroriștilor. Preferă să-și sacrifice cetățenii, decât să cedeze. Asta, desigur, atunci când grupul respectiv nu face parte din INTREPID. Atunci se negociază. Baxt nu ține cont de asemenea amănunte. Își trăiește din plin apoteoza. Crede din tot sufletul că se află în realitate.

Senatorul își învinge uluirea și spune, cu dicția lui bună de politician:

— Nu văd de ce n-am cere clemență. Practic, nu există nicio piedică. Am fost mandatat să accept orice aranjament politic.

— În acest caz, spune Baxt cu glas de gheață, doresc ca președintele dumneavoastră să vină aici, pentru a face act de vasalitate.

— Președintele Statelor Unite?

Pentru prima oară, senatorul pare ușor mirat. De unde până atunci a privit peste umărul drept al suveranului, conform unui protocol absurd, impus tuturor ambasadurilor, acum își scutură ușor umerii și se uită ținută în ochii lui Baxt.

— Da, chiar el, completează rece împăratul. Precum și ceilalți șefi de state. N-am nevoie de interpuși.

Baxt nu mai apucă să audă răspunsul senatorului. Pulsul și tensiunea arterială i-au crescut periculos de mult. Este deconectat și rămâne inert în fotoliu. Medicii din echipă schimbă replici scurte. În perfuzie se introduce o altă substanță. Fosfo- bion.

— Fii atent la tensiune! Acum!

— Hai că merge! A ieșit!

În mințile medicilor - români cu toții - ușurare și un fel de admirație. *Uite ce rezistent este porcul ăsta bătrân!*

Baxt deschide ochii. Suspină, extenuat. Cei din echipă îi așteaptă ordinele. *Mai bine crăpa, dracului! Dar venea fiu-său. Idiotul ăla. Curvarul și bețivul. Măcar ăsta a gustat din toate, s-a mai domolit. Mai bine că n-a mierlit-o. Schimbările aduc întotdeauna necazuri.*

— Curva asta de viață, spune împăratul cu vocea lui din ultima vreme, de moșneag istovit. Era să mă curăț, mă. Este?

Medicii fac gesturi liniștitoare. Nu îndrăznesc să spună nimic. Nu cumva să li se interpreteze greșit cuvintele și să dispară, la ordinul nemilosului Nicu. Sunt români, dar n-o duc rău, la urma urmelor. În România. Cel mai bătrân dintre ei spune:

— Este în regulă, Majestate. Știți, stresul puternic... Inima... Ați ieșit cu bine din fibrilație.

— Din ce? Întreabă împăratul, încercând să vorbească la fel de brutal ca pe vremuri. Din ce, mă?

— Ați avut o ușoară fibrilație. Și tensiunea...

Baxt îi surprinde pe toți printr-un surâs ce îi descoperă dinții de aur roșu:

— Stresul pozitiv este mai rău decât cel negativ. Corect?

— Așa se consideră.

— Era să crăp de bucurie, mă, continuă suveranul, tot mai bine dispus. Voi habar n-aveți prin ce-am trecut. - îi privește cu milă -. Ce știți voi?

În minutele următoare orice amintire din virtual se șterge din mintea împăratului.

12. Otopy Airport Duminică, 21 iulie 2058

În Bukry este o dimineată înăbușitoare. Răcoarea nopții n-a reușit să răcească betoanele orașului.

Mobilul Octogon 79 aterizează lin, coborând silențios pe verticală. Militarii antitero ocupă poziții de apărare, în două semicercuri lungi. Se mișcă precis, ca niște roboți. Pe fețele lor smolite, imobile, nicio picătură de sudoare.

Sunt prezenți Stanley Short, un oficial romin și Paul Santoy. Alături de miliardarul româno-american se află cei trei body- guarzi ai săi și nelipsitul Nelu, colonelul autohton cu simțul umorului.

Santoy se întreține cu Nelu. Tanaka și cele două gorile sunt în apropiere.

— Ce fel de oameni sunt? se interesează americanul.

— Nu știu încă. Vom vedea.

În ultimele zile, între politistul romin și Santoy s-a născut un fel de prietenie. Râdem cam de aceleași lucruri, Nelule, i-a spus bătrânul.

— Ia spune, schimbă vorba Santoy, ești un psiholog bun? Hm?

— Păi, râde colonelul, așa cred superiorii mei. Eu nu sunt foarte sigur de asta. Ei spun că eu le nimeresc atunci când este de făcut un portret psihologic.

Santoy rânjește cam acru:

— Mi-ai făcut și mie așa ceva?

- Da.

— Și? M-ai citit?

— A fost o operație de rutină.

— Aiurea. Ți-ai futut mintea cum să mă luați, ca să mă ușurați de bani mai mulți. Este?

Nelu, admirativ:

— Domnule Santoy, un om atât de bogat nu poate fi înșelat. Dacă putea fi, n-ar fi fost bogat. - Așteaptă reacția celuiilalt. Miliardarul râde, flatat -. N-am dreptate?

— Ai, mă, ai!

Mobilul paranormalilor poartă pe fuselaj niște decorații multicolore, la modă în ultimii ani. Sunt realizate de un tunisian surdomut, devenit celebru. Acesta și-a început

cariera internațională pătrunzând ilegal pe pista unui aeroport și mângăind câteva aeronave.

Paranormalii, trei la număr, sunt îmbrăcați suficient de neglijent pentru a-i șoca într-o oarecare măsură pe cei din România.

Primul coboară un bătrân cu fața încremenită. *Asta este parcă un șef indian dintr-un fdni foarte vechi.* Ochii lui albaștru-sticlos par a nu vedea pe nimeni. Privindu-l, cei de pe aeroport se simt oarecum stânjeniți, de parcă bătrânul le-ar fi profesor și i-ar fi prins cu lecția neînvățată.

Se ivesc apoi doi adolescenți. Băiatul este un asiatic mic de statură, cu mișcări iuți. Fata, o blondă cu ochi albaștri, suferă de un ușor strabism. Privirea ei este stranie.

Niciunul dintre cei trei nu zâmbește. Salută neglijent, spun vorbe convenționale, strâng mecanic mâini.

— Să le fut muma-n cur de străinari, șoptește Nelu mai mult pentru sine, în română. Uite cum se poartă. Li se rupe de noi.

Santoy îl aude și-l bate pe umăr, neobișnuit de prietenos. *Și el este străinar, până la coadă. Numa' că este dilimache. Are bucurie la măscări.*

În Force 817, mobilul complet negru ce poartă însemnele Poliției Imperiale, cei trei par a se afla la largul lor. *Ăștia se simt bine oriunde. Sunt prea inteligenți pentru a fi mofturoși.*

Vreme de câteva minute vorbește doar colonelul, în șoaptă, la urechea lui Santoy. Apoi se aude vocea de copil a lui Jack Thugg:

— Aici este ceva. Voi nu simțiți?

Deși are nume american, Jack este chinez sadea. Engleza lui perfectă are un ușor accent muzical.

— Ce anume? se interesează bătrânul, posac.

Când vorbește, mandibula sa se mișcă de parcă parcă ar fi acționată de un mecanism.

Despre el, Eric Brown, se presupune că este centenar. Fața lui imobilă, ridată, dar energică, poate fi a unuia de șaptezeci, dar și a unui nonagenar.

— Este cineva cu noi, continuă Jack. Vrea să ne contacteze, cred.

— Recepționezi vreun mesaj?

Jack nu răspunde. Stă cu ochii holbați, înțepenit, de parcă ar asculta niște sunete discrete venind din corpul său. *Simt o forță mare. Sunt la cheremul ei, în acest moment. Poate să mă omoare oricând dorește. Cu toate acestea, îmi este simpatică.*

— Arăți de parcă ai fi tras în țeapă, spune disprețuitor Hilde Kron, adolescenta blondă.

Are o voce dulce și impersonală a unui robot de aerogară. Cei din cercul ei îi cunosc cruzimea inconștientă de crocodil și se străduiesc să n-o supere nici măcar printr-o vorbă cu două înțelesuri. *Fata asta merita să fie primul batman.*

— Nu, își revine Jack. Vreau doar s-o contactez. Să-mi transmită ce dorește de la noi.

— S-o contactezi? Este femeie?

Jack se strâmbă plictisit.

Un om nu poate trece bariera mentală impusă de mine. Jack Thugg a folosit mințile celorlalți din echipă, realizând „creierul poliencefalic”, ceva analog unui sistem format din mai multe calculatoare. Doar astfel a reușit.

A scris despre așa ceva un anume Philip K. Dick, mort în 1982. Eu însumi (însămi) i-am inspirat unele texte. Dacă oamenii ar citi cărțile lui în cheia potrivită, ar înțelege multe.

Mintea acestui om prezenta niște anomalii. Semenii lui au intuit ceva neobișnuit în cărțile scrise de el, dar nu mai mult.

Unii au spus că a descoperit o altă cauzalitate, simultană cu aceea legată de spațiu și timp. Inexistența succesiunii temporale în anumite configurații ale realității, precum și posibilitatea ubicuității au fost observate, dar nimeni n-a ajuns la concluzia logică. Anume că scriitorul *a trăit* o realitate modificată. Nu datorită consumului de droguri, ci fiindcă avea o structură mentală originală.

Force 817 ajunge în fața unei clădiri dărăpănate. Cândva, aici a fost un bloc de locuințe, una dintre construcțiile realizate cu un secol în urmă din plăci de beton armat, care au început să se deterioreze după 2000, devenind nesigure. Multe dintre ele au rămas pustii, fiind locuite doar de declasați. La marele cutremur din 2019 s-au prăbușit destule. Numărul victimelor a fost de zece ori mai mare decât cel recunoscut de autorități.

În fața intrării, Hilde se oprește și spune cu indiferență:
— Parterul este o cazemată. Nu se dărmă decât la o explozie mare de tot.

Auzind-o, oficialul romin tresare ușor. Short zâmbește discret. *Cretinul ăsta a privit-o de sus și acum a început s-o admira.*

Grupul este întâmpinat de două femei nu tocmai tinere. Negricioase, tăcute, acestea au figurile unor ființe istovite. Fețele lor sunt nefiresc de relaxate.

Apartamentul consolidat a fost transformat într-o singură încăpere, având vreo șaizeci de metri pătrați. Planșeul este sprijinit de stâlpi metalici vopșiți într-un alb lăptos. Numeroase ecrane și butoane transformă locul într-o cabină de navetă spațială, enormă.

Femeile și cei trei paranormali schimbă telepatic informații. Noii veniți vizualizează diferite isprăvi ale hatmanilor. În acest timp, neinițiații stau tăcuți. Mă întreb ce caut eu aici, gândește Santoy.

Jack ar dori să vadă o secvență de multiplicare a unui batman.

— N-avem acces la așa ceva, spune una dintre gazde, o femeie cu ochii larg deschiși, care pare dependentă de droguri tari.

— Dar cum se produce? insistă Jack. Practic.

Țiganca ridică din umeri.

— Poate atunci când energia distructivă atinge un anumit nivel critic? intervine Brown.

S-a așezat într-un fotoliu și se ține foarte drept. *Arată ca un totem.*

— Posibil, spune a doua gazdă. Esența fenomenului este mai puțin importantă. Nu suntem oameni de știință. Întrebarea este cum putem interveni.

Este o ființă extraordinar de slabă, proaspăt rasă în cap. Oasele craniului i se reliefează puternic, iar ochii ei negri sunt anormal de mari.

— Există și apariții paradoxale, revine prima femeie. Batmani apăruți din senin, în locuri unde nu exista nicio posibilitate de contagiune. Deci nu avem structura clasică a unei epidemii.

13. Clinica Leopold Purum Duminică, 21 iulie 2058

Sunt aproape nemuritor, dar ei m-ar putea aduce într-o stare larvară. Un fel de moarte. Aș deveni propriul meu vis cețos, interminabil, monoton. N-aș simți durere sau frustrare. Aș rememora, poate, la nesfârșit, informații învechite.

Așezat în fruntea lungii mese de conferințe a clinicii, Opruno îi întâmpină pe cei șapte ierarhi și pe cei trei paranormali mișcându-și maiestuos capul cărunț.

Conducătorii chezașilor sunt îmbrăcați în robe portocalii (*de parcă ar fi budiști*) și se mișcă studiat, ca și cum întâlnirea ar fi

preluată de rețelele internaționale de holoviziune. Străinii nu s-au schimbat. Au aceleași haine modeste, pe care le poartă nepăsător.

Opruno face semne cu dreapta lui descărnată, schițând niște binecuvântări ce amintesc vag de cele catolice. Degetele lui sunt răsfirate în chip ciudat, de parcă s-ar mișca fiecare dintre ele cu de la sine putere. Mâneca albă flutură.

Marele predicator suferă de demență senilă (pentru presă, de coxartroză). Din când în când, are reveniri la normal. În acele momente, redevine autoritar și lucid. Are și el niște căderi, a spus împăratul. Oricui i se poate întâmpla. Să mai așteptăm. Oricum, n-ar da bine să se retragă. Mai bine i-ați cere sfatul în problema hatmanilor.

Ieri, Opruno a intrat într-o pasă foarte bună, iar ierarhii che-zașilor s-au grăbit să aranjeze întâlnire cu el. *Cine știe, poate este ultima oară când îl mai prindem așa.* Chiar și dușmanii bătrânului recunosc că acesta are uneori idei geniale. *Ramolit, dar încă mare strateg.* Să-i aducem și pe străinii cu puteri magice, Sfinția Voastră? Da.

Directorul Maladipe a pus cu slugărnicie la dispoziție sala de conferințe a clinicii. Dar desigur, Sfinția Voastră. Ne îngrijim noi de toate.

Opruno e mult prea înalt pentru un rom. În vinele lui curge destul de mult sânge românesc. Nu s-a supus testului genetic, nimeni n-a îndrăznit să i-o ceară. Dușmanii lui spun că ura lui pentru străini se explică tocmai prin originea sa. „Minciuna este întotdeauna exagerată.” Doar inițiatii știu că pe vremuri Opruno avea pielea deschisă la culoare. În urmă cu mulți ani, a dispărut o vreme din țară și s-a întors definitiv bronzat.

Un timp, în sală este liniște. Se aude doar vocea ascuțită a unei femei, de undeva din clinică.

— Trebuie să facem ceva, începe Opruno în engleză, trecând peste orice introducere, ca în vremurile lui bune. - Glasul său este cel al unui bărbat în putere. Nu putem să suferim

stricarea credinței noastre și dărâmarea statului romin. -
își mișcă încet umerii ascuțiri. Amuțește un lung minut Am
mai trecut noi prin încercări și niciodată n-am fost învinși.

Opruno spune nesigur ultimele cuvinte, uitându-se la
cei din fața lui de parcă n-ar ști tocmai bine de unde-i
cunoaște. Apoi își sprijină fruntea în palme și începe să se
clatine încet într-o parte și alta, de parcă ar fi auzit o
veste foarte proastă.

Boldin, cel mai tânăr ierarh, simte că își urăște
binefăcătorul și i-ar plăcea să-i ia locul imediat. Despre el
se crede că e unul dintre numeroșii fii naturali ai
împăratului. În realitate, este doar un om foarte norocos.
Și alții l-au lingușit pe bătrânul Opruno, dar Boldin a
devenit al doilea om în ierarhia chezași- lor și probabilul
succesor al marelui predicator.

Cu degete încârligate și tremurătoare, Opruno
deschide o cutiuță rotundă, cu intarsii de sidef. Printr-o
minune, cocaina nu-i cade de pe unghia vântă a
degetului mare. Prizează, scoțând niște mugete slabe de
plăcere. Se scutură, ca și cum l-ar străbate un vânt pe
dinăuntru, tușește, își ridică privirile spre dumnezeul
chezașilor. Își revine. Repetă, cu alte cuvinte, ce a spus
mai înainte.

Boldin își frământă mâinile rasate, cam neașteptate la
fiul unui rom de rând, gândindu-se că nici locul al doilea
nu este deloc rău. Suspina ușurat. Sufletul său de slugă a
ieșit din nou la iveală. Spune:

— Putem forma o formă-gând, Sfinția Voastră.

— Nu cunosc, spune morocănos Opruno. Dar mă intere-
sează. Nu știm încă în ce fel va hotărî să ne ajute
dumnezeul nostru. Ce trebuie făcut?

— Un grup de credincioși vizualizează o ființă în stare
să-i contracareze pe batmani. Îi imaginează nașterea și
întreaga existență. Îl înzestreaază.

Ca în „Ruinurile circulare” de Borges.

— Cum? întreabă răstit un ierarh bătrân, trecut bine de șaptezeci.

Boldin continuă zelos:

— Batmanii acționează prin forța gândului. Se spune că imaginează diferite feluri de morți. Forma-gând va face la fel.

— Asta este magie, se aude vocea cavernoasă a lui Opruno. Credința noastră nu îngăduie așa ceva. - Reflectează -. Putem încerca, totuși.

Hilde intervine. Vocea ei este neverosimil de suavă:

— Aici este o forță.

Jack confirmă, strâmbându-se de parcă l-ar fi apucat din senin durerea de dinți. Vorbește ca și cum n-ar reuși să-și deschidă gura cum trebuie:

— La fel. Ca atunci când am plecat de la aeroport înspre oraș. Este aici.

— Cine? se interesează neutru Opruno, țeapăn în fotoliul său.

— Nu știu. Nu răspunde la apelurile mele. Este dușmănoasă. Sau are doar o curiozitate bolnavă. Poate că este Entitatea. Vrea să afle informații noi, așa cum un vampir vrea sânge.

— Știți de ea? se aude vocea de bas profund a lui Opruno.

— Desigur, spune Brown.

— Da, zice Opruno, sumbru și sever, este un Dracula invizibil.

A fost o glumă? Hilde schițează un zâmbet. Autohtonii rămân serioși. Șeful lor n-are are simțul umorului, după câte știu ei. Sau nu-și permite să și-l arate.

Jack: *Tu ai provocat ce se întâmplă în Rominia? Poți fi contactat?*

— Nu așa se vorbește cu un zeu, spune Hilde, cu o grimasă.

— Dar cum?

— Trebuie să-l implori. Sau s-o implori.

— Și ce să-i cer?

— Să se îndure de tine. Și de noi. În curând vom avea nevoie de așa ceva. *Văd oameni căzând din senin, prăbușindu-se, loviți de stopuri cardiace, autoincinerări, levitații silite, urmate de prăbușiri, tornade care-i ridică în aer doar pe unii și apoi îi lasă să cadă, altare de jertfă, preoți (azteci?) mânuind cuțite de piatră.*

Presentimentele, premonițiile. În privința lor, oamenii ne sunt superiori.

Jack și Hilda sunt tot mai agitați. Brown rămâne calm, înțepenit în înstrăinarea lui.

Ierarhii asistă tăcuți. Neliniștile paranormalilor li se par niște mofturi de occidentali răsfățați ai soartei.

Boldin sare din fotoliu. Se scutură ca un câine ud. Privește sfidător, sprijinindu-se cu palmele de masă. Zâmbetul lui fără rost ar putea fi al unui nebun.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă distant Opruno.

Adolescenții intuiesc să asistă la nașterea unui batman. Comunică rapid între ei. *Să improvizăm un oponent al lui. Să vedem ce se va întâmpla.*

În mintea lui Boldin, agresivitate vie, frenetică, înnebunită. Țâșnesc jeturi incandescente, care-și caută victimele precum tentaculele unui calmar uriaș. Jack, Hilde și Brown le văd cum se apropie de oamenii din jurul mesei, le pipăie, ușoare ca o adiere, fețele și apoi se retrag. În dreptul lui Opruno, animalul născut de Boldin stă mai mult. Un tentacul pătrunde în craniul bătrânului și apoi iese destul de lent.

Cei doi imaginează o fantasmă cețoasă și umedă. Un animal fără formă, incert, schimbător ca un nor. Acesta se ivește în mij-

locul mesei, nevăzut și tăcut. Tentaculele de flacără se mișcă încet în fața lui. Apoi jeturile își intensifică zbaterile, iar coloritul lor devine orbitor. Animalul atacă fantasma. Tentaculele pătrund cu destinderi de șerpi în norul umed, dar nu-1 vatămă.

Boldin ezită. Nu mai e sută la sută sigur de el însuși. Paranormalii aud sfârâitul unui fier înroșit scufundat brusc într-o apă de gheață. Aburi. Fantasma devine aproape străvezie. Bat- manul își revine. Se uită cu dispreț la cei trei paranormali, ale căror fețe sunt palide și imobile. *Străinari căcăcioși*. Începe să-și frece încet mâinile. Privirile i se îngustează.

Cu întârziere, Opruno înțelege ce se petrece. Își drege glasul. Spune:

— Printre noi, oamenii sfintei organizații a Chezașilor Trezirii, nu pot să apară trimiși ai diavolului. Suntem feriți de taina sfântă. Credința noastră ne apără. Dumnezeuul nostru nu va îngădui așa ceva. Niciodată!

Boldin, parcă mai înalt decât îl știe ceilalți, rânjește. Apoi se clatină. În mintea lui, funiile incandescente se cufundă în norul umed și se sting. Virtualul batman se retrage în el însuși, precum coamele unui melc. Un avort. Fața fără riduri a ierarhului este nedumerită, palidă, ca a unui epileptic după criză. Se așează cu mișcări precaute, de om bătrân. Privirile i s-au stins. Este un oarecare.

Paranormalii ies din nemișcarea de mai înainte. Mai marii chezașilor se uită cu venerație la Opruno.

— Sfinția Voastră a făcut o minune, spune unul dintre ei, emoționat.

Întorși în „cazemata" lor, cei trei rămân tăcuți. Jack pare preocupat. Hilde este indispusă. Buzele ei parcă s-au umflat, în mintea ei, o furie fără obiect precis. Îi urăște pe adulți, dar nici cei de vârstă ei nu-i sunt pe plac. O clipă, proiectul unei crime. Fără vărsare de sânge, doar cu gândul. În așa fel, încât victima să știe cine o ucide. *M-aș simți mult mai bine după aceea.*

Brown spune tărăgănat:

— Să ne testăm posibilitățile în fața unui batman adevărat. Mai înainte a fost prea simplu. Omul acela era slab. Avem nevoie de unul puternic.

Jack are un gest necontrolat de furie. Ceilalți îi simt mânia apărută din senin. *El poate să devină un batman.*

— Ce s-a întâmplat? se aude vocea nebunesc de dulce a fetei.

— Am fost agresat, spune băiatul. Și am simțit nevoia să ripostez.

— Ce-ai simțit? întreabă Brown. Dorința de a-l ucide pe unul dintre noi, nu? Sau pe amândoi?

- Da.

14. Un bar de pe strada Batiștei Duminică, 21 iulie 2058

Voi fi într-un batman. Trebuie să aflu nemijlocit ce posibilități are un asemenea om.

Un rom oarecare, batman. Ion Sinde, 45 de ani. Merge agale pe lângă clădirea dezafectată a fostei Universități. Întâlnește o ceată de copii vagabonzi. Se uită blând la ei, chiar duios. *Totdeauna sunt bun la inimă când mă apucă oboseala.*

Înaintează pe lângă gura metroului. (Trenul subteran a mers pentru ultima dată cu mai bine de trei decenii în urmă. Acum, galeriile lui sunt bânuite doar de șobolanii orașului.) Un motan nisipiu, enorm, parcă obținut în laborator de un savant nebun, îi apare în față, miorlăind. Sinde îl înjură:

— Pizda mă-tii de cotoi!

Oboseala îi crește. Îmi vine să mă trag într-un colț și să adorm, începe hatmanul să vorbească singur. Sunt sleit, de parcă aș fi

regulat cinci femei LA RÂND. Trebuie să ajung în fața împăratului. Țsta este leacul. La Batman întâi, sau cum îi zice, nu mă duc. Așa-mi șoptește mie o păsărică.

A ucis prima oară aproape fără să-și dea seama ce face, din prea multă furie adunată în el. Ghinionistul și-a dus mâinile la gât și a început să se învinetească. Horcăieli. Sunete ciudate, nemaiauzite de Sinde. Priviri rugătoare. Gândurile, izbindu-1 ca niște brațe slabe de femeie. Nu mă omorî! Am copii! Iartă-mă! Cruță-mă!

N-a regretat și nici nu s-a bucurat, de parcă ar fi fost un copil care scoate ochii unei păsări, neștiind că face rău, interesat fără patimă de purtarea unei vietăți mutilate. Ca un pui de tigru, ucigând un iepure în joacă. Deși este sătul, lovește, urmărind apoi agonia cu interes și curiozitate de felină.

Apoi, Sinde a simțit cum cruzimea pune stăpânire pe el, ca un duh puternic. Trufia s-a născut și a crescut în mintea lui. Uneori, vechea lui fire iese la iveală, iar Batmanul este iarăși un om blând și leneș. Își aduce aminte de familia lui, părăsită cu multă vreme în urmă. Lăcrimează. Dorința de a ucide îi apare pe neașteptate, ca o tuse sau un strănut.

Înainte de a se îndrepta spre Herestry, Sinde se abate pe Ba- tiștei. *Aș bea ceva. Să văd dacă o să-mi ia banii. Că mai nou toți spun din partea casei, din partea casei... Mă citesc, nu știu cum, mă simt. Futu-le muma-n cur de căcăcioși!*

Intră într-un bar modest, ascuns la parterul unui bloc cu etajele superioare pustii. Unele apartamente ar putea fi locuite, deși sunt rău cutremurate.

Barul n-are firmă. Îi deschid ușa doar obișnuiții casei și cei aduși de aceștia. Sinde nu i-a mai călcat pragul. *Nici n-am știut că aici se poate bea ceva. Mi-a trecut doar prin minte, mi s-a arătat, cum ar veni vorba.*

Nu e un băutor. Mai trage din când în când câte o bere cu gust cam rău. Porcii ăștia de străinari nu ne trimit marfă bună, spune. Ce le mai rămâne și lor. Bere sintetică. Numai bengă știe din ce o fac.

În bar, destul de multă lume. Toate mesele sunt ocupate de romi modești. Printre ei, câțiva depigmentați.

Sinde se așează, fără să spună nicio vorbă, la o masă unde beau bere trei bărbați tuciurii ca și el. Un chelner tăcut, îmbrăcat în haine vag militare, pe care scrie „Elementary Outdoor. Les trois Switzerland”, îi pune în față o cutie de bere.

— Ce învârtești? îl întreabă pe Sinde, după vreo cinci minute, unul dintre comeseni.

Batmanul ridică plictisit din umeri.

După o nouă tăcere, altul, făcând parcă o sfortare pentru a vorbi, spune:

— Ce zici de chestia asta?

— Care?

Sinde, apatic, se gândește cât de bine s-ar simți întins în patul lui slinos. Fără muzică și băutură, fără nimic. Nu-l interesează deloc părerea oamenilor și în general, *mi se rupe de tot ce se întâmplă în țara asta*.

— Păi..., continuă omul. Cu batmanii ăștia. Cică omoară oamenii. Din senin. Cum li se scoală lor în clipa aia.

Sinde ridică iarăși din umeri:

— Habar n-am de așa ceva. - Se gândește -. Ba nu, am auzit. Ce să-i faci?

Celălalt clatină întristat din cap:

— Așa ie. Mi-a omorât unul un frate. Sub ochii mei, pe stradă. Să n-am parte de familia mea, dacă te mint.

— Și cum a fost?

— Păi, cum să fie? Mergeam și noi pe stradă, ca tot omu'. Veneam încoace. Eram cinci. Ne-am întâlnit cu niște femei. Le cunoașteam mai dinainte. Umblau și ele după un ban. Ce să-i faci? Erau trei. Îmbrăcate haios, mă-nțelegi. Să nu creadă lumea că cumva sunt niște alea liniștite, fără chestii... Nu știam ce să facem. Să le luăm cu noi? Să nu le luăm? Ele se tot băga în noi, că hai să mai stăm de vorbă un pic. Frate-miu, Dumnezeu să-l ierte, era sufletist de felul lui. - își șterge o lacrimă -.

311

BUCUREȘTI, 2058

Roberto R. Grant

Că hai să le luăm, că se găsește și pentru ele o bere. Da' fetelor, a zis, noi nu... n-avem lovele dăstule. O bere, două merge, da' atât. Cea mai ochioasă dintre ele a râs și a zis că o mai dă și pe gratis, la un băiat frumos. Asta erea bucuria ei.

Omul se oprește și-și aprinde o țigară. Marihuana. Al

treilea, un bătrân cu câțiva dinți îmbrăcați în aur, tăcut până atunci, spune cu voce groasă:

— Așa ie, băiat frumos. Frati-tu. Ce-i al lui e-al lui.

— A fost, spune Sinde cu o altă voce, ieșită parcă dintr-un robot.

Fratele mortului se uită la el, are o șovăire, spune mai departe:

— Și cum stăteam noi de vorbă, numai ce apare ca din pământ un ăla albit. Știți voi... L-am citit pe loc că este de-al nostru. S-a decolorat și el de frică. Mulți au făcut așa. Nimeni nu le zice că de ce v-ați lăsat culoarea voastră naturală.

— Mai înainte era rău să fii alb la piele, se bagă din nou în vorbă bătrânul. Acum este pe dos... Pizda mă-sii! Lucrurile s-au întors cu curul în sus. Spre-o pildă, eu am fost cineva la viața mea. Și acum, uite...

— Ți-o fi rușine să stai cu noi la masă, spune Sinde, cu vocea lui de aparat.

Bătrânul îl privește neliniștit. Buzele lui îngălbenite de tutun în zvâcnesc de câteva ori. Zice, gudurându-se ca un câine bătrân nimerit printre animale tinere și nemiloase:

— Nu, nici vorbă. Mă bucur. Mai stau și eu de vorbă cu niște oameni. Că ai mei au murit toți.

— Să vă spun mai departe, zice fratele mortului, făcându-se că nu bagă de seamă cele întâmplate. Țăla de-a venit, nu, că să meargă o fată cu el. Pe loc. O voia pe cea mai arătoasă, normal. Țălaia i se pune pata și nu, nu mă duc cu tine, că nu ești de-al nostru. Ba nu, este albit, e de-al nostru, spunem noi. Ea nu și nu. Iordane.

— Și după aia? se interesează bătrânul, uitându-se pe furis la Sinde și făcându-și curaj.

— Păi, atunci a început chestia. Albitul nu s-a supărat pe fată. Că i-a făcut cu ochiul. Bine, fă, ți s-o fi urât și ție de-atâtea ciocane. Nu vrei Iovă, treaba ta.

— Da' cum arăta omul? Ce muian avea?

— Normal. Mai puriu, la vreo patruzeci și cinci. Nu mai mult.

-Și?

— Dracu' știe cum s-a pornit. Eu zic că omul s-a supărat pe fată, dar s-a răzbunat aiurea, pe cine i-a căzut

ochii. Ala a fost săracul de frate-miu. L-a ras pe loc.

— Cum?

— S-a uitat la el nițel mai lung. Atât. După aia, niște bătrâne au zis că l-a deochiat. Aiurea, deochiat! Prostii. I-a făcut omleta, asta i-a făcut.

— Da' doctorii? Ce-a zis?

— Congestie cerebrală. I s-a rupt o vână în cap. - Omul râde fals -. Era sănătos ca un taur. L-a rezolvat ăla. Asta a fost.

— Și după aia?

— Nexam. Albitul s-a cărat. în timp de frati-miu își dădea ochii peste cap, întins pe jos.

Ion Sinde ascultă atent. Vede, de parcă ar fi în stare să călătorească în trecut. Își închipuie că el a fost. Trece de la nepăsare la furie. Mușchii i se strâng, privirea i se micșorează. în el se ivește un alt om. Se înfurie INTR-ADEVĂR. Acum ESTE ucigașul din istorisirea omului. Ca și cum s-ar fi molipsit de o gripă.

Nu se știe cum, ceilalți își dau seama ce se petrece. Stau încremeniți, cu ochii holbați, de parcă pe masa lor ar fi apărut un șarpe veninos.

— Ce este, mă? întreabă batmanul. Că văd...

Bătrânul încearcă să spună ceva, dar nu reușește. în gura întredeschisă i se văd dinții de aur, sclipitori.

Fratele mortului bâiguie în neștire:

— Domnule, vă rugăm din suflet... Noi nu... Dacă se poate... Vă rugăm frumos! Am trei copii! Din tot sufletul! Să moară familia mea!

313

BUCUREȘTI, 2058

Roberto R. Grant

Sinde are un zâmbet răutăcios:

— Cum, mă? Să moară familia ta? Cum adică?

— Nu vă supărați, se milogește insul, înlăcrimat. Avem și noi o vorbă, așa... Cum să vreau să moară? - își șterge lacrimile cu dosul mâinilor lui pătate de vopsea neagră -. Vă rog frumos!

Sinde trăiește o mânie îndreptată împotriva tuturor oamenilor. Nu știe pe cine și-o va descărca și nici nu-și bate capul cu asta. Dorește doar să se ușureze, să scape cât mai repede, să se liniștească. îl bântuie și un fel de beție a puterii, ca o amețelă aducătoare de greață, dar și

plăcută în același timp. Din când în când, simte milă. Dar este o îndurare nemiloasă, s-ar putea spune. *Pot să-i iert, dar numai după ce le arăt cine sunt și de ce sunt în stare.*

Cei mai mulți consumatori se ridică și se îndreaptă furișat spre ieșire. Sînde, deși pare a privi numai în el însuși, îi zărește. Se aude vocea lui albă:

— Nu mișcă nimeni!

Oamenii îl ascultă, se opresc. Stă pe loc și un adolescent bubos, aflat la câțiva pași de ușă. Acesta, după ce s-a reasezat la masă, începe să strige cu un glas încă nu pe deplin bărbătesc:

— Gata, bă, n-am ieșit! Suntem cu toții la mîna ta. Rezolvă-ne! Futu-te-n cur să te fut! Crezi că toți este căcăcioși? Uite că eu nu mă tem de tine! O s-o mierlesc și gata!

Sînde îl ascultă nemișcat, roșu de furie. Brusc, devine palid. Spune:

— Ia vino aici, bă!

A vorbit aproape în șoaptă, dar a rostit vorbele foarte limpede. Parcă a șuierat, gîndesc unii. Adolescentul, 18 ani, hoț de buzunare, se ridică șovăitor și se apropie de Sînde. Tremură, de parcă în bar ar fi năvălit frigul iernii. Ajuns în fața hatmanului, își face curaj. Privește sfidător.

Sînde îl ațintește cu ochi înroșiți de furie. *Nu fiindcă m-a înfruntat, ci pentru că vrea să moară.*

— Care ai un șiș, mă? întreabă.

Fratele mortului, încă dârdâind de frică, scoate un cuțit cu lama subțire, pentru înjunghiat porcii. Îl pune în fața lui Sinde cu mișcări foarte încete. Batmanul îl ia și-l aruncă băiatului. Acesta îl prinde cu dibăcie, parcă împotriva voinței lui.

— Bă, uite cum faci, spune Sinde. Ia șișul cu amândouă mâinile! Așa! Pune-i vârful sub bărbie! Așa, mă!

În bar, liniște desăvârșită. Băiatul ascultă ordinul. Vârful foarte ascuțit al cuțitului îl zgârie. Pe gât începe să-i curgă o șuviță subțire de sânge.

— Nu te tăia, mă! ordonă Sinde, păstrându-și glasul de aparat.

— Nu mă tai, spune celălalt, parcă vorbind în somn.

— Fii atent acum! Stai așa! Nu te mișca! Când îți spun eu, împingi cât poți de tare, în sus! Ai priceput?

Băiatul face semne din cap cum că a înțeles. Șuvița de sânge se îngroașă și îi pătează cămașa. *Are cămașă albă, ca marții.*

Transformați în statui de ceară negricioasă, cei din bar așteaptă. De afară se aude zgomotul estompat al unui mobil. Apoi, mugetul îndepărtat al unei sirene. Poliția, probabil, intervine într-un conflict între etnii sau bande rivale. O ceartă nevinovată la urma urmelor, din moment ce nu moare nimeni. Oamenii sunt prea speriați, se mulțumesc cu scatoalce și înjurături.

— Acum, mă! ordonă Sinde, cu aceeași voce egală, de neom, împinge! Tare!

Băiatul îl ascultă. Lama șișului intră cu troznete slabe. Pe fața băiatului, o clipă de uluire. Se prăbușește încet, căzând de pe scaun într-o parte. Mușchii lui se mai contractă de câteva ori, cu o oarecare întârziere, sperindu-i pe privitori. Adolescentul este acum o paiată dezarticulată, iar Sinde, un ins plictisit de viață și de el însuși. Arată de parcă n-ar fi dormit de trei zile și trei nopți. Dărâmat. O profesionistă din bar îi spune alteia, fără să se ferească:

— Asta a fost. Acum este terminat. Și-a vărsat veninul. Este iar un om ca oricare altul. O să se cure.

— Nu vorbi, fă! șuieră cealaltă, îngrozită. Taci dracului din gură! Vrei să ne rezolve?

— Nu mai face nimic, spunea prima disprețuitor. Îl simt eu. Se cară, o să vezi.

Și ceilalți, nu se știe cum, își dau seama că hatmanul s-a descărcat. Auzind spusele femeii, Sinde nu face decât să zâmbească obosit. Nici vorbă să se supere.

Lumea începe să se miște. Linii se foiesc pe scaune, alții tușesc. Atmosfera se destinde. Acum toată lumea știe că nu se va mai întâmpla nimic rău.

Sinde se ridică, scoate niște bani. Barmanul face o plecăciune și spune slugarnic:

— Vă rugăm din suflet să primiți băutura din partea casei.

— Mulțumesc, spune simplu hatmanul, cu vocea lui de mai înainte, a unui om obișnuit din Bukry. O să mai trec pe aici. Iar atunci o să plătesc, nu-ți fă probleme.

— Dar bineînțeles, se mai înclină o dată barmanul. Vă așteptăm cu toată dragostea.

Ieșind din bar, Ion Sinde are figura unui om plictisit peste măsură. *Sunt sictirit până la Dumnezeu. Ce să fac? Mă duc în He- restry. N-am niciun chef, că iar m-a lovit oboseala. Mai înainte m-am simțit bine. Și-acum... Uite-așa, dintr-odată.* Ridică din umeri, pornește cu pași rari. Din ușa de intrare a barului, câțiva oameni îl urmăresc. Simțind privirile acestora, Sinde se întoarce brusc:

— Mă! strigă el. Să nu cumva să...

Oamenii pălesc, fețele lor tuciurii devin cenușii. Frica îi năpădește. Bătrânul cu dinți de aur se scapă pe el.

Sinde face un gest de lehamite. Ca și cum i-ar mătura. Niște gângăanii, vorbește el pentru sine. Mă cac în bafta lor.

Se îndepărtează agale pe lângă niște blocuri ruinate. Un dulău fuge schelălăind din calea lui.

15. Piața Concordiei Duminică, 21 iulie 2058

„Un matematician român, desigur rezident în Occident, propune câteva scenarii cu privire la batmani. Varianta catas-

trofică: fenomenul cuprinde întreaga planetă în câteva luni, prin donare psihică la mare distanță."

„Unii savanți fac glume pe seama hatmanilor. Este o serie de coincidențe, spun ei. Aceasta este singura explicație științifică posibilă. Parapsihologii afirmă că energiile subtile nu pot avea asemenea efecte."

„De ce nu se unesc hatmanii? Ar forma o armată de neînvins. Dacă ar face-o, probabil ar începe să se ucidă între ei, ca scorpionii. Ar rămâne în cele din urmă unul singur, cel mai puternic, ca în vechile filme despre jefuirea unei bănci. După reușita operației, asociații încep să se elimine reciproc."

„De ce oamenii de aici au acceptat fenomenul hatmanilor ca pe ceva natural, imposibil de contracarat? Fatalism oriental? Unul spunea zilele trecute că hatmanii sunt trimiși de destin și nu se poate lupta împotriva lor. Lucrurile trebuie luate așa cum sunt. Așteptăm să treacă. Ce putem face altveva? Cine are noroc scapă."

„Fenomenul hatmanilor ia amploare. Mai multe state sunt pe punctul de a recunoaște oficial existența unei maladii mortale de natură necunoscută, care nu atacă doar anumite etnii."

„Optimiștii invocă statistici, susținând că decesele pot fi explicate prin cauze naturale. Pesimiștii, în schimb, spun că incidența deceselor bizare, asemănătoare celor provocate prin magie, este mult mai mare de cât cea considerată normală."

„Evenimentele din Singapore sunt considerate manifestări ale maladiiei Batman. Decesele sunt provocate de boli cunoscute, dar există și numeroase morți subite, de natură idiopatică, precum și sinucideri în grup. La o adunare consacrată protejării mediului, a fost distribuită o substanță letală, iar apoi un orator improvizat a îndemnat la sinucidere rituală. Numai astfel protestul nostru ecologist va avea răsunet, a spus acesta. Cei prezenți i-au urmat îndemnul. (INTERNET)

„Oamenii sunt obișnuiți cu dezastrele tehnologice, ecologice sau cosmice. Ideea unui virus psihic le pare neverosimilă și puerilă.”

„După ce istoria ne-a ironizat în acest hal, Destinul ne mai dă o copită!”

„Întrebarea este ce ar putea spune nefericita mea Entitate într-o asemenea situație. Dacă ea a declanșat totul, pare evident că procesul i-a scăpat din mână. Nu cred că a avut în vedere un asemenea război al tuturor împotriva tuturor. Probabil s-a gândit la un experiment local, ceva în genul războaielor zonale din secolul trecut. De ce nu intervine? Vrea să lase lucrurile să evolueze până la un anumit punct? Nu mai este în stare?” (*Jurnalul lui Ion Popescu*)

VIRTUALIZAREA LUI XM000024 A FOST REALIZATĂ ȘI VA DURA TREI UNITĂȚI DE TIMP STANDARD. DUPĂ ÎNCHEIEREA OPERAȚIEI, XM000024 VA RĂMÂNE ÎN STARE DE POTENȚIALITATE O PERIOADĂ NEDETERMINATĂ DE TIMP. XM0013.

PARCUL SUPLICIIILOR

*„După virtualizarea unui membru al său,
categoria XM nu mai intervine în evoluția
planetei aflate anterior în atenția celui
virtualizat. “
(Codul XM)*

16. Herestry, Micul Palat Luni, 29 iulie 2058

De la mutarea Curții în Parcul Vivant Herestry au trecut două luni de zile. Numai provizoratul durează, spune uneori împăratul, făcând-o pe înțeleptul. Adevărul este că aici ne simțim mai bine decât în hardughia aia.

Numele de Micul Palat, rod al unei ironii nevinovate, a fost adoptat de perechea imperială. De ce nu? a zis împărăteasa Cerasela. Ce spui, Nelule? l-a întrebat pe împărat, între patru ochi. Ai dreptate, fă. Ce contează cum se cheamă? a râs suveranul cam strepezit. Ne mai distrăm și noi. Că au tot ciripit unii că ne cam lipsește simțul umorului.

Ca urmare, comunicatele imperiale au început să fie localizate în Micul Palat. Micul Palat, data cutare, așa să scrii, mă! i-a spus Baxt unui funcționar al Curții. Iar când un consilier i-a atras atenția, „cu infinite precauții”, că „imaginea Casei Imperiale” ar putea să sufere, Baxt l-a înjurat, fără să se supere. Du-te-n pizda mă-tii, bă! Nu mă FUTE tu pe mine la cap cu chestii de-astea mărunte! Nu vezi ce se întâmplă pe aici? Soarta

319

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

se cacă-n capul nostru, mă. Poate o facem să râdă puțin cu socoteala asta. Să râdă și după aia să ne lase-n pace, în pizda mă-sii!

În dimineața caldă de vară, Parcul Vivant pare încremenit de magia unei vrăjitoare. Oamenii de pază nu se mișcă și nici măcar nu fumează. În costumele lor negre cu mici ornamente roșii, par niște statui. Țipătul unei păsări îi sperie. Câțiva tresar. De unde pizda mă-sii a mai

apărut și asta!?

Șeful pazei, un ins posac, primește un anunț de la intrarea în parc. Unul Popescu, husăn, vrea să ajungă la împărat.

— Nu se poate, mă, spune morocănos șeful. Să se înscrie pe lista de audiențe! - Aducă pentru sine -. Fute-m-aș în norocul lui! Care-o mai fi ăla.

Celălalt insistă, cu o voce de milog, îl roagă pe șef să vină să discute cu omul:

— Nu te supăra, șefu', zău așa! Băiatul ăsta se uită la mine ca și cum l-ar avea pe dracul în el. Se simte foarte tare pe poziție, de parcă ar fi nepotul împăratului. Spune că este o treabă foarte importantă. De interes național, așa zice.

— Mă cac în interesul lui, mârâie șeful. - Apoi, se strâmbă și se răzgândește -. Să nu fie vreun batman, mă! Hai că vin.

La intrarea în parc, acolo unde se află doi stâlpi de beton rămași de pe vremuri, solicitantul stă la umbră. Este un copilandru mărunțel și slab. Ochii lui albastru închis au, într-ade-văr, o lucire sticloasă, de parcă băiatul ar avea febră mare. Privește încrucișat și asta îi transformă în chip ciudat fața prelungă. Este îmbrăcat în colanți de culoarea cafelei cu lapte și bluză înflorată. Printre imaginile de flori cele mai multe reprezintă maci de câmp.

Șeful este gata-gata să-l înjure, dar simte că i se moaie picioarele, de parcă ar fi primit un pumn în bărbie. *Ăsta este batman, să n-am parte de familia mea! O să mă pupe mama rece! Până aici mi-a fost. Simt nevoia să-l iau cu dumneavoastră, ca pe un grangure.* Face un efort. Nu trebuie să vadă băieții că mă cac pe mine de frică.

— Da, spune, mult mai politicos decât obișnuiește. Despre ce este vorba? Ce s-a întâmplat?

Băiatul arată o dischetă împachetată într-o folie de plastic. Are vocea în schimbare, dar siguranța lui de sine este a unui adult:

— Cred că împăratul trebuie să vadă asta cât mai repede. Vă rog să mă ajutați!

Şeful își împinge înainte bărbia despicată:

— Ce-i acolo?

— Apare Tom Santana și spune că împăratul trebuie să afle cât mai repede informațiile.

— De unde o ai?

Băiatul spune nedumerit:

— Nu știu cine-a adus-o. Au găsit-o în fața ușii. Pe ambalaj era lipită o hârtie cu numele meu. Ion Popescu.

— Bine, se decide șeful, înghițindu-1 pe „mă” în ultima clipă. O să raportez. - Vorbește către subalternii lui, în romani, cu glas scăzut -. Am auzit că ăla a mierlit-o, după ce l-au sco- pit. Când s-o fi înregistrat?

Trece un timp. Superiorul șefului îl anunță pe Nicu, aghiotantul imperial. Auzind de Santana, acesta mârâie încântat:

— Futu-1 în cur de harpist! Vine la noi și de pe lumea ailaltă. O să-i raportez Majestății Sale.

Şirul bunăvoințelor continuă. Baxt al II-lea, tot mai boșoro- git în ultima vreme, n-are nimic împotriva.

— Să vină și băiatul, îi spune lui Nicu. Vreau să-1 cunosc. Până la coadă, ar putea să-mi fie nepot. Ce dacă este husăn?

— Majestatea Voastră, îndrăznește Nicu, dacă e un batman? împăratul ridică din umeri:

— Mă, Nicule, dacă este să se-ntâmple, nimic nu ne scapă. Puteam să ne ducem și până acum. Ce dacă te ferești? Doar știi cum merge trebu. Să vină chiar acum! Hai!

împăratul își aprinde un trabuc Espero și pufăie tihnit. Nu știu ce pizda mă-sii, vorbește de unul singur, dar parcă a înce-

put să mi se rupă de toate. Orice futut de batman poate să te rezolve când i se scoală lui! înseamnă că nimic nu mai contează. În halatul lui roș-negru, cu părul rar albit, pare mai degrabă un bunic cumsecade și neluat în seamă decât un autocrat. Cuperoza, doar ea, este a vechiului Baxt, cel care citea gândurile oamenilor și stăpânea cu mână de fier.

Popescu apare însoțit de aghiotant. Nicu pare neobișnuit de îngăduitor.

— Ce dracu' ai? se miră împăratul, în romani. Că atunci când vezi un husăn ți se pune pata.

Nicu nu spune nimic.

Popescu face o plecăciune, dar nu rostește uzualul „Să trăiți!”. Împăratul îi răspunde printr-un zâmbet aproape prietenesc.

— Să vedem! spune Baxt.

Băiatul se înclină ușor către aghiotant și îi dă discheta. Nicu îl privește întrebător pe împărat.

— S-o vedem, repetă acesta, ciudat de binevoitor, din fotoliul său modest. Stai jos, băiete, îl invită pe Popescu.

Acesta îl ascultă. Se așează tăcut pe un scaun tapițat, ponosit. Ca și fotoliul împăratului, acesta n-ar avea ce căuta într-un palat.

Apar niște tehnicieni îmbrăcați în salopete portocalii, pe care se pot citi niște cuvinte misterioase: Old High German. Pregătesc vizionarea în tăcere. Se mișcă lin, economicos.

Holograma lui Tom Santana apare curând, undeva la vreo patru metri de fotoliul lui Baxt. Imaginea este perfectă.

— Parcă e viu, fututul dracului! mormăie Nicu pentru sine.

— îi dăm drumul, Majestatea Voastră? întreabă respectuos un tehnician.

Împăratul nu-i răspunde și zice, fără a se adresa cuiva anume:

— Nu prea se întâmplă să apară unul după ce a murit. Asta poate să-ți dea fiori.

Îi face apoi un semn tehnicianului.

— Această dischetă a fost înregistrată azi, sâmbătă, 13 iulie 2058, începe Santana, cu vocea unui om suferind. Poate că ar trebui să mă sinucid înainte de a îndeplini ordinul. Dar n-am putere să mă împotrivesc. O fac. Împăratul a pus să fiu castrat. Eu îi spun, în schimb, ce trebuie să facă pentru a-și salva țara și, poate, lumea întreagă.

— Oprește-1, mă! se rățoiește Baxt. Nicule! Du-te în altă parte și vezi dacă spune ceva interesant.

Aghiotantul dă niște ordine în romani. Apoi iese, urmat de cei trei tehnicieni. Băiatul se ridică de pe scaun. Așteaptă.

— Rămâi aici! îi poruncește Baxt. Vreau să te întreb ceva. Nu sta în picioare. Vezi și tu cum merg treburile pe la noi. Eticheta s-a dus dracului. Nu mai contează aproape nimic. - Oftează bătrânește -. Ia spune, cum este cu înregistrarea asta? Că ai văzut-o, sper.

— Vă sfătuiește să-i combateți pe batmani într-un anumit fel.

Baxt rânjește binevoitor, vag ironic. Vocea în schimbare a lui Popescu i se pare plăcută.

— Și cum să-i combatem? Întreabă. Prin vrăji?

Băiatul spune calm:

— Un grup de oameni ar urma să dezvolte o forță paranormală. Batmanii ar fi anihilați.

— Câți oameni?

— Șapte.

Trec câteva minute în tăcere.

Baxt își îndreaptă în sus indexul negru și gros al mâinii drepte. Se încruntă. Pe fruntea sa lățită de părul rărit se formează riduri groase, orizontale.

— Nicule! spune el, fără să ridice vocea.

Aghiotantul se ivește imediat.

— Ce-ai văzut? îl întreabă Baxt.

— Santana spune mai multe despre Majestatea Voastră Imperială. Vă mustră și plânge.

— Chiar așa?

Nicu încuviințează, mișcându-și zelos capul lui cu păr negru, strălucitor. Baxt are un moment de absență. Își revine cu o mică tresărire. Glasul lui este cel al unui om vinovat:

— Drept să spun, nu știu ce-a fost atunci cu mine. Parcă m-a lucrat bengă, pe dinăuntru. A fost ca o beție. Acum, dacă mă gândesc bine, cred că-i pricep pe batmani. Da, îi înțeleg. Ce ai de spus, domnule Popescu, despre castrarea, nedovedită!, a lui Santana? - Rânjește răutăcios -. A fost inuman, nu? Etica occidentală nu permite cruzimea.

Băiatul așteaptă. Baxt se ridică din fotoliu cu mișcări mecanice. Începe să se plimbe, de parcă ar fi rămas singur în încăpere. Greoi la început, apoi din ce în ce mai agil. Nicu îl privește cu evlavie.

Popescu se ridică și el. Rămâne nemișcat, privind înspre o vază mare, plină cu flori proaspete, roșii. Evită să se uite după împărat. Nu cumva să mă omoare ăștia, fiindcă m-am „ginit” prea insistent.

— Adu aici toată chestia, se oprește împăratul, obosit. - Își șterge fruntea cu o batistă roșie -. Vreau să văd totul, de la început și până la coadă.

Se reasează în fotoliu. Ii face băiatului im semn amical. Spune, după un suspin neascuns:

— Ce să fac, domnule? Dacă mă apucă furiile? Ce pot să fac?

Tehnicienii repetă manevra. Tom Santana reapare. *De pe lumea cealaltă.* Are aerul lui, aer de călugăr nemâncat. Se uită pierdut în gol, ca și cum ar privi în sine însuși. *Așa arată un om rănit rău de tot. Mort și totuși viu.*

La primele cuvinte ale fostului magician, împăratul se strâmbă, întristat. Apoi devine atent. Se încruntă. Își privește mâinile pline de inele, de parcă ar vedea pe ele o eczemă ciudată. Ocolește privirile goale ale italianului. *Ăsta parcă se uită în ochii mei, dracu' să-l ia!*

Santana se plânge, îi face reproșuri împăratului, de parcă acesta i-ar fi fost amant și l-ar fi trădat. Îi spune pe numele mic.

Numai împărăteasa mai îndrăznește să i se adreseze așa. De pe *lumea cealaltă poate să-și permită*. Cum ai putut să fii atât de crud? Am fost cel mai credincios supus al tău. Te-am ajutat să-ți păstrezi puterea. M-ai omorât, m-ai făcut să mor înainte de a muri. *Poetic!* Acum vei înțelege că ți-am fost devotat. Entitatea mi-a lăsat un mesaj pentru tine, înainte de-a dispărea pentru cine știe câtă vreme.

Trecând la spusele Entității, italianul redevine omul rece și sigur pe sine de dinainte. Glasul i s-a subțiat și mai mult. *Și înainte avea o voce ascuțită, dar acum parcă este un băiețuș de șapte ani.*

— Trebuie formată o echipă. Șapte oameni. Numai împreună vor reuși să-i învingă pe batmani și să salveze omenirea. Echipa va acționa în România. Vor apărea anti-batmani. Aceștia se vor răspândi treptat pe întreaga planetă.

Italianul pare a-1 privi pe împărat drept în ochi. Baxt nu suportă, se uită într-o parte. Iată-i pe cei șapte încheie Santana. - îi înșiră -. Vor ști singuri cum să acționeze.

Când fantoma lui Santana dispăre, înghițită de neant, împăratul îl întreabă cu glas răgușit pe Nicu:

— Cum zici că s-a omorât?

— S-a spânzurat.

17. Obor Market

Luni, 29 iulie 2058

În Bukry și în toată România batmanii se înmulțesc. Nimeni nu știe numărul urmașilor lui Batman întâi. Unii spun că forța hatmanilor scade tot mai mult, pe măsură ce crește distanța față de prima generație, născută de însuși Batman, dar faptele nu prea dovedesc una ca asta.

Led Zeppelin Ionescu este la fel de activ. Din mintea lui, virusul se desprinde încă. Fiii lui sunt elita elitei. Cum este greu de stabilit de unde vine impulsul, unii dintre ei sunt contestați.

încăierările între batmani sunt destule, dar niciodată nu s-a întâmplat să moară unul dintre ei.

Renata Santoy a rămas în preajma lui Batman și o face pe interpreta când sosesc fani din Occident, veniți în pelerinaj la Bukry.

— E o credință, îi spune Renata lui Batman, străduindu-se să folosească expresii cât mai simple, pentru a fi înțeleasă. Oamenii cred în dumneavoastră, Preasfinte. - Când își prezintă rapoartele zilnice, strecoară cuvinte românești, tocmai învățate -. Multi spun că ar dori, ar fi fericiți să vă vadă la holo.

— Nu, mârâie Batman, simt că nu este bine să mă știe lumea. Să vină aici, dacă vor să mă vadă.

Renata zâmbește parșiv:

— Poate le este frică de dumneavoastră.

Batman o privește pieziș:

— Tie nu ti-e frică?

Soția lui Paul Santoy are un zvâcnet de profesionistă. *Pun pariu că asta a făcut meserie la viața ei.* Se uită provocator, lăsându-și capul într-o parte:

— O, nuuuu! Cred că mi-ar plăcea să mor ucisă de tine.

Renata știe că bărbaților mai în vârstă le place ca femeile tinere să le spună pe nume. Batman nu face excepție. Nu se supără, zâmbește. Dantura lui impecabilă n-ar sta rău nici în gura unui actor de la Hollywood.

— Și cum ai vrea să mori?

Renata simte că-i este frig la spate. Părul, uns cu gel portocaliu, i se ridică ușor, atins parcă de o adiere înghețată. Se stăpânește, reușește să rămână languroasă și mieroasă.

— Nu știu cum, spune. Dar cred că n-o să mă rezolvi tocmai pe mine. - Cuvântul „rezolvi” îl spune românește -. Femeia ta credincioasă.

— De ce? întreabă brutal Ionescu. Oricine poate s-o mierlească. Oricând.

Batman trăiește o furie apărută din senin, bine cunoscută de fani, trezită ca un șarpe somnolent, neliniștit brusc de o vi-

brație seismică, imperceptibilă pentru oameni. Fața lui este congestionată, ochii holbați.

Renatei îi tremură genunchii și buzele pline, de femeie super-senzuală. Nu mai este în stare să gândească. A uitat că este o ironică de felul ei. A devenit un iepure urmărit de un șacal.

— Futu-ți laptele mă-tii de putoare! urlă Batman. Cum nu ți-e frică de mine? Cum ți-ar plăcea să mori? Tu nu ești om?

Întinde mâna stângă, tuciurie, cu unghiile netăiate și murdare, spre ea, de parcă ar vrea s-o apuce de gât. Apoi își strânge pumnul și-l răsucesce de câteva ori.

Renata ar vrea să spună ceva, dar nu reușește, măselele îi sunt încleștate, iar buzele îi tremură și mai tare. Este foarte palidă. Privirile mărite i-au înțepenit, ațintite în ochii înroșiți de furie ai lui Batman.

— Zi că ți-e frică, jigodie! șuieră Preasfântul.

Femeia se înroșește din pricina efortului de a vorbi. Cade în genunchi, de parcă i s-ar fi împlântat un cuțit în spate, se lovește, dar nu simte durerea. Se schimonosește, ca un surdomut schingiuit pentru a vorbi.

— Iartă-mă, Preasfinte! reușește să articuleze în românește. Mi-e frică!

Apoi se prăvălește înainte și se întinde pe cimentul murdar. Plânge în hohote isterice. Se târăște înspre Batman.

Acesta o privește nemișcat. Privitorii își dau seama că furia i-a trecut. *I-au venit spumele alea mari, dar i s-au dus pe loc. Are baftă, parașuta dracului!*

Când femeia ajunge aproape de pantofii eleganți ai lui Batman, acesta îi spune răgușit, cu glasul unui om obosit:

— Hai, ridică-te! Te-am iertat! Fii atentă cum cîrpești altădată!

Scârbit, îi face semn să se îndepărteze.

Renata bâiguie mulțumiri și se retrage mergând de-a îndă-rătelea. Tremură toată, ca o parkinsoniană.

Când Batman a început să strige la ea, cei din hală s-au apropiat cu pași furișați. După ce scena s-a încheiat, pe fețele unora se vede dezamăgirea. *Ce mă-sa, parcă-mi pare rău că n-a rezolvat-o.*

Așezată pe jos, alături de un necunoscut, care a tras-o lângă el când ea se îndepărta, clătinându-se, de Batman, Renata mângâie mecanic suprafața aspră a păturii. Luciditatea îi revine treptat. *N-am mai fost niciodată atât de înfricoșată. Mă mir că nu m-am pisat pe mine. Omul este periculos, fiindcă furia îl apucă aiurea, fără vreun motiv din afară. În capul lui se petrece ceva, se întoarce un comutator. Poate că i-a ucis pe unii numai fiindcă aceștia au spus sau au arătat că le este frică. Orice îl poate înfuria.*

Spre seară, când arșița începe să se amestece încet cu o slabă răcoare, la Batman vine un om de pază, foarte lingușitor de felul lui. Merge puțin aplecat înainte. Se roagă adesea - cui? - ca Preasfântul să se milostivească de el și să-i treacă puterea de-a ucide cu gândul. *O să vină și ceasul meu. Atunci o să-mi scot pârleala pentru toate câte le-am înghițit.*

Se apropie încet, aplecându-se tot mai mult. Se oprește la vreo trei metri de tron, respectând regula. Așteaptă să fie întrebat.

— Ce este, mă? spune Fane disprețuitor. Ai vreo treabă pe aici. De ce nu te-ai dus la șeful tău?

— Să trăiți! face omul un pas mic înainte. Nu l-am găsit. Am venit aici. - Se apleacă adânc înspre Batman -. Să trăiți!

— Dă pe gură, mă! mârâie Batman.

— Au venit niște husăni. Cu fete frumoase. Multe. Vă roagă preaplecat să-i primiți.

Batman își flutură dreapta a plictiseală. îi spune lui Fane:

— Du-te să vezi ce vor! Ce pizda mă-sii caută husăni aici? - Se scarpină în cap, își troznește gâtul -. Mai sunt unii pe-aici, pe la noi, asta-i drept. De ce să nu-i las? Dacă mă iubește? Este dreptul lor, nu?

— Așa e, să trăiți! se grăbește Fane, slugarnic. - își schimbă glasul -. Tu cară-te, bă! îi spune celui care a adus vestea.

După nu multă vreme, Fane se întoarce cu privirile lărgite, excitat. Apropiindu-se de Batman, parcă se micșorează.

— Preasfinte, începe el zelos, sunt multe fete frumoase, ceva de nemaipomenit. - Batman rânjește. încurajat, Fane continuă

mai familiar N-am văzut atâtea gagici ochei la un loc de când mama m-a făcut.

Batman se încruntă ușor. Fane tresare, parcă fulgerat de o durere scurtă, dar ascuțită.

— Iertați-mă, Preasfinte! murmură el. Să trăiți! - Cu voce mai tare -. Ce ordonați?

— Ce vor? Hm?

— Au un șef, husăni. Sunt cinci moși, de toți. Fetele ie multe, vreo douăzeci. Șeful spune că vă roagă preaplecăt să-1 primiți într-o scurtă audiență.

— Astea sunt vorbele lui, mă? se strâmbă Batman. Chiar așa a zis? Asta își bate joc de mine? Futu-1 în cur de harpist! Ia spune!

Fane se milogeste:

— Sunt bătrâni, Preasfinte. Șeful lor este hodorogit rău. O fi având nouăzeci.

— Și ceilalți?

— Șaptezeci. Peste. Parc-ar fi popi, așa se poartă. Își tot împreunează mâinile în dreptul pieptului, ca ăia din filme, de parcă...

Fane se oprește brusc din vorbit, ca și cum și-ar fi amintit ceva important. *Dilimache mai sunt! Tot timpul uit că ăsta poate să mă rezolve în orice clipă.*

— Cheamă-i pe bătrâni aici! ordonă Batman. Pe toți. Fetele să stea afară. Vezi, să nu se ia careva de ele!

Fane face o plecăciune adâncă și pleacă, mergând cu spatele. Mă simt ca un câine bătut, gândește. Futu-1 în cur de mu- iangiu! Dar n-am încotro, sunt la mâna lui. Dacă stau aici, poate scap de alți batmani. Sau iau și eu puterea de la el.

Cei cinci bătrâni sunt îmbrăcați auster, în haine căpătate de la cine mai știe ce organizație de caritate. Sunt albi la piele, dar ceva din înfățișarea lor îl face atent pe Batman. Înainte ca ei să spună ceva, îi întreabă, îngustându-și privirea, ca și cum le-ar lua măsurile (*pentru coșciuge*):

Doi, cei mai puțin bătrâni, fac câte un pas înainte și schițează o înclinare, ca și cum ar fi diplomații scortoși ai unor mari puteri.

— De ce v-ați albit?

— Așa sunt vremurile, Preasfinte, spune cel îmbrăcat într-un costum colant, negru și străvechi, ce îl transformă într-un schelet ambulant.

Celălalt încuviințează, mișcându-și încet capul încărunțit.

— Și voi? îi întreabă Batman pe ceilalți. Sunteți husăni, este? - Râde gros -. Că doar n-oți fi americani!

— Da, Preasfinte, se înclină cei trei. Așa este.

— Ce căutați aici? Nu știți că este primejdios?

I-a întrebat pe toți.

Dinspre privitorii rămași la o distanță destul de mare se aud râsete înăbușite, care încetează ca retezate, atunci când Batman își mută privirile asupra halei.

— Preasfinte, spune cel mai bătrân (ridurile de pe fața lui trimit gândul la vârsta de nouăzeci), noi am venit spre a vă ruga să fiți îngăduitor cu noi. Și să primiți printre oamenii dumneavoastră niște suflete.

— Sufletele astea ar fi fetele, spune Batman. Nu?

Cei cinci își înclină capetele. *Se mișcă atât de încet, de parcă ar fi preoți.* Fanii se întreabă dacă Batman va face o criză de furie sau una de mărinimie, atunci când se vor ivi fetele. *Le rezolvă sau le dă niscaiva cadouri?*

— Bine, spune Batman. Chemați-le înăuntru! Niște doamne nu se cuvine să aștepte prea mult.

Fetele sunt năucitor de frumoase. Renata, invidioasă în prima clipă, nu poate să nu le admire. *Sunt perfecte.*

Zâmbitoare, mișcându-se grațios, de parcă ar defila pe scena unui concurs de frumusețe, fetele se apropie de tron. Se opresc la vreo cinci metri și (din întâmplare, calculat?) se așează în așa fel încât fiecare dintre ele să poată fi admirată.

Batman le privește cu bunăvoință, zâmbește patern:

— Fetelor, zice, văd că sunteți de toate felurile. Și de ale noastre și altele. Nimic nu mai contează, dacă omul este frumos. - Se strâmbă ușor -. Și lui Dumnezeu îi place, nu? Parcă așa se spune.

Fetele se mulțumesc să surâdă fotogenic și să se miște încet, ca mângâiate de un vânt prietenos. Cei cinci bătrâni stau într-o margine a strălucitorului grup, serioși, cu fețele înțepenite. Așteaptă decizia. Fanii murmură, discută între ei cu voci scăzute. În ochii bărbaților lucesc poftă. Ni le-au adus pe tavă. *Grangurelui nostru nu-i prea plac femeile. Poate ni le dă nouă.*

Batman le face semn bătrânilor să se apropie. Aceștia îl ascultă, tăcuți. Pe fețele lor ridate, absență și o disperare de animal care nu pricepe de ce îi este dat să sufere atât de mult.

— Ia spuneți, îi întreabă Ionescu gânditor, de ce le-ați adus pe fete aici? Hm? Dacă voiau, puteau să vină și singure, una câte una. Sau câte două-trei. Ce faceți voi este altceva. În numele cui ați venit? Ce vreți, până la coadă?

— Preasfinte, spune un bătrân până atunci tăcut, noi reprezentăm o organizație religioasă și...

— Chezășii Trezirii, îl întrerupe batjocoritor Led Zeppelin Ionescu. Este?

— Nu, Preasfinte, dacă ne permiteți. Noi avem o altă credință.

— Nu cred că vreau să știu cum se numește secta voastră, rămâne ironic Batman. Fetele. Asta este chestia. De ce le-ați adus aici. - începe să se înfurie -. Hai? De ce?

Bătrânul continuă resemnat, cu aceeași voce egală, ca și cum n-ar fi observat mica supărare a lui Batman:

— Fetele au crescut în credința noastră. Sunt curate.

— Vrei să spui că sunt fete mari? întreabă uluit Batman.

— Da, Preasfinte.

— Se poate așa ceva în ziua de azi? Parcă n-aș crede.

Ionescu a redevenit vesel. Bătrânul își înclină capul lui cărunț de câteva ori, foarte încet. Ochii lui apoși sunt înlăcrimați. Spune, vorbind, pentru prima oară, cu o urmă de emoție:

— Așa este credința noastră. Noi credem în curățenie trupească și sufletească. - Îl privește țință pe Batman, parcă sfidător -. Fetele astea, adunate la un loc, sunt o putere a binelui. Locul lor este aici, în preajma dumneavoastră, Preasfinte.

Batman îi privește gânditor. Simte că mânia începe să-l cuprindă ca o apă fierbinte, dar se stăpânește. Încearcă să înțeleagă ce se întâmplă.

În marea hală, liniștea este aproape perfectă. Se aude un strănut. Pe fețele unora apar zâmbete, repede șterse.

— Măi, bătrânilor, spune Ionescu, aproape prietenos, lăsați gargarele astea pentru alții. Vă spun eu care este situația. Voi le-ați adus pe fete ca să mă îmbunați. Pe mine și pe fiii mei. - Rânjește, el însuși mirat de vorba care i-a venit în gură -. Și pe nepoții mei, câți or fi pe aici. Asta este chestia.

Bătrânii îl privesc cu ochii lor goi. Ochi de statuie, gândește Renata. Cred că trăiesc un VIS. Așa ceva nu se poate. Oamenii aceștia au mentalitate tribală. Îl privesc pe Ionescu ca pe un zeu rău. Kali, zeița mâniei. Kaliyuga, epoca răului. Vor să-l îmbuneze prin sacrificii umane. Moloh. Speră că zeul se va îndupleca și nu vor mai fi crime. Le sacrifică pe fete. Bine că nu sunt fecioară.

Batman are fața vioaie a unui om pus pe treabă.

— Ia veniți aici! ordonă. Copiii mei! - Rânjește larg, arătându-și dantura albă, fără pic de aur. -. Aici, lângă mine!

Dintre fani se desprind patru bărbați tuciurii, cu figuri de oameni obișnuiți. Nimic nu atrage atenția la ei. Ceilalți le fac loc, trăgându-se sperioși din calea lor.

Cei patru se apropie de Batman. Merg alene, clătinându-și golănește umerii. Ajunși lângă tron se despart cu mișcări sigure, de parcă s-ar fi înțeles de dinainte cum să se așeze. Doi la dreapta, doi la stânga lui Batman. Nici unul nu spune nimic. Așteaptă.

— Sile a fost fratele vostru, spune Batman. Ați văzut ce-a vrut să-mi facă. Nu știa că dacă mor eu, toată jucăria se strică.

Acum, cel puțin, știm ce se petrece. Dacă o mierlesc eu, apar alte chestii. Numai bengă cunoaște ce și cum ar fi atunci. - Face o pauză. Își troznește gâtul. Pocnetele vertebrelor lui se aud ca niște împușcături îndepărtate -. Voi n-aveți gânduri de-astea, nu?

Cei patru nu spun nimic.

Batman dă mulțumit din cap:

— Știam eu că așa este.

Fanii din hală își dau seama că idolul lor discută în gând cu fiii lui.

Batmanii privesc în gol o vreme. Treptat, ochii lor își schimbă expresia. *Parcă se aprind, ca în filmele cu strigoi și cu vampiri.* Se uită ținută la fete, zâmbesc abia vizibil. Cel din dreapta lui Batman se sprijină de spătarul tronului. Își scarpină bărbia nerasă, fără să-și ia ochii de la fete.

Bătrânii par neliniștiți. Se mișcă înspre fete, dar parcă nu reușesc să meargă. Pe frunțile lor străbătute de riduri adânci apar picături de sudoare. Se sprijină unul pe celălalt. Se opresc, ca și cum o forță nevăzută i-ar împiedica să meargă mai departe.

Cu fetele se petrece o schimbare. Zâmbetele încrezătoare dispar de pe fețele lor perfecte. Stau nemișcare, ascultă ceva ce se petrece înăuntrul lor. O blondă angelică, fină, eterică și totuși foarte feminină face câțiva pași șovăitori înainte. Îi caută privirea lui Batman. Apoi își închide lin ochii și rămâne încremenită. O statuie caldă, splendidă.

În hală, liniște. Se aude apoi o tuse slabă, repede curmată. Fumul albastru ieșit din trabucul lui Batman se îndreaptă în direcția fetei. Apoi cotește în jos, ca aspirat de o gură nevăzută.

Fata își deschide larg ochii. Nu vede pe nimeni. Albastrul celest al irisurilor ei se întunecă. Trăsăturile feței se mototolesc. Fata începe să tremure. Picioarele îi zvâcnesc, de parcă ar alerga în vis.

Doar batmanii văd ce se petrece în mintea ei. Cum un urs grisly se apropie alene, iar ea nu este în stare să fugă sau să

țipe. Cum ursul, până atunci bălăbănindu-se indiferent pe tălpile lui plate, o zărește, se oprește în apropierea ei, se ridică pe labele din spate, nesfârșit de înalt. Dar urșii ăștia au dispărut de mult de pe planetă, străfulgeră prin minte fetei.

Ursul rage, dar nu furios, ci mai degrabă surprins. Bale galbene îi curg printre colții mari. Fata își amintește că urșii obișnuiau să le răpească pe excursoriste de lângă iubii lor, noaptea, pe tăcute. Dar nu pentru a le ucide. Fugeau apoi cu ele, ținându-le cu oarecare gingășie în labele dure ca niște crengi groase. Stropită cu bale, amețită de duhoare, strivită, fata nu era în stare să scoată nici măcar un suspin. Ursul o ducea, ea cădea într-o toropeală de vis.

Acum, în hala din Obor Market, fata înțelege că ursul nu este amenințător, ci mai degrabă înspăimântător, monstruos de prietenos. Se apropie de ea, întinde labele, o cuprinde, fără s-o strângă prea tare, totuși îndurerând-o, apăsându-i cumplit pieptul.

Oamenii din hală văd doar cum trupul fetei se mișcă fără putere, smucit, ca și cum ar fi al unei marionete. Pe fața ei palidă sunt scrise oroarea și abandonul. Poate și plăcerea imposibilă? Bucuria berbecului devorat de un leu și nu de un grup urât mirositor de hiene? Mâinile frumoase ale fetei atârnă inerte. Bustul îi este mult împins înainte. Sâni ei tineri sunt apăsați de un perete nevăzut.

Doar hatmanii și fata văd cum ursul, cu gingășia lui puturoasă și mormăitoare, o culcă pe cimentul murdar, mai întâi pe spate, apoi pe pânțele, cum o pătrunde cu o smucitură și începe apoi să se agite, ca un câine uriaș. Doar Batman și fiii lui aud urletul de plăcere al ursului și îl văd apoi ridicându-se și aruncând o privire poate recunoscătoare spre trupul sfâșiat al fetei. Plecând cu mersul lui legănat, oprindu-se curând și scuturându-se ca un dulău plouat, lingându-și apoi sângele de pe labe.

Fata nu mai apucă să simtă decât o ultimă durere, cea mai mare din viața ei săracă în întâmplări petrecute altundeva

decât în închipuirea ei. O durere ca aceea de la o naștere.

Apoi leșină și trece în moarte fără să știe ce se întâmplă cu ea.

Cei din hală văd cum fata se întinde pe jos cu mișcări nefirești, ca și cum ar fi susținută de niște frânghii de aer, mai întâi pe spate și apoi pe pânțele. Stă inertă. Apoi are câteva zvâcniri puternice, devastatoare, de om electrocutat. Rămâne întinsă, *moartă ca toți morții*, cu membrele împrăstiate în poziții ciudate. O păpușă cu ochi înghețați aruncată la gunoi.

Sângele ei n-a răbufnit doar prin partea de jos a corpului, ci și pe gură. Toți știu că este dusă. Nimeni nu se apropie de ea pentru a vedea dacă mai trăiește

Celelalte fecioare ar trebui să țipe, să fugă, să ceară ajutor, dar nu se întâmplă așa. Rămân înțepenite. *Acum vom urma noi, una câte una. Sau toate dintr-odată.* Anesteziate, drogate, hipnotizate, dincolo de teamă, trăind resemnarea vidă a unor surori ale lor duse spre altarul de sacrificiu cine știe când, cu sute sau mii de ani în urmă.

Cei cinci bătrâni par și mai absenți. Se gândesc poate că moartea fetei îi va îmbuna pe oamenii-fiare. Nu *vor mai urma și altele. Atât a fost.* Cel cu fața brăzdată de ridurile cele mai adânci se clatină ușor, ochii i se aburesc. Ceilalți îl sprijină. Capul îi cade în față. Unui dintre fiii lui Batman rânjește. *Ăsta a murit ca o muscă. Inima lui bătea fără putere. De-abia pâlpaia.*

Batman, înconjurat de fum albastru-cenușiu, spune poruncitor:

— Să vină în față cinci fete! Care vreți voi. Acum!

Fetele ascestea ar trebui numite grupul sacrificatelelor, cugetă Renata.

Cei patru bătrâni rămași în viață cad în genunchi și încep să cerșească îndurare:

— Iartă-ne, Preasfinte! Milostivește-te de noi, păcătoșii! - Glasurile lor sunt sparte de emoție și neputință -. Nu ne năpăstui, că noi n-am vrut decât să fie bine!

Batman, încă furios, repetă:

— Cinci! Care vreți voi, mă!

în hală este liniște. Fanii sunt mulțumiți, umpluți de spectacol ca de-o mâncare sățioasă, dar frumusețea desăvârșită a fetelor le cam strică plăcerea. *Ce pizda mă-*

sii, parcă nu mi-a picat bine chestia asta. Fata era ca un înger. De ce s-o rezolvi? Numai așa, ca să-ți arăți puterea?

Nu este nevoie ca vreunul dintre bătrâni să le îndemne. Cinci fete ascultă ordinul ca și cum ar fi hipnotizate. Se mișcă repede, de parcă înainte de a veni în bârlogul lui Batman s-au antrenat și s-au pregătit pentru toate variantele posibile. Ca și fata ucisă mai înainte, sunt îmbrăcate în rochii albe. Atât de ușoare! De parcă ar sta să-și ia zborul, lăsându-le goale, în chip de statui calde.

Cei patru fii ai lui Batman sunt destul de obosiți, au privirile împăienjenite. Se tot lasă de pe un picior pe celălalt, se uită cu jind la scăunelul lui Fane. Nu mai vor nimic, gândesc fanii. Și bine ar fi să se lase păgubași și să-i trimită naibii acasă pe amărății ăștia, cu fete cu tot.

Poate că hatmanii prima generație ar face așa, dar Batman dorește altceva. Stă pe jilțul lui și se tot foiește, ca și cum ar fi chinuit de o eczemă. *Ăsta nu s-a săturat, mai vrea.*

Ochii fetelor strălucesc ca niște pietre prețioase pe fețele palide. Renata Santoy vede în aceste priviri vii speranța fără margini a tinereții. Prietena noastră a fost omorâtă, dar nouă nu ni se poate întâmpla așa ceva. Suntem apărate de dumnezeul nostru. Se uită fără frică în ochii lui Batman, cu încredere de fiice sau de nepoate. Nu le este teamă nici de cei patru fii cu frunți joase și guri de șacal.

Fanii din hală nu văd fețele fetelor, dar le fulgeră prin minți că s-ar putea petrece o minune dumnezeiască în stare să distrugă puterea hatmanilor, cugetă Renata. Se tem, gândindu-se că ar putea fi și ei pedepsiți fiindcă s-au închinat unui zeu rău.

Soția lui Paul Santoy nu se înșală, fiindcă lucrurile par a sări din făgașul cunoscut. Mutrele celor patru hatmani se scofâl-

cesc, de parcă fiii lui Batman ar fi fost atinși din senin de nu se știe ce maladie necunoscută și nemiloasă. Însuși Batman întâi dă niște semne că nu s-ar simți tocmai bine. Se strâmbă a nedumerire, își trece stânga încărcată cu inele groase de aur, printre care și unul cu pecete, pus pe

arătător (le-a căpătat mai demult, dar a început să le poarte numai de ieri) peste chelie, își scarpină ceafa. Trăsăturile feței lui de om bine hrănit și trufaș se strică, de parcă ar fi o mască de carton muiată de ploaie. Fanii din hală se mișcă. *Ăștia dau în primire, dom'le. Ce dracu' ne facem ? Ne cărăm sau mai așteptăm ?*

Este o clipă de cumpănă. Curățenia sufletească și credința fetelor par a fi mai tare decât pofta de moarte a hatmanilor. Din trupurile subțiri iese o căldură care îi încinge pe cei cinci batmani. Fetele nu știu ce se petrece, nu-și dau seama că însumarea sufletelor și creierelor lor a dat naștere unei forțe. Sunt tot mai senine și mai încrezătoare.

Din hală încep să se audă suspine. Niște femei au început să plângă fără să știe prea bine de ce. Una dintre ele, o persoană corpulentă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în straie colante de culoarea cerului senin de vară, face o criză de isterie și începe să se tăvălească pe jos, smulgându-și părul verde și dându-și palme. Fane, locotenentul lui Batman face doi pași în direcția ei, dar se răzgândește în ultima clipă și rămâne nehotărât pe loc.

Batman are o mișcare de enervare la auzul țipetelor, dă să spună ceva, dar tresare ușor și amuțește, ca și cum ar fi simțit o durere neașteptată. Ridică palma înspre fete, de parcă ar vrea să le oprească, să le spună rămâneți pe loc, nu vă apropiați de mine.

Miros de tutun și de marihuana din imensa hală se întetește. La fel, duhoarea de sudoare învechită. Dintre toți cei aflați de față, numai cele cinci fete nu-și dau deloc seama că se petrece ceva neobișnuit și tocmai ele sunt cele care dictează regulile jocului. *Dacă ar ști ce se întâmplă, poate că și-ar întezi cumva pu-*

terea ce se naște acum din ele și ar reuși să iasă învingătoare. Dar fetele continuă să privească senin înspre Batman. De pe fețele lor au căzut câțiva ani și ele arată ca niște fetițe vesele, neștiutoare, pentru care lumea e un izvor nesecat de surprize plăcute.

— Angelico! strigă unul dintre bătrâni. - În tăcerea desăvârșită din hală, vocea lui de om deznădăjduit, spartă și subțire se aude foarte bine -. Angelico! Ce faceți? Voi nu

vă dați seama?

Cea strigată își întoarce încet fața surâzătoare înspre bătrân. Este o fată foarte brunetă, înaltă și subțire. Ochii sunt intens negri, iar pielea ei neînchipuit de netedă pare vag argintie, lângă albul de vis al rochiei ușoare. Frumusețea ei izbitoare îi face sfioși pe bărbați, își spune Renata. Nu oricine are curajul să se apropie de ea. Cea ucisă mai înainte era genul serafic, imaterial, aceasta îi face bărbați să se gândească la o partidă de sex în care ei nu pot fi decât cei dominați, făcuți sclavi. O văd în rolul unei biciuitoare cu multi clienți din lumea bună.

Vorbele bătrânului strică echilibrul de forțe. Fața lui Batman își recapătă culoarea sănătoasă și zâmbetul rece, rău. Cei patru fii ai lui se întind, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn, își troznesc gâturile puternice. Cel de lângă jilțul lui Batman scrâșnește din măsele, scoțând zgomotul iritant scos de un cui ce zgârie o tablă metalică. Fetele își pierd veselia lor de ființe cam slăbuțe la minte, care se simt bine oriunde și oricând. Se mișcă pe loc, buimace, se lovesc una de cealaltă, de parcă s-ar afla într-un spațiu prea strâmt. În aerul înăbușitor din hală pătrunde o răcoare ciudată, resimțită de toți, cu excepția hatmanilor.

Cu fetele se petrece o nouă schimbare. încep să se uite lung una la alta, de parcă s-ar vedea pentru prima oară. Angelica își holbează ochii ei mari și negri, de vrăjitoare bună, începe să înjure, schimonosindu-și buzele perfecte. Celelalte patru o imită. Se naște din nimic o ceartă în care nu se știe cine cu cine ține, ba chiar s-ar putea crede că fiecare le urăște pe toate celelalte. Fetele fără cusur sunt strâmbate de grimase. Trupurile

grațioase încep să se scâlămbăie în mișcări nerușinate. *Ca niște coarde de ultima calitate.*

— Dă-te-n sângele meu!

— Mânca-mi-ai drobu'!

— îmi bag pula-n gâtul tău!

Fetele au voci aspre, iar pe fețele lor au apărut ridurile unor ființe bântuite de vicii ieftine. Rochiile albe nu mai arată ca niște semne de nevinovăție, ci atârnă cumva pe trupurile perfecte, fiind purtate parcă în batjocură. De unde până atunci fetele păruseră foarte curate, de parcă tocmai ar fi ieșit de sub dușuri, acum sunt parcă atinse de nu se știe ce praf invizibil, care s-a impregnat în pielea lor aspră, nespălată de cine știe când.

Nu trece multă vreme și fetele trec de la înjurături la scatoalce. Nu se înțelege cum sunt alcătuite taberele, fiindcă alianțele se schimbă foarte repede. Acum o brunetă și o șatenă o schingiuiesc pe singura blondă din grup, acum blonda, cu dinții spărți de tocul unui pantof și fața mânjită de sânge, o ajută pe una dintre fostele ei dușmance s-o lovească pe cealaltă peste față cu pumnul, ținând răstignite mâinile victimei.

Nimeni nu face vreo mișcare, pentru a le despărți. Asta fiindcă nu mai sunt cele de dinainte, gândește Renata. Prin nu se știe ce magie, au devenit niște femei de stradă, fără vârstă. N-a mai rămas nimic din imaginea de la început. *Astea sunt niște curve bețive - tinere, bătrâne? -, n-are niciun rost să te bagi în păruiala lor.*

Fanii se uită la bătaie fără prea mult interes. *Chestii de-astea am mai văzut cu sutele. Cum dracu' mi s-a părut că erau niște fete curate? Nu pot să-mi dau seama.*

Bătaia se întetește. Loviturile sunt tot mai dure, de parcă brațele subțiri ale femeilor ar fi căpătat putere chiar de la diavolul în persoană. Se vede tot mai mult sânge. Prima moare Angelica, strânsă de gât până la capăt de o șatenă cu fața strâmbată de ură, ajutată de blonda care le scuipe cu sânge pe dușmancele sale. Urmează șatena, la rândul ei strangulată. Sunt

ucise una câte una, foarte repede. Ultima rămâne buimacă în mijlocul cadavrelor, părând că nu vede nimic în jurul ei. Toți știu că este condamnată. *Asta este o moartă vie, săraca.* Cade și ea, curând. Moare, după câte se pare, tot sugrumată, fiindcă fața i se învinețește, iar pieptul i se umflă zadarnic.

Când corpul ultimei fete încetează să mai zvâcnească, iar în fața lui Batman rămân cinci păpuși stricate îmbrăcate în rochii albe pătate de sânge și de murdăria veche a halei, cei cinci bătrâni și fetele rămase în viață se trezesc parcă dintr-o vrajă. De unde până atunci priviseră, cu liniștea tâmpă a unor oameni drogați, cum se ucid Angelica și celelalte între ele, acum încep să se agite, să tropăie pe loc.

— A fost o idee proastă, spune un bătrân. - Vocea lui spartă și neputincioasă se aude foarte bine în hală -. Nu trebuia să venim aici.

— Nu huli! spune altul, cel îmbrăcat într-un costum făcut din pânză albastră decolorată, cum nu se mai poartă de vreo treizeci de ani. Nu știi că dumnezeul nostru ne-a sfătuit?

O fată își ridică pumnul mic și îi privește amenințător pe bătrâni, holbându-și ochii albaștri:

— O să vă spun eu ceva... - Face un pas către cel îmbrăcat în costumul decolorat -. Toți ar trebui să...

își înghite vorbele și începe să plângă înăbușit. Celelalte fete se pornesc și ele să suspine. Sunetele scoase de ele sunt neașteptat de armonioase, de parcă fetele ar fi actrițe de meserie. *Parcă este muzică, dom'le. Acum aștia o să le rezolve. Numai așa, ca să arate că li se rupe de tot ce este frumos pe lumea asta.*

Batman schimbă niște priviri cu fiii lui și apoi le face semn bătrânilor să plece:

— Duceți-vă, mă! Să nu vă mai văd pe-aici! Hai! Și să trimiteți pe cineva să vă ridice morții de-aici!

În hală se aud suspine de ușurare, ieșite din piepturile femeilor.

Cei patru bătrâni se urnesc cu mișcări tremurate. Fetele, nouă la număr, îi lasă să treacă primii prin culoarul făcut de

fani. Se îndreaptă în grup spre ieșirea ce se desenează ca un dreptunghi mare de întuneric.

Afară este liniște. Singurul zgomot, un hămăit îndepărtat, transformat în urlet. Se aud apoi plesnetele seci ale unor împușcături.

Fanii de afară nu le dau atenție celor treisprezece. Nici măcar nu se uită la ei, preferând să contemple cerul înstelat. *Poate că unora dintre noi le este rușine de ce s-a întâmplat, dar nu este nimic de făcut. Aici trebuie să-mi salvez pielea și de-abia după aia să le plâng altora de milă.*

La ieșirea din fostul parc, acolo unde se vede soclul unei statui de bronz furată de multă vreme, un bătrân geme și spune:

— Nu mai pot, simt că o să cad. Să stăm puțin!

Se opresc. Fetele îi înconjoară pe cei patru bătrâni, ca și cum ar vrea să-i apere. Rochiile lor albe sclipesc în noaptea urât mirositoare.

— Pe vremuri, se aude vocea de copil a unei fete, pe aici erau bănci. Puteați să vă odihniți ca lumea.

Nimeni n-are ceva de spus. Din bănci au rămas doar postamentele de beton. Lemnul a fost ars în îndepărtate ierni geroase, ca și cel al copacilor. La fel s-au mistuit gardurile din cartierele mărginașe, ramele ferestrelor, scările interioare, lambriurile, grinzile ornamentale. Tot ce arde a fost pus pe foc. OPE-ul a avut grijă în ultimele decenii să trimită combustibil pentru încălzire, dar acesta n-a avut cum să ajungă pentru toată lumea. Iama, amărăștenii continuă să îndure frigul, încălzindu-se cu gândul că ar putea fi și mai rău, adică să nu aibă ce să mănânce.

Din întuneric apar niște câini, vreo cinci sau șase la număr. Par destul de prietenoși sau, în orice caz, indiferenți. Sar unii la alții în joacă, latră, se tăvălesc în praf. Nu le dau atenție bătrânilor și fetelor, iar când se apropie de ei, s-ar părea că o fac din întâmplare.

— Hai să mergem, spune bătrânul care a cerut mai înainte un time-out.

— Să așteptăm puțin! îl roagă timid una dintre fete. Să

se ducă mai încolo câinii ăștia. Vă rog!

— Nu se întâmplă nimic, Marinelo, intervine un alt bătrân. - în lumina slabă, fața lui pare a unui cadavru înviat prin magie -. Astăzi nu mai are ce să ni se întâmple. Ne-am cheltuit tot ghinionul.

Din întuneric apar alți dulăi, la fel de jucăuși.

— N-am mai văzut așa câini veseli, spune o fată. Poate i-a drogat cineva.

— Cine să facă una ca asta? îi răspunde o fată din întuneric. Vorbești prostii.

— Nu vă certăți, fetelor! șoptește un bătrân. N-avem nevoie de așa ceva. Am văzut destule pentru ziua de astăzi.

Pe nesimțite, câinii s-au apropiat și mai mult. Aproape că se încurcă printre picioarele fetelor. Mirosul lor iute începe să fie mai puternic decât cel de gunoi stătut, atotstăpânitor în fostul parc Obor. O fată atinsă de un câine tipă slab. Alta se clatină și își recapătă cu greu echilibrul.

Câinii sunt tot mai agitați. Mârâie unul la altul, se mușcă în joacă, luptă doi contra unul. Unii se lasă pe spate, în poziție de abandon. Alții se opresc cu botul în vânt lângă cei întinși pe jos, în poziția unor învingători care pozează. Acum se află printre fete și bătrâni, de parcă nu i-ar vedea. Nu mai au nicio reținere. Bătrânul cel obosit cade, împins de un câine, fetele nu reușesc să-l susțină. Se prăbușește și o fată, țipând ascuțit și melodios, ca o soprană aflată pe scenă. Un dulău negru s-a ridicat pe picioarele din spate, apăsând-o pe umeri cu labelle lui învelite într-o crustă de noroi uscat, lingând-o pe față și trimițându-i în nări răsuflarea lui puturoasă.

Este ca joaca periculoasă a unor îndrăgostiți. Se începe cu palme ușoare, niște mângâieri mai apăsate. Zâmbetele de tandrețe se transformă încet în niște grimase de voluptate, lovi-

turtle devin mai puternice. în ochii femeii apar lacrimi. Ea însăși nu mai știe dacă sunt de voluptate sau de durere. Bărbatul, împins de nici el n-ar putea să spună ce forță drăcească, devine tot mai brutal. începe să-și bată iubita, fără să audă implorările ei. Sfârșește prin a o sugruma,

trezindu-se apoi ca dintr-o beție și începând să plângă, cu regrete sincere, pe cadavrul adoratei sale.

Dulăii se comportă oarecum asemănător. Joaca lor devine dementă. Încep să le muște în glumă pe fete, mârâind din ce în ce mai bestial. Un bătrân strigă:

— Chemați pe cineva! Duceți-vă una dintre voi înapoi și cereți ajutor!

Vocea lui dispare, acoperită de sunetele înfundate scoase de câinele care îi sfâșie beregata.

O față începe să țipe cu glas înalt, dar nu pentru multă vreme, fiindcă un câine mic, apărut din întuneric o mușcă de față și îi retează glasul.

Fetele și bătrânii mor repede. Dulăul cel mare și negru le dă lovitura de grație celor două fete care se mai zbat cu mișcări slabe, de om care visează urât.

După ce câinii au devenit violenți, dinspre hală a inundat o lumină albă, venită de la două proiectoare foarte puternice, leșiți în câteva grupuri tăcute, fanii au urmărit în liniște întreaga scenă. Înăuntru, cei patru fii ai lui Batman întâi, istoviți, s-au trântit pe cele mai apropiate pături și se odihnesc.

18. Info Center

Marti, 30 iulie 2058 ♦ *

Ministerul de Interne (parohia mea, cum îi place lui Radu Darado să spună), aflat în clădirea fără sfârșit a Palatului Imperial, deține un centru de informare. La ordinul împăratului, cu trei săptămâni în urmă, s-a început modernizarea acestuia. Vreau să știu ce se întâmplă cu hatmanii ăștia, mă, a spus Baxt

al II-lea. În toate părțile, pe tot pământul ăsta. Operația a durat doar câteva zile. Sunt preluate și retransmise la Micul Palat emisiuni holo, texte difuzate pe INTERNET și UNFVNET, reportaje ale unor agenții de presă, rapoarte ale diplomaților ro- mini.

Cu suportul logistic, s-a întâmplat ca întotdeauna. Țările puternice au onorat prompt cererile de ajutor ale României. Aparatura necesară, din ultima generație, a sosit foarte repede, însoțită de tehnicieni eficienți și surzătorii.

Baxt este în legătură cu toată planeta, inclusiv cu teritorii exotice, despre care a uitat sau n-a știut niciodată că există: Vanuatu, Saint Vincent, Seychelles, Kiribati, Malawi, Nauru. Operatorii îi selecționează informații, urmând indicațiile lui Radu Darado, ministrul de interne, cel mai pitoresc dintre demnitarii romini. Spân, cocoșat, cu o mutră de om chinuit de complexe, soțul nesățioasei Argentina, zisă Argy, le-a spus fiți atenți aici, să nu-i dați chestii prea neplăcute, nu-1 scoateți din sărite, faceți așa cum vă spun eu.

Darado, inteligentul Radu, cum îl alintă Argy, a aflat până la urmă ce-a trăit împăratul în virtual. Nu se știe cum, fiindcă orice înregistrare a fost interzisă. Mie nimic nu-mi este interzis, rânjește Darado în oglindă, studiindu-și cu ură și iubire fața mică. O să-i dau ce-și dorește. Slavă Domnului, am de unde să aleg. De data aceasta asta, realitatea este cu mult mai tare decât ficțiunea. Poveștile de virclub sunt niște jocuri de copii pe lângă ce se întâmplă.

Baxt urmărește fluxul de informații câteva ore pe zi. Când Cerasela s-a băgat în el cu sânii ei uriași și a început să-1 mustre pentru că se obosește prea tare, împăratul a privit-o cu milă și i-a spus acum poate că a venit ora mea. Și a ta, amărâto. A zis unul, demult, că realitatea imită literatura. Te pomenești că așa o fi de data asta.

În mintea împăratului, semintele ficțiunii au început să rodească și să împestrițeze realitatea. Un batman din Filipine,

filmat în timp ce lichidează un grup de excursioniști de vârstă a treia, îi evocă o amintire cețoasă. A trăit întâlnirea cu acel om? L-a văzut în virtual?

O scenă dintr-un stat sud-american, condus cu mână forte. Generalul, omul numărul unu, ordonă represiunea dură. Batmanii sunt vânați nemilos și executați fără judecată. Legea marțială permite așa ceva. Marile puteri nu se grăbesc să invoce drepturile omului. Democrația este ceva sacru în State, desigur, dar atunci când interesele americane sunt indirect amenințate, pot fi făcute anumite excepții. Mai ales de când un ministru vest-european a devenit batman în timpul unei ședințe a guvernului și și-a lichidat rapid câțiva colegi, plecând apoi agale, printre oameni de ordine și funcționari stupefiați, pentru a se pierde în pegră.

Baxt vede cum militari cu fețe de piatră împușcă persoane foarte neasemănătoare între ele. Un preot cu o înfățișare de ascet, un militar transformat de frica morții în milog, un adolescent serafic, cu păr buclat și ochi melancolici, un tată de familie, având mustață groasă și pântec de mîncău. Apoi: un octogenar jovial, bun pentru a face figurație într-un film documentar dedicat oamenilor cumsecade, ajunși la o vârstă înaintată datorită vieții cumpătate, un demnitar elegant, zâmbetul lui este o strâmbătură, ascunzându-și cu stoicism panica, gospodine aflate la cumpărături, un *hackey* lunatic, buimăcit atunci când nu este în fața calculatorului.

Omul forte ține un discurs. Nicăieri nu s-au luat măsuri ferme, ne-a fost dat nouă, popor mic, să demarăm acțiunea cerută de situație. Se dovedește că nu ne-am înșelat. Teama superstițioasă față de hatmani s-a dovedit nejustificată. Nu sunt decât niște sociopați periculoși.

Discursul e întrerupt de leșinul dictatorului. Muzică ambientală. În următoarele ore, niciun comunicat oficial, dar toată lumea știe că omul puternic a fost ucis de un batman ivit din senin. Sau de vreunul aflat cine știe unde și iritat de discursul

preluat de diferite rețele. Să fi acționat unul dintre cei executați, înainte de a-și pierde cunoștința?

După câteva morți subite, echipa locală de reporteri își încetează activitatea. În timp record, sosesc din State roboți specializați, conduși de câțiva temerari. Imaginile reapar. Este un masacru condus de întâmplare. O epidemie fără viruși. Ciurma psihică - iată găselnița unui jurnalist. Oamenii se omoară între ei pe străzi. Printre victime, un reporter american.

Situați în câteva locuri ale orașului, roboții transmit imperturbabil imagini ale dezastrului. Batmanii sunt vulnerabili, au rămas oameni. Nu sunt diavoli intangibili și nici măcar vampiri care pot fi distruși doar prin mijloace bizare. S-ar părea că uneori se ucid între ei, dar aceasta este doar o ipoteză. Luptele lor n-au fost văzute de nimeni deocamdată. Este foarte ușor să-ți faci mâna pe amărății ăștia, spune rânjind un batman dispus să stea de vorbă cu un reporter robot.

Când se confirmă oficial moartea dictatorului, Baxt simte cum îl ia cu frig. Și eu conduc o țară mică. Și eu pot să mor? Da. Dar nu le-am făcut niciun rău hatmanilor. Cu toate astea. Nu-i mai înjură, așa cum obișnuiește. Rezerva de obscenități, tot mai mare în ultima vreme, și-o consumă în alte feluri. Mi-e teamă să mă și gândesc rău la ei. Sunt ca niște zei, așa zic. Poate că dacă-i înjur păcătuiesc, iar ei îmi citesc gândurile. Ce mă fac dacă unuia i se scoală, nu, i se abate, să mă rezolve?

Urmează un masacru pe un imens stadion de baseball din State. Spectatorii mor ca muștele, de parcă ar fi secerăți de un gaz letal. Pe teren, cad cei mai mulți jucători. O vreme, supraviețuitorii rămân încremeniți. Apoi, unul se urnește cu mișcări de om bolnav, se apleacă asupra unui coleg prăbușit, îi ia pulsul. Peste fața albită a celui de jos se apleacă fața pustiită a celui rămas în viață.

Baxt își clatină încet capul lui mare. Părul alb îi sclipește o clipă. În ultima vreme nu și l-a mai vopsit, deși Cerasela i-a tot spus să o facă. Spune:

— Încearcă și ăștia să trăiască normal, ca și cum nimic nu s-ar întâmpla pe planeta asta a noastră.

Împărăteasa, aflată lângă el, își duce mâna carnoasă la gură și uită să și-o mai ia de acolo.

— Săracii de ei, îngaimă. - Începe să plângă încet-. Cu ce-au greșit ăștia? Așa ceva poate să vină și la noi, Ionele...

— Batmanii au plecat de aici, spune Baxt în șoaptă. - A oprit ceva mai înainte sonorul, la rugămintea Cerasellei -. Cine știe... Sunt de-un sânge cu noi.

— Și dintre husăni s-au făcut batmani. - Ochii împărătesei sunt roșii de plâns -. Oricine poate să fie. Numai femeile nu pot. Până acum, cel puțin. Au voie doar să moară.

— Acum nu mai contează, murmură Baxt. Suntem cu toții în aceeași oală.

Un comentator prezintă niște cifre. Împăratul declanșează sonorul. Cel care vorbește este un om între două vârste, foarte cunoscut în State și chiar pe întreaga planetă. Postul lui deține locul întâi în materie de știri vorbite. Omul încearcă să fie dezinvolt, dar nu prea reușește. În ochi are luciri de teroare, iar mâinile, aflate la vedere, îi tremură.

— Numărul celor uciși în ultimele trei zile este estimat la zece milioane. Ritmul deceselor este în creștere. Nu există încă o explicație științifică a fenomenului. Se presupune că este vorba despre un virus mutant, imposibil de detectat prin aparatura existentă la ora actuală.

— Nu se poate, spune îngrozită Cerasela, ducându-și din nou mâna la gură. - Se îndreaptă, reluându-și înfățișarea de stăpână autoritară -. Futu-le muma-n cur de batmani! Așa ceva nu se poate înghiți!

Baxt o privește cu ochii micșorați, de parcă n-ar vedea-o tocmai bine:

— Mai bine nu i-ai înjura, fato. Poate că unul sau mai multi ne ascultă acum. Știu ce ciripim noi aici.

— Dar planul italianului? rămâne bătoasă împărăteasa. N-o să meargă?

împăratul ridică din umeri.

Urmează un reportaj științific. Un grup de cercetători din Portland, Oregon a reușit să vizualizeze evenimente din mintea unui batman și a unei victime a acestuia.

— Parcă văd că este o șmecherie făcută pe calculator, spune disprețuitor împăratul. Ăștia știu să simuleze ce vor ei. Cum să se bage în mințile oamenilor?

Cerasela nu-l contrazice, deși știe că așa ceva s-a realizat de vreo douăzeci de ani.

Batmanul este un american cultivat, profesor universitar, bun familist. Patruzeci și cinci de ani, arătos, într-o bună formă fizică. Victima este un tânăr, douăzeci de ani, student al primului, supradotat, cu înfățișare agreabilă, normală, având o locuință pedant de ordonată. În general, spune comentatorul, crimele hatmanilor simulează agresiuni fizice. Mintea victimei produce o echivalare somatică a unor acte violente. De exemplu, în cazul unui infarct de miocard, coronarele se îngustează drastic și brusc, la fel ca în cazul unei emoții foarte puternice. Mecanismul este analog în cazul altor morți violente. Diversele dezorganizări somatice, reproduc evenimente efective, cauzatoare de leziuni organice foarte grave. Intensitatea acestor echivalări este deocamdată inexplicabilă. În cazul de față, procedeul este altul. Batmanul ucide prin intermediari, obținând astfel, probabil, o satisfacție perversă.

Dacă subiectul n-ar fi atât de grav, cei doi spectatori imperiali s-ar amuza și ar spune, a mia oară, americanii se țin de prostii, ce știu ăștia în afară de tehnica lor? Asta fiindcă procedeul redării gândurilor amintește de benzile desenate de demult. Gândurile sunt niște texte telegrafice. Batmanul: ură, moarte, vreau să-l văd murind, alții să-l rezolve, eu mă uit. Voyeurism macabru, spune comentatorul. Victima: nu pot să fac nimic, toți împotriva mea, nu sunt vinovat, mor. Gândurile asasinilor efectivi: să-l lichidez pe ăsta cât mai repede, doar așa o să mă liniștesc.

Momentul crimei - *cine l-a filmat?* - nu este spectaculos. În picioare, studentul privește nedumerit și înspăimântat. Colegii săi îl fixează cu priviri goale, de parcă nu l-ar recunoaște. Profesorul are un zâmbet sardonice și în același timp absurd-bine-voitor. Când concentrarea de agresivitate a atins limita adecvată, gândește profesorul, de această dată în fraze coerente, omul moare. îl ucide simpla ură din jurul său. Unui medic i-ar fi greu să indice o cauză logică a decesului.

Emisiunea nu mai are sonor.

— Fii atentă! șoptește împăratul. Ce trist a devenit băiatul ăla! Moare de inimă rea! Fiindcă suferă. Ca și când un tată ar pricepe că toți copiii și nepoții lui îl urăsc de moarte.

— Ca ăia care mor de moarte bună? Întreabă Cerasela.

Îi răspunde comentatorul, reintrat în emisie:

— Decesul nu are cauze detectabile medical. Este vorba despre o stingere a funcțiilor vitale, asemănătoare celei intervenite la oamenii foarte bătrâni.

Urmează o secvență live.

— Se anunță o catastrofă demografică, spune un savant bătrân. Lucrurile...

19. Herestry, Micul Palat Miercuri, 31 iulie 2058

Cu două zile înainte, după ce a terminat de văzut și revăzut înregistrarea lui Tom Santana și a înjurat vreun sfert de oră, plimbându-se greoi sub privirile de câine ale aghiotantului Nicu, împăratul s-a dus la Opruno. Altul mai mintos n-am, i-a spus Ceraselai înainte de a pleca. Chestia asta cu echipa este atât de aiurea, încât începe să mă doară capul. Ce pizda mă-sii! Nu știu ce să fac. Am mai ascultat o dată de italianul ăsta, atunci când am venit aici, de nebuni. A fost bine, a fost rău? Numai bengă știe. Eu mă simt bine aici, a spus Cerasela. Baxt

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

a privit-o pieziș. *Aș putea să-i aduc aminte de unde am scos-o, dar mai bine îmi țin gura. Este normal să-i placă. Ca și mie, de altfel.*

A revenit la Micul Palat foarte repede, scârbit de viață

și de sine. Treburile se schimbă, iar eu rămân pe dinafară, i-a spus împărătesei. Bătrânul este dus cu totul. Nu mai poate să lege două vorbe, necum să-mi dea mie sfaturi. Mi-au spus că s-a limpezit la minte. Nici poveste de așa ceva. Eu de ce n-am știut chestia asta? Cred că toți mă socotesc un om terminat. Nu-i așa, Ionele, a zâmbit galeș împărăteasa. Ți se pare ție. Totul este în ordine. O să vezi că și batmanii aștia or să dispară, ca și cum n-ar fi fost. Totul va fi ca înainte. Sănătoși să fim! Asta contează. S-a apropiat de el cu mișcări line. *Ca o pisică a rămas femeia asta. Numai că nu toarce și nu se freacă de picioarele mele.* Uite ce bine îți stă în uniformă de general!

— Va trebui să iau o hotărâre. Ce spui? Să-i dau crezare încă o dată lui Santana?

— Dar nici nu mi-ai spus despre ce este vorba, a zis mios Cerasela.

— Nu? a rânjit Baxt al II-lea. Când o s-auzi, n-o să mai fii atât de veselă. Ba chiar o să-ți vină acru. Dar cum dracu' de nu știi? Că doar totul se află aici, pe la noi.

Și i-a povestit cum Entitatea, înainte de a dispărea, în pizda mă-sii, cine știe unde în Cosmos, i-a transmis, prin Santana, ce trebuie să facă pentru a scăpa de batmani. Să formeze, el, Baxt al II-lea, o echipă. Șapte oameni, între care și trei străini, veniți zilele astea la noi. Aia trimiși de OPE.

— Chiar nu știi? a întrebat-o pe împărăteasă. Că doar ai oamenii tăi. Nimic nu le scapă. - Ș-a uitat scrutător la ea -. N-ai aflat, pe bune. Altfel ai fi început să urli că tu nu faci așa ceva.

— Ce să nu fac?

— Să umbli prin oraș și chiar prin țară, împreună cu niște amărășteni, a râs indispus Baxt. Să-i combați pe batmani.

Spre mirarea lui, Cerasela a devenit foarte serioasă.

— Ionele, i-a spus, acum aflu de chestia sta, dar să știi că am avut niște vise. Mi-a fost teamă să ți le povestesc. Se făcea

că m-am transformat într-o pisică foarte mare și că puterile mele au crescut. Umblam într-o ceată, prin locuri primejdioase.

— Asta este un semn, a spus solemn împăratul, de parcă ar fi vorbit în public. Nu-mi bat joc!

Niciunul dintre cei ceilalți șase componenți ai echipei nu s-a mirat, de parcă Entitatea l-ar fi anunțat pe fiecare în parte că trebuie să se aștepte la ceva ciudat.

Cel mai haios este bătrânul, cugetă Baxt. Numai dracu' știe câți ani are, cu muianul ăsta de mumie al lui.

Cei șapte sunt în jurul lui, în salonul Micului Palat. Hilde, Jack și Ion stau deoparte, pe o canapea îmbrăcată în catifea verde. Ceilalți sunt așezați pe fotolii.

Mai întâi, împărăteasa i-a spus băiatului Ionel. Împăratul nu s-a supărat, mulțumindu-se să o mustre în glumă. Cum fă, așa cum îmi spui și mie? Cerasela l-a atins cu ochii ei negri de vrăjitoare. Ai dreptate. Să-l strigăm spunem Ion, că doar n-o să-i spunem Popescu. Este un băiat bun. Poate să-ți fie nepot, mă.

Privesc în tăcere înregistrarea. Santana, aflat parcă PE BUNE acolo, vorbește cu glas de copil suferind:

— Trebuie să umble doar împreună. În rest, vor improviza. Nimeni nu e șef. Vor vedea cu timpul cine e menit să-i conducă, își vor da seama și cine are dreptate într-o situație sau alta. Să nu se certe între ei, fiindcă așa o să le slăbească puterea. Nimeni nu știe ce trebuie să facă. Pe parcurs, li se va arăta calea cea bună. Creierelor se vor uni.

Brad și Jane par cei mai stingheriți dintre toți. S-au împăcat, dar o răceală a rămas între ei.

Brad, intimidat, se uită pe furiș la ea, gândindu-se nu le cunosc pe femei, degeaba m-am canonit atâția ani cu ele.

Fiica lui Santoy a reușit să treacă dincolo de zidul dur al drogurilor și este acum o fată aproape normală. Câteva riduri fine și zâmbetul ei cumva pervers amintesc despre vechea Nasty, cea care nu se spăla cu lunile și trăia cu bărbați de cea mai proastă calitate.

îmbrăcată într-un costum larg de mătase cenușie, menit să-i ascundă formele, în special sânii uriași, cu părul negru corb mult scurtat și pieptănat într-un fel nebatător la ochi, nemachiată (*N-am mai văzut-o așa nu mai țin minte de când.*), împărâteasa Cerasela pare o femeie oarecare. Deosebite sunt doar privirile ei, prin care trece din când în când o sclipire de trufie.

— N-am decât să vă urez succes, spune Baxt, străduindu-se să zâmbească. N-o să vă ajute nimeni. Ați văzut că așa trebuie să fie, după cum a spus Santana. - Se strâmbă a nedumerire -. Nu știu ce-o să faceți. Ce mâncați, unde dormiți?

Brown își înclină maiestuos capul cărunt. A încuviințare?

20. Obor Market și Casa Presei Miercuri, 31 iulie și joi, 1 august 2058

Jane și-a luat la revedere de la tatăl ei încă de aseară. Fii liniștit, tăticule, totul va merge bine. îmi spune mie o păsărică chestia asta. *Tăticule?! Așa nu mi-a zis nu mai țin minte de când. Din bătrâne nu mă scoate.* îmi dai voie să merg, nu? îți bați joc de mine? în ochii fetei, ceva asemănător iubirii filiale. *Mai sunt și minuni pe lumea asta.* Bineînțeles, du-te scumpa mea! Numai să ai grijă de tine! *Las' că oricum te-ai fi dus.*

Acum, în dimineata zilei de miercuri, Paul Santoy trăiește un moment de buimăceală. După ce Jane a plecat împreună cu ciudații ăia, parcă l-a apucat o sfârșeală. Voința lui îndărătnică de-a se comporta ca un om neatins de bătrânețe se moaie.

Ce pizda mă-sii, nu mai pot! vorbește pentru sine, în apartamentul lui de la Hotelul Hilton, uitându-se pe fereastra cu sticlă antiglonț cum niște câini se sfâșie între ei. Fetele astea, Jane și Renata, îmi făceau bine. Să fie doar în preajma mea, nu mai mult. Mă întreb ce mai caut aici, în țara asta. De ce nu mă car? De obicei, dimineata mă simt destul de bine, mai ales când este senin. Azi parcă mi-a scos cineva șuruburile și voi cădea în bucăți. Uite ce zi frumoasă! Nici n-ai spune că mor atâția oameni, uciși, „rezolvați” de batmani.

Relațiile lui cu oficialitățile din România sunt foarte bune, chiar perfecte, așa putea să spun. Împăratul este de-a dreptul mieros cu mine. Chiar mi-a sugerat într-o zi, când era cam băut, că n-ar fi rău dacă aş divorța și aş lua-o pe una dintre fiicele lui. Aia ți-ar fi credincioasă până la Dumnezeu, Santoy. Dinspre partea asta ai putea fi liniștit. Nu contează că nu mai ești tânăr. Legea noastră cere ca nevasta să fie ca lacrima, domnule!

Așa mi-a spus, continuă Santoy să mormăie în americana lui texană, nu prea pe înțeles pentru femeia din patul larg, cu lenjerie de culoare verde crud. Ca și cum o asemenea chestie ar rezolva ceva.

— Ai spus ceva, dragul meu? se interesează profesionista, una dintre damele accesibile doar pentru oamenii foarte bogați din țară.

— Nimic, spune Santoy. - Continuă, șoptind în românește -. Pizda mă-sii, nici să vorbească omul singur nu mai poate!

Vede pe fereastră cum un bărbat cu înfățișare obișnuită, îmbrăcat în colanți argintii și cămașă înflorată îi ucide pe câinii încăierăți, numai uitându-se la ei și amenințându-i cu arătătorul mâinii stângi. Mai întâi cad, ca secerăți de un gaz letal, vreo cinci. Se zbat puțin pe asfaltul murdar și plin de gropi, apoi întepenesc în poziții care ar putea fi comice, dacă n-ar fi înfricoșătoare. Unul are toate labele îndreptate în sus, ca și cum ar fi atârnat de niște sfori invizibile, altul (printre ascendenții lui s-a aflat un setter roșcat), are penisul țeapăn, însângerat de roșu, prea mare, parcă. S-ar spune că hatmanul - numai așa ceva poate fi insul - a dorit să-și bată joc de câini și dincolo de moarte.

— Vino aici, îi spune Santoy femeii, Crina pe numele ei.

Foarte ascultătoare, aceasta se ridică din pat și se apropie cu legănări ușoare de manechin:

— Da, dragul meu!

Este o fată înaltă și suplă, nefardată, cu păr castaniu și priviri curate, părând mai tânără decât este în realitate și având

aerul preocupat al unei persoane cu interese intelectuale. Bătrânul o privește cu plăcere, ieșind pentru o clipă din indispoziția lui. *Ăștia au învățat ce fel de femei îmi plac. Le găsesc la fix. Te și miri de unde scot atâtea.*

Crina ajunge la timp pentru a vedea sfârșitul celei de a doua serii de câini sacrificați . De data aceasta, sunt niște morți având cauze mecanice. Câinii zboară în aer în mici nori de sânge, ca și cum ar fi dat un vehicul în mare viteză peste ei.

— Terifiant spune fata, cutremurându-se cam teatral. Oamenii aceștia sunt îngrozitori. Nu mai au niciun pic de milă. - Pe fața ei nefardată se vede o tulburare autentică sau perfect jucată -. Nu știu unde o să ajungem.

Santoy aude vocea plăcută a fetei de parcă ar fi o muzică îndepărtată, dar nu înțelege sensul cuvintelor. În mintea lui încolțește o idee ce-i pare mai întâi absurdă, precum aceea de a deveni președintele ales al României. Gândul, firav la început, se fortifică foarte repede, ca firul de fasole al lui Jack, din poveste. Să trișez bătrânețea! îi bubuie în minte. Asta ar trebui, în țara aceasta totul pare posibil. Ăștia nu depind de tehnologie. Magie! Batmanii nu fac decât magie. Este singura explicație. Dacă ei ucid de la distanță, prin puterea gândului, înseamnă că pot și altele asemenea.

Clonarea, visul sfârșitului de secol douăzeci, nu s-a împlinit. A mers treaba cu oile și maimuțele, dar la oameni lucrurile s-au împotmolit. Duplicatelor au ieșit cu defecte, niște cretini capabili să învețe niște vorbe și deprinderi, dar nu mai mult. Pecetea autentică a personalității a rămas în creierul original. Bătrânul știe că așa stau lucrurile, deși uneori își mai spune că ar putea încerca. Cu bani se face orice, își repetă, încercând să-și ridice moralul.

— Ia ascultă, îi spune fetei, ce crezi despre batmanii ăștia? Nu cumva pot să facă și alte chestii, în afară de crime?

Crina are o ușoară mișcare a umerilor. Fața ei senină, de copilă perpetuă, se întuneacă. Își freacă de câteva ori palmele

cu degete lungi, uitând că un asemenea gest nu se potrivește cu rolul ei. Spune ezitant:

— Nu mă pricep la asemenea lucruri. Nici nu vreau să mă gândesc la ele. - Redevine cea de dinainte, zâmbindu-i lingușitor -. Sper că nu te superi pe mine!

— Nu mă supăr, spune absent Santoy. Te înțeleg. Numai că... *Tu nu știi nimic, micuța mea. Habar n-ai de nimic.*

Face un gest înțeles foarte bine de fată. Da, dragul meu, sigur, spune aceasta și se îmbracă repede, fără să uite că mișcările ei trebuie să rămână grațioase până la capăt.

Santoy o admiră, îi zâmbește. *Ca un bărbat sau ca un moș? Pofticios sau resemnat, înțelept? îmi bag picioarele în dilemele astea de căcat.*

— Da, scumpo, ne mai vedem.

După plecarea fetei, Santoy înghite niște stimulente nevinovate. Așa, ca să compensez scăderea concentrației de seleniu din sânge. în cheamă apoi pe Nelu. Vocea bărbătească a colonelului, ușor amuzată, se aude foarte distinct în apartamentul Hilton. Bătrânul nu este defel curios ce fel de aparatură acustică se folosește, dar trebuie să recunosc, este bună. *Aștia ascultă tot ce se petrece aici, n-am nicio îndoială.*

— Mergem la Batman, Nelule, spune Santoy.

— Vin la dumneavoastră. - Glasul lui Nelu nu mai este deloc vesel -. Imediat.

Colonelul este îmbrăcat în colanți portocalii și tricou roșu strălucitor, pe care scrie cu litere albe Yuck Fou. Mușchii noduroși ai brațelor sale sunt impresionanți. *Cam ți pător pentru un colonel de poliție, dar nu contează.*

— Ați dormit bine, domnule Santoy? întreabă el, după ce mai întâi salută nespus de reverențios.

— Lasă asta, Nelule! Trebuie să mergem la Batman. Chiar acum. Știi unde poate fi găsit, nu?

Colonelul pare de-a binelea indispus.

— Domnule Santoy, începe el precaut, nu știu cum să vă spun mai bine...

— Zi, mă! Lasă prostiile!

— Este periculos. - Glasul lui Nelu devine aspru Dorți să muriți?

Bătrânul se strâmbă și scuipă pe covorul gros, de culoarea cenușii. Apoi întinde, absent, saliva cu talpa pantofului său elegant, de culoare roz.

— Băi, Nelule, uite ce... Credeam că mă cunoști mai bine, de când tot stai pe lângă mine. Ce mama dracului... Știi și ce-am învățat la viața mea, nu mă îndoiesc de asta. Ce mă tot regulezi la cap? - II privește pieziș -. Sau ți-e frică?

— N-ați mai vorbi așa, dacă ați ști ce se întâmplă acolo. Chiar alaltăieri a fost ceva urât de tot.

— Ce? Față de ce petrece în lume, nu văd ce-ar putea fi și mai urât.

Nelu începe să-i povestească despre uciderea fetelor și a bătrânilor. Santoy ascultă atent și în mintea lui încep să se alerge niște gânduri rușinoase. Da, lucrurile astea sunt foarte triste, dar pe mine mă lasă rece. Asta este adevărul. Nu vreau decât să mă simt bine în pielea mea. De fapt, doresc să fiu mai tânăr. Batman poate să mă ajute, o simt. Nu-mi pasă cum se poartă cu alții. Ce dacă a ucis niște fete foarte frumoase? Mai sunt destule pe lumea asta. Bă, nenorocitul, nu ți-e jenă să fii atât de lipsit de inimă? Chiar că ești un moș răutăcios. Așa o fi. Nu-mi pasă.

Mobilul Outlaw 1 (Asta este particular, domnule Santoy, mi s-a părut mai potrivit pentru excursia asta. Alora poate să li se pună pata dacă văd că a venit poliția peste ei.) plutește peste locul numit cândva Centrul Bucureștilor și aterizează lin foarte aproape de locul unde a fost exterminat grupul bătrânilor și al fetelor cu două zile înainte, lângă soclul statuii furate demult. Santoy coboară, urmat de Tanaka, Dave și John. Cei trei sunt înarmați. Nelu, colonelul romin cu păr de antracit atât de strălucitor, apare cu oarecare întârziere.

— Am anunțat unde suntem. S-a format o echipă de intervenție. La nevoie, apar aici foarte repede. - Ridică neîncrezător din umeri -.

Deși nu văd cum ne-ar putea ajuta. Acum suntem la mâna ăstora. - Se uită lung la cei trei din garda de corp -. Nu cred că merge să intrăm înarmați aici. Ba chiar sunt sigur de asta.

— Chiar așa? întreabă nepăsător miliardarul. Mai mult decât să ne lichideze nu văd ce-ar putea să ne facă. Dar cred că ai dreptate. Mă întreb chiar dacă nu cumva ar fi cazul să merg singur înăntu. N-are sens să am vreun bodyguard cu mine. - Se uită la toți, pe rând -. Hm? Ce spuneți? Domnule Tanaka?

Japonezul schițează o înclinare, tace.

— Are dreptate, spune Santoy. Aici eu trebuie să iau o decizie. - înjură în șoaptă -. Da, Nelule! Rămâneți toți aici și mă așteptați cu minți. Mă duc singur.

Nelu își ascunde un suspin de ușurare, observat de bătrân.

— Ce-i, Nelule? îl întreabă, zâmbind. Ai vreo problemă?

— Am familie, domnule Santoy. Și mai este și nu știu ce presimțire nenorocită, continuă rușinat. Pur și simplu, nu sunt pregătit pentru asemenea confruntări.

Santoy își flutură dreapta într-un semn neclar și pleacă, printre cioturile putrezite de copaci și grămezile de gunoaie bătute de câini. *Are ceva coaie bătrânul, ce să mai discutăm.*

Vizitatorul nu întâlnește pe nimeni, de parcă locul ar fi pustiu. Doar în apropierea fostei pieți apare din spatele unei gherete de plastic un ins tuciuriu, îmbrăcat în colanți la modă, negri corb și bluză de tip militar, verde cu pete maro. Pantofii lui de sport sunt de culoare albastru electric.

Insul ridică o mână grăsulie, făcând semnul opririi. Pe buzele lui răsfrânte, de polinezian, flutură un zâmbet batjocoritor. Paul Santoy, într-adevăr, este cum nu se poate mai nelalocul lui printre gunoaiele din fosta piață. Costumul lui elegant, de culoarea platinei, ce-i scoate în evidență picioarele prea subțiri, dar și ținuta lejeră a unuia învățat să dea ordine și să nu fie contrazis niciodată, *se potrivește ca nuca-n perete aici.*

— Ce-i, mă? se hotărăște omul tuciuriu să vorbească, după ce l-a măsurat îndelung, cu ochii mijiți, pe Santoy. Ce-i cu tine

aici? Hm? Ia dă o țigară! Crezi că dacă ai venit cu mobilul ai vreun spor?

Bătrânul se conformează cu gesturi mecanice. Țiganul își pune țigara în gură și apoi face semne poruncitoare că ar vrea un foc. Santoy scoate bricheta sa de aur cu monogram, primită cadou de la președintele Statelor Unite, după o campanie electorală reușită. Îi aprinde omului țigara, *de parcă aș fi foarte obișnuit cu chestia asta.*

— Ia dă pe gură! spune omul, mai îmbunat. Ce caută un husăn ca tine pe la noi? Parcă văd că ești de prin alte părți.

— Da, spune Santoy, am plecat mai demult.

— Și ce vrei? Sau te pomenești că ai venit în pelerinaj, să-l cunoști pe Presfântul?

— S-ar putea spune și așa. Aș vrea să stau de vorbă cu el.

— Fii atent, bă! se supără țiganul. Nimeni nu vine să stea de vorbă cu el. Da? - Ultimele cuvinte le spune strâmbându-se dușmănos și maimuțărindu-l pe Santoy -. Oamenii vine la el ca să i se închine. Da? - Se rățoiește -. S-a înțeles? Da?

— S-a înțeles, spune Santoy, cam răgușit.

Omul de pază se îmbunează din nou:

— Bine, bă! Poți să te duci. Că te văd om bătrân. Dacă ai răsărit aici, înseamnă că ai o treabă cu el, pe bune. Că ăștia mai purii nu vine niciodată. Se cacă pe ei de frică, nu cumva s-o mierlească și să piardă lumea niște scule ca ei... Știi unde este?

Santoy arată înspre hală.

— Da, acolo. Spune că ai vorbit cu Lică, dacă se ia vreunul de tine.

— Mulțumesc.

— Hai, roiu! Și fii atent! I se spune Preasfântul. Să nu-i zici altcumva!

În stânga intrării se află un fel de firmă făcută dintr-un panou de plastic, furat de pe un zid al orașului într-o vreme când publicitatea era încă rentabilă în România și păstrat cine știe unde. Pe panou scrie, cu litere roșii ca sângele, BATMAN

ÎNTÂI. Cel care a desenat semnele groase și mari n-a fost străin de artă, fiindcă răsucirile literelor au ceva amenințător, de inscripție cabalistică malefică. În jurul lor se află multe semnături, scrise tot cu litere mici, roșii.

Santoy n-are probleme la intrarea în hală. *Ăștia sunt telepați? Au aflat din mintea mea totul despre mine?* Nimeni nu pare a-l băga în seamă. Doar când se apropie la vreo zece metri de jilțul lui Batman, un ins tuciuriu, cu brațele pline de tatuaje violete, îi iese alene în cale și îl oprește, punându-i mâna în piept, suficient de binevoitor.

— Stai, mă! îi spune. Nu merge chiar așa. Stai să vorbim mai întâi cu Fane.

Miliardarul se oprește, spune mulțumesc și așteaptă. Se uită în jurul lui. Se află aici mai mulți oameni decât ar fi crezut, după cele auzite și citite. Cei mai mulți sunt niște vagabonzi cu mutre de pușcăriași, dar printre ei se află și „persoane de condiție bună”. O femeie între două vârste, goală de la brâu în sus, se apropie de el, zâmbind provocator și arătându-și fără jenă golurile din dantură. Sâni smoliți îi curg pe piept ca două bucăți de aluat.

— Ce-i cu tine aici, frumosele? îi spune lui Santoy. Nu cumva ai greșit adresa?

Bătrânul se uită la ea fascinat, fără să-i răspundă. În deceniile de când este un om foarte bogat, n-a mai avut de-a face cu femei de soiul ei, dar știe foarte bine că viciile și destrăbălările ordinare le dau femeilor o atracție specială, de gunoi devenit fosforescent.

— N-am greșit-o, îi spune. - *îmi vine s-o apuc de țâțe. Nici nu știu cum de reușesc să mă abțin. Ce pizda mă-sii, îmi curg balele de poftă. De parcă nu m-aș mai fi regulat de o lună de zile* -. Las' că te caut după aia. Acum am o treabă.

— Băi, ăla chelu' și bătrânu'! aude vocea aspră, necultivată a lui Fane. Hai încoace! - Omul înalt, cu picioare subțiri și brațe groase de măcelar, îi face semne, părând iritat -. Da, tu! Cine pizda mă-tii mai este chel și bătrân pe aici?

Fane are o tresărire ușoară. Fața i se albește, trăsăturile i se mototolesc. Asta fiindcă Batman este chel și destul de bătrân, intuiește Santoy. Se teme nu cumva să

fi făcut o gafă. Nu se întâmplă nimic. Vorbele lui Fane nu atrag atenția nimănui.

Batman stă relaxat pe jilțul său și pare binevoitor. Este îmbrăcat în straie mov, foarte largi. *De profet, normal.* Tuns și ras proaspăt, cu o față de om trufaș și bine trăit, el ar putea să treacă drept un bogătaș retras din afaceri, nu din cauza bătrâneții, ci dintr-o toană.

Ajuns în fața lui, miliardarul face o plecăciune, încercând să zâmbească în sinea sa. Nu se uită în ochii Preasfântului. *În definitiv este și el un fel de împărat, nu?*

— Ia spune!

Vocea lui Batman este neplăcută, amenințătoare și miloagă în același timp (*Cum dracu' se poate așa ceva?*).

Santoy se aude vorbind:

— Să trăiți, Preasfinte!

— Să trăiești și tu, mă! îi răspunde Batman, oarecum mai binevoitor decât la început.

Bătrânul din Houston, Texas, plecat de multă vreme din România și devenit unul dintre cei mai bogați oameni din State, simte trezindu-se în el sufletul de slugă. Începe să plângă încet, schimonosindu-și fața bine rasă. Umezite și îngreuiate de lacrimi, mustățile lungi de husar, semn al nonconformis-ului său, se pleoștesc.

— Ce-ai, mă? îl întreabă distant Batman. Ce dracu', doar nu ești femeie... Ține-ți firea! Sau ți-e frică? - Ultimele cuvinte le spune cu oarecare mândrie -. Eu știu cine ești, nu este o problemă. Așa că poți să spui direct ce treabă ai cu mine.

— Preasfinte, se smiorcăie Santoy, iertați-mă! Vă rog din suflet să mă iertați! S-a rupt ceva în mine și am început să plâng. Ce să fac? Nu m-am putut stăpâni. - Batman așteaptă, cu o urmă de simpatie pe fața lui smolită -. Vreau să vă cer ajutorul.

— Ce ajutor, mă? râde Batman. Financiar? Că doar poți să cumperi tot orașul ăsta, dacă-ți pui mintea... Sau o vrei pe

nevastă-ta înapoi? Hm? Că te tot lasă de izbeliște. Am auzit că ai mai pățit-o.

Santoy tace, îndobitocit. A văzut-o pe Renata, mai înfloritoare decât oricând, îmbrăcată în straie tradiționale țigănești și foarte bronzată. Fumează într-un grup de

femei, undeva în spatele „tronului”. îl privește batjocoritor, suflă fumul în direcția lui, rotunjindu-și buzele în formă de cireasă.

Santoy suferă din pricina Renatei, dar nu prea tare, alta este problema mea. Omul ăsta poate să mă scoată, să mă salveze. Ce dracu' să fac cu banii, dacă sunt bătrân?

Batman se uită la el de parcă i-ar citi gândurile. îi zâmbește din dinții lui noi, sclipitor de albi, de actor bănos.

— Da, mă, îi spune, cu o urmă de tristețe neașteptată la el, te-am priceput. Tu crezi că eu sunt un fel de vrăjitor, este?

— Sunt sigur de asta, suspină Santoy, incapabil să iasă din criza lui de isterie. Puteți să faceți orice. Eu cred în dumneavoastră din tot sufletul meu.

Convertire, gândește Renata. A căzut psihic. Nu credeam că se va întâmpla așa. Deși, după câte știu, oamenii ca el, care se luptă să nu-și arate anii sau cel puțin să se comporte ca niște adulți puternici, se prăbușesc dintr-odată, peste noapte. Are impulsul de-a se duce la el, pentru a-l mângâia, cu vorba măcar. Totuși, am împărțit patul cu el. Este adevărat, fesele îi atârnă, iar picioarele lui sunt dezgustătoare, dar...

Batman se întoarce încet spre ea:

— Ia vino-ncoace!

Devenită foarte serioasă, Renata se apropie, după ce și-a aruncat mai întâi țigara. Santoy pare a se fi liniștit. Fața lui cu fălcile căzute este a unui om fericit, s-ar putea spune. *Pentru prima oară cred în cineva care nu sunt eu însumi.* În ochii lui măriți se citește devotamentul de câine.

Intellectuala familiei, cum îi plăcea lui Santoy să-i spună, cu ironie amestecată cu mândrie, își privește cu atenție soțul, gândindu-se că asemenea schimbări nu prea se văd des la oa-

menii bătrâni. Este totuși puternic, în felul lui. Luptă până la urmă, ca un disperat.

— Du-te lângă el, îi spune Batman, cu o sclipire de răutate în privire. Să văd cum vă șade unul lângă altul.

II ascultă fără să șovăie. De când era să moară, ucisă

de ochii lui negri, ceva s-a schimbat în ea. A învățat atunci, într-o singură secundă, ce înseamnă să fii sclavul cuiva și nu numai să nu-ți displacă starea ta, ba chiar s-o și guști, ca pe un vin rar, dător de putere și luciditate.

Santoy e un bărbat înalt și, atât cât este posibil când ai trecut de șaizeci, bine făcut. Chelia lui are un ce impunător, iar mustățile de husar, ridicole pe altă față, îi dau un aer de asprime, aproape cu totul pierdut acum, de când a început criza lui de umilință. Lângă el, Renata pare o fetiță.

— Ia mai spune o dată ce vrei de la mine! zice Batman.

Bătrânul și-a mai revenit. *Vorbește cu patimă și devotament, de parcă ar fi un dulău credincios care a prins glas:*

— Vă pun la dispoziție tot ce am. Credit nelimitat. Cu banii mei puteți obține multe, aproape tot ce se poate cumpăra pe lumea asta.

— Da, spune Batman, fără mirare, asta am înțeles-o. Dar ce pot face eu pentru tine. Hm?

Lacrimile apar din nou în ochii de câine credincios ai miliardarului texan:

— Să mă scoateți din starea aceasta cumplită, Preasfinte! Să mă faceți să mă simt bine în propriul meu corp! Sunt sigur că puteți.

Led Zeppelin Ionescu, devenit Batman întâi, îl privește cu ochii mișiți.

— Mă, spune, căutându-și vorbele, tu vii aici cu o chestie... Cum să-ți zic... Eu cred că ai vrea, până la coadă, să fii batman. Dacă știi că poți să-1 rezolvi pe oricine, oricând, te simți bine în pielea ta, nu? Eu așa cred.

— N-aș putea să vă spun, Preasfinte, suspină Santoy.

— Numai asta poate să fie. Când rezolvi pe cineva, nu mai ai nu știu ce căcaturi psihologice. - Ultimul cuvânt îl silabiseste în batjocură -. Atunci simți că trăiești.

Santoy își mișcă în neștire (afirmativ?) capul lui chel, cu țeasta înroșită de soare și de emoție.

— Chestia, continuă Batman, este că eu nu pot să fac batman pe cine aș vrea. Este bine să știi asta. Dacă aș putea, atunci... Nu mă duce mintea ce-ar fi. Așa că-ți spun doar că aici este loc și pentru tine. - Rânjește -. N-o să fie ca la Hilton, dar poate c-o să-ți placă. Iar banii tăi... Dacă vrei să ne ajuti, n-ai decât.

Din hală se aude un strănut. Nimeni nu zâmbește.

— Dacă te faci și tu batman, continuă Ionescu, înseamnă că ești norocos. Dacă nu... Uite, chiar în clipa asta mă gândesc la tine ca la un batman, ca la un fiu al meu, deși ești mai bătrân decât mine.... Ha, ha! Aș vrea să te fac batman, mă! Crede-mă! Eu...

Renata, până atunci foarte rezervată și cuminte, se scutură de parcă ar fi trecut prin ea un curent electric. *Sau i-ar fi băgat cineva un par în cur. Ba nu, atunci rămâi întepenit.* Ochii i se aprind și parcă devine mai înaltă. Capul ei începe să arate ca acela al unui armăsar focos, de unde până atunci fusese al unei cățele supuse. Batman își înghite vorbele. *Se face cumva asta batman? Nu se poate, femeile nu sunt în stare.*

— Aaah! nechează ea prelung, ca omul care a dat în sfârșit lovitura cea mare, spre ciuda de moarte a dușmanilor săi. Sau a avut un orgasm cotropitor.

Unde sunt supușenia și mutra evlavioasă de mai înainte? Nevasta cu acte a lui Paul Santoy nu mai are de vânzare așa ceva.

Oamenii știu că totdeauna nașterea unui batman este imediat urmată de uciderea cuiva. De fiecare dată a fost așa.

Prin hală trece parcă o adiere rece de vânt. Fanii se strâng în ei înșiși. Ar fugi, dar știu că asta n-ajută. Batmanul vede și cu ceafa, nu poți decât să-i ceri milă și să nădăjduiești că ești un om norocos. *Acu' vine după câtă baftă ai.*

în mintea Renatei, pofta mare de a se supune ca o sclavă lasă locul furiei. Nici nu mai are timp să se gândească la ce i se întâmplă. Simte doar că mânia o acoperă ca o apă fierbinte. Dacă nu iese la suprafață, se va sufoca.

Trebuie să rezolv pe cineva, gândește ea în românește. Acum, pe loc. Cine pizda mă-sii este bătrânul ăsta de lângă mine? Ce caută aid, unde sunt numai oameni tineri? Futu-1 în cur de papa- doc! Cuvintele românești îi vin în minte cu o ciudată ușurință.

— Fuck you! urlă la el, cu un glas ce taie aerul ca un pumnal.

În timpul audienței la împărat, cei trei străini n-au spus decât câteva vorbe potrivite cu situația. S-au mulțumit să asculte, fără să zâmbească măcar o singură dată la auzirea instrucțiunilor nebunești ale lui Santana. Dimpotrivă, au părut din ce în ce mai concentrați. Hilde a uitat că este o revoltată împotriva adulților, pierzându-și veșnica ei grimasă de dispreț. *Cred că este corect, le-a transmis lui Jack și lui Brown, are dreptate. Să facem așa și poate vom scăpa cu viață de aici.*

Fără să țină cont de soarele distrugător, grupul părăsește Micul Palat pe la ora douăsprezece și începe să traverseze cu pași domoli fostul Parc Herestrău, actualul Herestry, îndreptându-se spre nord, sub privirile goale ale lui Baxt și ale oacheșului Nicu. Toți poartă pălării mari, la modă de când cancerul de piele a devenit cea mai frecventă boală, în afara toxiinfecțiilor gastrice și suferințelor hepatice, provocate de conservanți și de alimentele sintetice. Oamenii de ordine se comportă de parcă n-ar recunoaște-o pe împărăteasă între cei șapte. Îi lasă să treacă pe toți, părând că nici măcar nu-i văd.

— Am devenit transparent, spune Ion.

Nimeni nu râde la gluma lui.

În fața statuii unui arcaș, mutilată, s-ar zice, cu lovituri de baros, Brown se oprește fără niciun cuvânt. Se uită fix la ea și

începe să se clatine ușor. Vrea să le spună ceva? Este indignat? Are un moment de slăbiciune? Nimeni din grup nu dorește să afle. îl așteaptă cu toții, fără să dea vreun semn de nerăbdare. După un timp destul de lung, Brown se pune încet în mișcare. Pașii lui sunt cumva mecanici, ca ai unei păpuși. În costumul său negru, foarte uzat, pare un reverend uitat de moarte, dintr-un film american de epocă.

Ieșind din parc, cei șapte văd o clădire uriașă, foarte avariată. Aripa din dreapta e cea mai lovită de cutremure și explozii. Din zidurile groase ies fire răsucite de metal ruginit, iar cărămizile care au îmbrăcat structura de beton armat sunt prăbușite în grămezi. Un stol zgomotos de ciori își ia brusc zborul din buruienile anormal de mari și se lasă pe peluza cândva îngrijită, azi acoperită cu gunoaie învechite, puțind a hoit.

— Cred că trebuie să intrăm, spune Brown, arătând cu un deget de mumie înspre amenințătoarea fostă Casă a Presei.

Nimeni n-are ceva de spus. Se îndreaptă cu toții înspre enorma clădire. Cerasela, mătahăloasă, dar pășind cu o anume grație de pahiderm, merge în frunte, alături de Hilde și Jane. Între cele două și împărăteasă s-a născut un soi de prietenie. Spuneți-mi Cerasela, fetelor, acum nu mai este timpul pentru titluri. Treburile vor merge mai bine așa, o să vedeți. Jane și Hilde nu s-au mirat deloc de rugămintea suveranei. În Occident toată lumea își spune pe nume. E mult mai comod. La ce bun atâta respect? Doar îi întristezi pe bieții bătrâni.

Corpul central a rezistat cel mai bine. Doar tumul său înalt, ce purta cândva un releu de televiziune, s-a dărâmat prin 2010, aruncat în aer de o grupare axată pe distrugerea simbolurilor comuniste. Pe fațada cenușie nu mai există nicio fereastră întreagă, dar foliile de plastic, ce înlocuiesc sticla din loc în loc, sunt semne că în unele dintre încăperile răcoroase se mai adăpostesc încă oameni.

— Asta se chema, înainte de 1989, Casa Scânteii, îi spune Ion lui Brad. A fost un simbol al puterii comuniste, construit

în stil stalinist. Au făcut-o așa de mare, pentru ca oamenii să se simtă dominați, chiar striviți. Metoda bisericilor dintot- deauna. Acum o sută și mai bine de ani a fost chestia.

— Am auzit de Stalin, spune Brad politicos, dar absent. N-o prea am cu istoria, îți dai seama.

Din marmura aflată pe vremuri în fața celor două intrări principale n-au mai rămas decât vreo câteva lespezi sparte, aproape cu totul îngropate în pământ și înconjurată de buruieni viguroase. În urmă cu vreo trei decenii, marmura din locurile neprotejate de autorități a dispărut, mutându-se în treptele și curțile unor vile ciudate ca arhitectură, răspândite prin cartierele marginase. În acei ani s-a produs și jefuirea minuțioasă a cimitirelor, tot ce era refolosibil fiind demontat și cărat. Ca urmare, s-a renunțat la materialele tradiționale, iar cimitirele au devenit păduri de obiecte alungite făcute din plastic și împodobite cu imagini animaliere kitsch.

În fața intrării din dreapta corpului central, Jane se oprește și începe să fredoneze un cântec românesc/tigănesc de pahar, în liniștea deplină, trilurile scoase de gura ei excitantă se aud foarte bine. Ceilalți o privesc fără mirare, cu fețele anormal de relaxate, de parcă ar fi luat tranchilizante. Uite-așa, uite-așa, începe fata să repete refrenul, în românește. Schițează niște pași de dans, părul verde îi flutură, dar fața ei nu arată niciun pic de veselie.

— Ce-o fi vrând cu chestia asta? întreabă Cerasela.

Și-a folosit engleza ei împestrită de consoane dure, deprinsă într-o mahala a Bucureștilor, pe când Baxt n-o cunoscuse încă. Anii de studii în State n-au reușit s-o vindece pe deplin de accentul ei sud-est european.

Hilde se încruntă și face un semn neclar. Toți pricep gândul ei. Le transmite să-l asculte pe bătrân. *Fata asta știe ce trebuie să facem. Ascultați-o cu atenție.*

Cei patru autohtoni nici n-au timp să se mire de noua lor dibăcie. Cad în situație ca într-un vis, uitând fosta lor stare de

oameni obișnuiți, care discută despre telepatie ca și cum ar fi vorba despre o vacanță petrecută, întotdeauna de alții, în Bahamas. (Nici chiar împărăteasa n-ar risca să meargă acolo. OPE-ul garantează totul - și chiar mai mult decât atât -, dar romii pătesc tot felul de accidente când ies din țară.) Puterea de-a se înțelege fără vorbe între ei îi ametește ușor, ca o băutură slabă. *Este plăcut, dar parcă am pierdut ceva.* Acest gând îi bântuie vreme de o clipă. Sunt stăpânii unei forțe, dar și sclavii ei.

Jane le spune fără să-și deschidă gura că va trimite înaintea ei o țigancă bătrână, vrăjitoare. *Cum adică? De unde o iei? Cum o trimiți înaintea ta?*

Vrăjitoarea apare în fața lor, la vreo cinci metri. Un câine lingușitor (*există și de-ăstia?*), răsărit de nu se știe unde, se apropie de grup trecând prin țigancă. N-a văzut-o.

Țigancă (imaginea ei?) este o femeie ajunsă undeva dincolo de prima bătrânețe, îmbrăcată în straie tradiționale, așa cum nu se mai văd în România decât în tablouri vechi. Sub fusta ei roșie, înflorată, se văd alte straturi textile, destule. Poartă pe gâtul veșted o salbă din bani de aur, iar între gingii strânge coada unei pipe. Fumul se ridică din pipă, cei șapte își închipuie că pot să-i simtă aroma înțepătoare și dulce. Asta este o holo-imagine, își spune Nelu, deloc uimit. Întrebarea este cum a apărut aici. Înțelege, cu o tresărire. A ieșit din mințile noastre și nu știu cât de reală este.

Bătrâna se uită la ei, caută privirile lui Jane. Așteaptă un ordin? Nu se știe. *Ar trebui să se întâmple ceva, pentru ca vrăjitoarea să-și dovedească puterile.* Un timp, nu se petrece nimic. Apoi, vrăjitoarea se înfurie și începe să le strige măscări, nu se știe în ce limbă, dar foarte pe înțelesul tuturor. Cei șapte o văd cum le arată degetul mijlociu al mâinii drepte, mișcându-l în sus și în jos. Bătrâna scui-pă înspre ei și apoi se întoarce și își ridică fustele cu un gest tineresc, scoțând la iveală un posterior de schelet, acoperit cu piele neagră-cenușie și mototolită.

— Asta se cheamă a arăta curu', spune foarte serios Nelu. Este ceva tradițional. - Se uită stânjenit la Cerasela -. Vă rog să mă scuzați!

— De ce să te scuz, mă? întreabă pașnic împărăteasa, în românește. Este așa cum ai spus tu.

Brown nu se amuză deloc. Cere lămuriri de la Jane, în numele tuturor:

— Cum ți-a venit ideea? Ai auzit vreo voce, inaccesibilă pentru noi?

Fosta Nasty ridică din umeri, arătând cu bărbia înspre vrăjitoare, acum liniștită și așezată pe pământul uscat, printre ambalaje multicolore, cu fustele strânse în jurul corpului scheletic.

Jack se desprinde de grup și se îndreaptă spre bătrână.

— Vreau să mă conving că este doar o imagine, spune.

Intră prin vrăjitoare, făcând un pas mare, ca și cum trece peste un pârâu și apoi se întoarce cu o figură de om satisfăcut. Hilde pufnește (disprețuitor?), scuturându-și coama blondă.

Vreo zece ciori apar din dreapta, unde a fost cândva un mic parc, iar azi nu mai sunt decât cioturi înnegrite de copaci. Aterizează greoi la vreo douăzeci de metri și încep să ciugulească, mișcându-se cu stângăcie.

— *Rezolvă-le!*

Vocea de copil răsfățat a fiicei lui Santoy se aude clar în toate mințile.

Imediat, bătrâna își ridică mâna dreaptă în sus și începe să boscorodească supărată înspre ciori. Acestea se opresc din ciugulitul lor lipsit de spor și privesc înspre cei șapte. Ochii lor lucesc ca niște bile de antracit. O clipă, par a fi împăiate, în nemișcarea lor. Apoi se răstoarnă încet și cad fără nicio zbatere, ca și cum ar fi fost ucise prin înghețare bruscă.

Jane îi privește triumfătoare pe ceilalți. Hilde zâmbește rece. *Cretină mai este fata asta!*

Bătrâna țigancă se ridică fără nici-o efortare, de parcă ar fi o fetișcană vioaie. Se uită peste umăr înspre cei șapte. Veniți

sau nu veniți? Apoi pornește încet spre ușa foarte înaltă, cu geamurile sparte. Lângă ea se ivește din senin un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în colanți aurii și bluză de mătase verde. Este musculos și se mișcă oarecum nefiresc. Poartă un dispozitiv metalic, verzui sclipitor, ce amintește de un șarpe împăiat. Omul ar trece drept un bărbat frumos, dacă toată înfățișarea lui n-ar fi cumva, *cum să spun?*, prea FINISATA.

— Android? întreabă Ion, neliniștindu-i pe ceilalți cu privirea sa rătăcită.

Lucrurile se repetă. Înainte de a primi vreun răspuns de la cineva, băiatul știe, înțelege că fantasma de bărbat blond a ieșit din mințile lor, la comanda lui Hilde. Este un android, un om- obiect-bijuterie tehnologică despre care se vorbește mult, dar nimeni nu l-a văzut altundeva decât în filme.

Apoi se schimbă ceva în ritmul de desfășurare al scenei. Androidul vorbește ceva cu vrăjitoarea. Nimeni dintre cei șapte nu înțelege ce-și spun. Falca mașinii-om se mișcă, fără ca vreuna dintre trăsăturile feței să iasă din încremenirea de mască. Bătrâna țigancă dă din cap a încuviințare. Apoi își ridică fustele și își scarpină coapsa dreaptă. Scoate cumva mugete slabe de plăcere? Sau este doar o iluzie auditivă?

Lângă android și bătrână se ivește o fantasmă cețoasă și tremurătoare, amintind de un balon cu nacela în sus. Apariția e alb-verzuie, pare făcută dintr-un ou de pasăre uriașă, al cărui gălbenuș a dispărut. Albușul rămas are darul de a înfrunta gravitația. Fantasma se mișcă ușor, bătută de vântul slab.

— Fantomă, spune Ion satisfăcut. Bun. Asta am crezut eu că ne trebuie. Sau așa mi s-a șoptit? Nu știu.

Ceilalți privesc placid, blazați până peste marginile blazării.

În grupul nostru, nimeni nu se miră de nimic, cugetă Ion, uitându-se la formele văzute deocamdată doar de el și de companionii săi. Păcat că nu mai pot să-mi țin jurnalul zilnic. Aș avea ce scrie, oho! Chestiile astea sunt mult mai tari decât imaginația.

Cele trei fantasma ajung în fața ușii înalte, cu geamurile sparte (e de mirare cum de n-a luat-o cineva, spre a o vinde ca fier vechi). Se opresc și privesc înapoi, precum niște câini devotați.

Bătrânei vrăjitoare i-a trecut furia, pare pusă pe treabă. Androidul, la rândul lui, este ceva/cineva ascultător. În privirea lui imobilă, de pește, s-ar putea citi, cu oarecare efort, devotamentul și decizia de a îndeplini toate ordinele stăpânei sale. Fantoma, în schimb, cu înfățișarea ei neomenească, apariție de vis, amenință în fiecare clipă să se destrame, ca o ceață.

— Nu se poate, spune Brown, oprindu-se cu vreo cinci metri înainte de grupul celor trei fantasma. Așa nu merge.

Ceilalți îi prind gândul. *Formele imaginate de noi trebuie să fie șapte la număr, doar așa vor putea acționa eficient.*

— O să pot face eu așa ceva? întrebă nesigur Brad. - Stricarea relației lui cu Jane l-a rănit și i-a băgat în sânge nu se știe ce substanță în stare să-l moleșească -. Nu cred. Eu sunt un om obișnuit.

Atunci cum ne auzi gândurile și poți să stai de vorbă cu noi fără să deschizi gura?

A fost vocea fostei lui iubite, auzită cu mintea, nu cu urechile. Brad tresare, iar trăsăturile lui de super-bărbat, cu bărbie despicată și ochi albaștri de star, arată o clipă umilinta și fericirea, amestecate. Apoi, cum i s-a mai întâmplat de câteva ori în această zi ciudată, simte că poate. Da, va scoate din mintea lui ceva, fără ajutorul nimănui. Așa i-a fost lui scris.

Ce să fie? Nu eu decid. Mi se va spune (de cine?) ce să fac. Da, acum, în clipa asta, știu ce trebuie să inventez. Un animal dispărut demult, văzut la holovizor. Au trăit cândva, le-au rămas oasele, iar oamenii și-au închipuit cum trebuie să fi arătat în realitate. Cum se chemau? Aude în minte vocea lui Ion, când subțire, când îngroșată: *Dinozauri*. Nu, nu de-ăștia. Un animal care semăna cu dinozaurii, dar n-a existat decât în povești. *Dragon? Cum au chinezii?* Da, ăsta este. Eu sunt născut în 2024, anul Dragonului. Un dragon să fie.

Mașinăria formată din cele șapte creiere îl ascultă. Lângă primele trei fantasme apare ceva scos dintr-un vechi film de desene animate. O reptilă acoperită de solzi verzi, prea strălucitori pentru a fi ai unui animal real, înaltă de vreo trei metri. Capul ei mic se rotește rapid, pe *rulmenți*. În ochii bulbucăți, o expresie de furie stupidă. *Unde sunt flăcările care ar trebui să iasă din nările lui?*

Cele trei fantasme apărute mai înainte nu par deloc surprinse de apariția dragonului. *Ar trebui să nu-l vadă, dar nu este așa*. Ba chiar îi vorbesc, ca unui animal de casă, folosind vorbe de neuzit pentru oameni. Chiar și androidul i se adresează, foarte serios, de parcă dragonul i-ar fi șef.

— De ce vorbesc între ele chestiile astea? îl întreabă Ion pe Brown. Și noi de ce nu înțelegem ce-și spun? Este illogic.

Brown nu se grăbește să răspundă. Privește lung înspre androidul care pipăie îndelung, cu gesturi de expert creasta dorsală, de culoarea fildeșului, a dragonului.

— Este illogic doar pentru noi, spune. Fiindcă nu știm ce a rezultat din însumarea creierelor noastre. S-a produs un salt calitativ, iar aparițiile au o anumită autonomie.

— Și? Nu se vor revolta împotriva noastră? Ca într-un roman prost?

Bătrânul îl privește cu atenție:

— Se poate întâmpla și așa ceva. Nu știm aproape nimic. În mod normal, ar trebui să le controlăm.

Ion se strâmbă a nedumerire:

— Nu pricep...

— Nu ești aici pentru ca să înțelegi, se aude în minți vocea dulce a blondei Hilda. *Era cazul să-ți dai seama până acum că aici se face magie*.

Următoarele două fantasme se ivesc aproape dintr-odată, ca niște copii gemeni. Mai întâi, un vampir caraghios, cu lungi canini ieșind dintre buzele subțiri, ciudat de real, ca o hologramă perfectă. Un bărbat cu ochi strălucitori, personaj dintr-un

film naiv, despre aventurile unor oameni din secolul al nouăsprezecelea. Este îmbrăcat în redingotă și poartă joben. Rotește un baston subțire cu mișcări de scamator.

Cândva, învârtitul bastonului era un gest elegant. Privirile lui nesănătos de vii se îndreaptă către companionii lui, dar și înspre cei șapte.

— Asta nu se uită la noi de pe lumea cealaltă, spune Ion.

Imediat după apariția vampirului, răsare din neant un șaman, ca un balon care se umflă dintr-odată, printr-o scamatorie. Fața lui ridată este și mai neagră în contrast cu părul alb și creț, strâns în câteva codițe împletite cu panglici de mai multe culori. Șamanul stă ghemuit în fața unor vase de mai multe mărimi și a cadavrului gras, alb-murdar, al unui câine. Când își ridică privirile înspre cei șapte, aceștia își dau seama, cu o senzație vagă de teamă, că negrul are trăsăturile lui Brown, semănând cu el precum negativul cu fotografia.

— N-am dorit să fie așa, spune Brown, ațintindu-i pe ceilalți cu ochii săi apoși, de culoare albastru-sticlos, s-a nimerit. În ultimul moment, mi s-a părut că numai astfel poate fi.

— Ce importanță are? intervine Jack, ridicându-și mâinile sale scurte de parcă s-ar preda. - Pe fiecare dintre mânecile bluzei sale mov stă scris, cu litere galbene, șui, cuvântul HORROR -. Oricum nu avem de ales.

Șamanul se ridică din fața vaselor sale și se alătură celorlalte cinci fantasme. Grupul este mai mult decât ciudat, dar cei din echipă nu se miră. *Chestiunea este să funcționeze.* Dacă le-ar vedea altundeva, ar râde sau nici măcar atât, socotindu-le o hologramă nesărată, făcută de niște amatori sau de vreun copil nu prea imaginativ.

Un nor trece prin fața soarelui și pentru câteva secunde se face răcoare. Se aude un ciripit de vrabie, anormal de puternic. Echipa ar putea să între, în fosta Casă a Presei, trimițându-și înainte creaturile, dar ceva nu este în regulă. Mai întâi, nu-și dau seama despre ce este vorba. Ion Popescu se dumirește primul:

— Majestatea sa... Ar trebui să...

— Spune-mi Cerasela, mă, spune blând împărăteasa. Așa trebuie. Acum suntem cu toții în aceeași oală. Nu mai este timpul pentru marafeturi. Auzi?

— Am înțeles, se grăbește Ion.

Privirile lui albastre, încrucișate îi dau nu se știe ce aer angelic.

— Ii rog și pe ceilalți, pe toți, să facă la fel. Simt că așa trebuie, continuă împărăteasa.

— Da, se aude vocea de bas profund a lui Brown, este corect. Mie să-mi spuneți Eric.

Nimeni n-are nimic împotriva. *Este uimitor cum funcționează grupul nostru, fără nici măcar un singur schimb de cuvinte. Până acum trebuia să se producă nu știu câte certuri. Într-un thriller așa s-ar fi întâmplat.*

Gândul adolescentului supradotat, întors din capriciu în România, deși în State i s-a oferit, printre altele, o catedră de informatică, pătrunde în mințile celorlalți ca o izbitură slabă. *Lipsește creatura Ceraselei. Nu se poate fără ea.*

Dragonul începe să alege demential, cu salturi prea lungi pentru a fi adevărate. Botul său e întredeschis, închipuind un rânjel de veselie. Șamanul se pune pe dansat. Umerii săi sunt mult aduși în față, iar capul încăruntit i se bălăbănește ca al unui urangutan. Apoi se rotește ca un titirez, din ce în ce mai repede, până se prăbușește, secerat. Vampirul zâmbește sinistru. Gura lui este nemăsurat de largă, iar ochii îi sunt roșii. *O va ataca pe vrăjitoare? Nu, doar o amenință.* Fantoma îl acoperă ca un nor lăptos pe android, urmărind parcă să-1 dizove. Acesta stă mai întâi nemișcat, iar apoi începe să se miște dezordonat, ca un înecat. Arma lui verde se îndreaptă în sus, apoi dispare în norul de albuș scos din oul păsării rok. Un picior musculos, în colant auriu, zvâcnește de câteva ori, înainte de a fi retras.

— Ce dracu' fac ăștia? întreabă Jane cu al doilea ei glas, cel de femeie trecută prin toate, amintindu-i lui Brad de întâm-

plarea petrecută la clinică. Sunt de capul lor? Nu putem să-i controlăm?

— N-ai fost atentă mai înainte, spune Brown. Aparițiile acestea nu sunt niște marionete. Putem spera doar să nu fie atât de insubordonate, încât să se întoarcă împotriva noastră.

Când apare creatura împărătesei, agitația fantasmelor se curmă, ca și cum ar fi fost acționat un comutator, undeva în culise. O pisică uriașă, mare cât un elefant. Pe lângă ea, celelalte imagini animate, cu excepția dragonului, par pitice și suferinde. Este o bestie vioaie, periculos de jucăușă, de culoarea nisipului. Cerasela, Brad și Ion ar avea motive speciale să fie uimiți (dar nu sunt), fiindcă pisicile reale au dispărut cu desăvârșire din Bukry, răpuse de o molimă misterioasă, în urmă cu vreo douăzeci de ani. Încercările unor iubitori de animale de a le aclimatiza din nou au dat greș.

Celelalte fantasme nu se tem de pisică. Colții ei ca niște pumnale nu li se par amenințători. Și nici ghiarele monstruos de mari, ascuțite ca niște ace bune pentru cusutul unor piei de hipopotam.

Când Renata îl ucide pe Paul Santoy, propriul ei soț, cei din hală se înfioară. O femeie furioasă sau beată este mai rea decât un bărbat, zic unii, după ce totul s-a terminat, iar din Santoy au mai rămas niște came zdrențuită, înțepată din loc în loc de oase a căror albeață rănește privirile.

Auzind tipătul de ură al Renatei și înjurătura ei americană, de toată lumea cunoscută și folosită, fanii și hatmanii nu-și dau seama la început că sunt martorii unui moment cu totul special, anume nașterea primei femei batman. Uite-o și pe-asta cum face pe nebuna, își spun, uită că nea Preasfântul poate s-o rezolve cât ai bate din palme.

— Ce-i, fă? o întreabă Fane, supărat și nu prea, fiindcă nimeni nu știe, la drept vorbind, dacă Renata este privită sau nu cu ochi buni de Batman. Ce strigi așa?

Renata nu-i dă nici-o atenție, montându-se tot mai tare împotriva soțului ei, pe care nu-l recunoaște.

— Futu-te-n cur de papacioc! reproduce ea, pe românește, una dintre înjurăturile preferate ale lui Batman. Ce pizda mă-tii caută un boșorog ca tine aici?

Sunetele limbii române se rostogolesc comic în gura ei americană cu buze umflate (*sexi cât cuprinde*), parcă înțepate de albine, ce îndeamnă la proiecte perverse, dar nimeni nu zâmbește măcar. Asta fiindcă înfățișarea tinerei femei s-a schimbat într-un fel dătător de fiori. Doamna Santoy le apare tuturor înaltă și puternică, de parcă ar fi una care trudește zilnic câteva ceasuri la *aparate de-alea pentru mușchi*. Fața ei roșie de mânie s-a mărit, sau poate că doar așa li se pare oamenilor din pricina felului în care i se îngustează privirile.

Se îndepărtează puțin de Santoy, ca și cum dorește să-l vadă mai bine și continuă să-i arunce vorbe murdare. *Asta nu-i oftică de nevastă împotriva bărbatului care a cumpărat-o și nu s-a purtat frumos cu ea. Altceva a supărat-o, nu se știe prea bine ce. Chelia? Mustățile? Sau numai bătrânețea lui? I s-a sculat ei, din senin, că bătrânul ăsta nu-i e pe plac. Parcă văd că-l rezolvă, dacă este într-adevăr batman.* Gândul acesta, născut dintr-odată în mințile mai multor fani, poate fi citit pe fețele nedumerite, dar respectuoase.

Este o intuiție corectă. Unde este moliciunea ei de intelectuală a Renatei? Nu mai este. Ființa ieșită din vechea doamnă Santoy, energică și foarte în stare să urască, trece la fapte. Buimăcitul Santoy mai are timp să-i spună câteva cuvinte:

— Nu te-am supărat cu nimic, Renata! Nu văd de ce...

— Mă știi de undeva, bătrâne? Hm? - Apoi, cu o sclipire de veselie în priviri, ca și cum l-ar recunoaște -. Azi este ziua ta cu ghinion.

Apoi miliardarul începe să se umfle, ca și cum s-ar afla într-o navetă spațială care a suferit o avarie și își pierde rapid aerul. Fața lui se mărește și începe să arate ca o cocă roșie-vânăță, iar ochii îi sunt bulbucați peste măsură. Lentilele de contact îi sar și cad pe cimentul murdar, fluturând și sclipind ca niște petale udate de rouă. Santoy se transformă într-un balon baroc. Mușchii și pielea îi cedează. Ias apoi omul explodează, pur și simplu, împrôșcându-i pe cei din apropierea lui (și pe Renata) cu sânge. Șuierături, horcăieli, zgomote seci de oase care se rup. Ce-a mai rămas din corp se prăbușește pe ciment și se mai mișcă puțin, în zbateri încete, văzute parcă într-un vis.

N-am mai văzut așa ceva. Ce pizda mă-sii, parcă este cea mai urâtă chestie dintre toate. Femeia asta îl are pe dracul în ea.

După ce totul s-a sfârșit, nici unul dintre cei de față nu spune nimic și nici nu se mișcă. Domnește tăcerea, întreruptă doar, în mod comic, de sughițul unei femei, ce seamănă cu schelălăitul scurt al unui cățel oropsit. Rămân toți încremeniți, iar cei stropiți cu sânge nici nu îndrăznesc să se șteargă.

Batman, cu ochii mari și buzele strâmbate într-un zâmbet care aduce mai mult a strâmbătură, este primul care-și revine după șoc.

— Luați chestia asta de aici! ordonă cu o voce rău timbrată, parcă atins brusc de o durere în gât. Hai!

Fane, care arată ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-o beție cruntă, palid, cu o față plângăcioasă, repetă cu glas gângăvit, de om foarte bătrân:

— Hai, mă! Mai repede!

Patru fani nerași, cu fețe de băutori, ies dintre privitori, strâng resturile însângerate într-o pătură. Apoi târăsc spre ieșirea din hală ce-a mai rămas din fostul miliardar româno- american. După puțină vreme, când cei patru se întorc fumând cu patimă, parcă după săptămâni de abstenență, de afară se aud mârâituri, schelălăituri, clefăituri și troznete de oase rupte. Răutăcioșii câini vagabonzi din Bukry semnează al doilea și ultimul act de deces al lui Paul Santoy.

Ieșită din furia ei, Renata se uită în jur, de parcă ar fi nimerit într-un loc necunoscut. Privirile ei întârzie pe figura de om prosper al lui Batman, iar un zâmbet (batjocoritor?) îi luminează o clipă fața. *Încearcă să-l rezolve și să se facă ea șefă? Privirea ei începe să se îngusteze. Se uită la nea Preasfântul de parcă i-ar lua măsurile pentru coșciug.*

Tanaka nu execută decât jumătate din ordinul lui Santoy. La vreo douăzeci de minute după intrarea bătrânului în hală, îl privește întrebător pe colonel. Acesta face semne de negare, cu o față de om disperat.

— Nu mă duc înăuntru, spune el. - A vorbit în românește, dar cei trei americani l-au înțeles foarte bine -. Am familie, nu vreau s-o mierlesc.

— OK, admite Tanaka. Vom merge noi trei.

Pleacă împreună cu Dave și John. Lângă ruina unui gard metalic îi întâmpină doi ȝigani lenevoși și batjocoritori, întinși pe o folie de plastic.

— Ce-i, mă, cu voi? îi întreabă cel mai tânăr, în românește, ridicându-se încet în picioare. - Continuă în engleză -. Vă duceți după șeful vostru? Nu vă place pe lumea asta? Vreți musai s-o vizitați pe ailaltă? Da?

Cei trei îi privesc fără interes și trec mai departe.

— Ce-i, începe să urle tot în engleză omul, un ins cu bustul gol, îmbrăcat în colanți vișinii foarte murdari, nu discutați cu noi? - Furia îl cuprinde ca o criză de epilepsie și îi transformă fața smolită într-o mască învinețită. Continuă în română, amenințându-i cu pumnul strâns, de parcă ar schița salutul comunist -. Futu-vă-n cur de străinezi!

Dave le face un semn, scuturându-și muștrător arătătorul mâinii drepte.

— Uită-te la el, continuă insul, calmat ca prin minune, nici nu ne face cinstea să ne vorbească. Futu-vă-cur de handicapați! Las' că vedeți voi cum stă chestia! Numai țineți-o așa! Sunteți pe drumul ăl bun.

— Dă-i în pizda mă-sii! intervine celălalt, rămas pe jos și continuând să fumeze liniștit. Nu vezi că ie proști?

Tanaka, Dave și John ajung în apropierea halei când cei patru fani scot resturile lui Santoy și le dau la câini. Le

recunosc după zdrențele argintii. Când începe bătaia dulăilor pe carnea roșie-vânăță, John și Dave își scot armele și iau poziții de tragere, mișcându-se precis, ca niște roboți. Tanaka îi oprește cu un semn.

— De ce? întreabă John, calm. De ce să-și bată ăștia joc de el?

Japonezul nu-i răspunde, arătând cu degetul înspre intrarea halei, aflată la vreo zece metri. Acolo a apărut un ins îmbrăcat modest, de vârstă mijlocie. Acesta se uită la oamenii lui Santoy și le face un semn din cap, chemându-i la el. Cum aceștia nu se mișcă, îi strigă, mai degrabă amuzat decât mânios:

— Veniți încoace! Toți trei!

Tanaka și ceilalți nu-l ascultă, iar hatmanul, fiindcă așa ceva este omul, se supără în trepte. Face câțiva pași înspre ei și începe să-i înjure, în romani și apoi în românește. La început, vorbește aproape în șoaptă. *Asta se montează, își face curaj, ca o gorilă care se bate cu pumnii în piept.* Apoi, glasul lui de băutor și fumător țepăn crește, devenind prietenos și inteligibil

— Bă, amărăților, le spune, adică cum?, veniți aici așa cum vi se scoală vouă și n-ascultați ce vă spun? Hm? - Treptat, tonul i se înăsprește -. Futu-vă-n schinare, să vă fut! Ia să-mi sugeți voi rafia! - În cele din urmă, începe să urle la ei, făcând gesturi obscene -. Vă fut, vă fut pe toți trei! Vă rezolv chiar acum!

Când simte o jenă ciudată la respirație, ca și cum ar face prima criză de astmă din viața lui, John îl privește neajutorat pe Tanaka. Acesta, împietrit, respirând el însuși cu greutate, îi spune:

— Acum vom vedea dacă știți să muriți.

John apucă să tragă o rafală lungă în batman. Acesta cade secerat, având timp să le arunce o privire triumfătoare.

Cei trei bodyguards mor repede, răpuși de infarcturi banale.

Nelu încearcă să vadă ce se întâmplă, scoțând la iveală un binoclu mic precum o bijuterie. Nu reușește, din pricina tonetelor de plastic părăsite, înșirate între el și hala lui Batman. Când aude împușcăturile, slabe de parcă

ar fi trase dintr-o armă de jucărie, se urcă în mobil tremurând și-i ordonă draiverului să decoleze imediat. În timp ce se îndreaptă înspre Herestry, începe să înjure cu un glas mic, de neputincios.

După împușcarea hatmanului, nouă fani se scutură ca niște dulăi uzi, de parcă ar fi prizat niște cocaină de prima calitate. Parcă devin mai solizi. Înjurăturile lor lătrate, adresate tuturor și nimănui, răsună ca niște ordine militare, urlate de comandanți paranoici.

— Să vă fut! Pe toți! Vă arăt eu cine este mai tare aici!

— Bă, jigodiilor! Las' că vedeți voi cum stă treaba! Muie! Muie!

— Handicapaților! Eu sunt tata vostru! Vă fut pe toți!

Batman întâi privește zâmbind ce se petrece, dar când fiecare nou batman își alege câte o victimă din apropierea lui și cadavrele dezmembrate de forțe drăcești se înmulțesc, simte că-l cuprinde frica. *Dacă ăștia se unesc între ei, cine mai știe cum? Și mă rezolvă?*

— Ce spuneți de chestia asta? îi întreabă Batman pe fiii lui.

— S-a întâmplat așa, spune cel mai dezghețat dintre cei patru, pentru că ăia l-au rezolvat pe unul de-al nostru. L-au făcut ciur, dar s-au curățat și ei.

Din hală se aude un urlat de agonie, urmat de un hohot de râs. O veselie rece, neomenească. Batman se scarpină în cap cu mișcări parcă furișate. Spune tărăgănat:

— Am zis eu că o să fie belea mare, dacă este rezolvat vreun batman. Vedeți că taman așa s-a întâmplat? - Glasul lui este șovăitor -. Acu' ce facem? Dacă ăștia vine peste noi și vrea să ne rezolve? Că doar știți, la început se ambalează cel mai tare.

— Lasă, Preasfinte, spune insul mai iute la minte, ne descurcăm noi.

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

Când apar noii batmani și încep să-și aleagă victimele dintre foștii lor prieteni de pahar și de drog, Renata mai este încă moleșită. Se odihnește pe scaunul adus de servilul Fane.

Își recapătă puterile cam atunci când cei uciși încetează să se mai zbată și totul pare că reintră în normal. După ce se uită în jurul ei, ca și cum n-ar ști

tocmai bine cum trebuie să se poarte, începe să vorbească repede, într-o americană aproape de neînțeles pentru cei de față. Nimeni nu îndrăznește s-o întrebe ce vrea să spună și de ce a renunțat la engleza ei de școală, folosită până atunci. *S-a țicnit? Ce mama dracului?!*

Vorbește uitându-se țintă la Batman, fără să țină cont de amănuntul că acesta nu înțelege decât câte un cuvânt, din când în când. Face spume la gură, atât de pățimașă este:

— Să terminăm cu porcăria numită democrație occidentală! Invenție a unor oameni perversi! Religia milei transpusă în treburile de stat. Sunt protejați handicapații, iar oamenii născuți stăpâni trebuie să devină răufăcători, pentru a-și îndeplini destinele. Totul a venit de la creștinism, religia pentru hadâmbi, cum o numesc musulmanii, pe bună dreptate. Mila, iată buboiul care trebuie ars cu fierul înroșit. - începe să strige. Fața ei frumoasă, de intelectuală dedată perversiunilor rafinate, se strâmbă hidos, de parcă ar fi a unei târfe bătrâne și înrăite -. Fără milă! Cruzimea, numai ea poate să ducă omenirea înainte. - Se încruntă, ca și cum ar dori să-și aducă aminte de ceva -. Și corectitudinea asta de căcat. Cum adică, criminalul te omoară, iar tu n-ai voie să-i faci nimic!?

Un singur om din sală pricepe bine ce spune Renata, prima femeie-batman din lume. Este un jurnalist american, blond, cu o barbă mare, netuns de cine știe când. Realizează reportaje despre Batman și ai lui. Nimeni nu-l împiedică să se documenteze sau să-și transmită textele și imaginile. Problema lui este că în ultimele zile noutățile despre Batman nu prea se mai vând. Genocidul la scară planetară le face destul de puțin interesante.

Ziaristul, Rogers pe numele lui, zâmbeste în barbă, uitând pentru moment că poate să moară în orice clipă. Dar *tu nu ești o criminală?* Renunță repede la întrebări filozofice. Ce contează cum gândește? mormăie pentru sine. Este prima femeie-bat-man din lume, după câte știu eu. Dacă reușesc un interviu în exclusivitate cu ea, om m-am făcut. Pot să mă retrag undeva și să aștept liniștit încheierea molimei.

Discursul Renatei este ridicol și demodat, într-o epocă de anulare a libertății practice a individului prin mijloace mult mai rafinate (ambalate, desigur, în cuvinte bine găsite, nespuse de generoase) decât cele imaginate pe la mijlocul secolului trecut. Dar amănuntul acesta nu contează.

Batman întâi nu pricepe ce se întâmplă. O privește încordat pe Renata, ștergându-și fruntea și ceafa, asudate din senin, cu batista lui albă de mătase. *Te pomenești că asta este în stare să mă rezolve și pe mine. Poate că femeile au un alt dar. Ceva ce noi n-avem. Să fiu atent cu ea, s-o iau cu binișorul. O fi uitat ce i-am făcut, cum mi-am bătut joc de ea?*

Fără să țină cont de cadavrele mutilate risipite pe cimentul murdar și de sângele deja uscat pe fețele și mâinile lor, fanii ascultă cu mare atenție, ca niște convertiți. Ce importanță are că nu înțeleg unde bate doamna americană? Niciuna. Sunetele născute de vocea plăcută, dar energică a Renatei pătrund convingător, aproape excitant, în urechile lor nespălate.

Noii batmani, cu furia descărcată și încă moleșiți, îi imită pe fani. Se uită la Renata cu ochii mijiiți, cu un anumit respect tâmp, clătinându-se ușor pe picioare, ca niște bețivi treziți din somn cu sila.

Nici fiii lui Batman, cei din prima generație, nu se arată furioși și nici măcar iritați. Pe fețele lor abrutizate plutește ceva asemănător cu spiritualizarea. O privesc cu un fel de speranță pe văduva Santoy, de parcă femeia-batman (batmanița?) i-ar îndemna spre o religie a iertării și a purificării prin renunțare.

(Se întâmplă ca Radu Darado, ministrul de interne, să asculte în direct discursul Renatei, prin dispozitivele instalate câteva zile mai înainte de oamenii săi, într-o noapte când batmanii și fanii s-au aflat într-un somn de plumb, după ce au băut tărie și au fumat iarbă în neștire.

— Mă întreb dacă împăratul trebuie să audă chestia asta, îi spune unuia din preajma lui, privindu-l de jos în sus, parcă micșorat de povara cocoșei. Hm? Ce părere ai ?

Omul așteaptă continuarea. Știe că Darado primește sfaturi, nu numai atunci când acestea se potrivesc cu ideile lui. *Este prea inteligent pentru a crede că nu greșește niciodată. Dar acum nu este momentul pentru sugestii.*

— Cred că merge, spune rar ministrul, căutând parcă să se convingă pe sine însuși că nu se înșală. Poate va fi mândru că prima femeie-batman a apărut la noi, în România. Nu? Este o chestiune de prioritate. Intrăm în cartea recordurilor.

— Aveți dreptate. *Îi mai arde de glume. Probabil că a reușit s-o servească ca lumea pe nevastă-sa. S-a milostivit aia de el. De când a dispărut futangiul ăla de Brad, l-a mai lăsat și pe el, așa spune servitoarea aia de mă informează pe mine. Bună bucățică, Argy! Ceva de nemaipomenit!*

— Femeia asta vorbește ca un dictator de pe vremuri, spune Darado. Nici nu-ți vine să crezi. Să n-am parte!)

Când Renata Santoy își încheie discursul cu niște mugete ciudate de furie, Rogers se apropie afabil de ea, ca o veche cunoștință. Ea îl privește crunt, dar se moaie întrucâtva când îl aude cum vorbește.

— Doamnă Santoy, spune jurnalistul zâmbitor, vă rog să-mi acordați un interviu. Vă asigur că va fi difuzat de toate canalele de informații. Veți deveni celebră, sunt absolut convins. Mă numesc John Rogers, sunt freelancer.

Renata îl măsoară cu răceală. Înainte de transformare, probabil ar fi cochetat cu el, așa, din principiu. Asta fiindcă jurnalistul este un bărbat arătos, iar americana lui îi gâdilă plăcut

auzul. Acum nu prea știe cum să-l trateze. În mintea ei s-a petrecut o schimbare. Se stăpânește destul de bine, dar simte că educația ei occidentală e pe punctul de a cădea precum o vopsea învechită și crăpată. Valuri de agresivitate vin dinăuntru ei și șterg senzația de oboseală sfărâmătoare apărută mai înainte când... *Ce m-a obosit în acest hal? S-a întâmplat ceva mai deosebit? Un bătrân, parcă a fost pe-aici, un moșulică... Am avut vreo treabă cu el? Ridică din umeri, plictisită. Îmi este tot mai greu să joc fututul ăsta de teatru al politetii și al iubirii de oameni. Ca batman pot să renunț la mizerii cum ar fi complezența și politetea, așa cred. Pot să-mi scot la iveală pornirile mele autentice.*

— Ce pizda mă-sii, spune în românește, acum nu mai trebuie să joc teatru.

— Vă rog? se interesează Rogers politicos.

Renata mârâie:

— Am spus un proverb țigănesc. Sunt un popor foarte înțelept, țiganii.

Jurnalistul o aprobă foarte serios:

— Aveți perfectă dreptate. Fiecare grup etnic are individualitatea lui prețioasă.

Se află amândoi destul de departe de tronul lui Batman, lângă peretele de beton al halei, plin de graffiti constând mai ales din cuvinte porcoase. Fanii s-au îndepărtat de ei cu mișcări furișate, fără niciun zgomot, de parcă ar fi dat peste un cuib de șerpi veninoși. Renata, foarte bătoasă în costumul ei țigănesc tradițional, îl privește pe jurnalist cu trufie. Acesta, din profesionalism, dar și dintr-o teamă sănătoasă, s-a aplecat în față, strângându-și umerii și reușind să-și micșoreze întrucâtva statura înaltă. După primul schimb de cuvinte, dezinvoltura lui obișnuită a dispărut, lăsând locul unei frici ascuțite și reci, ca tăișul unui scalpel. Se străduiește din răspuțeri s-o ascundă și să salveze aparențele. *Asta este în stare să mă omoare doar fiindcă mi-e teamă de ea. Cu animalele de pradă se întâmplă chiar așa. Dacă le sfidezi, ai o șansă. Ți-e teamă, te-ai curățat.*

— Ia ascultă, îl întreabă sever Renata, ce cauți tu aici? Hm? Vrei doar să câștigi un ban sau te excită? Ți-ar plăcea să fii batman?

Rogers simte cum de teamă i se strâng testiculele (expresia celui mai citit romancier de la începutul secolului). Vocea lui devine de-a dreptul umilă, iar zâmbetul, jalnic:

— Doamnă Santoy, eu sunt o persoană cu totul neimportantă. - Se apleacă și mai adânc -. Dumneavoastră, în schimb, sunteți o celebritate. Opiniile mele n-au nicio importanță.

Renata pare plăcut gădilată de lingușire. Zâmbește sau, mai exact spus, se strâmbă binevoitor.

— Bine. Întreabă-mă!

— Vă mulțumesc foarte mult, spune zelos jurnalistul. Iată. Spusele dumneavoastră de mai înainte despre dictatură mi s-au părut foarte interesante. La fel, cele împotriva creștinismului.

Doamna Santoy își ridică una dintre sprâncenele ei foarte frumos desenate, neatinse de pensetă. îl privește suspicios.

— Chiar așa? Ți bați cumva joc de mine?

Panica lui Rogers devine tot mai greu de stăpânit. Când răspunde, jurnalistul are o voce stinsă, aproape plângăcioasă:

— Nici vorbă de așa ceva, doamnă Santoy! Vă rog să mă credeți! *Am observat mai demult, oamenii de aici se supără foarte repede. Au tot timpul impresia că își bate joc cineva de ei.*

— Ei bine, spune disprețuitor Renata, cred într-adevăr că democrația occidentală este un fiasco. Ea transformă ipocrizia în politică de stat. - Jurnalistul dă servil din cap -. Unde s-a ajuns? Aparatul juridic este anormal de dezvoltat, iar drepturile individului au dus la crearea unei isterii generalizate. De fapt, s-a revenit la legea junglei, dar cu salvarea diabolică a aparențelor.

Se aude un urlat de agonie, repede curmat. O dintre cele câteva femei-batman, create fără voie de Renata în timpul trecut de la transformarea sa, a rezolvat pe cineva. Nimeni nu se formalizează.

— Dictatura este singura formulă potrivită cu firea umană. Omul nu este un animal făcut pentru libertate. Dă-i așa ceva și va înnebuni în scurt timp. - îl privește cercetător și vag amenințător pe jurnalist -. Ce părere ai de toate chestiile astea?

— Doamnă Santoy, se grăbește umil Rogers, eu m-am documentat în privința dumneavoastră. - Zâmbește strâmb, chinuit -. Sper că nu vă supără demersul meu. Am aflat că urmați cursuri de sociologie și sunteți o studentă eminentă.

— Da, și?

— Cred că sunteți îndreptățită să vorbiți despre toate acestea. Vă respect opiniile, indiferent dacă...

— Indiferent ce?

— ...dacă acestea ar putea să deranjeze nu știu pe cine. Eu sunt jurnalist, trebuie doar să consemnez nu să-mi spun părerea. Asta și fac.

— Bine, mă, spune Renata în românește. - Jurnalistul zâmbește slugarnic. A înțeles cele două cuvinte. *Cuvântul bine sună ciudat în gura ei. Rău, mă. Așa trebuia să spună* -. Uite ce se întâmplă. Ai văzut ce se petrece pe-aici și prin alte părți. Poate că acesta este sfârșitul, deși nu cred una ca asta. Se va întâmpla altceva. Ființele slabe vor fi eliminate. În fond, hatmanii nu sunt decât rezultatul unei selecții naturale.

— Și cum va fi încheierea? Vor rămâne doar hatmanii? Nu se vor uide între ei, cum s-a întâmplat chiar aici?

— Nu știu, spune Renata cu răceală.

Elanul speculativ pare a i se fi curmat. Are ochii tulburi. O nouă oboseală apărută pe neașteptate? Face un semn regal înspre Rogers.

— Gata, spune. Mai improvizezi și tu. Poți să folosești spusele mele de mai înainte. O să-ți dau și un eseu al meu. Poți să-l folosești. - Scoate din medalionul purtat la gâtul ei sculptural o dischetă miniaturală -. Uite, l-am purtat cu mine, cu intenția de a-l publica în State. Acum nu mai este cazul de așa ceva. Folosește-1! - Continuă în românește -. Gata, roiu!

Eseu despre murdărie

de Renata Santoy

În România am înțeles semnificația psiho-socială a murdăriei corporale și, în general, a celei produse de oameni.

Curățenia exagerată, ablutomania, este explicată prin persistența unui sentiment de vinovăție. Spălându-se la nesfârșit, individul încearcă să se curețe nu numai fizic ci și moral. Expresia „spălarea păcatelor” este sugestivă și corectă. În multe religii actul spălării corporale este purificator.

Nicăieri nu se vorbește, însă, despre situația opusă, despre oamenii și etniile care refuză în mod sistematic ideea occidentală (dar și extrem orientală) de curățenie. Se invocă întotdeauna obișnuințele legate de civilizația materială. Săpunul a apărut relativ târziu, se spune, regii Franței aveau păduchi și altele asemenea. Lucrurile nu sunt atât de simple. Țiganii, de pildă, cunosc foarte bine regulile civilizate de viață și, cu toate acestea, nu numai că nu le respectă, dar le și sfidează. Sub acest raport, lucrurile nu s-au schimbat în ultima sută de ani.

Țiganii și, prin contaminare, ceilalți locuitori ai României sunt niște persoane care nu dau aproape nicio atenție curățeniei, fie a propriilor corpuri, fie a ambientului. De ce? Din lipsă de civilizație? Răspunsul este negativ. În realitate, țiganii au înțeles sau mai degrabă au intuit că renunțarea la murdărie e o slăbiciune sau chiar mai mult, o greșeală. Forța lor constă în păstrarea unor mentalități de multă vreme abandonate de europeni. Dacă țiganii s-ar fi lăsat cucerți de modul igienic de a trăi al europenilor, imobilismul lor în materie de mentalități și stil de viață ar fi fost în primejdie. De fapt, ar fi pierdut partida cu românii.

Murdăria corporală, spun unii psihologi, referindu-se la cazuri izolate, exprimă disprețul față de sine. Să fie așa? Poate, dar în acest caz este vorba despre un dispreț al individului față de sine însuși, ca individ, dar de devotament față de etnia respectivă.

Evoluția evenimentelor din Rominia a arătat că murdăria a avut două efecte contrare. Pe țigani i-a fortificat și i-a ajutat să-și păstreze forma de viață, pe români, în schimb, i-a desnațio- nalizat.

În prima zi a lunii august, când până la ziua de naștere a împăratului mai este o doar o săptămână, după cum îi amintește speriosul Fane lui Batman întâi (Dumneavoastră, Preasfinte, mi-ați ordonat să vă aduc aminte.), în zona fostei Piețe Obor începe să fie mare înghesuială. Apar tot mai multe grupuri de femei. De toate vârstele și condițiile sociale, de la târfe de mână a doua, la tinerele curățele, părând a fi eleve sau studente, de la gospodine grase și oneste, la doamne din înalta societate, distinse, având înfățișarea unor persoane nemâncate, muncite numai prin felurite tratamente de întreținere.

Nu se știe prin ce mijloace, vestea despre apariția primelor femei-batman (termenul „batmanițe" este pe punctul de a fi acceptat; astea ie niște barmanițe mai speciale, bă, râde gros un anonim) s-a răspândit nu numai în Bukry, dar și în restul țării. Ba chiar și în străinătate. Pentru a doua oară, după apariția și înmulțirea hatmanilor, lumea privește spre Rominia cu multă atenție. Iar o să se uite toți pe hartă, să afle unde vine țara aia mică din sud-estul Europei. Așa spun țiganii și ceilalți cetățeni romini. Așa zice și împăratul Baxt al II-lea, în sala lui de vizionări, de unde nu se mai dă dus decât pentru câteva ore de somn.

În înghesuiala creată în numai câteva ceasuri, la Obor Market lucrurile tind să iasă de sub control.

Batman întâi nu reușește să depășească o anume nesiguranță sâcâitoare. Dovada este faptul că și-a

permanentizat statul major, format din cei patru fii spirituali ai săi și Fane, acesta din urmă aproape groggy de așteptarea zadarnică a transformării lui într-un batman.

— Bă, le spune Batman celor cinci, nu se poate așa, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Aici începe să fie... Cum îi zice? Atunci când fiecare face cum îl taie pe el capul?

— Anarhie? întreabă un batman, cu glas răgușit.

— Da, mă, asta este. Ce facem? Le lăsăm pe toate pizdele astea să vină peste noi?

— Nici n-au unde să doarmă, cârâie răgușit alt fiu. Acuma, hai să zicem, este cald și merge. Dar dacă se răcește vremea?

— Dacă stai să te gândești, spune Batman, treaba nu este chiar atât de rea. O să se rezolve între ele. Că ai văzut cum merg treburile pe aici. Da' chestia cu bătrânul ăla din State?, o să-mi ziceți. Numai că ăla a fost un caz deosebit. Erea bărbatul ei și avea pică pe el, femeia.

— Dacă-mi permiteți, Preasfinte, se gudură Fane, dacă se pot înmulți mai repede decât bărbații...

— Treaba se împute, îl completează Batman, nu?

Fane clatină zelos din cap. Pe mutra lui de depresiv cu colțurile gurii curbate în jos, fericire.

Batmanilor, aflați într-o legătură telepatică de care nu-și dau tocmai bine seama, le trece prin minți că femeile, cu firea lor de curve trădătoare, care bagă șișul pe la spate în bărbați, sunt în stare să se unească și să ia ele puterea.

— Chiar așa, spune Batman, sumbru. - De îngrijorat ce este, a uitat să-și mai reaprindă trabucul Espero și stă cu el, ud și morfolit, între buze -. Da' ce, avem ceva de făcut?

Seara târziu, după ce femeile s-au aciuat care pe unde a putut, Batman îl trimite pe Fane după Renata:

— Fii atent cum vorbești cu ea, îi spune. Nu cumva s-o superi. Că acum alta e situația. Cine știe cum o fi cu femeile astea.

Cei patru batmani din prima generație sunt în preajma lui, pe scaune tapițate, sfeterisite cine mai știe de unde.

— Ie mai rele decât bărbații, spune unul dintre ei. Asta este clar.

Fane se îndepărtează cu mersul lui de paralytic ieșit din spital cu mențiunea „ameliorat” și se pierde în întunericul întrerupt doar de jarul țișărilor. După o vreme destul de lungă se întoarce cu ochii holbați, speriat de moarte. Deabia reușește să vorbească:

— Nu vrea, Preasfinte! Spune că pe ea n-o cheamă nimeni când i se scoală lui. Chiar așa a spus, să moară familia mea, dacă mint, Preasfinte! Nu pricep când a învățat românește așa de bine, că parcă până mai ieri nu știa decât câteva vorbe.

Se oprește și stă înțepenit în fața lui Batman. Spune, cu un efort de a-și stăpâni tremurii mâinilor:

— Ce ordonați să fac, Preasfinte?

— Cum i-ai ciripit, mă? Ai? Nu cumva i-ai spus ceva aiurea? - Devine amenințător, dar nu mai este mânia lui de zile mari, cunoscută de toții fanii, ci numai un fel de umbră a acesteia - . Trebuia s-o rogi frumos, mă! Ce pizda mă-tii, doar nu ești tâmpit! Femeia asta poate să ne facă mult rău, chiar să ne rezolve pe toți.

— Așa am făcut, Preasfinte, spune Fane cu ochii holbați, încercând să-și stăpânească zvâcnirile buzelor. Numai că n-am căzut în genunchi în fața ei. Să moară familia mea, dacă mint!

— Du-te-n pizda mă-tii, bă! mârâie Batman, fără nici un pic de veselie. Ce familie? Familia lu' cura' meu...

— Iertați-mă, Preasfinte, se face mic Fane. Așa vine vorba.

Intuiește că Batman nu este deocamdată în stare să se înfurie foarte rău și îi vine inima la loc.

— Și cum a rămas? întreabă ursuz un batman tăcut până atunci.

Fane se neliniștește din nou și își frământă palmele mari ca niște lopeți (*cazmalele*). Deschide gura, are doar câțiva dinți, dă

să vorbească. Se oprește în ultima clipă, scoțând doar un

soi de icnet. Pe fruntea lui foarte îngustă, ridurile horizontale se adâncesc.

— Zi, mă! mârâie hatmanul. Ce te tot fasolești atât?

Fane se uită rugător la Batman.

— Ce-i, mă? îl întreabă acesta cu un aer obosit. Ți-e frică să nu mă superi?

Fane încuviințează, mișcând zelos din cap.

— Spune, bă! îl îndeamnă Batman, dintr-odată plictisit și parcă dus aiurea cu gândul.

Fane își face curaj:

— A zis că să mergeți dumneavoastră și s-o rugați. Altfel nu se mișcă din loc.

Batman și fiii lui rămân tăcuți, mai puțin mirați decât ar fi crezut Fane. *Uite că nu le vin spumele alea mari. Sunt foarte cuminți, de parcă s-ar fi așteptat la una ca asta.*

— Fut-o-n cur s-o fut! exclamă Batman, admirativ și parcă înseninat. Și cum se mai țara la picioarele mele! Era gata la orice, numai să n-o rezolv.

— Căcat, spune Gore, un batman din prima generație.

— Ce?! Încearcă Batman să se supere, fără să reușească.

— Așa cum am spus. Nu poate pizda asta să bage spaima în noi. Nici nu știm de ce este în stare.

— Și-afund? Să mă duc la ea și să-i trag niște limbi? Asta să fac?

Batman dă niște semne că ar începe să se înfurie. Ceilalți îl privesc cu speranță. *Așa, nea Preasfinte, arată-i curvei că ce ești în stare.* Dar începutul de mânie nu durează decât câteva secunde. Batman se pleoștește iarăși. Buzele lui sunt moi ca acelea ale unui cal bătrân. Dinții lui albi n-au părut niciodată mai puțin naturali.

— Păi, oftează el, ridicându-se anevoie din jilt, ce să fac? S-o vedem și p-asta. Uite că o să mă duc. Ce-o să-mi facă?

Niciunul dintre cei cinci nu spune nidun cuvânt. Batman se îndepărtează în direcția de unde a reapărut Fane.

Cei șapte (un număr dublu, dacă socotim și fantasmele) își petrec după-amiaza zilei de miercuri, bântuind prin spațiile mari ale fostei clădiri unde până prin 2010 mișunau intelectualii, damnații la înșirarea cuvintelor pe monitoarele calculatoarelor. Nu întâlnesc niciun suflet de om, ci doar șobolani bolnăvicios de mari, panicați grozav de pisica uriașă (cum de au văzut-o?). Umblă pe coridoare, coboară la subsol, intră în fostul adăpost antiatomic, unde fantasmele par neliniștite. Noaptea se odihnesc într-o încăpere orientată spre sud, descoperită de Jack, pe niște paturi de spital făcute din plastic și acoperite cu folii sintetice de culoarea ierbii arse de secetă, invulnerabile în fața trecerii timpului.

Fantasmele au mers tot timpul înaintea lor, dispărând uneori pentru câteva clipe sau doar tremurând și pierzându-și contururile ferme, trecând prin ziduri alteori. Mute pentru cei șapte, vorbind doar între ele, într-o limbă misterioasă, numai de ele auzită și înțeleasă.

— Poți să ne spui de ce am intrat aid? îl întreabă Jack pe Brown seara târziu, când toți s-au întins pe foliile de plastic care foșnesc cu țipete de sticlă zgâriată.

Glasul de bas profund al bătrânului se aude doar după o vreme.

— Nu știu ce să-ți răspund. Suntem jucăria cuiva. Cine știe ce ritual îndeplinim, bântuind pe aici.

Vocea udgător de dulce a blondei Hilde le pătrunde lin în creiere, ca lama de stilet mânuită de ființa iubită, pe care nu poți să te superi nici chiar atunci când te ucide.

— *Magie.*

— *Suntem elemente ale unui organism, intervine Ion. Fiecare are conștiința propriului sine, dar nu și pe cea a ansamblului. Poate vom dobândi un fel de superconștiință, deși pare greu de imaginat și admis așa ceva.*

— *Și atunci?* întreabă mai multe minți dintr-odată.

— *Vom trăi în continuare întâmplări absurde, inexplicabile logic. Trebuie să nu ne mirăm de nimic și să*

ne lăsăm în voia situației, așa cred.

Ascultând parcă de un ordin, fantasmele nu i-au urmat în încăperea unde a fost cândva, pare-se, un salon de spital. S-au îndepărtat pe coridor, au început să tremure, ca niște imagini holo și au dispărut. S-au dus și ele să se culce, a încercat Ion o nouă glumă lipsită de ecou.

Când gândul *mi-e somn, voi adormi curând* apare în toate mințile, pisica uriașă, creația Ceraselei, se ivește brusc între paturile lor, cu ochii incandescenti și blana nisipie fosforescentă, radioactivă, poate. În încăperea luminată doar de sclipirea slabă a stelelor de august, pisica le amintește tuturor de un licurici uriaș. Miorlăitul ei de tigru le pătrunde în minți, chinuitor ca o emisie de infrasunete, aducătoare de anxietate și panică. Aflat cel mai aproape de ea, Jack încearcă să-i atingă blana luminescentă, vălurită de unduiri abia vizibile. Degetele îi pătrund în ea și nu mai pot fi văzute.

— *Dispari! Du-te dracului!* îi ordonă împărăteasa, cu vocea ei aspră, „ordinară”, a cărei aparență de glas cultivat se șterge uneori ca și cum n-ar fi fost niciodată.

Comanda ei telepatică le răsună în minți de parcă ar fi fost gândită de toți deodată.

Pisica dispare, după ce mai întâi tremură silențios vreme de o secundă.

Două ore după miezul nopții, Ion se ridică încet, fără zgomot. Iese din încăpere. Înainte de-a se întinde pe pat aseară, a avut grijă să dea deoparte cuvertura foșnitoare, dezvelind o saltea de burete degradat, ce pare centenară.

Se îndepărtează pe coridorul întunecat, luminându-și calea cu lanterna. Cotește de câteva ori la dreapta, gândindu-se că traseul lui nu este întâmplător, ci răspunde cine știe cărui ritual absurd. Se așează pe un scaun de plastic, după ce mai întâi a

suflat praful. Picioarele scaunului încalecă fără noimă un teanc de folii verzi, împăturite strâns, de felul celor așezate peste paturile lor. Știe că șederea lui acolo este utilă. *Cui?*

Își scoate reportofonul și începe să vorbească în șoapte clare.

Când au plecat din Micul Palat, cei șapte au convenit să nu ia niciun aparat cu ei (indicația lui Tom Santana), dar el a trișat puțin. Aparatul lui, înlocuitor al jurnalului intim, e așa-zisul medalion purtat pe sub cămașa înflorată cu mulți maci de câmp.

De data aceasta, începe Ion Popescu, suntem în plină ficțiune. Nu credeam vreodată să trăiesc într-un film și încă într-unul destul de prost. înregistrez acum, fiindcă nu știu dacă în zilele următoare voi mai fi eu însumi. Dacă procesul de integrare a celor din echipă va merge mai departe, indivizii se vor estompa, poate vor dispărea. Nu voi mai fi deci fi în stare să vorbesc în nume propriu. Multe vor rămânea astfel nespuse.

Realitatea cea mai apropiată de ceea ce trăiesc eu acum este cea a visului. Nu găsesc o altă comparație. Da, într-un vis totul ar fi putut să se petreacă astfel. Intrarea noastră în cechea clădire, după ce mai întâi am scos din mânecă fantasmеle, ține de logica visului. Numai în vis se poate petrece așa ceva.

Suntem cumva visul vreunei entități superioare, mult prea complicată pentru a putea fi înțeleasă de mințile oamenilor? Posibil.

De ce am fost aleși tocmai noi, niște indivizi din categorii atât de comic deosebite între ele? Are combinarea noastră vreo logică? Ce caută împărăteasa, cu țâțele ei uriașe, printre noi? Dar Jane, fata aceasta cu creier de găină? Brad... N-a citit nimic în viața lui, gândește cu testiculele, dar poate este piesa de rezistență a întregii jucării. Oamenii fără cultură scrisă mi s-au părut întotdeauna minunați, proaspeți în gândire, liberi de orice șabloane învățate din cărți. Cei trei străini sunt probabil buni în materie, deși se poartă ca niște lunatici simpatici.

De când am format echipa și am plecat, hatmanii mi se par niște personaje de roman sau film. Am văzut cu ochii mei câteva crime ale lor și pot jura că sunt reali. Dacă ei nu există în realitate, atunci eu însumi nu sunt decât un nebun cu pretenții de filozof.

Acum este noapte și poate din acest motiv mi se pare că trăiesc într-un vis. Crimele, în schimb, au fost cât se poate de reale. Nu sunt în stare să gândesc ca profesorul meu de metafizică din State, kantian feroce. Nu puteți demonstra că existați cu adevărat, așa că nu fiți prea mândri de voi. Așa spunea la începutul fiecărei prelegeri.

Necazul meu este coeficientul de inteligență mult prea ridicat. Sunt segregat din cauza „deșteptăciunii” mele, de unii în mod inconștient. Ideea de a fi tratat ca o ciudățenie, un fel de monstru, nu mă sperie. Singurătatea nici măcar nu este atât de rea pe cât se spune.

Desemnarea mea ca membru al acestei echipe mi se pare greu de înțeles. Ce te faci cu inteligența în fața unui fenomen global atât de puternic? Pe planetă sunt mulți oameni mai deștepți decât mine și totuși n-au reușit nimic împotriva hatmanilor. Deduc, mi se pare că înțeleg: echipa nu este alcătuită după criterii inteligibile pentru oameni. Entitatea se ghidează după alte legități.

Cineva a spus cuvântul magie. Poate că așa este. În practicile magice se operează niște alăturări fără sens, care totuși funcționează. În orice caz, întreaga poveste este o insultă la adresa cunoașterii științifice și implicit pentru mine. Eu am învățat că lucrurile se pot explica în mod logic, iar vrăjitoriile au o forță limitată, bazată pe autosugestie. Dacă omul nu crede în diferite puteri paranormale, nu poate fi vrăjit.

Un amator de hard SE ar disprețui un roman care ar relata întâmplările pe care le trăim noi. Ar spune că așa ceva nu se poate, din moment ce nu există nici-o explicație de tip științific. Și totuși...

Batmanii își bat joc de cunoașterea științifică. Ei folosesc forțe de-o amploare inexplicabilă. Era posibil și logic ca unul sau mai mulți oameni să fie niște mutanți dotați cu forțe parapsihologice neobișnuit de mari. Era admisibil ca ei să aibă o cruzime nemaipomenită, explicabilă eventual printr-o extrapolare aplicată violenței obișnuite, care duce la crime comise cu mijloace tradiționale. Modul de transmitere al acestor calități, în schimb, este de neînțeles. Nu se cunosc precedente în materie de virus psihic. Deși, după câte știu, există ceva asemănător în psihiatrie. Un nebun poate, în principiu, să-l suges-

tioneze pe medicul său atât de puternic, încât acesta să înnebunească la rândul lui.

Toată povestea batmanilor ar putea fi deci înțeleasă prin extrapolarea unor calități ale minții omenеști.

Dar nicio explicație nu va opri crimele de pe întreaga planetă.

La vreo douăzeci de metri, dintr-un coridor care formează un unghi drept cu acela unde se află Ion, apare fantoma. „*Creația " mea!* De data aceasta, este formată din două sfere aproape perfecte, de culoare verzui oceanic. Partea de jos aruncă o lumină slabă, ca un putregai fosforescent. „Capul” nu este luminat dinăuntru și se zărește ca o umbră. Nu scoate niciun zgomot, deplasându-se lin deasupra linoleumului întunecat, transformat în zdrențe sub nesfârșit de multe lovituri mici ale timpului. Partea de jos a fantomei este atât de dilatată, încât umple aproape tot culoarul.

La intersecție, fantoma ezită, tremură, devine aproape străvezie, o clipă lasă impresia că se va dezagrega. Pentru puțină vreme, verdele ei de ocean se transformă în roșu închis, de sânge închegat. Lui Ion i se pare că vede în interiorul ei niște forme unduitoare.

Apoi plutește silențios înspre băiat. Acesta, nemișcat, o contemplă cu un fel de plăcere dulce-amară. *îmi este simpatică, nu știu prea bine de ce. Poate fiindcă a ieșit din mintea mea. Nu-mi este deloc frică. Mai degrabă mă amuză, fiindcă este prea imposibilă.*

— Ce vrei? o întreabă prietenos și ironic, de parcă s-ar adresa unui câine. - *Ce-arfi s-o botez? -* Cum să-ți spun? Hm? Anabela! Sigur că da! Numai așa.

Anabela alunecă tot mai aproape. Băiatului i se pare că simte un suflu foarte slab, o adiere stârnită de aripile unei păsări nevăzute. Și un miros de tămâie, cunoscut la înmormântarea unui prieten al lui, ortodox. Cred că este ceva subiectiv, gândește, ca atunci când simt parfum de crin și-mi imaginez pe loc un mort bogat, întins pe un catafalc somptuos. Anabela n-are cum să miroasă a tămâie, ce naiba! Sau îmi evocă

moartea cuiva, *a mea*? Pe calea aceasta întortocheată exprimă, de fapt, frica mea? Mortul sunt, voi fi eu?

Fantoma a ajuns lângă el. îi vede foarte bine nervurile ciudate ce o străbat precum niște oase văzute la roentgen, imposibil de pipăit și, din acest motiv, oarecum neverosimile. Întinde șovăitor mâna spre ea.

— Anabela! Șoptește. Fii cuminte, Anabela!

Fantoma tremură, capătă iarăși culoarea sângelui închegat. Se retrage din calea mâinii lui, curbându-se și închipuind o concavitate. *Ca o pălărie*.

— Hai, Anabela, lasă prostiile! - Ion vorbește tot în șoaptă -. Că doar nu ești vreo fată sfioasă. Ești... proprietatea mea. Eu te-am născut, la urma urmelor. Poți să-mi spui tată. Lasă-mă să te ating!

Ca și cum l-ar înțelege, Anabela revine lent la forma ei de bilă enormă. Substanța (iluzorie?) umple adâncitura ca un lichid vâscos scăpat printr-o crăpătură. Palma băiatului dispăre încet, acoperită de materia - este doar o imagine? - ce seamănă atât de mult cu albușul de ou. *Ectoplasmă*? Răcoare ușoară, dar și ceva ce-mi amintește de senzațiile ivite la intrarea în virtual. Curios! Ca și cum Anabela mi-ar transmite un mesaj pe cale tactilă. Un mod de comunicare mai compatibil cu un orb. Niciodată nu mi s-a părut că am un simț al pipăitului mai dezvoltat decât acum.

Nutrește pentru fantomă o simpatie absurdă, care se tot mărește, începând să semene cu o pasiune amoroasă. *Ce naiba, așa ceva nu se poate!* Ba da, se poate foarte bine, din moment ce simt emoții (second hand emotions, ca într-un hit al bunicii rock'n'roll, Tina Turner).

Ca atunci când m-am apropiat pentru prima dată de o fată reală; era urâtică, mirosea a fum, dar îmi trimitea un flux, mă făcea să gândesc acum trăiesc cu adevărat; în virtual am întâlnit „ființe” minunate, ieșite din subconștientul meu; cel mai tare m-a impresionat femeia la patruzeci și cinci de ani, cu sânii

ei ciudat de fermi și degetele cărnoase, făcute să mângâie; semăna la față cu o oaie, era docilitatea întruchipată, pentru ca din când în când să-ți amintească

brutal că de fapt este o persoană dominatoare, făcută să aducă suferință și să ceară supunere necondiționată; mi-a dat plăcere și durere; probabil a atins coarda masochistă din subconștientul meu.

Anabela este reală? Sau mă aflu în virtual? Kantianul ar avea de ce să se distreze, dacă ar putea să mă privească acum. John, mi-ar spune, cu vocea lui de minoritar sexual, ai ajuns la vorba mea. Realitatea și ficțiunea s-au amestecat pentru totdeauna în capul tău. Cum dovedești că tu însuși ești real?

Printre gândurile lui Ion încep să se strecoare niște senzații parazitare. Nu este aproape deloc surprins (*nu mai sunt în stare să mă mir din tot sufletul de ceva*). Apoi educația sa științifică se manifestă. Ce poate să fie asta? Este ca și cum ar începe altcineva să gândească și să simtă pentru mine. Parcă sunt insectă și am ochii cu fațete. Coridorul mi se pare luminat dintr-o sută de becuri mici. Licurici? Și de ce vibrează totul? Ce-i cu trepidația asta, că doar n-o fi cutremur? În mine se întâmplă, nu în afară. Apare și un fel de clarviziune - așa se cheamă? Parcă nici nu-mi mai găsesc cuvintele ca lumea. În schimb, văd lucruri care se petrec în locuri îndepărtate, pe alte continente, ca și cum aș avea un... în cap. Cum se numește aparatul acela care îți scoate în față niște oameni de la mare distanță? Ce se întâmplă cu mine? Este ca și cum aș vorbi/gândi într-o limbă destul de puțin cunoscută.

Nici nu mă mai interesează să gândesc în cuvinte, de fapt. Am altceva, mai bun. Văd foarte multe lucruri, iar acum cred că știu și ce se va întâmpla. Batmanii! Le văd creierele. Sunt roșii ca sângele! Așa ceva nu se poate! Ce înseamnă nu se poate? Violența și crima sunt roșii. Văd imagini ale planetei, de parcă aș privi din spațiul extraterestru. Imagini animate? Din îoc în loc, pete roșii. Acolo sunt cei mai multi batmani. Mai știu că petele se vor uni cu timpul, astfel încât tot globul va fi roșu, ca o cireasă.

Vine repede momentul când Ion nu mai știe foarte bine cine este, ca și cum ar fi drogat sau aflat sub influența unui hipnotizator. Plutește? Se dilată și se contractă, cu senzații de neconceput pentru un om? Este o bacterie ajunsă pe neașteptate la dimensiuni uriașe? Nu mai

gândește ca un om. Are senzații, încearcă dorințe neclare, ca niște impulsuri spre ținte cețoase. Simte că are niște scopuri, dar nu logice, ci ținând de nu se știe ce necesități ale speciei sale.

Corpul lui se mai află pe scaun, cu o mână dispărută în interiorul fantomei, dar nu mai are conștiință de sine, nu mai este un om. Când fantoma se retrage încet, strângându-se în sine și micșorându-se, în timp ce pe suprafața ei curg mici râuri de culoare roșie, de parcă ar fi un balon care se dezumflă și se zbârcește, Ion rămâne nemișcat, cu ochii închiși, ca mort.

După ce Anabela a dispărut în direcția de unde a venit, prelingându-se silențios pe culoarul murdar, pe deasupra linoleumului transformat în zdrențe, băiatul își deschide ochii și suspină. Își pipăie fața, apoi pieptul. Am fost dus cu totul, șoptește în reportofon. Am fost un animal.

M-am contopit cu fantoma, cu Anabela, numai așa ceva poate să fi fost. Simbioză. Foarte interesante senzații. Pentru prima oară în viața mea am scăpat de povara inteligenței și a logicii. Nu m-a mai interesat nimic, niciun mecanism logic. Am trăit pur și simplu și am simțit că am puteri deosebite.

Se întâmplă așa cum am presupus. Acum a fost un fel de test, ca și cum forța care ne folosește a experimentat, pentru a vedea cum mă comport în condiții de pierdere a personalității. Etapa următoare va fi dizolvarea generală. Sau a fost doar o halucinație? Construiesc un scenariu și încep să cred că este real?

Se ridică încet. Nu cumva să mă sparg! Ha, ha! Pornește înspre încăperea unde ceilalți dorm liniștiți (o știe). Printr-o o fereastră lipsită de geamuri, vede o geană de lumină și-n minte îi revine o vorbă spusă de un bătrân, când el era numai un țânc. Alba, uite alba! O repetă de câteva ori cu glas scăzut, apoi

cu voce tot mai tare, ca pentru a întări efectul unui descântec. Se uită apoi îndelung afară, gândindu-se că a plecat de lângă coechipierii lui nu mult după miezul nopții. *Timpul a trecut anormal de repede!* Așteaptă ca ziua să se înstăpânească tot mai deplin. Reveria lui durează iarăși mult prea mult. Când pleacă de lângă fereastră este ora opt.

Colegii de echipă îl privesc lung:

— *Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? De ce vii atât de târziu?*

— *Nu. Am avut o întâlnire cu Anabela. Atât.*

— *Vorbește!*

— Foarte bine, zice Ion, întinzându-se pe pat cu mișcări precaute, mi s-a întâmplat ceva. Am trăit o contopire.

— Cu fantoma? întreabă Hilde, deloc ironică de această dată.

- Da.

— Asta este ceva interesant, spune Brown.

Brad vrea să întrebe ceva, folosindu-și frumoasa lui voce de june prim, nu prea groasă, dar suficient de plăcut bărbătească pentru a le stârni, de fiecare dată când se face auzită, o dorință nedeslușită celor trei femei prezente. N-apucă decât să spună „De ce...” și toți simt o smucitură însoțită de o greață ușoară. De parcă gravitația s-ar fi micșorat brusc. Apoi, privirile tuturor se tulbură. Se văd cum se prind de mâini. Formează astfel un cerc viu și încep să se legene încet, cu ochii închiși. În virtualul născut de mințile lor, fiindcă în realitatea-realitate rămân întinși pe paturi.

Încăperea cu pereți murdari, aproape negri, din Casa Presei, unde se află, paturile sordide, făcute din plastic incoruptibil, saltelele putrede, acoperite de folii eterne, ferestrele sparte, frumoasa zi de vară tocmai ridicată din negurile nopții, hămațurile răgușite venite în rafale de afară - nimic din toate acestea nu mai există pentru ei.

Intră într-un ținut cețos și umed, unde ochii nu le mai sunt de trebuință, fiindcă se ghidează cu un alt simț, necunoscut până atunci. Pipăitul? Nu.

Ceața caldută le pătrunde în nări și-i îmbătă ca un drog, făcându-i să vadă explozii colorate, mari jerbe căzătoare, tăcute jocuri de artificii. Pentru o vreme, se pierde într-un neant autistic, nemaștiind, fiecare în parte, că este un ins anumit, cu amintiri, corp format din came, oase, nervi, sânge, dorințe, ambiții și alte asemenea lucruri lumești. Ultimul lor gând conștient este *am ajuns pe lumea cealaltă, am murit, suntem pure vibrații*. În timp real, rămân în intermundiu doar vreo cinci minute.

Se întorc, toți dintr-o dată, obosiți și asudați, de parcă ar fi visat urât. Se mișcă lenevos, de parcă ar trebui să se ridice din paturi, dar nu se-ndură.

După o vreme, Ion se apropie de o fereastră, privește afară și se pregătește să vorbească în reportofon, fără să se sinchisească de ceilalți. În ultima clipă se răzgândește și se întoarce cu fața, ca toți să-l poată auzi:

— Cred că nu va mai exista cale de întoarcere pentru noi, pentru mine. Mai bine zis, simt că așa va fi. Este deci o formă sofisticată de sacrificiu. Poate că îi vom învinge pe batmani, dar vom plăti cu viețile. Așa se va va întâmpla.

— *De ce crezi una ca asta?*

— Vom intra prea adânc în forma aceasta de existență. Nu vom mai reuși să ne întoarcem. Acum a fost doar o repetiție, la fel cum am pățit eu cu fantoma. Nu va mai fi așa.

— *Nu poți să fii sigur. Mai ales tu, care ești un spirit științific. Nu te lăsa pradă presimțirilor!*

— Nu sunt presimțiri, ci un raționament. Efortul de a pătrunde și de a rămâne în starea aceea larvară ne va costa prea multă energie. Nu vom mai fi în stare să revenim. Sau vom înnebuni, ceea ce ar însemna același lucru.

Ziua de joi trece pentru ei ca o trăire în virtual. Întinși pe paturi, fără să doarmă, dar și fără să fie perfect lucizi, așteaptă o revelație care întârzie să se producă. Nu mai știu unde se află și, de la o vreme, nici cine sunt. Relația lor cu lumea este mediată de fantasme. Acestea apar printre paturi, vise materi-

alizate, pururi tăcute, capabile de acțiuni surprinzătoare, absurde de cele mai multe ori.

Spațiul și așa mare al încăperii cu pereți înnegriți de murdărie și paturi de plastic incolor se dilată, transformându-se într-un ținut fără margini, luminat din toate părțile și de nicăieri. O lumină lăptoasă, dătătoare de calm, îndemnând la visări fără de sfârșit, îi acoperă ca o spumă.

Apoi trăiesc decorporalizări, întrerupându-și contopirea, redevenind fiecare el însuși. Cam la vremea prânzului, cei trei adolescenți, Hilde, Jack și Ion, se desprind din propriile lor corpuri inerte și zboară fulgerător peste orașul răpus de arșită, înspre fief-ul lui Batman. Ajunși acolo, văd o mulțime de corturi, în preajma cărora mișună femei foarte vioaie și certărețe, imune la căldură. Suspendați la vreo zece metri înălțime, ne-văzuți, fără să se mire de starea lor, atinși de seninătatea inertă a unor trăitori în lumea de dincolo, urmăresc conflicte ivite din senin și încheiate urât.

O femeie la patruzeci de ani, resemnată și blândă, cu mișcări lente, genul mamă bună cu mulți copii, se metamorfozează într-o ființă rea și artăgoasă. Începe să strige asurzitor la suratele din preajma ei și să le ceară să-și mute corturile. Imediat, jigodiile dracului! Acum!

Asta este nașterea unui batman-femeie. Gândul se formează simultan în mințile celor trei, întinși în paturile sordide din Casa Presei. Nu se știe cum, ceilalți patru află imediat ce se întâmplă. *Femeile sunt mai periculoase decât bărbații. Sau poate nu?*

Repede sunt toți șapte deasupra fostului Parc Obor, urmărind-o pe femeia înfuriată (*antifeministă!*) cum ucide, râzând asurzitor cu o voce spartă de băutoare și fumătoare înrăită, fără să mai aștepte ca femeile să-i execute ordinul și să-și mute corturile. Morți banale, cele mai multe. Stopuri cardiace, accidente vasculare cerebrale. Dar și câteva scene atroce, cum ar fi moartea în zvârcoliri a unei bătrâne, atinsă de colici foarte dureroși (*ocluzie intestinală?*).

bine trăită, cu o frumoasă față smolită, discret arogantă, de femeie obișnuită să i se satisfacă pe loc toate dorințele. *Doamnă din înalta societate a României?* Aceasta este cuprinsă de dorința sinuciderii. Începe să privească în jurul ei, rătăcită, frământându-și mâinile îngrijite. Buzele ei de femeie frumoasă și disprețuitoare se strâmbă, își pierde forma perfectă, închipuind două animale (*lipitori?*) înnebunite de spaimă și revoltă nebunească, începe să alerge anormal de repede, cu mișcări de desen animat, înspre rămășița unui arbore de plastic ciopârțit cândva cu toporul (*doar din plăcerea de a distruge, că doar n-au pus plasticul pe foc*), ridicându-și fusta elegantă foarte sus și repetând astfel o mișcare familiară înaintașelor ei, care nu locuiau în apartamente elegante, antiseismice, păzite zi și noapte de oameni înarmați.

Plonjează ca într-o piscină și se izbește cu capul de bordura de beton care înconjoară în mod absurd copacul, de parcă acesta ar fi avut vreodată nevoie de protecție. Țeasta îi pocnește cu un zgomot de pepene scăpat din mâini pe ciment, creierii, amestec de cenușiu și roșu, i se împrăstie pe coaja copacului, înnegrită de urina acidă a mii de câini.

Cei șapte văd cum un grup de bărbați dezbrăcați până la brâu se uită fără să râdă, cu fețele strâmbate de teamă, cum se ucid femeile între ele.

Apoi pătrund în hală și-l zăresc pe însuși Batman întâi. O observă și pe Renata, transformată în împărăteasă sau ceva asemănător, așezată la dreapta acestuia într-un jilț elegant, tapițat cu o țesătură grea, de culoare portocalie cu dungi mov.

Privind de undeva din fața și de deasupra lui Batman, discută între ei, fără să se mire vreo clipă de starea lor ciudată.

Ion: *Batman ar trebui să-și dea seama că ne aflăm aici.*

Brown: *De ce?*

Hilde: *Are dreptate. Și ei sunt ca noi, numai că nu și-au încă seama de asta.*

402

BUCUREȘTI, 2058

Roberto R. Grant

» —

Jack: *De unde știi?*

Hilde: *Și tu știi asta, dar ai un blocaj. Va dispărea*

repede. Chiar acum.

Jack: *Da. Ai dreptate. Așa este.*

Brown: *întrebarea este dacă pot să comunic telepatic doar între ei sau și cu noi.*

Ion: *Adică dacă au aceeași lungime de undă cu noi?*

În mințile celor șapte care dormitează în paturile din Casa Presei, fiind în același timp în „sala tronului” din Obor Market, pătrunde o voce vulgară, groasă, aspră, vorbind într-o engleză împestrită cu vorbe românești și țigănești, ce le zgârie timpanele ca o rașpă:

Bă, să vă fut eu pe voi de bulangii! Ce pizda mamelor voastre căutați aici? Fute-m-aș în norocul vostru! Ce, credeți că nu vă putem face nimic? Labagiilor! Ia să vă arate tăticul vostru ce putem noi ăștia de aici!

Este Gore, unul dintre batmani, cel care cu vreo două ceasuri înainte l-a înfruntat pe Batman, când acesta era descumpănit și într-un fel rănit de transformarea Renatei. Se uită în sus, ca și cum i-ar fi văzut.

Jack: *Este imposibil să ne vizualizeze.*

Brown: *Nimic nu este imposibil.*

În Casa Presei, trupurile celor șapte tresar la unison, ca și cum unul și același vis urât le-ar fi pătruns în minți.

Jane: *Ne atacă! Să facem ceva!*

Ion: *Contopiți-vă!*

Vocea supradotatului din Bukry le pătrunde dureros în minți.

După ce totul se încheie și ei reintră în propriile lor trupuri, nimeni nu știe foarte bine ce s-a întâmplat, cum au reușit să-și piardă pentru câteva secunde identitățile și să-l facă pe batman să tresară, ca electrocutat și apoi să se clatine. Futu-vă-n cur! a horcăit acesta. Vreți să mă rezolvați?

21. Info Center

Joi, 1 august - luni, 5 august 2058

Baxt a căpătat viciul informării. Înainte de apariția hatmanilor, n-a fost o persoană prea curioasă. Dă-i în pizda mă-sii! Ce treabă am eu? Să se omoare între ei! Cu

excepția celor legate într-un fel sau altul de Rominia, știrile zilei l-au lăsat rece până acum.

Selectând informațiile legate de Rominia, ministrul Darado a avut întotdeauna grijă să elimine *bârfele husănilor înșurubați nu mai știu pe unde, ale „exilaților”*. Asta fiindcă de câte ori a văzut așa ceva, Baxt a avut crize de furie.

Împăratul a aflat doar de curând că emisiunile de știri și reportaje ajunse sub ochii lui sunt decalate în timp și cenzurate. Noutatea nu l-a supărat prea tare, fiindcă în ultima vreme a (de)căzut într-o filozofie a resemnării și a devenit aproape înțelept. Aceasta este una dintre explicațiile faptului că nu suferă de curiozitatea bolnăvicioasă a celor care se hrănesc din nenorocirile altora. Este ceva legitim, mă Nicule! Adică îndreptățit. Pricepi? Se întâmplă lucruri cumplite, mă!

Baxt vede cum jurnaliști conștiincioși prezintă fapte cumplite, fără să le comenteze în vreun fel. Asta fiindcă meseria le cere să fie obiectivi, mă Nicule, dar și pentru că mor atât de mulți oameni înainte de vreme, încât crimele au devenit ceva normal. Cei rămași în viață sunt anestezia ți, de parcă ar fi în aer un gaz tranchilizant. Adică de-ăla care te blegește în ultimul hal, mă. Sau am fi în Evul Mediu și-ar da ciuma peste noi. O viață sau mai multe nu mai fac nici doi bani.

Ce pizda mă-sii, mormăie Baxt, sub privirile lăcrimoase, de câine cu ochi negri, ale aghiotantului Nicu, chestia asta cu echipa e o copilărie. Trebuia să n-o las pe Cerasela să se ducă. Cum dracu' să reușească ei atunci când străinezii, cu creierele lor grozave cu tot, nu sunt în stare de nimic?

— Hm? Ce spui, Nicule?

Ca de obicei, aghiotantul tace și se încruntă, ca și cum și-ar fi adus aminte de niște atentatori, pregătiți zi și noapte să-i facă felul împăratului.

— Acuma, continuă Baxt, de parcă i-ar răspunde celuiilalt, ar mai fi o chestie. Eu știu, Cerasele are nas. Presimte, cum să-ți zic. Dacă s-a băgat ea, înseamnă că ar putea fi ceva. - Șoptește pentru sine, întorcându-se cu spatele la aghiotant -. Taci ca un pește, futu-te-n cur să te fut!

Se odihnesc, după ce s-au uitat în neștire la ce se întâmplă în lume. După miezul nopții, când ziua de miercuri s-a transformat pe furiș în cea de joi, Baxt s-a simțit istovit. De parcă aș fi tras la plug, mă.

Poate că oboseala împăratului nu vine atât de la bătrânețe, ci i-a fost turnată în sânge și în creier de grozăviile văzute. Nu trece multă vreme și dispare, iar suveranul reîncepe să privească.

Jurnaliștii sunt într-adevăr nepărtinitori, dar meseria îi face să aleagă cele mai cumplite ucideri și să le prezinte cât mai spectaculos, de parc-ar fi regizori ai unor filme de groază. Astfel apar în salonul din Micul Palat scârboșenii în stare să-i ridice părul în cap și unui ucigaș de meserie. Tehnica perfectă (*Ai dracului străinezii ăștia!*) îi permite împăratului să ajungă cu gândul și cu privirea unde dorește.

Cei doi văd o maternitate din China, nemaipomenit de curată și de dichisită, unde noii născuți mor pe capete, sufocați. Mai întâi, fețele lor mici se învinețesc, iar apoi se înnegresc. Mamele pruncilor uciși nu pătesc nimic, dar chinul de pe fețele lor este greu de privit. Cine este mutantul? se întreabă comentatorul, folosind termenul care l-a înlocuit pe cel de batman. Omul modest, aflat în parcul de lângă maternitate, pe o bancă? Cel cu fața înflăcărată de un zâmbet drăcesc (adus cu mare meserie în prim plan)? Sau bătrânul cu barbă albă, lungă și subțire, părând însăși întruchiparea înțelepciunii? Sau poate adolescentul cu ochelari, având înfățișarea unui matematician supradotat?

dintre ele unde vehiculele aeriene se prăbușesc precum niște cărăbuși multicolori. Piloții lor mor subit. Unii nici nu mai au timp să anunțe că pierde controlul. Pasagerii nu sunt atinși de virusul psihic, dar nu rezistă la impactul oribil cu betoanele orașului. Circulația urbană este întreruptă, se declară stare de urgență, dar primii sunt uciși chiar cei din echipele de salvare, îi izbesc maladii necunoscute și galopante.

Văd cum militarii dintr-o bază de rachete (secretă?) sunt loviți de o epidemie de natură necunoscută și cad ca muștele, incapabili să-și anunțe superiorii de ceea ce se petrece. Leșinurile lor fără întoarcere sunt înregistrate de aparate și ajung în rețeaua de informare mondială. Meseriașii au grijă să selecționeze cele mai atroce secvențe.

Nu există un precedent, dar ONU - așa simbolică precum a ajuns - propune declararea stării de urgență în toate țările. Ar ajuta la ceva o asemenea măsură? Nimeni nu știe. Lideri de opinie afirmă patetic, cu voci înalte, că omenirea are nevoie de solidaritate mai mult decât oricând. Nimeni nu-i contrazice, dar cum anume s-ar uni oamenii împotriva mutanților? Din moment ce fiecare bărbat poate deveni asasin în orice moment?

Începe să iasă la iveală o anumită ironie a destinului. Vreo trei dintre personalitățile cu mare credit moral ale epocii se transformă în batmani, ALEGÂND cele mai nepotrivite situații. E ca și cum o forță superioară și inaccesibilă înțelegerii omenești și-ar bate joc de pământeni și de idealurile lor.

Un bătrân prim ministru demn de toată stima, cu o viață fără pată, neîmbogățit, bunic decorativ și așa mai departe, se metamorfozează în timpul unei manifestații împotriva mutanților. Devine o fiară nemiloasă și începe să-i ucidă pe cei din fața sa, fără să aleagă, de parcă ar avea o mitralieră în ochii lui albaștri, până atunci emblemă a devotamentului și a corectitudinii.

Nu se știe de ce cad oamenii, ce suferință îi lovește. Se vede cum fața bătrânului demnitar se schimonosește și devine animalică, ca într-un film stupid cu vampiri. Panică, țipete desperate de femei, dar nu pentru multă

vreme. Repede, cei rămași în viață se calmează și privesc placid înspre tribună. Nici unuia nu-i trece prin minte s-o ia la fugă.

— Uite, mă! spune răgușit Baxt. Ca și cum ar fi niște miei împăcați cu gândul că vor fi tăiați și mâncați. Oare unii sunt născuți pentru a pierde partida? Că așa am auzit. Unii sunt ier- bivore, alții, carnivore. Te pomenești că hatmanii sunt carnivorele.

În fața lor, în aerul cald al salonului, o scenă preluată din Africa. Locuitorii unui oraș mare sunt atacați de niște forțe invizibile (extraterestrii au venit să se alieze cu hatmanii?) și uciși fără milă. Imaginile arată bătrâni, copii împietriți de frică, dar și bărbați puternici, gata să lupte împotriva dușmanului invizibil. Zvârcoliri pe asfaltul murdar, mici gheizere de sânge țâșnind aiurea, ca și cum tensiunea arterială a victimelor ar fi crescut atât de mult, încât este în stare să rupă vasele sangvine și să-și caute libertatea în aerul înăbușitor, ce poartă duhori rămase necunoscute pentru privitorii din Bukry.

Împăratul simte milă, ar dori să-i ajute pe oamenii aceia necunoscuți. Și-a uitat cu totul visele de mărire, ieșite la iveală din subconștientul lui în Xoxavipe Virclub, sub privirile de vrăjitoare ale Mirelei și ale oamenilor ei. Este un țigan sufletist, așa cum au fost strămoșii lui, care plângeau cu sinceritate pe cadavrele victimelor lor, străpunse cu săbii ninja, apoi sărutate și udate cu lacrimi.

Asta înseamnă să fii sufletist, așa cum au devenit și românii în urma coabitării lor cu țiganii sau, cine știe, din voia unui destin batjocoritor. Să te emoționezi repede și superficial. Să te superi din te miri ce și să-ți aprinzi copilul, după ce l-ai stropit cu motorină. Apoi să-l vizitezi la spital și să plângi cu toată sinceritatea, ținându-l de mâna bandajată. Iar el, copilul cu ar-

suri de gradul doi și trei, să se emoționeze și să-și dea seama că tu îl iubești foarte tare.

Ceva în acest gen trăiește Baxt, când pe fața lui mare încep să se prelingă lacrimi, iar aghiotantul Nicu face un pas spre el și se apleacă ușor, cât îngăduie eticheta, foarte îngrijorat. Nu l-am mai văzut niciodată plângând.

Suveranul nu știe cât plânge pentru oamenii necunoscuți și cât pentru el însuși. Poate îi trece prin minte că dezastrul din țara lui și din lume este apocalipsa, atât de des anunțată în ultimele zeci de ani, încât a devenit ceva plicticos, precum spusele unui profet ramolit, atins de Alzheimer și ascultat din inerție.

De multă vreme a trecut de miezul nopții. Întâmplările urâte și îngrozitoare continuă să se nască din neant în fața împăratului. Baxt vede crime cât un amator de filme horror într-o întreagă viață. Simte că nu mai poate, că va exploda, precum sărmanii locuitori ai orașului african. Ar dori să renunțe, dar o forță ciudată îl ține ținut pe fotoliul său ponosit, de care nu mai vrea să se despartă.

Vine și clipa când îngrămădirea de omoruri murdare, pe cât de lașe, pe atât de fără rost, începe să i se pară ceva de domeniul închipuirii, un film făcut pentru oameni uzați și neputincioși.

— Nu mai pot să mă supăr, mă, Nicule, îi spune aghiotantului. Au fost prea multe. Acum încep să mă gândesc doar la mine și la ai mei. Asta este ceva rău? Hm? Ce spui?

Nicu, ca de obicei, nu zice nimic. Se mulțumește să se încrunte și să stea țeapăn, ca un manechin îmbrăcat în uniformă militară.

Băieții lui Radu Darado au ales și spusele unui psiholog bătrân, având o înfățișare de mumie trezită la viață prin ritualuri magice. Solidaritatea umană și principiile morale se estompează tot mai mult. Oamenii nu prea mai sunt în stare să gândească la fel ca atunci când majoritatea zdrobitoare a deceselor puteau fi explicate în mod rațional. Ca într-un război

prelungit, moartea unui om sau a unui grup de oameni nu mai înseamnă aproape nimic.

Sunt și alt fel de comentarii. Oameni de diferite profesii se gândesc la soluții. Cum hatmanii (mutanții) sunt ca niște viruși, inconstienți de ceea ce fac, planurile de luptă împotriva lor pot fi făcute publice. Este un timp al soluțiilor bizare, magia ne- fiind ultima dintre acestea. Numeroși vrăjitori și paranormali răsar din anonim,

pentru a cunoaște o clipă de celebritate. Sunt încercate toate remediile, dar fără rezultate. Cea mai cutremurătoare experiență este cea a sacrificiului colectiv al unui grup de tineri fanatizați, conduși de un predicator indonezian. O sinucidere deosebită, de mare curaj. Băieții și fetele, nici unul trecut de douăzeci, se aruncă într-o prăpastie. Cei mai mulți reușesc să rămână tăcuți, dar câțiva zbiară animalic. Tipetele sunt tot mai slabe, pe măsură ce trupurile se îndepărtează.

Hipnotizați, Baxt și Nicu privesc toate acestea.

Vineri, vestea despre apariția primelor femei-batman este aflată în toată lumea. Reportajul lui Rogers, cuprinzând imagini până mai ieri terifiante, dar devenite ceva obișnuit, ajunge și sub ochii încercănați-pungiți ai lui Baxt al II-lea.

Cu vreo trei ore mai devreme, împăratul a ascultat ciudatul discurs al Renatei Santoy. Pe vremuri, adică până acum vreo două luni, ar fi fost înclinat să-i dea dreptate și s-o înjure admirativ, așa cum obișnuiește să facă atunci când întâlnește o femeie inteligentă. Acum, când hatmanii s-au înmulțit atât de mult, încât amenință să-i transforme pe oamenii rămași în viață într-o masă de ființe nu numai neputincioase, dar și umilite până peste toate marginile umilirii, împăratul este mai deschis față de ideile democrației decât înainte. *Femeia asta este dilie. Nici nu pricep ce vrea, până la coadă. Cum să faci dictatură, dacă nu mai ai oameni pe care să-i conduci așa cum vrei tu?*

Asistat de un Nicu mohorât (i-a murit toată familia, din senin, în apartamentul elegant și inexpugnabil din Piața Concordiei), împăratul se uită uluit la isprăvile Renatei și gândește te pomenești că Cerasela ajunge să se lupte cu nebuna asta.

Un fel turnir imperial, fir-aș al naibii! Asta fiindcă Renata a fost făcută de Batman părtașă la putere. Dacă Batman este al doilea împărat al României, femeia aia este împărăteasa numărul doi. Lucrurile se leagă, cugetă Baxt, scărpinându-și chelia de abanos. Asta, Batman, are mult mai multă putere decât mine, la drept vorbind. Față de el nu sunt decât un caraghios bătrân. Dacă i s-ar scula lui, ar putea veni aici la mine să-mi ceară însemnele puterii, să mă pună să abdic. Orice ar putea să facă. Numai că disprețuiește chestiile asta, parcă văd că așa este. Vrea puterea pură, nu și marafeturile aduse de aceasta. Renata este punctul inițial al unui proces ce va cuprinde întreaga planetă. Este o Mamă. Da, chiar așa, mormăie Baxt.

— Asta este mai importantă decât Batman, nu, Nicule? Aghiotantul tace.

— De ce? Mă întrebi de ce? Fiindcă o femeie este întotdeauna mai tare... Nu știu cum să-ți spun. - Baxt devine un bătrân amator de speculații intelectuale -. Cred că lovește mai puternic imaginația omului. Hm? Ce spui?

Nicu n-are nimic de declarat.

În fața lor se materializează din nou scena uciderii lui Santoy. Realismul imaginii este desăvârșit. Cu gândul la nenorocirile lui, Nicu are o tresărire și face un pas înapoi atunci când începe să țâșnească sângele.

— Cum dracu' este posibil așa ceva? șoptește împăratul. Un om atât de bogat! Să moară ca un câine! Cine l-a pus să vină aici?

— Putea să moară și acolo, spune Nicu, răgușit de atâta tăcere. Nu era o problemă.

Baxt tresare, apoi zâmbește hâtru. Deschide gura să spună o glumă, dar renunță în ultima clipă, amintindu-și de nenorocirea aghiotantului.

— Așa ie, Nicule, spune el, revenind la vorbirea nepieptănată.

Oricât de interesantă ar fi o noutate, jurnalistica are legile ei de fier. De fascinanta Renata, împărăteasa de la Dunăre și

Carpați, văduva unui american foarte cunoscut, nu se poate vorbi prea mult. Execuția atroce a soțului ei,

miliardarul american Paul Santoy, este ceva palpitant, nici vorbă, dar mor multi alți oameni importanti sau obișnuiți din toate părțile planetei. Politicieni, militari, medici celebri, artiști cunoscuți, dar și anonimi de toate felurile și vârstele. Nici-o categorie socială nu este iertată. Pământul a devenit scena unui film horror.

Se răresc și profesioniștii din industria informațiilor. Reportajele de holo-viziune sunt treptat înlocuite de filmele strict documentare realizate de roboți. Există și destule cazuri când un prezentator moare în timpul propriei sale emisiuni.

Lucrurile nu se desfășoară nici pe departe ca într-un film comercial, unde niște super-profesioniști găsesc o soluție inegalabilă, o chichiță scăpată din vedere până atunci și reușesc să învingă forțele răului. Vociferările dramatice ale jurnaliștilor - iată tot ce poate fi opus mutanților.

O modă de ultimă oră este căutarea unor localități izolate, unde s-ar putea ca virusul să nu fi pătruns încă. Despre ea, un profesor american atins de Parkinson afirmă că este iresponsabilă și-i răpește umanității una dintre ultimele sale șanse.

— Este logic să considerăm, spune bătrânul, bățându-se, că mutanții pot ucide numai oameni despre care au cunoștință că există. Nu poți să acționezi, în principiu, decât asupra cuiva cunoscut sau măcar văzut. Într-un fel sau altul, imaginea trebuie să pătrundă în creier. Văzând imagini ale unor oameni din comunități izolate, mutanții pot acționa și împotriva lor. Scapă doar cei nevăzuți vreodată. Dacă n-ar fi existat holo-viziune, e de presupus că molima s-ar fi întins mult mai încet.

— Cred că are dreptate, îi spune împăratul lui Nicu. Dar ăștia nu pot să renunțe. E pâinea lor. Și încă una destul de dulce.

Aghiotantul nu spune niciun cuvânt.

Urmează reportaje, comentarii și declarații despre mutante, femeile-batman. Se pare că acestea acționează altfel. Stilul lor deosebit se explică printr-o răutate mai mare, aud Baxt și Nicu.

— Dă-o-n pizda mă-sii de treabă, se supără împăratul, uitând ce-a spus mai înainte. De unde au mai scos-o și pe-asta? Ala care ciripește acolo trebuie că este vreun impotent nenorocit. Unul dintr-ăia care urăsc femeile.

Dar când află despre niște isprăvi urâte ale femeilor contaminate, este dispus să-și schimbe părerea.

Batmanii au comis destule crime cu cruzime, dar de cele mai multe ori, statistic judecând, s-au mulțumit cu morți subite de felul celor întâlnite adesea și înainte. Victimele lor au murit destul de repede, fără să sufere prea mult. Femeile-batman, în schimb, și-au făcut un obicei să-și lichideze suratele în moduri de-a dreptul bestiale, ca și cum ar avea de îndeplinit o răzbunare cumplită.

(Baxt își vede teoria confirmată. Vezi, Nicule? Este așa cum am spus eu. Femeile sunt mai imaginative de felul lor, mai sufletiste. Ele iubesc mai adânc decât bărbații, iar orgasmele lor sunt mai profunde. Așa spun testele, Nicule. Deci și ura lor este mai puternică.)

Apariția batmanițelor s-a produs ca și cum o instanță supraumană ar fi observat că oamenii se blazează, că uciderile sunt atât de multe, încât nu mai impresionează. A lansat atunci pe piață femeile-batman, programându-le să-i învioreze pe oameni, să le producă frisoane de frică proaspete, să le revigoreze teama de moarte.

Urmărind isprăvile mutantelor, lumea a început să-și amintească de torturile practicate de-a lungul timpului. „Cartea supliciilor” a devenit de actualitate. Torturile chinezești descrise în ea se regăsesc în execuțiile comandate telepatic de ficele, nepoatele și strănepoatele Renatei Santoy, cea mai cunoscută femeie din lume. Uciderea lui Paul Santoy s-a dovedit a fi emblematică. Urmașele Renatei se străduiesc și de cele mai multe ori reușesc să imagineze crime dintre cele mai dezgustătoare.

Într-un oraș din Japonia moare prima femeie în intestinalele căreia au intrat șoareci - fictivi, dar nespuse de eficienți. Cum?

Printr-o țeava care dilată rectul, îmboldiți de un fier înroșit. Șoarecii și țeava sunt invizibili pentru privitorii obișnuiți. Prin mijloace enigmatice, acest fel de a ucide se răspândește repede și apare în locuri foarte îndepărtate geografic între ele.

Victimele sunt torturate. De unde știu acele femei simple, cu ochii înflăcărați de furie, cum erau chinuiți prizonierii în Evul Mediu? Știu, pur și simplu. Sau reinventează totul, servite de ură și poftă nemăsurată de a ucide?

Răspunsurile la asemenea întrebări nu interesează pe nimeni, de fapt. Destul de repede, oamenii se instalează în noua situație. Femeile, ținta atacurilor bestiale, dezvoltă o resemnare ciudată. Își amintesc, cu memoria speciei, arta de a îndura, foarte necesară cu multe generații în urmă, în timpurile biblice sau ale năvălirilor barbare, de pildă, când învingătorii ucideau fără milă femeile și copii.

Frisonul produs de apariția femeilor-batman slăbește destul de repede. Ce dacă omoară în chinuri groaznice? Moartea e moarte, la urma urmelor. Fiecare dintre noi suntem datori cu una.

Primejdia este blazarea, spun unii, încercând să raționeze, deși cam nimic nu este rezonabil în ceea ce se întâmplă pe planetă. Trebuie să ne păstrăm luciditatea și forța de a rezista. Să găsim soluții de salvare. Ușor de spus, cam imposibil de făcut. Asta fiindcă este vorba despre un fenomen natural. Nu există precedente. Psihologii și neurologii sunt neputincioși. N-au învățat despre așa ceva, în băncile lor de date nu se găsește nimic asemănător.

— Vezi, Nicule, spune Baxt, devenit meditativ și înțelept, felul nostru de a trăi este cel mai bun, într-o situație ca asta. Străinezii se dau de ceasul morții, fiindcă nu sunt obișnuiți să sufere. Ei au crezut întotdeauna că li se cuvine tot. Că doar ai văzut și tu ce spun femeile când le moare bărbatul din senin, încă prea tânăr pentru a fi bogat. Nu?

Nicu nu spune nimic, mulțumindu-se să-1 fixeze pe împărat cu ochii lui negri, sclipind de devotament, dar și de durerea unui câine credincios care nu pricepe pentru ce a fost lovit.

— Asta o vezi în filmele americane, continuă Baxt. Țștia nu înghit suferința. Ba da, dacă este a altora. Atât. Când li se întâmplă lor, își ies din minți, se supără foarte tare. Ceva de speriat. Așa era și când am fost eu acolo, la ei. Cred că știi și tu, că doar ai stat vreo patru ani, dacă țin eu bine minte. Ce spui?

Tăcere.

— Pe când la noi, spune împăratul trist, oamenii nu se gândesc atât la ei. Și știi să sufere, mă. Asta este. Nu cred că durerea este numai pentru alții. Aici este șpilul. Și husanii sunt așa. Nu știu cine de la cine s-a molipsit. Asta se cheamă fatalism oriental. Așa spun străinezii din Occident. - Se ridică greoi și începe să se plimbe, fără să se mai uite la imaginile terifiante transmise din Rusia. începe să gâfâie. Se oprește -. Așa că lucrurile o să se întâmple cum spun eu. O să vezi.

Fața lui Nicu se strâmbă. Venele gâtului se îngroașă, iar buzele i se deschid de câteva ori, ca ale unui pește scos pe uscat. Baxt îl privește cu mila și dragostea unui tată căruia i-a fost dat să aibă un copil cam sărăcuț cu duhul.

— Ce-i mă, Nicule? Vrei să spui ceva? Hm? Zi, mă!

— Cum se vor întâmpla lucrurile, Majestate? reușește aghiotantul să articuleze.

Baxt îl privește pieziș.

— Păi, îi spune, căutându-și vorbele, uite cum. Batmanii se vor distruge pe ei înșiși, ca niște scorpioni puși în același coș. Pricepi? Ei nu sunt în stare să conducă, să guverneze. Vor ajunge destul de repede să sară unul la altul, ca dulăii, când se bat pentru o cățea.

Baxt aude cu jumătate de ureche ce spune comentatorul. O explozie nucleară simulată! Asta chiar că este greu de înghițit. Și totuși, s-ar părea că lucrurile taman așa s-au întâmplat.

Oamenii au învățat să nu se mai prea mire încă de pe la sfârșitul secolului trecut, când totul a început să fie posibil, iar libertățile individului au explodat ca un joc de artificii (libertatea este o absurditate, ar spune Renata Santoy, teoreticiană a dictaturii; și practicanța ei, dacă ne gândim la modul capricios în care-și arată puterea). Batmanii/mutanții i-au ajutat - sau mai degrabă i-au silit - să ducă la perfecțiune arta de a fi blazați. Acum, când văd cu ochii lor cum se moare în urma unei explozii nucleare - de mărime medie, spun specialiștii -, își reamintesc cum este să te miri de ceva fără nici-o reținere.

Baxt și Nicu văd cum trecătorii dintr-un oraș de mărime medie din Peru, Tacna numit, sunt volatilizați de o căldură uriașă. De unde venită? Mister. Unii oameni de lângă victime nu pătesc nimic. Ceva în genul autoincinerării spontane? Probabil.

— Se pare că în corpurile victimelor se dezvoltă brusc o mare temperatură, inimaginabilă și de neexplicat pentru știința actuală, spune comentatorul.

Alți peruani dobândesc, de la o clipă la alta, boala de radiații. Le cade părul și unghiile, iar pe piele le apar ulcerări urâte la vedere. Unii vomită și se lasă moale pe asfalt. Cei neatinși nici măcar nu fug. De ce-ar face-o? Se uită înțepeniți la muribunzi, cu ochii holbați și mâinile ridicate în dreptul gurilor. Un bărbat atins de boală, cu ochii roșii și pielea obrazului atârând ca un maldăr de cârpe vechi, ridică un pumn tremurător înspre cer și strigă ceva cu glas stins.

— Bă, Nicule, asta le întrece pe toate, șoptește Baxt. Treaba începe să semene tot mai mult cu un blestem ceresc. Chiar așa, mă? Chiar așa? Dă-o-n morții mă-sii de entitate sau ce-o fi! De ce nu dă o bombă atomică de-aia mare, să se termine toată chestia? - împăratul a răcnit ultimele cuvinte -. Hm? Ce spui? Vorbește, mă!

Aghiotantul face aproape fără voie un pas înapoi, de parcă s-ar teme ca nu cumva Baxt să-l lovească. Se gândește ce s-ar întâmpla dacă împăratul s-ar transforma în batman. Își amin-

tește că este fiul natural al lui Baxt. *Ce mă fac dacă se întâmplă așa ceva? Parcă n-am auzit până acum ca un tată să-și rezolve băiatul.*

După nu prea multă vreme, furia lui Baxt al II-lea se stinge treptat, de parcă ar fi apărut într-o ceartă conjugală, când își face numărul de supărare în fața Ceraselei, pentru ca să-i aducă aminte că în menajul lor imperial, oricât de fudulă ar fi găina, cântă cocoșul. (De altfel, indiferent de protocolul de la curțile regale de ieri și de azi, împărăteasa continuă să meargă cu o jumătate de pas în spatele augustului ei soț, indiferent de ocazie.)

Zilele trec repede pentru împărat. Sfârșitul de săptămână se scurge ca lichidul dintr-un vas spart. Ziua de luni este la fel de caniculară, ca și cum vara s-ar fi înstăpânit pentru totdeauna. Împăratul se arată tot mai avid de informații, deși nu prea se mai așteaptă la noutăți.

— E ca un drog, mă, Nicule, oftează Baxt. Acum știu foarte bine ce se petrece și tot nu mă dau dus de aici. De parcă aş aștepta nu știu ce minune. Ce-ar mai putea fi? Nu văd ce. Vreun fel de moarte specială? Cum n-a mai fost până acum? Se poate. Și ce dacă?

Totuși, realitatea are din nou un zvâcnet imprevizibil. După ce s-a înfiorat în fața celor atinși de o explozie nucleară petrecută doar în mințile lor, Baxt are ocazia să vadă trageri în țeapă. *Chiar în Rominia, futu-i maica măsii! Se putea să nu fim noi mai ai dracului decât alții la chestii slabe?*

Nu există țepe, desigur. Oamenii întinși pe jos se comportă, însă, ca și cum în corpurile lor ar pătrunde un obiect ascuțit și bine uns cu grăsime de porc, care străbate țesuturile fără să atingă vreun organ vital, ieșind în cele din urmă prin umărul drept.

Când țeapa îi intră în trup, condamnatul scoate un țipăt slab, mai degrabă surprins decât îndurerat, iar apoi rămâne nemișcat, ca și cum ar dori să ușureze cât îi stă în putință

pătrunderea corectă a parului asasin. Ochii lui larg deschiși exprimă uluirea moartă, trăită de un om ajuns pe lumea cealaltă, niciun suspin nu se ridică de pe buzele lui albite. Se aud doar zgomote slabe, de intensitatea celor scoase de niște chibrituri rupte unul câte unul, făcute de teapa care pătrunde încet în corp. În cele din urmă, executatul, mort și viu în același timp, rămâne nemișcat, urmărind cu dementă atenție ce se petrece în el.

Baxt a trăit experiențe homosexuale, cea mai dramatică dintre toate fiind cea din compania splendidului și supradotatului Brad Johnson. Atracția pentru bărbați i-a apărut doar de câțiva ani, fiind conformă cu profilul psihic al bărbatului vârstnic, Majestatea Voastră, după cum i-a spus psihiatrul Curtii, un român cam dus cu pluta, dar bun în meseria lui.

Doctorul Vasilescu, acesta este numele lui, a rezistat în postul bine plătit și dătător de securitate socială (niciodată un polițist nu-i spune bă, huse, ia mai du-te tu în pizda mă-tii!; are un apartament bun; copii lui s-au aranjat foarte bine în străinătate și-l invită uneori; merge la congrese internaționale) fiindcă este un neconformist.

Cândva, la începutul domniei, l-a contrazis fătîș pe Baxt, spre furia de-abia reținută a aghiotantului Gore, predecesorul lui Nicu, iar împăratul a reacționat pe dos. În loc să se supere și să-l trimită undeva, cu picioare în cur, i-a spus bine, bă, mi-ai plăcut, nu ești de-al nostru, da' ai ceva coaie.

Poate că și din experiențele lui homosexuale - puține în fapt, multe în imaginație - iese experiența dătătoare de aproape-in-farct a lui Baxt.

Trașii în țeapă sunt atât de minuțios prezentați! De parcă s-ar fi aflat acolo jos la picioarele împăratului, pe covorul în tonuri stinse, de culoarea cafelei cu lapte, adus la Micul Palat din ordinul Ceraselei și așternut în salon. După ce aceștia dispar, Baxt vede un om cam de vârsta lui și tresare ușor, nici el nu știe de ce.

Acesta merge pe stradă într-o localitate de pe lângă Cravy și, fără vreo pricină vizibilă, se oprește brusc, cu mâinile întinse în lateral, ca și cum ar fi fost înșfăcat de

doi bărbați duri. Baxt știe că așa se petrec lucrurile în mintea omului, un rom obișnuit, având o față ce exprimă împăcarea cu viața și cu sine însuși. *Ce se întâmplă?* N-are timp să-și repete această întrebare, fiindcă se trezește culcat - el însuși - pe jos, în stradă. Trecerea dintr-un corp în celălalt se petrece lin. Împăratul ESTE omul acela, gândește și simte în locul lui. Ultimul gând rezonabil este nu cumva ăsta mi-a luat locul la Bukry?

După ce a fost trântit fără milă pe asfaltul stricat și murdar, plin de ambalaje, hârtii aduse de vânt și chiștoace fumate până la filtru, Baxt este întins cu fața în jos. Bărbia lui este strivită, în ochi îi intră praful stârnit de încălțările elegante ale agresorilor. Doi bărbați îi țin mâinile întinse în părți, ca și cum l-ar răstigni, iar alți doi îi desfac picioarele. Cineva îi sfâșie colanții, dezgolindu-i fesele slabe, jalnic de moi. Își dă seama ce i se întâmplă, dar nu-i vine să creadă. Așa ceva nu se poate. *Să mă violeze în plină stradă? Pe mine, un om bătrân? Nu, vor doar să-și bată joc. M-au luat drept altul. Numai așa ceva ar putea să fie.*

Simte apoi că este străpuns, delicat la început, de un obiect ascuțit, rece ca gheața și alunecos ca ea. *Așa ceva nu se poate, visez.* Aude un pârâit stins, venit dinăuntrul lui și îl fulgeră o durere vie, ca și cum un animal cu dinți ascuțiți ar fi intrat în el și l-ar mușca adânc. Simte nevoia cotropitoare să urle, dar o forță necunoscută îi încleștează fălcile. Nu scoate nici măcar un suspin. Corpul lui se relaxează, de unde până mai înainte fusese încordat ca al unui bolnav de tetanos.

Eliberarea de durere vine repede, miraculoasă. Dintr-o dată, corpul îi este anesteziat, ca și cum ar fi paralizat. Simte cum obiectul cel distrugător pătrunde tot mai adânc în el, dar durerea nu mai există. Îl stăpânește acum o toropeală. Sunt drogat? Îi fulgeră prin mintea slăbită. Repede, vârful obiectului îi stăbate plămânul drept și îi iese prin umăr, însângerat. Pe vâr-

ful ascuțit, uns cu untură de porc, sângele nu reușește să adere și se strânge în picături ce se desprind și cad pe trotuarul murdar. Pe lângă vârful țepii se scurge surprinzător de puțin sânge.

Revenind pentru o clipă în vechea sa existență, Baxt își amintește ce a citit cândva despre trasul în țeapă, poate cea mai cumplită formă de ucidere inventată de bolnava minte omenească. Au existat experți, călăi cu destule cunoștințe de anatomie pentru a nu ucide victima, mulțumindu-se s-o anestezieze. Astfel, mortul cel viu nu pierdea nici din cauza distrugerii unor organe vitale și nici nu suferea un atac de inimă, un infarct izbăvitor. Idealul călăului era să-l aducă pe omul viu/ucis într-o stare de trecere între viață și moarte, să-l facă un fel de zombi lipsit de dureri, dar în stare să-și dea seama ce se întâmplă cu el.

Despre Vlad Țepeș s-a scris că obișnuia să ia masa între țepile unde atârnavă dușmanii lui. Au mințit cronicarii? Asta n-are prea multă importanță. Ideea este că înțepații erau obligați să audă muștrările domnitorului și să nu moară decât într-un târziu, după ore întregi de visare, de zăbovire asupra unor amintiri pe cale să se șteargă, să asculte vorbele fostului lor dușman, fără să simtă ură, frică sau dorință de a răspunde sau de a blestema.

Nicu, iuțit la minte de priveriște, se gândește că oamenii au renunțat la așa ceva fiindcă nu i-au mai ținut nervii. Pe călăi. Trebuie să fii de piatră, pentru ca să-i ridici pe oameni cu un fel de macara și apoi să-i tragi în jos, cu brațele și mai ales cu picioarele mult desfăcute, să-i înfigi într-un par bine ascuțit, uns cu grăsime. Sau să-i ții pe jos, bine ținuți de mâini și de picioare și să-i străpungi împingând parul paralel cu solul. În secolul trecut, cugetă aghiotantul, fără să-și dea seama că gândurile lui s-au schimbat ca printr-o șmecherie de bâlci, au fost multi ușși, dar fără cine știe ce cruzime. îi ajutau să moară repede.

Cu gândurile aiurea, Nicu nu vede din prima clipă că împăratul tremură și după aceea se întinde moale pe jos, de parcă ar fi Opruno cu boala lui, ducă-se pe pustii. Aghiotantului îi

trebuie un oarecare timp pentru a reacționa. Când acest interval trece, Nicu tresare ca electrocutat. Glasul lui este sincopat de îngrijorare, pronunță cuvintele de parcă le-ar căuta într-o limbă pe care tocmai o învață:

— Majestatea Voastră, ce se întâmplă? Ordonati să chem un doctor?

Baxt nu-l aude. Se află în orașelul situat nu departe de Cravy. A fost traversat de țeapă și acum a picat într-o reverie neputincioasă, de tălâmb. Nu mai e în stare să-și ducă niciun gând până la capăt. Nici nu mai gândește, dacă prin așa ceva înțelegem o activitate cât de cât logică. Prin minte îi flutură frânturi de amintiri, regrete palide în legătură cu niște amărâte rateuri amoroase din tinerețe, de pe vremea când încă mai credea că iubirea e și altceva decât o vorbă goală, folosită în cântece de pahar, senzații dulci-amare de sfârșeală, mai degrabă plăcute.

Nu știe prea bine ce s-a întâmplat cu el, cine sunt oamenii aflați în picioare în jurul lui. Nu le poate vedea decât pantofii viu colorați și partea de jos a colanților, de sub care iese un păr des, de țăp sau de mistreț. N-are puterea să gândească sunt un muribund, mi-au prelungit agonia peste măsură de mult, printr-un mijloc drăcesc. Este în stare doar să plutească inert într-un lichid vâcos, care miroase vag a latrină, dătător de somn, să aștepte moartea ca un animal spintecat, necunoscător al gândurilor și cuvintelor, să bănuiască, vag, că aceasta nu va veni prea curând.

Când revine în Micul Palat, desfigurat, cuprins de frisoane, de parcă vara atotstăpânitoare ar fi fost detronată de iarnă, printr-o lovitură de stat, Baxt se vede înconjurat de trei medici în halate albe. Unul dintre ei este cel care l-a castrat pe Tom Santana, cu nu prea multă vreme înainte. Împăratul îl recunoaște și se strâmbă. *M-am purtat cu Santana ca un batman, fără milă, ca un animal sălbatic.*

— Cum vă simțiți, Majestatea Voastră? îl întreabă medicul cu pricina, părând sincer îngrijorat.

Ăstuaia chiar îi pasă de mine. Știe că dacă dispar eu și el poate să zboare. Chiar pe lumea cealaltă.

— Ajutați-mă să mă ridic! poruncește împăratul cu voce de om foarte bolnav. De ce m-ați lăsat acolo jos?

— Vă rugăm să ne iertați, Majestatea Voastră, spune cel mai tânăr dintre medici, un ins rezultat din căsătoria dintre un țigan și o româncă, dar am observat că suferiți dacă vă mișcăm din loc.

Așezat pe fotoliul său ponosit, Baxt simte cu ușurare că toate senzațiile fioros de estompate au dispărut, iar sentimentul cețos de a fi viu și mort în același timp, de asemenea. Incet- încet, redevine conducătorul Imperiului Romin, mai bine zis ultima ipostază a acestuia, aceea de bătrân hâtru și oarecum resemnat, dar încă în stare să fie autoritar când situația o cere.

— Se pare că-mi este dat să trăiesc chestii nebunești, spune, fără să se adreseze cuiva anume. - Glasul lui se drege, semănând tot mai mult cu acela cunoscut de toți -. Duceți-vă, mări! le face medicilor un semn molatic, fluturându-și încet palma groasă. Nu mai am probleme.

Șeful medicilor se înclină adânc, imitat imediat de ceilalți doi oameni în halate albe.

22. Casa Presei

Joi, 1 august - luni, 5 august 2058

Pentru cei șapte din echipa concepută de mintea posedată a răposatului Tom Santana, zilele se scurg anormal de repede, de parcă s-ar afla toți în virtual, unde întotdeauna lucrurile se derulează cu iuțeală, ca într-un vis unde se face că alergi după un tren în plină viteză și-l ajungi (semn că mai ai energie) sau îl vezi îndepărtându-se inexorabil, ca o iubire imposibilă (semn că nu prea mai ai).

Joi, după ce Ion se întoarce din expediția lui nocturnă, tulburat de presimțiri urâte, cei șapte bântuie încă o dată prin

BUCUREȘTI, 2058 Roberto R. Grant

fosta Casă a Presei, căutând nici ei nu știu ce. Părăsesc corpul central și ajung în locuri unde aproape nu se poate pătrunde din cauza zidurilor stricate, căzute unele peste altele, ca niște cărți de joc făcute din beton armat.

Merg în urma fantasmelor. Acestea *sunt de capul lor*,

nici nu prea ne mai ascultă ordinele, dar nici noi nu prea avem chef să le spunem ce să facă. Se tot duc, fantasmele, pe coridoare dărăpănate, fără să miște pânzele mari de păianjen, iar cei patru bărbați și trei femei știu că trebuie să le urmeze. Numai un ritual poate fi.

Când ziua toridă începe să se transforme într-o înserare mai puțin agresivă, dar aproape la fel de călduroasă, aud un glas insuportabil de dulce. Ca întotdeauna, îl ascultă cu o ușoară neliniște. *Nu pot să mă obișnuiesc cu vocea asta și nici nu pricep cum este posibil să mă simt atât de amenințat atunci când o aud.* Hilde spune:

— Trebuie să mâncăm, dragii mei. Nu suntem fantasme, totuși.

(Au avut suficientă apă minerală. Brad, de departe cel mai solid dintre toți, a cărat-o de la Micul Palat, fără să se plângă măcar o singură dată că este folosit pe post de hamal.)

Toți sunt de acord să plece în oraș. Încă o dată, între ei se manifestă o concordanță de păreri ce-ar putea să-i pună pe gânduri, dacă ar observa-o. Până la constituirea echipei, între Hilde și Jack, dar și între Jane și Brad s-au schimbat destule replici sarcastice. Nu mai există așa ceva. Nici ceilalți nu se mai contrazic, de parcă ar fi cu toții frați gemeni univitellini.

Intră în Herestry, dar nu o iau în direcția Micului Palat. Cotesc spre stânga, pe lângă malul fostului lac, umplut astăzi cu gunoaie și acoperit foarte conștiincios cu un strat de pământ după ce Baxt s-a instalat în Herestry. Înserarea devine tot mai stăpânitoare, mai imperioasă. Dintre fantasmele pururi îna- inte-mergătoare, cel mai bine se vede Anabela. Din când în când, la intervale egale de timp, ea devine ușor fosforescentă, ca un balon din vis.

Când ajung pe malul opus al fostului lac s-a lăsat întunericul. Vor vizita un restaurant dubios, cum sunt toate cele aflate departe de Piața Concordiei.

— Nu știu dacă este tocmai bine să intrăm aici, spune nesigur Ion. Sunt tot felul de oameni.

— Nu-i nimic, intervine arogant Cerasela, îndreptându-și spinarea ei de elefantă și ridicându-și sfidător sânii uriași. Măcar o să vedem dacă suntem în stare de ceva.

În România, multe lucruri au rămas cam ca înainte. Printre acestea, restaurantele, la fel de nesigure în privința alimentelor și băuturilor, la fel de puțin curate. Acolo unde intră cei șapte mușchetari (nu mușchetari, a precizat Ion, cel care a găsit această poreclă), pe vremuri, adică prin 2010, a fost un restaurant de lux, unde curvele și peștii lor mișunau, iar lumea bună venea însoțită de bodyguards, pentru a gusta viața lumii interlope de pe margine, fără să se mânjească prea mult. Dacă dolarii zburau într-un număr suficient de mare, fete superbe, unele dintre ele fotomodele afirmate, deveneau niște ființe foarte abordabile și nespuse de înțeleghătoare.

Acum, lucrurile s-au schimbat în mod radical. Eleganții și bănoșii de altădată au dispărut, lăsându-le locul unor ființe blazate, capabile să se învioneze doar dacă prizează un charlie sau se injectează cu vreun elixir al paradisului (sintetic, distrugător). Vechea trepidație nesățioasă a oamenilor de la Dunăre și Carpați în preajma femeilor, vocația lor pentru curvășărie (sau preacurvie, dacă preferați) s-a transformat într-o chemare mult mai leneșă și mai puțin spectaculoasă.

Pasiunile exprimate cândva prin ciudatul cuvânt „dragoste” nu mai sunt la îndemâna oricui. Soțiile oamenilor puternici, doamnele din top, doar ele își mai permit să suspine de amor la pieptul păros al vreunui amant profesionist. Faptul că țara este un teritoriu practic închis a schimbat mentalitatea oamenilor, făcând-o oarecum asemănătoare cu aceea a unor deținuți. Drogul tranchilizant, distribuit oamenilor obișnuiți

printr-o mie de mijloace, precum și mesajele subliminale transmise fără încetare prin holoviziune au și ele un rol

important. Oamenii s-au muiat.

Apariția batmanilor, cugetă Ion, dând curs vocației sale bolnăvicioase pentru speculații intelectuale, a fost un fel de revoluție. Sătui de moleșeală, oamenii au găsit un mijloc radical de înviorare. Revolta s-a exprimat întotdeauna prin agresivitate, la urma urmelor. Poate că hatmanii nici nu sunt invenția Entităților, ci au ieșit din mințile celor din Rominia.

În restaurant este lume puțină. Cei șapte pun două mese una lângă cealaltă și se așează. Fantasmеle sunt în preajma lor, la o oarecare distanță, ca niște câini de pază invizibili pentru ceilalți clienți. Chelnerul, un ins foarte slab, cu o mutră de vicios, se uită țintă la Cerasele și apoi scutură din cap de câteva ori, ca și cum ar vrea să alunge o insectă supărătoare. Nu se poate, spune toată ființa lui scheletică. *Ce să caute împărăteasa aici, cu amărății știa?*

Mănâncă niște fripturi făcute din carne sintetică. Garnitura este preparată din ceva ce aduce a cartofi prăjiți, dar este tot sintetic.

Cei trei paranormali veniți din Occident nu arată prin nimic că mâncarea le-ar provoca silă. Nici Jane nu strâmbă din nas.

— Văd că vă place foarte mult friptura, spune ironic Ion.

— N-are nici-o importanță ce mâncăm, spune Hilde. Avem alte priorități. - Se gândește o clipă -. De fapt, cred că mi se pare bună. Cîstit. Și tu, îi spune lui Ion, vei descoperi curând că este o mâncare foarte bună.

Apoi se uită toți la Cerasela, de parcă ar fi auzit simultan o comandă în niște căști invizibile. O *scârbesc cheștiile astea? Sau mănâncă?*

— Da, răspunde împărăteasa la întrebarea telepatică. Am mâncat și lucruri mai bune, dar nu mă plâng. - Pe fața ei se citește nu se știe ce semnare ciudată -. Aflu cum sunt la gust alimentele sintetice. Nu-mi displac.

Li se aduc și niște cutii cu bere sintetică. Cerasela bea fără fasoane. Când își ia cutia de la gură, mustața ei fină este transformată într-o linie de spumă albă. Se șterge cu mâna stângă, cu un gest foarte firesc pentru ea însăși și pentru ceilalți șase.

La o masă situată nu departe de a lor se află un grup format din cinci oameni foarte bruneți, îmbrăcați, toți, în colanți de culoarea cerului de vară și bluze roșii. Dacă n-ar fi atât de murdari, știrbi și nerași, ai putea să crezi că fac parte dintr-un grup paramilitar sau dintr-o sectă religioasă. Aceștia, nu se știe de ce, încep să se înjure, din ce în ce mai murdar, vorbind tot mai tare și sfârșind prin a urla. Se pare că s-au format două grupuri, fiindcă fiecare sudalmă se referă la mai mulți.

— Futu-vă muma-n cur de poponari! Ce pizdele mamelor voastre căutați aici? Să vă fut în beregăți! Asta să vă fac!

— Labagii căcăcioși! Ce vreți bă, futu-vă la doseni să vă fut!?

— Bă, cufuriților, să-mi bag picioarele în mingeacul ăla plin cu scârnă al mamelor voastre!

Trece o vreme până când Ion își dă primul că de fapt grupul lor este ținta înjurăturilor.

— Țștia ne caută pricină, spune el în românește, înțeles doar de Cerasela și Brad. Adică, traduce în engleză, vor să ne atace, dar mai întâi se montează, ca gorilele. Este un obicei al locului.

— Interesant, murmură Brown. *Mă întreb care va fi pretextul propriu-zis. Vin la noi și ne lovesc? Sau ne împușcă?*

— *Deocamdată, speră că noi vom riposta într-un fel sau altul, spune Ion.*

— *Poate te înșeli, intervine Jack. Nici măcar nu se uită la noi. - își întrerupe pentru mai multe secunde emisia telepatică -. Ba nu, ai dreptate. Știu că așa este. Intenționează să le atace.*

În timp ce oamenii smoliți continuă să înjure, întorcându-se de tot mai multe ori înspre cei șapte. Fantasmelor, nevăzute pentru ceilalți din restaurant, își opresc mișcările fără rost și par a asculta.

— Uitați-vă la creațiile noastre, spune Ion. S-ar spune zice că înțeleg înjurăturile și sunt curioase ce se va petrece.

Doi bărbați dintre cei îmbrăcați în costum roșu-bleu se ridică alene de la masă și vin spre grupul împărătesei. Nu par chiar deloc prietenoși. Unul are gura strâmbată, de parcă ar fi suferit o paraliză și s-a vindecat doar parțial. *Sunt batmani? Sau doar simulează?*

Printre ciudățeniile din ultimele zile se află și pseudo-batmanii, o specie nouă de escroci, numiți în popor șușaniști, cu un cuvânt azi necunoscut, venit cine știe cum dintr-un trecut îndepărtat. Șușaniștii se dau drept batmani, fac un teatru nemaipomenit, amenință și cer să fie îmbunați. De multe ori, trucul lor reușește. Oamenii sunt atât de speriați, încât sunt gata să le dea aproape orice, numai să nu fie uciși.

— *Ca insectele care seamănă cu viespile, dar n-au ac. Așa sunt ăștia.*

— *Ăștia cum sunt? Autentici sau falși?*

— *Falși.*

— *Da, așa este.*

Cerasela ridică mâna dreaptă, ca și cum ar cere cuvântul. Arătătorul ei gros, cu inel mare, indică un punct misterios din țesătura de grinzi metalice pe care se sprijină tavanul.

— *Crezi că suntem în primejdie?*

— *Nu. Băieții ăștia sunt niște caraghioși. Li s-a sculat lor să facă mișto de noi. Văd că numai Brad este mai de Doamne-ajută, mai solid.*

Cei doi au ajuns la masa lor și se sprijină de ea, ca și cum ar fi obosiți. Cei șapte îi privesc cu bunăvoință ironică.

— Da, băieți ce doriți de la noi? Își folosește împărăteasa vocea ei plăcută de mezzo-soprană.

— Bani, dolărei, cât mai mulți. - Insul întinde alene spre pieptul imens al Cerasellei mâna sa nespălată, cu unghii îndoliate și rupte -. Hai, mai repede! Dacă nu vreți să fiți rezolvați!

Când mâna omului e pe punctul s-o atingă pe împărăteasă, scena se modifică brusc. Din două salturi, pisica uriașă inventată de Cerasela, până atunci o prezență discretă, aproape

translucidă, tremurând nevăzută de ceilalți pe undeva prin apropiere, se apropie de masă și lovește mâna insului de jos în sus, cu o remarcabilă precizie. Mișcarea pare delicată, dar brațul omului sare în sus, mai-mai să înceapă a zbura spre grinzile întunecate din tavan. Se aude un troznet slab. O entorsă sau chiar o fractură?

Omul scoate un urlat de agonie și se retrage mergând de-a îndărăteala. Celălalt începe o fugă dementă spre ieșire. Se lovește de câteva mese, cade, se ridică repede, cu mișcări smucite. Urlă:

— Batmanii!

Companionii lor rămași la masă sunt împietriți, cu gurile căscate și ochii holbați. Unuia îi curge saliva pe bărbie. Apoi, ca la un semn ocult, cad toți deodată în genunchi și încep să se văicărească. Glasurile lor groase de coioși nu sunt obișnuite cu rugămintile:

— Cruțați-ne, că avem familii! Țștia ereau cu noi, dar noi nu suntem vinovați. Iertați-ne, oameni buni!

Cel cu mâna atârând se împleticește până lângă cei căzuți în genunchi și îi imită. De durere, nu este în stare să spună niciun cuvânt. Plânge urât, schimonosindu-și fața colțuroasă, de fință brutală.

— Vă rog să mă iertați! se milogește el. Am copii, oameni buni! - In ochii lui apar niște luminițe demente -. Nu mă rezolvați! N-am știut... Am glumit! Vă rog să mă iertați!

— Plecați dracului de-aici! le aruncă disprețuitor împărăteasa. Nu vă mai satură Dumnezeu...

Cei patru se adună de pe jos cu mișcări smucite, stângace. Plâng și reușesc niște zâmbete servile, ce stau strâmb pe fețele lor. Se depărtează mergând cu spatele. Bâiguie:

— Să vă dea Dumnezeu sănătate! Trăi-v-ar Cel de Sus! Voi și copiii voștri, să trăiți!

Ajunși aproape de ieșire se întorc și o iau la fugă, împleți- cindu-se.

că aceasta e atitudinea potrivită atunci când unul sau mai multi batmani se înfurie. *Așa se purtau pe vremuri, când nimereau în preajma unei feline mari, libere. Mișcările le iritau pe fiare. Dacă stăteai liniștit, aveai o șansă să scapi cu viață.* Nu mai fumează, nu mai beau. Palizi sau mai degrabă pământii, se uită și așteaptă.

— Ce spunei de pisică? se interesează Ion. Șucară, nu?
- Se întoarce spre Cerasela -. Cum i-ai ordonat? N-am simțit absolut nimic. Vreau să spun, n-am auzit.

Cerasela ridică din umerii ei masivi. (*Niciun luptător de sumo nu s-ar rușina cu ei.*)

— Nu i-am dat niciun ordin. A făcut treaba de capul ei.

— Autonomia, spune Brown. Se consolidează.

— Numai să nu se consolideze prea tare, intervine Ion.

Jane, foarte tăcută în ultima vreme, se strâmbă drăgălaș, amintindu-i lui Brad de perioada de glorie a amorului lor.

— Nu contează, spune ea, străduindu-se să nu pronunțe prea neglijent și astfel să nu fie înțeleasă de autohtoni. Oricum lucrurile au luat-o razna. Suntem niște jucării în mâna nu știu cui. Nu cred că putem face prea mult. - II privește binevoitor pe Brad -. Ce spui? Ce părere ai? Hm?

De la scena din spital, playboy-ul dâmbovițean a rămas cu un mic blocaj psihic. Cândva trebuia să mi se întâmple și mie așa ceva, își spune. Adică să-și bată joc de mine o femeie așa cum i se scoală ei. Dar nu atât de repede. Așa ceva pătesc cei din bransa mea pe la vreo cincizeci sau chiar mai târziu. Ceva s-a clintit în siguranța lui de sine. Ce pizda mă-sii, dacă mai pătesc câteva chestii dintr-astea, rămân impotent, dracului!

Se uită pieziș la Jane, fără să îndrăznească s-o privească în ochi. Dacă o apucă iar spumele alea mari, cum spun țiganii? Mă face de căcat față de oamenii ăștia cumsecade.

— Cred că ai dreptate, spune. Nu cred că facem ce vrem noi. Cineva ne comandă.

Ceilalți știu, nu se poate spune cum, ce s-a întâmplat între Brad și Jane. Își dau seama că orice conflict între ei este de domeniul trecutului.

— Nu mai suntem în stare să ne certăm, schimbă vorba Hilde. Asta este adevărul.

— Creierul poliencefalic, croncăne Brown.

Când dau să plătească, chelnerul cel bortoș, la început destul de puțin politicoș, îi refuză, făcând aproape o criză de isterie.

— Nu, vă rog din suflet, nu aveți nimic de plată! Este din partea casei. Ne-a făcut o deosebită plăcere. - Are lacrimi în ochii lui roșii de băutor -. Vă așteptăm oricând cu deosebită plăcere.

Răutăcioasă, Cerasela insistă:

— De ce să nu plătim, mă? Ce, ne știi de undeva? Ai vreo treabă cu noi?

Apare șeful, „managerul”. Un ins la patruzeci de ani, cu părul negru corb lins și încheiat într-o coadă cu ornament. Brațele lui subțiri sunt tatuate cu siluete de bărbați musculoși. Reușește să plângă de-a binelea. *Parcă văd că este poponar. Ce să-îfaci? Dreptul lui!* (Gândul se formează dintr-o dată în toate cele șapte creiere.)

— Vă rugăm din tot sufletul să acceptați mica noastră atenție, miorlăie el, frângându-și mâinile.

— Bine, mă, spune Cerasela, privindu-1 ca pe o insectă ciudată.

Mergând prin parc, în urma fantasmelor devenite, *numai Dumnezeu știe cum*, suficient de fosforescente pentru a le lumina întrucâtva drumul, împărăteasa are o nedumerire.

— *Cum se face că nimeni nu mă recunoaște? Că doar mă știu toți foarte bine.*

— *Oamenii nu văd, în general, decât ceea ce se așteaptă să vadă, explicăfiroscos Ion. Asta este. Nimeni nu-și poate închipui că împărăteasa umblă fără pază prin oraș.*

Vineri dimineța, niciunul nu se grăbește să plece din fosta Casă a Presei. „Managerul”, de parcă ar fi știut ce învârt ei prin Bukry și unde dorm, a ieșit personal după ei și i-a implorat, cu ochii în lacrimi, să accepte două sacoșă mari cu merinde și apă minerală.

Stau întinși pe paturile sordide și nu li se pare deloc neplăcut faptul că n-au unde să se spele. Nimeni dintre cei șapte nu este neglijent de felul său, dar ceva s-a schimbat.

— Cred că ne-am molipsit de delăsarea tradițională a autohtonilor, presupune Ion, apucat de una dintre crizele sale speculative și vesel dintr-un motiv numai de el știut. Chestiile astea psihice se iau. - Renunțarea la obișnuințele de igienă occidentale pare a-1 fi binedispus grozav -. O să vedeți ce bine este așa. Omul își pierde toate angoasele.

— Nici tu nu crezi ce spui, mormăie Jack. Știi foarte bine că nu asta este explicația.

— *Ne pierdem puțin câte puțin individualitățile, de fapt.*

Ceva din comportamentul fantasmelor ar putea să sprijine această teorie. De unde până atunci plăsmuirile s-au comportat, în linii mari, ca niște animale bine dresate care păstrează distanța, acum stau în imediata lor apropiere, de parcă ar fi apucate de amoruri imposibile. Nimănui nu i se pare ciudat ceea ce se întâmplă.

Șamanul, în mod normal foarte distant și înstrăinat, arătând ca un frate geamăn al lui Brown, răpit de sălbatici și crescut în junglă, s-a transformat într-o ființă(!?) nespuse de prietenoasă, ba chiar grețos de lingușitoare. El îi tot dă târcoale bătrânului și-l atinge, dacă astfel se pot numi întrepătrunderile de o clipă ale celor doi. În acele momente, înfățișarea lui Brown se schimbă, de parcă ar fi o holoimagine pe punctul de a se dezagrega. S-ar spune că centenarul Brown va dispărea în infinitul mic, descompletând echipa.

Nu se întâmplă așa. Bătrânul (botezat Oku) reapare de fiecare dată, iar șamanul se îndepărtează puțin, pentru a reveni imediat lângă silueta de corb a creatorului său.

Și celelalte fantasme se comportă ca niște câini

lingușitori/ iubitori.

— Ar trebui să fie filmate toate chestiile astea, spune Ion, într-un moment când Anabela îi dă pace, dispărând. Cred că așa ceva nu s-a mai întâmplat vreodată.

— Nu contează, spune Brad absent.

Și el este foarte solicitat de dragon (o apariție masivă și totuși cât de grațioasă!). *Cred că o să mă țicnesc, cu animalul ăsta în spatele meu. Să-l botez? Scrân-teală curată... Și totuși, mă simt ca și cum totul ar fi normal, până la coadă. Cum să-i zic? Brutus! Ca pe dulăul lui Argy. Și ăsta este un fel de câine.*

Dragonul plutește deasupra lui (dirijabil bizar) și apoi se lasă încet în jos, acoperindu-l cu o ceață verzuie și făcându-l să simtă un fel de greață, de parcă ar intra în virtual. Când se întâmplă așa, ceilalți nu-l mai văd foarte clar.

Jane, nemaipomenit de sufletistă, zâmbește drăgălaș și-i spune:

— De fiecare dată când începi să dispari, mi-e teamă... Știi că nu poate întâmpla așa ceva și totuși...

— Brutus, articulează hotărât Brad. Acesta este numele.

— *Te-am auzit mai înainte, Brad. Nu mai uita că ești tot timpul în legătură cu noi.*

— *Da, Brutus este un nume foarte frumos. Toate animalele astea sau ce-orfi trebuie botezate.*

Ziua de vineri trece pe nesimțite. Toți șapte stau întinși (ca la o intrare prelungită în virtual) și plutesc într-o reverie ce nu se mai termină. Fantasmelor le dau târcoale, se contopesc cu câte unul dintre ei, dispar, pentru a reapărea brusc. Nu se aude niciun zgomot, de parcă totul s-ar petrece în VIS.

Spre seară, reușesc să se ridice și să mănânce din sandvișurile „managerului”. Beau apă minerală adusă din țări străine

și apoi alunecă iar în starea lor intermediară, situată în teritoriul straniu dintre somn și veghe.

Sâmbătă dimineața, tuturor li se pare că s-a schimbat ceva. *Asta este o altă etapă*, le răsună în creiere. Se ridică din paturi cu mișcări elastice. *Numai că nu facem gimnastică de înviorare.*

Apoi trec, caraghios de repede - dar nimeni nu observă comicul situației -, la botezarea creaturilor încă anonime.

Jane se agită, de parcă ar fi vorba să găsească un nume pentru propriul ei copil. Își frânge mâinile, fumează. Ceilalți o privesc liniștiți, așteptând în tăcere. Fata se încruntă, își duce mâna la frunte, își trece nervos degetele lungi și subțiri prin părul verde. Pantomima ei este nefirească în situația dată, dar nu-i nimeni s-o constate. În creierele (creierul?) echipei nu se mai află niciun pic de simț al umorului. Nici măcar Ion, bufonul grupului, nu se amuză. Dimpotrivă i (li) se pare că este foarte firesc ca Jane să aibă mari frământări și să se teamă de alegerea unui nume nepotrivit (nefast?).

— Amandina, geme ușurată Jane, de parcă ar fi reușit în fine să expulzeze fătul. Amandina, Amandina, da!

Ceilalți sunt cât se poate de serioși, fără nicio urmă de ironie.

— Bun, spune Brown. Să auzim celelalte nume.

— Dracula, se aude glasul subțirel al lui Jack.

— Nemesis, ciripește Hilde.

Mai rămâne ca împărăteasa Cerasela să găsească un nume pentru creatura ei.

— Să mă gândesc un pic, zice ea foarte serioasă. Aici este o chestie, știți asta. Noi și arătările astea suntem, cum să vă spun?, într-o singură oală. Numele fac parte din rețetă, din ceea ce băgăm în ciorbă, cum ar veni.

Încuviințează toți, înclinându-și în același timp capetele.

Cerasela se plimbă printre paturi, mișcând aerul cald cu masa ei de hipopotam. Pisica se ivește din neant și merge pe urmele ei, atât de aproape, încât de câteva ori o intersectează. Partea de corp intrată în imaginea pisicii devine neclară și tremurătoare.

cum au făcut țigarii cu românii. Este unul dintre ultimele gânduri „rezonabile” ale grupului.

— Safta, asta este numele, spune Cerasela.

— *Foarte bine. Acum, un ciclu s-a încheiat. Rămâne să găsim doar un nume pentru grupul nostru, pentru noi.*

— *Numele va apărea de la sine.*

- *Da.*

Vine amiaza zilei de sâmbătă. Se bea apă minerală și se discută doar telepatic. Sau mai degrabă se monologhează. Asta fiindcă aceleași gânduri și cuvinte se formează în mințile tuturor, ca în cazul unei hipnoze de masă. Ascultă spusele cuiva. Ale cui?

Cu adevărat ultimul cuvânt gândit și întrucâtva înțeles de ei înșiși este Heptagon. E numele grupului lor. Își dau seama de asta, cu bruma de luciditate a unor oameni aflați în pragul morții, când realitatea devine o umbră străpunsă de siluete neclare, iar vocile se estompează și se sting.

Se întind pe paturi cu mișcări de somnambuli. Nu mai știu cine sunt, cum îi cheamă, ce fel de preferințe au. NU mai sunt indivizi.

Intră într-o lume a oamenilor-umbre. Da, așa trebuie să fie după moarte, ar putea să-și spună, dacă ar fi în stare să raționeze. Suntem niște spirite. Corpuri eterice? Nu vrem nimic, tot ce putem face este să privim fără mirare.

Fantasmele încep niște manevre de neînțeles. S-ar spune că încearcă să fuzioneze, la rândul lor. N-are cine să le urmărească dansul ciudat.

Luni, fantasmele rămân stinghere, amenințând parcă să se disipeze. Cei șapte redevin niște oameni obișnuiți, reuniți de întâmplare și aflați în pragul plictiselii. Își amintesc destul de vag de „creierul poliencefalic” și de „decorporalizare”. Povestea cu batmanii li se pare destul de banală. Prea mult s-a discutat despre chestia asta, spune unul. Nimeni nu-1 contrazice.

Au uitat de discuțiile lor telepactice. S-a dus naibii și armonia dintre ei. Replicile în contradictoriu au reapărut. Hilde este iarăși veninoasă și amenințătoare cu insuportabilă blândețe. Jane, cu părul ei verde cu tot, a redevenit o golancă. Ce-i drept, una de un fel special, venită tocmai din State.

— Ce-a fost n-a fost, spune Ion marți seara. - Stau cu toții întinși pe paturi, ca bolnavii netransportabili din salonul unui spital ruinat de un cataclism -. Poate că am visat. Sau ne-a hipnotizat cineva. Pe toți.

— Am revenit de unde am plecat, intervine posac Brown.

Hilde este veselă fără motiv. Își scutură părul blond, care devine tot mai slinos cu fiecare noapte petrecută Casa Presei.

— Nu se știe unde se va ajunge, spune. Poate că asta a fost calea aleasă pentru noi.

— V-ați dat seama că nu mai putem vorbi în gând? făcu Brad.

Vocea lui baritonală, caldă, de superbărbat le curentează ușor pe cele trei femei din echipă.

— Asta este ceva la mintea cocoșului, spune împărăteasa ușor iritată. Bineînțeles că am observat.

Modul popular de a fi al împărătesei a început să lase locul unor mici accese de aroganță

— Curios lucru, comentează Jack, făcând aluzie la Hilde, cum unii dintre noi pot să fie atât de bine dispuși. Poate este un drog în aer.

— Este un drog în mintea ta, ripostează țâfnos Hilde.

— Este ca o călătorie în timp, spune Ion. Mergem înapoi, spre ziua când am venit aici. Acum nu mai trebuie decât să dispară fantezmele și totul va fi ca la început.

23. Obor Market

Luni, 5 august 2058

Lucrurile se schimbă repede în locul numit de jurnaliștii cei deștepți plexul solar al imperiului creat de Batman întâi.

Probabil că entitățile, *acolo unde mă-sa or fi*, în dimensiunea lor inaccesibilă și de neînțeles pentru pământeni, sunt în fine satisfăcute de abundența informațiilor inedite. Pământenii, în schimb, iau cunoștință de noutăți în mod nemijlocit, le trăiesc. Pentru mulți dintre ei, marea noutate este propria lor moarte violentă.

Dimineata, pe la nouă, cei mai multi fani dorm încă prin cotloanele lor din preajma fostei piețe. Doar câțiva și-au ocupat locurile pe păturile îndoite de mai multe ori, în sala numită a tronului.

— Bă, spune un fan către un alt băutor de bere sintetică, noi nici nu mai suntem în stare să ne mirăm. Este ca la barbut, bă. Ce vine... Primim orice și ne zicem numai eu să nu crăp, de restul mi se rupe.

— Da' la familie nu te gândești?

— Ba da, da' ce pot să fac? Pot eu să-i ajut cumva? Nici dacă m-aș face batman n-ar fi cine știe ce. Că doar ai văzut, au fost cazuri ca un batman să-și rezolve nevasta și copiii. Când le vine spumele alea mari, nu mai cunoaște pe nimeni.

— Nu te mai miri de nimic, rânjește celălalt, da' ți-ar plăcea să fii batman... Este? Futu-te-cur să te fut! Nu ie nici unul care să nu vrea.

Primul scuipă pe jos și trage gânditor din țigară.

— Bă, uite cum stă chestia. Dacă te faci batman, poți să scapi. Adică poți s-o mierlești, normal, dar mai greu. Nu se prea rezolvă între ei, că doar știi.

— Stai să vezi! Nu te grăbi! O să se mănânce între ei, ca câinii turbați. Eu așa simt. O să vină și timpul ăla.

O femeie fortoasă, cu ochi strălucitori de drogată, trece pe lângă ei cu pași mari de trăpaș.

— Parcă văd că și asta este batmaniță. Ce spui?

Celălalt dă din cap a aprobare. Apoi se scarpină de nădejde pe sub colanții săi murdari.

— Ce-i, mă, te mănâncă coaiele? îl întreabă celălalt, fără nici-o urmă de zâmbet. - Stă o clipă pe gânduri -. Ce-ar fi dacă

batmanițele astea s-ar încăiera cu nea Preasfântul și cu ăilalți batmani?

— Ar fi urgie. Numai dracul știe ce-ar ieși din chestia asta.

Renata, îmbrăcată în straie tradiționale țigănești, în care predomină roșul, cu salbă de aur la gât, apare dinspre partea din spate a halei. Pe acolo intră numai Batman și câțiva devotați ai acestuia.

Unde doarme Preasfântul? Puțini știu. De altfel, fanii nu țin să afle asemenea amănunte. Pentru ei, Batman este doar cel care stă tolănit în jilțul său și dă ordine. Batman le transmite un fel de putere necunoscută, din care nimeni n-a mai gustat până acum. Nu prea sunt în stare să treacă în cuvinte ceea ce simt. Se mulțumesc să-și repete, atunci când stau în fața lui: Simt că trăiesc, simt că trăiesc. Nu puțini spun și altora, cu patimă, aceste vorbe sau unele asemănătoare ca înțeleș.

Ar fi prea simplu, cugetă Rogers, sosit și el aproape în același timp cu Renata, dar pe intrarea principală, dacă i-aș considera niște convertiți religioși. Lucrurile sunt mai complicate. Cred că îi excită grozav posibilitatea de-a deveni batmani. Numai asta poate să fie. Renata Santoy a renăscut de-a binelea, de când s-a transformat. Jurnalistul simte un fior de frig între omoplați. Dar dacă eu însumi m-aș contamina și aș uita toate principiile mele democratice? Nu cumva dorința asta m-a adus și mă ține aici? Dacă sunt un sociopat și încă nu am devenit conștient de adevărata mea vocație?

Refuză să se gândească prea mult la așa ceva, dar în același timp, „cu umilință, cu groază” (Borges), simte că posibilă experiență îl tentează foarte mult, de parcă ar fi o femeie a altuia.

Pe la ora unsprezece apare Batman, însoțit de cei patru fii spirituali ai săi și de înfricoșatul Fane. Merge cu pași rari, plin de măreție exagerată, de parcă ar fi un rege intrând pe o scenă de teatru. *Ăsta este un histrion înăscut.*

Renata se află deja în jilțul/tronul ei. Fanilor nu li se mai pare ciudat faptul că îl tratează de la egal la egal pe Batman și

că acum, spre-o pildă, nu se ridică atunci când îl vede, mul-țumindu-se să-i facă un semn cu mâna ei frumoasă, nemuncită. La început, când l-au văzut pe Preasfânt că o instalează pe un fotoliu adus special, s-au mirat puțin. Apoi au acceptat noua situație. Ce să-i faci? Dacă avem un împărat, nu ne trebuie și împărăteasă? Nu? Așa este, bă.

Deși nu sunt chiar deloc curioși de felul lor, fanii au aflat că Batman și Renata n-au treabă la așternut. Nea Preasfântul ăsta nu prea le are cu femeile. O fi mai bine așa. Că femeile numai necazuri aduce. Este?

După ce Batman își aprinde un Espero (fumează în continuare trabucuri din rezerva lui Baxt al II-lea), Renata așteaptă un timp în tăcere și apoi îi spune, aplecându-se elegant spre el, de parcă s-ar afla la un summit sau la un congres internațional:

— Trebuie să afle s-a întâmplat. Să știe toți la ce să se aștepte. — Povestea cu ăia nevăzuti?

- Da.

— Pot să ne facă vreun rău? Ce spui?

Renata pare ușor agasată. Se străduiește să rămână calmă. *Idiotul ăsta crede că totul merge perfect. Nu are imaginație. Sau are, dar numai în legătură cu alții. Atunci când este să-i lichideze.*

— Sigur că pot. Era cât pe aici să-l omoare pe fiul tău. Doar ai văzut.

Batman face un gest de plictiseală. Nu crede că s-ar afla în primejdie. *Ce-i aia decorporalizare? Prostii de femeie... A citit prea mult la viața ei, asta este. Cum să-ți trimiți sufletul în altă parte și tu să rămâi pe loc? Așa ceva nu se poate. Corpul etc... Cum? Eteric, da. Căcat. Nu cred eu în chestii de-astea.*

Renata a căpătat, însă, un soi de putere asupra lui. Fiindcă este mult mai tânără, dar și pentru că lui Batman nu-i prea place să ia hotărâri. Când este într-o asemenea situație, iar ceilalți se uită în gura lui, așteptându-i decizia, simte un fel de amețală neplăcută și trebuie să facă un oarecare efort pentru a și-o ascunde.

Mai este și scena uciderii lui Santoy. Batman a văzut multe la viața lui, mai cu seamă de când a dobândit puterea, dar o asemenea moarte, nu. După ce bătrânul a explodat ca o grenadă făcută din carne și oase, Batman a simțit cum în el se naște o frică nu prea mare, dar rezistentă. Ca și cum i-ar fi apărut pe neașteptate în față un șoarece deocamdată cuminte, dar oricând în stare să se înfurie și să înceapă, de nebun, să roadă.

Preasfântul tresare ușor, atunci când Renata, prima batma- niță din lume, îi spune în românește:

— Chiar acum trebuie să afle toți ce s-a întâmplat. Ești de acord?

— Da. Spune-le tu! *Că vorbești românește aproape bine. Ți-a ascuțit bengă mințile, peste noapte.*

— Uite ce este, continuă Renata. - Vechea ei față de intelectuală perversă și nu prea energică s-a schimbat, căpătând o duritate arogantă -. Trebuie să ne unim. Toți hatmanii. Și feme- ile-batman.

— Batmanițele, cum ar veni.

Renata nu gustă slaba încercare a lui Batman de a glumi. Vorbește înainte, de parcă nu l-ar fi auzit:

— Se pare că oamenii aceștia au puterea de-a se uni. Dacă nu făceau așa, fiul tău i-ar fi rezolvat. Dar s-au lipit între ei și au scăpat. Noi trebuie să facem la fel.

Batman, nedumerit și parcă puțin umilit:

— De unde știi chestiile astea?

Batmanița ridică din umeri:

— Ar trebui să le știi și tu.

Din când în când, pentru puțină vreme, Renata redobândește vechiul ei fel de a fi. Pe măsură ce trece timpul, aceste pauze sunt tot mai rare și mai scurte. Treptat, văduva Santoy se instalează în noua ei condiție.

— O să știi, fii fără grijă, continuă ea. După ce ne unim, o să ne citim gândurile mai ușor decât acum. - își ridică sprâncenele subțiri, elegante -. Uite, acum noi doi nu putem comunica telepatic. De ce oare?

— Tele... Cum?

— Adică fără să vorbim. Tu reușești, în schimb, cu fiii tăi.

— Păi... Nu știu nici eu ce să zic. - Batman simte că-1 apucă durerea de cap, din senin -. Cine mai știe ce-o fi...

Renata este la fel de energică precum o tânără soție decisă să-și impulsioneze cu orice preț bătrânul soț. Vocea ei este de-a dreptul metalică:

— Bine. O să le spun eu.

îi face un semn poruncitor lui Fane. Acesta se apropie de ea cu mișcări furișate și priviri lăcrimoase de câine lovit care vrea să-și îmbuneze stăpânul mânios.

— Cheamă aici toți batmanii și batmanițele. Vezi cum vorbești cu ei, nu cumva să se supere cineva.

Fane privește pe furiș înspre Batman. Acesta își clatină a aprobare capul chel. *Ce pizda mă-sii, femeia asta e mai tare decât el?*

Rudele spirituale ale celor doi șefi încep să apară curând după plecarea lui Fane. Sunt oameni foarte deosebiți între ei. Dacă fiii lui Batman, patru la număr, sunt oameni simpli, ca și tatăl lor spiritual, printre cei din generațiile următoare se întâlnesc persoane în stare să-l mire pe un observator calm și detașat (deși așa ceva nu mai există probabil nicăieri). Sunt și câțiva intelectuali, precum și niște bărbați în putere, având siguranța de sine a unor oameni de afaceri obișnuiți să poruncească și să fie ascultați.

Printre femei, situația este și mai ciudată. Fără să vrea, Renata le-a însămânțat nu numai pe unele dintre multele târfe din preajma lui Batman, ci și pe câteva persoane foarte distinse, bune chiar și pentru cercul intim al lui Baxt al II-lea. Printre batmanițe se află și două fete cu înfățișări de eleve nevinovate. Privirile lor pervertite de putere sunt cum nu se poate mai contrastante cu fețele curate, neatinse nici măcar de ridurile din jurul gurii, numite ale invidiei.

în fața celor două jilțuri/tronuri se formează un semicerc. Bărbații nu par a băga de seamă că se află lângă niște femei.

Nu se deranjează să le facă loc sau altele de acest gen. Se înghesuie ca niște fotbaliști în zidul făcut la executarea unei lovituri de pedeapsă. Sau ca niște călători indiferenți aflați într-un mijloc de transport aglomerat. *Curtoazie? Nu. Nimic asemănător.*

Căzând (urcând?) pentru o clipă în vechea ei personalitate, Renata are timp să gândească: *Fie ei bărbați sau femei, nu mai au niciun interes pentru sex. Trăiesc agresivitatea și asta la este destul.*

În grupul de mutanți se află treizeci de bărbați și nouăsprezece femei. Deși sunt persoane foarte diferite, seamănă între ele prin expresiile dure, fără nimic de felul camaraderiei sau al amicitiei firave de pahar sau de pat. Pe fețele lor se poate citi doar indiferența cruntă a narcomanului pentru orice nu este drogul său. Dar și interesul dement pentru un susur discret, nespus de promițător, auzit de fiecare înăuntrul său.

Ăstia așteaptă doar clipa când îl va apuca. Până atunci, trăiesc într-un fel de hibernare.

— Fiți atenți, vă rog, începe Renata, fără să se ridice din fotoliu. S-a întâmplat...

Toți mutanții, inclusiv Batman și Renata, tresar ușor, de parcă ar fi ațipit și îi trezește un zgomot nu prea puternic, mai degrabă plăcut. În priviri lucește mirarea foarte slabă și apoi satisfacția palidă.

— *Ce? Merge și așa? Da?*

— *Ce pizda mă-sii este asta? Cum, pot eu să le citesc gândurile ăstora? Și ei știu ce-mi trece mie prin devlă? Mă uit eu în mansarda Grangurelui?*

— *Ia mai taci, mă! Vezi cum vorbești despre Preasfântul! Că de nu...*

— *Ce-mi faci, băi? Mi-o iei la muie? Da? Asta îmi faci?*

Toți aud cacofonia de gânduri. Batman bagă de seamă că se conversează și despre el însuși, dar nu se supără. Ce dracu', sunt copii și nepoții mei! Nu?

Renata zâmbește superior către el:

— *Vezi? Se întâmplă cum am spus eu. Trebuie să ne unim, dacă nu vrem s-o încurcăm. - Se ridică și împunge aerul din fața ei cu degetul arătător -. Vedeți că se poate?*

— *Da, așa ie. Numa'că ce facem cu treaba asta? La ce ne folosește?*

— *O să aflați imediat, toți, de la Mielu.*

Așa îl cheamă pe fiul lui Batman, cel care a intrat în conflict cu echipa celor șapte ciudați de la Casa Presei.

— *Vrea să ne termine, bă. Asta vrea. Au fost mai mulți, dracu' să-i ia. Nu știu cum au ajuns aici, dar am simțit că o încurc. Puteau să mă rezolve, dar nu-ș' ce bengă i-a apucat și s-au cărat.*

— Sunt și femei printre ei?

O voce bine stăpânită, cultivată. *De doamnă dintr-alea care stă în Piața Coardei, cu bălăbăanii la ușă.*

— Nu știu. *(Uite c-a-nceput să dea pe gură.)* Am simțit doar că ereau mai mulți. - Se scarpină în cap Femei? Poate că da. Am auzit cum vorbeau între ei, dar nu ereau glasuri. Vorbeau în gând, așa cum putem și noi să facem.

-Și?

— Nu știu.

— *Ce contează?* intervine Renata. *O să vedem noi cum sunt.* - Continuă nemilos, folosindu-și glasul neplăcut, de femeie fără milă -. Dacă au sau n-au ceva între picioare.

24. Info Center

Mărti, 6 august 2058

Împăratul s-a ghiftuit de informații îngrozitoare. Ceva s-a defectat în el din această pricină. Nu mai sunt în stare să mă uit. Dacă o țin înaintea așa, mă îmbolnăvesc sau chiar o mierlesc. Cu toate acestea, stă mai departe înțepenit pe fotoliul lui. Nu se mai bărbierește, nu mai bea din vinul său roșu, contraindicat pentru hipertensivi. (Majestatea Voastră, i-au spus cândva medicii, nu credem că este tocmai bine să... Știți, vinul roșu... Ia să mă mai scutiți cu știința voastră!) Fumează, în schimb. Multe trabucuri Espero.

Aghiotantul Nicu a acceptat să stea jos, în prezența lui Baxt al II-lea, doar atunci când a simțit că leșină de oboseală. Se află

acum în dreapta lui Baxt, pe un scaun de catifea galbenă. Este foarte palid. Barba nerasă, neagră-albăstruie, este un

semn de doliu pentru nevasta și cei doi copii ai lui, morți pe neașteptate, uciși de un batman necunoscut. Sau, cine știe?, de otrava care plutește în aerul orașului, împrăștiată de mințile celor răi.

Știrile despre mutanții ucigași s-au împutinat. Pe întreaga planetă se răspândește tot mai mult un mod blazat de a privi lucrurile. Oamenii încep să se obișnuiască cu mutanții, să-i considere ceva în firea lucrurilor, precum infarctul de miocard, fibrilația ventriculară și cancerul. Poate că și în această privință supușii lui Baxt al II-lea sunt niște deschizători de drumuri. Este logic să fie așa. *Din moment ce batmanii au apărut aici nu este normal ca și antidotul psihologic să se ivească tot în Rominia?* Ba da.

Cum în lumea anului 2058 mentalitățile se nasc și se răspândesc nesănătos (sau providențial) de repede, ideea că mutanții fac parte din peisaj și trebuie acceptați cu mult calm devine un loc comun. Moare cutare? Ce să-i faci? Dacă-l curăța un cancer? Ai mai fi făcut un asemenea circ? Nu. Ei bine, asta este situația. Chestiune de pură statistică.

— Trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt, spune președintele Statelor Unite, într-un discurs către națiune, ce se dorește un apel către toți oamenii planetei. Să fim obiectivi. Trebuie să ne organizăm ținând cont de faptul că oricine poate să moară oricând. Și până acum am știut că suntem muritori și oricui i se poate întâmpla un accident. Situația nu s-a schimbat în mod esențial. Spre deosebire de trecut, moartea cuiva nu mai poate fi prevăzută în chip rezonabil.

— Are dreptate ăsta, îi spune Baxt lui Nicu, făcând semnul încuviințării din capul lui mare cât o baniță. Și înainte era tot așa. Era cineva scutit? Numai că acum treaba e altfel. Oricine poate să moară AIUREA, pricepi, Nicule?

— Într-o asemenea situație, continuă imaginea tridimensională, perfect de fidelă a omului tuciuriu și încăruntit, aflată

în fața celor doi din Bukry, regulile sunt altele. De exemplu, sistemul nostru electoral nu mai este funcțional. Nu este suficient un președinte și un vicepreședinte. Fiecare om cât de cât important trebuie să aibă mai multe dubluri. Asta pentru ca în caz de nevoie să se poată opera schimbări repede și eficient.

Împăratul se înroșește (de fapt, se învinețește) la față. Oprește sonorul cu o mână tremurândă. Buzele celui mai puternic non- batman din lume se mișcă fără să mai scoată vreun sunet. Trabucul imperial tremură. Scrumul cade pe covorul gălbui.

— Ia ascultă, Nicule! spune împăratul, cu un glas în care tremură o emoție de neînțeles. Fii atent aici! Dacă aș fi batman sau mutant, cum spun ăștia, aș putea să-l rezolv? Numai uitându-mă la el?

Aghiotantul îl privește întrebător, încordându-se pe scaunul lui, gata să sară în picioare.

— Pe președintele Americii, mă! Ce dracu! Pe ăsta din fața noastră.

Nicu nu spune nimic, mulțumindu-se să se holbeze cu devotament.

— Știi că hatmanii pot să opereze și așa, continuă Baxt, nemaipomenit de excitat, de parcă tocmai și-ar fi învins o impotență rebelă, penibil de învechită. Dacă mă fac batman, înseamnă că pot fi mai tare decât cel mai tare. - Se montează din ce în ce mai mult -. Da, aș putea să-i fac bucuria asta! Futu-1 în cur de papacioc!

Poate furia să nască un batman și nu doar să fie trăită de un batman deja existent? Răspunsul este afirmativ, dacă avem în vedere metamorfoza lui Baxt al II-lea.

Nicu nu e în stare să-și pună asemenea întrebări complicate. Ce-i stă la îndemână e să priceapă adevărul. În fața unui Baxt întinerit cu douăzeci de ani, cu ridurile și pungile vinete de sub ochi dispărute, el simte că i-a venit clipa morții. *Primul rezolvat e totdeauna unul din apropiere. Pe cine îi cad ochii mai întâi. Chestia asta se știe. Atât mi-a fost. Mă duc după nevastă și copii.*

Rămâne nemișcat pe scaun, cu bustul drept, de parcă ar poza pentru o imagine tridimensională, din acelea care

te cam sperie cu realismul lor nebunesc, nimănui necesar. Vede cum împăratul se ridică printr-o mișcare smucită, de sportiv cuprins de streche și începe să înjure cu patimă, ca și când ar fi scăpat după multă vreme dintr-un loc unde vorbirea protocolară este obligatorie. În acest timp se plimbă încolo și înapoi, pășind cu o energie grozavă, de drogat aflat la apogeul puterii sale artificiale.

Cu o întârziere de neconceput mai înainte la el, Nicu se ridică șovăitor și așteaptă, urmărindu-l cu privirea lui neagră pe Baxt.

Vede cum furia împăratului crește fără încetare, ajungând la niște cote greu de admis la un om bătrân și nu tocmai sănătos.

FACE UN INFARCT?

Nici vorbă de așa ceva. Împăratul s-a mai simțit atât de bine poate doar atunci când avea douăzeci ani și le impresiona cu scula lui smolită pe blondele vesele din State. Starea lui de prosperitate fizică și psihică devine chiar mai bună din clipă în clipă, deși nu se prea poate așa ceva. *O să pleznesc de ce bine și puternic mă simt.*

Vine repede momentul când Baxt nici nu-și mai dă seama că s-a petrecut o schimbare profundă cu el. A căzut în noua lui condiție, ca o ghiulea într-o masă permisivă, atât de penetra-bilă. Pătrunde tot mai mult și nu mai știe nimic de starea lui anterioară. Împărat? Nimic de acest gen. O forță a naturii, stihinică, ferită de orice păguboasă conștientizare a actelor sale, iată ce este.

Pe Nicu, aghiotantul devotat, îl zărește atunci când nu mai știe absolut nimic despre trecuta lui condiție și s-a transformat într-un animal atras în vârtejul destinului său. Ce fel de destin? De distrugător, de exterminator. (De pacificator?)

Nicu are timp doar să-l vadă pe împărat apropiindu-se de el cu niște pași cumplit de elastici și de tăcuți. Îi aude gâfâitul și îi vede dinții deveniți foarte mari (i se pare doar că este așa?).

Ultimul lui gând, înainte ca beregata să-i fie sfâșiată, iar sângele să-i țâșnească din carotidă cu o forță de arteziană este *așa ceva nu se poate, împăratul nu poate să-mi facă mie așa ceva, doar sunt băiatul lui, el m-a făcut, nu este posibil.*

Uite că este posibil, ar putea să-i spună un martor al scenei, dacă Nicu ar mai fi viu și n-ar mai mișca decât prin niște ultime contracții inconștiente ale mușchilor. O fi Baxt tatăl tău bun, dar batmanul n-are nici tată nici mamă (Ha, ha!). Când i se pune pata, îl rezolvă pe cel mai apropiat de el. A picat mă- găreața pe tine. Ce pot să-ți fac? Doar să te îngrop mai mult sau mai puțin creștinește, atât.

Beția cea urâtă a împăratului se stinge. Ieșit din ceața roșie a furiei fără margini, îl vede pe fostul său fiu natural și aghiotant transformat într-o marionetă însângerață.

— Ce s-a întâmplat aici? se întreabă cu vocea lui veche de bătrân înțelept și obosit. Că n-am văzut și n-am auzit nimic. Asta-i Nicu al meu?

În trecut a tot spus despre aghiotantul lui: *Ăsta este mai ceva decât Iulian, băiatul meu cel mai mare. Și decât ăilalți copii. Un câine credincios. Nici Cerasela nu-l ajunge în chestia asta.* Acum mai are energie doar cât să trăiască o mirare palidă vizavi de faptul că nu simte nici cea mai mică emoție.

— Ce pizda mă-sii, șoptește pentru sine, băiatul ăsta mi-a fost foarte apropiat. Și, uite... Parcă mi se rupe de moartea lui.

Vreun belfer dintre cei cărăbăniți în țări străine ar putea să-mi spună că am devenit amoral, adică nu mai aveți treabă cu normele morale, Majestatea Voastră. M-ar lăsa rece. La drept vorbind nici n-aș înțelege chestia asta cu normele morale. Dacă fac un efort, îmi aduc aminte ce înseamnă, dar, nu știu cum să zic, parcă nu mă privesc.

Trece o vreme până când Baxt reușește să facă legătura între cele două părți ale noii sale personalități.

— Da, acum m-am prins, mormăie tot mai încântat de sine. Dracul știe care batman m-a făcut ca el. Sunt batman, urlă

triumfător, de parcă ar fi reușit să servească cu vârf și îndesat o tânără fată cu coapsele foarte tari și deloc permissive.

Bate din palme, ca un sultan. Nu apare nimeni. Apasă un buton și începe să urle, cu o voce de animal înfuriat, nemaiauzită de cineva mai înainte. Este auzit în tot Micul Palat.

— Unde sunteți, bă? Unde bengă ați dispărut? Luați chestia asta de-aici!

25.Casa Presei și Obor Market Miercuri, 7 august 2058

Miercuri dimineata, în aer plutește primul miros vag al toamnei. În seara precedentă, cei șapte au fost pe punctul de a renunța la toată acțiunea. Ce sens mai are să continuăm, dacă am redevenit niște oameni obișnuiți? Mai bine ne ducem fiecare acasă la el și așteptăm evenimentele.

Nu s-a întâmplat așa. Cu o zmucitură brutală, timpul a început iarăși să se deruleze în sens invers. S-au întors în vechea situație, fără să se mire sau să protesteze, platonice, muștrând forțele ironice care îi manevrează. Acum sunt din nou culcați în paturile lor sordide. Respiră slab, iar fețele lor sunt foarte palide.

Fantasmele se mișcă anarhic prin preajmă. Nu par a fi observat ceva în neregulă la genitorii lor. Din când în când, volumele lor incerte, făcute parcă din fum colorat, devin ferme. Atunci devin făpturi aievey sau, cel puțin, holograme perfecte.

Uneori se produc contopiri neașteptate și apar astfel hibrizi imposibili, cum ar fi cel între androidul Nemesis (ieșit din mintea perversă a Hildei) și pisica Safta, creată de Cerasela.

Aliajul realizat din Brutus, dragonul lui Brad, și șamanul Oku, cel atât de asemănător cu aproape-nemuritorul Brown se ivește o făptură/imagie schimbătoare. Mai întâi, un dragon având capul de totem al lui Oku, apoi un șaman încheiat prin capul numai fâlci și ochi bulbucăți al unui dragon, ce amintește

de o pictură murală egipteană. Apare și o imagine neclară, în care caracteristicile celor doi sunt amestecate atât de mult, încât cu greu se mai poate spune de unde s-a plecat: un fel de animal himeric, de culoare verzuie, cu un absurd păr lung, împletit în multe codițe subțiri.

Combinațiile nu sunt rezistente, durează cel mult câteva minute și apoi se destramă, apărând iarăși fantasmеle, așa cum au fost când au răsărit din neant, în fața ruinelor numite cândva Casa Presei.

Mintile celor șapte zumzăie la unison, dar nu vehiculează cuvinte/gânduri, ci doar imagini. Ei văd cum fantasmеle se combină în configurații schimbătoare, naive, parcă realizate de un copil la calculator.

Uitându-se la tot acest desfrâu de culori și volume, cei întinși pe paturi nu se miră și nici nu se plictisesc. Îi bântuie doar o nemulțumire fără obiect. Ceva asemănător simt probabil animalele în preajma unui cutremur. N-au cuvinte să-și descrie trăirile. Locuiesc doar în ele, ca niște pești în acvariu.

Treptat, pe măsură ce fantasmеle se combină și se recombina tot mai frenetic, nemulțumirea este înlocuită de o satisfacție animalică. O căldură plăcută îi cuprinde. Așa se simte un șarpe sătul aflat la soare, pe o piatră încinsă. Da, ar putea să spună, dacă n-ar fi uitat să vorbească și să gândească în concepte, dacă n-ar fi devenit ceva fără nume, format din combinarea a șapte personalități, acum lucrurile se îndreaptă în direcția cea bună.

Poate că noua alcătuire va căpăta conștiință de sine, iar unul dintre inertiile ei componenți va prinde glas, pentru a-și comunica trăirile și ideile. Deocamdată, însă, nu poate fi vorba despre așa ceva. Nimeni nu i-ar putea contacta. Sunt singuri în lumea lor cețoasă, au regresat sau au evoluat acolo unde cuvintele sunt o prisosință.

(Sunt manevrați de o Entitate? De entități? Nu se știe. Doar un narator omniscient ar putea răspunde la aceste întrebări.)

Când metamorfozele, contopirile și separările devin foarte rapide, iar componentele nu mai pot fi distinse, precum în experimentul lui Newton în legătură cu lumina, satisfacția animalică, fără concept a organismului format din creierele celor șapte atinge punctul culminant. Este modul lui de a „înțelege” că fuziunea fantasmelor a fost înfăptuită.

La ora 11:23 Casa Presei este transformată într-un uriaș și nemaivăzut instrument de suflat. O furtună stârnită din senin (tornadă?) se abate asupra masei de beton armat și scoate sunete înfiorătoare. Ferestrele puținelor spații locuite își pierd, cu pocnete de pistol, foliile de plastic, iar ramele de metal (câte au scăpat hoților) se cutremură și zăngăne. În aer se mișcă violent un nor de praf și gunoaie, cu nesfârșit de multe ambalaje colorate.

Cei din Echipa Santana nu știu ce se întâmplă. Praful și resturile ce năvălesc șuierând peste ei nu-i deranjează deloc. Palizi și nemișcați ca niște morți, inconștienți, nu simt cum sunt zgâlțâiți în paturile lor de spital. Statutul lor de animal format din mai mulți indivizi (ceva asemănător, poate, unui recif de corali și mai puțin unui mușuroi de furnici) le permite, în schimb, un rudiment de sentiment al împlinirii. Senzația de ușurare a unui pește care a reușit să-și depună icrele/lapții acolo unde trebuie? Sau un orgasm primitiv, necunoscut de oameni?

Combinția cețoasă rezultată din contopirea celor șapte fantasme dispare. La 11:28 furtuna își schimbă brusc direcția și se îndreaptă spre sud, purtând norul de gunoaie peste stâlpii ce au susținut cândva fire electrice (demult furate), făcând să șuiere arborii de plastic.

În fieful lui Batman întâi se petrec schimbări. Sub îndrumarea uneori isterică, dar de cele mai multe ori convingătoare a Renatei, batmanii se organizează.

— Ce facem noi aici? întreabă retoric văduva Santoy.

Ne distrăm la nesfârșit? Nu cumva dorim mai mult decât să stăm în hala asta? Hm? Ce aveți de spus?

Nu se știe cum, vocea ei de femeie veninoasă se aude foarte bine, de parcă în hală ar fi fost instalate dispozitive de amplificare. Româna ei s-a îmbunătățit de la o zi la alta. *Acum nu mai are nici accent! Este posibil așa ceva? Este cumva un geniu?* Din intelectuală cu vederi democratice a ieșit la iveală un dictator. Memoria ei, de asemenea îmbunătățită în chip aproape miraculos, îi readuce în minte tot felul de amănunte despre proiectele unor tiranii luminate, menite doar să netezească drumul spre democrația adevărată, unde nu există profitori și visul egalitarist devine realitate.

Pe cei mai mulți dintre cei aflați de față nu-i prea interesează ce spune doamna din State, făcută româncă peste noapte. Batmanii se află în majoritatea timpului în starea lor de apatie dintre crize, iar ceilalți, candidații la postura de batman sunt prea obsedați de visul lor de putere pentru a da atenție unor *vorbe căcăcioase*.

Batman întâi, redus foarte repede la un rol decorativ, trage din trabuc și ascultă neatent. *Până la coadă, femeia asta face ce nu pot eu să fac. Poate scoate ceva din toată chestia asta.* Renata nici nu i-a mai cerut părerea, atunci când le-a vorbit oamenilor despre o țară a hatmanilor.

— Trebuie să ne organizăm, spune. Avem un împărat, rânjește ironic, fără teamă că Batman ar putea să se supere pe ea, ne trebuie și un guvern.

Repede iese la iveală faptul că doar femeile transformate sunt într-adevăr interesate de crearea unui stat al hatmanilor, capabil să se transforme într-un imperiu. Bărbații-batman se arată de acord mai mult pentru a nu o contraria pe împărăteasă (la început, titlul acesta a fost folosit în bătaie de joc, dar n-a trecut multă vreme până când oamenii au început să vorbească despre *împărăteasa noastră* fără nici-o urmă de ironie).

Femeile, în schimb, par a se fi molipsit de la pasiunea isterică a Renatei.

— Să-i călărim și noi pe porcii ăștia de bărbați, că ei au fost peste noi întotdeauna, spune o batmaniță mai dezghețată, care se tot foiește în preajma Renatei și încearcă să i se bage sub piele.

Renata zâmbește/rânjește cu bunăvoință. Nu trebuie să vorbești așa! o mustră ipocrit pe batmaniță. Noi dorim dreptate. Asta vrem. Nu democrație ipocrită.

Batmanițele sunt tot mai înfierbântate, iar Renatei îi fulgeră de câteva ori prin minte ideea că matriarhatul este soluția pentru toate problemele planetei. Ce se petrece seamănă destul de mult cu visele de mărire ale lui Baxt din virclub. Femeile sunt cel puțin la fel de nemiloase ca împăratul.

Să-i lichidăm imediat pe toți cei nesupuși! Fără judecată și chestii dintr-astea, care durează ani de zile.

Telepatia va înlocui toate celelelalte forme de comunicare! Mai întâi noi, iar după aceea poate și ceilalți oameni, care nu sunt batmani.

Rogers, jurnalistul tolerat de Renata, în special pentru că vorbește o americană adevărată și nu una de școală, ca oamenii din Rominia, pendulează între disprețul ironic și tentația ciudată, aproape irezistibilă, de a se lăsa contaminat de frenezia femeilor-batman. Pofta de-a se transforma într-un sufletist precum oamenii din Rominia i s-a ivit și fiindcă marți pe la prânz și-a văzut moartea cu ochii.

Vede foarte clar cum s-a întâmplat totul, de parcă s-ar afla în fața unui holovizor. M-a apucat din senin o criză de sufocare. Mi-am dus mâinile la gât, ca unul lovit de infarct. N-am mai avut aer. Cred că m-am învinețit. Cei din jurul meu nu mi-au dat nici-o atenție.

— Totul este în ordine? m-a întrebat Renata.

N-am fost în stare să-i răspund. N-am putut decât s-o implor din priviri să mă ajute cumva. În ochii ei reci am văzut

indiferența absolută, de parcă aș fi fost un păianjen, care se mai zbate puțin înainte de a-și da duhul, cu labele arse de un copil răutăcios

Atunci s-a produs o cotitură. Am mai trăit câteva asemenea chestii în viața mea și pot spune că sunt un om norocos. Împărăteasa s-a strâmbat și, parcă în silă, și-a ridicat stânga într-un gest nu lipsit de oarecare măreție, cu palma îndreptată spre mine. Apoi s-a încruntat și și-a mișcat buzele, articulând niște vorbe numai de ea însăși auzite. M-a privit ținută, de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze. Ochii ei căprui mi s-au părut anormal de mari.

Mi-am revenit imediat. Concidență? Criză de astmă? Nu contează.

— Ce s-a întâmplat, omule? m-a întrebat batjocoritor Renata. Vrei să dai în primire în țări străine?

Am schițat salutul asiatic, împreunându-mi palmele. Oamenii au băgat de seamă ce s-a petrecut și au început să murmure mulțumiri. Sau, în orice caz, cuvinte de devoțiune, dacă este să mă iau după mutrele lor transfigurate de adorație.

Cei câțiva morti ai ultimelor zile au trecut neobservați. Printre ei, un pelerin din Franța, entuziasmat de personalitatea lui Batman, o cântăreață indiană nimerită la Bukry din întâmplare, mai mulți autohtoni dintr-o sectă neoprotestantă axată pe o austeritate vecină cu demența, un grup de români din Canada, fascinați de evenimentele din Rominia.

Moartea a devenit monedă mărunță, spune Rogers într-o corespondență destinată unei rețele mondiale. În condițiile actuale mentalitățile s-au schimbat. Asta fiindcă oamenii pot să moară în fiecare clipă și s-au adaptat, psihologic vorbind, la această situație. Ei nu mai dau atenție unor lucruri care cu nu multă vreme înainte li se păreau nemaipomenit de importante.

S-a produs o abrutizare și o simplificare, continuă el, un fel de întoarcere la condiția de animal, pentru care propria moarte nu înseamnă de fapt nimic. Pentru imensa majoritate a oame-

nilor existența a devenit ceva foarte simplu. Idealul de succes nu mai are valoare. Intră în discuție doar supraviețuirea.

Rogers are dreptate.

La ora 11:33 furtuna atinge zona fostei Piețe Obor. Norul de praf și gunoaie trece șuierând printre arborii sintetici și pătrunde în hală. Praful intră în ochii batmanilor și fanilor. Ca la o comandă, mulți încep să urle înjurături. Se aud și glasurile unor femei. Sudalmele lor grele parcă sunt mai nerușinate decât cele ale bărbaților.

— Închideți porțile! zbiară cineva cu un glas de animal vorbitor.

Câțiva bărbați se opintesc, înjurând. Când este gata-gata să reușească, vine o rafală mai puternică și-i aruncă înapoi. Porțile de plastic scârțâie ascuțit, zgâriind cimentul. Câțiva cad, se aud urlete de durere.

— Mergeți mai mulți, mă! se aude vocea de dinainte. Futu-vă muma-n cur de handicapați!

În cele din urmă, după ce vreo douăzeci de bărbați împing cu icnete și mugete de furie, porțile se închid.

— Rămâneți acolo, mă! Țineți-le așa! urlă disperat Fane. - Glasul lui de scapet taie ca un ferestruu ultrarapid țiuitul furtunii -. Nu plecați de acolo! - Se uită speriat la Batman -. *Este în stare să mă rezolve. Să spună că eu sunt de vină.*

O dată cu închiderea porților, furtuna se potolește de la clipă la alta, de parcă n-ar fi fost decât o vrăjitorie. Cei care s-au opintit mai înainte simt că nu mai există nici-o apăsare și se retrag, uitându-se întrebător către Fane. Acesta privește către Renata. Privirile lui sunt ale unui câine devotat, lovit fără motiv de către stăpânul său.

Împărăteasa face un semn brutal, arătând înspre intrarea în hală.

— Să deschidem? se milogăște Fane.

— Ce mai întrebi atât? intervine Batman nu tocmai sigur pe el însuși. Nu vezi că nu mai este vânt? Ce mama dracului?!

Fane se apleacă adânc, ca un japonez de modă veche.

— Am înțeles. - Face câțiva pași și începe să strige, cu alt glas, străin de slugărnice -. Deschideți, bă, ușile alea!

Afară, liniște.

În hală, gunoaiile au aterizat, dar praful încă nu. Batmanii și fanii se mai freacă la ochi, înjurând în surdină.

Apoi începe să se audă un zgomot înfundat, venit parcă din măruntaiele pământului. Se simte o ușoară trepidație, aducătoare de greață.

— Cutremur! strigă o femeie.

Nimeni nu dă semne de neliniște. *Cine să se mai sperie de un cutremur amărât, atunci când nenorocirea cea mai mare vine dinăuntru?* Așteaptă cu mult calm să vadă ce se întâmplă. Vine marele cutremur, despre care s-a tot vorbit de vreo șaizeci de ani înapoi sau se duce (*în pizda măsii*)?

Nu se întâmplă nimic spectaculos. Trepidația încetează, iar unii își spun totul s-a petrecut în mințile noastre, ce mama dracului. O șmecherie a ăstora.

Fără vreun ordin, din rândurile dese ale celor din hală se aleg batmanii și batmanițele. Încet, cu fețe strâmbate de o îngrijorare rămasă enigmatică pentru fani, se apropie de cele două tronuri. Semicercul format de ei este mai strâns ca niciodată.

— *Niciodată n-am vorbit așa de ușor în gând. Este?*

— *Este.*

— *Lasă chestiile astea! Nu simți că sunt aici?*

— *Ba da, dar ce să fac? Ce să facem?*

Tresar toți, la auzul unei înjurături răcnite, de neauzit pentru fani:

— *Futu-i în cur de jigodii! Să-i rezolvăm chiar acum!*

— *Cum?* - întrebare nedumerită -. *Că nu văd pe nimeni.*

Gândurile comune sunt rostite de o voce a nimănui. Batmanii le aud și nu se întreabă cine a vorbit. Cuvintele apar în conștiințele lor pur și simplu. De data aceasta,

însă, peste emisia de vorbe spuse parcă de un robot fără inimă se ridică glasul aspru, de mârlan coios, al lui Gore:

— *Eu erea să-i rezolv data trecută, când au fost aici. Dar s-au unit și mi-au scăpat. Acum suntem mai tari. Putem s-o facem fără probleme.*

Gore are dreptate, dar numai până la un punct. Asta fiindcă forma adusă în hală de furtuna stârnită din senin este... informă, cugetă Renata, într-un foarte scurt moment de întoarcere la vechea ei personalitate, când furia îi scade.

Se aude un țipăt ascuțit de femeie. Este o batmaniță din ultimul rând al semicercului, o femeie vulgară, grasă, de vreo patruzeci de ani, știrbă, cu sânii curgându-i pe sub tricoul galben, slinos, pe care scrie University of Portland.

— Mă omoară, mă rezolvă, urlă ea, uitând că puțin mai înainte era în stare să vorbească în gând. Luați-i de pe mine!

— Cine pizda mă-tii te rezolvă, fă, dobitoaco? își scuipă vorbele Gore, scârbit. Hm?

Femeia nu mai are timp să răspundă. Se prăbușește în ea însăși, de parcă oasele i s-ar fi lichefiat pe neașteptate.

— Ia uitați-vă! intervine autoritar Renata. A murit?

Nu mai este cazul să-i ia pulsul. Femeia cea grasă și-a pierdut forma și arată ca niște hălci de came clădite una peste alta. Așa ar trebui să arate cadavrul unui animal lipsit de oase.

— Da, Preasfântă, s-a dus, spune o femeie-batman cu glas răgușit. - începe să urle și să-și clatine isteric capul lăptos -. O s-o pățim toți la fel!

Titlul de Preasfântă n-a mai fost folosit până acum, probabil din respect pentru Batman. Nimănui nu i se pare nelalocul său. Sau poate că batmanii nu mai au timp pentru asemenea mărunțișuri, acum când simt cum panica intră tot mai adânc în măruntaiele lor.

Gore se duce spre ea, dându-i la o parte pe cei din calea sa. O lovește tare peste gură, înjurând-o în șoaptă.

— Ce faci, fă? Strici treburile pe-aici? Vrei ca toți să ne căcăm pe noi de frică și ăia să ne facă și să ne dreagă ce li se scoală lor? Hm?

Femeia, care pare a fi fost curvă de mâna a treia la viața ei, își holbează ochii la el, uitând că și ea are puterea.

— Ce dai, mă? - Deși buza de sus îi sângerează, pe fața ei apare un fel de bucurie -. Ce dai?

Gore se întoarce în preajma lui Batman, clătinându-și golă- nește umerii. Preasfântul, cu trabucul în mână și părând neinteresat de cele ce se întâmplă, se uită plictisit la el.

Urmează o secvență rapidă. Până să-și dea seama cineva ce se întâmplă, cad secerați trei batmani, doi bărbați și o femeie.

— Concentrați-vă! urlă Renata în românește. Gândiți-vă că sunteți unul singur și puteți să-i uciideți. Inchipuiți-vă un singur fel de moarte.

Batmanii, bărbați și femei, se străduiesc să-i îndeplinească ordinul. Își închid ochii și se concentrează până devin palizi. Reușesc. Ca dovadă, Renata începe să zâmbească crud, sub- țiindu-și buzele, nemaisemănând aproape deloc cu ea însăși și aducând mai degrabă cu o vrăjitoare care folosește magia neagră.

— Focul! zbiară ea cu glasul unei profetese cuprinse de nebunie. Focul! Să-i ardem!

Nu este proastă, gândește Rogers. Crede că adeversarii au intrat aici sub forma unei mase de aer, aduși de furtună. Aerul este combustibil. Lucrurile se leagă.

Jurnalistul american stă deoparte, în obişnuitul lui costum de blugi uzat. Fumează aparent liniștit, dar în realitate chinuit de poftă. Dorința de-a deveni batman s-a tot amplificat în ultimele ore și poate fi citită în privirile lui flămânde. Nu cred că mai sunt în stare să mă opun. Este ca o sete îngrozitoare a întregii ființe. Probabil că toată viața mi-am dorit așa ceva și de-

abia acum îmi dau seama. Simplul gând că aş putea reuși

mă excită în așa hal, încât încep să tremur.

— Focul, focul! încep să strige batmanii, din ce în ce mai tare, de parcă ar fi cuprinși de o criză colectivă de isterie, care tot crește. Să-i ardem!

Fanii nu-și dau seama ce se întâmplă, dar batmanii văd că din ei înșiși ies flăcări roșii-negre, mai degrabă răcoroase decât fierbinți, ridicându-se în vârtejuri și vâjâind undeva sus, sub acoperișul de plastic ondulat al halei.

În paturile lor din fosta Casă a Presei, cei șapte se mișcă încet și au niște grimase ușoare de durere sau doar de iritare. Ca și cum ar parcurge unul și același vis neplăcut, dar netransformat într-un coșmar.

Sus, sub tavanul halei, înnegrit în destule decenii de fumul țiğărilor, se stârnește din senin o rafală de vânt. Flăcările, până atunci rotitoare și verticale, se apleacă înspre intrarea principală, pâlpâie, forța lor scade. (Fanii nu văd nimic.) Vântul ciudat, apărut din nimic, le împinge spre ieșire, iar ele parcă se împotrivesc, încercând să-și păstreze locul câștigat.

— *Nu vă lăsați! Concentrați-vă!* aud batmanii o voce horcăită, a nimănui. *Vor să ne omoare pe toți.*

Flăcările câștigă putere, iar mișcarea lor laterală se micșorează întrucâtva. În ele, nuanțe albăstrui le înlocuiesc pe cele negre. Apoi iarăși își pierde din putere și pâlpâie.

Fanii se uită la batmani și nu pricep de ce aceștia/acestea sunt atât de *duși cu pluta*, de parcă și-ar fi injectat fiecare câte o supradoză.

— Ce fac ăștia? șoptește unul între două vârste, cu o mutră bărbătoasă (a avut vreme să se chercelească sau a rămas așa de ieri) către tovarășul lui de pahar și, dacă ne luăm după înfățișarea acestuia, de așternut. Pe cine vor să ardă?

Se întâmplă apoi ca și când o forță ocultă, un martor nevăzut și cuprins brusc de plictiseală, ar da un brânci secvenței, să se deruleze mai repede. Batmanii și batmanițele aflați în

ei ar fi îmbătrânit dintr-o dată cu câte douăzeci de ani.

Pe tron, Batman întâi nu arată deloc bine. Pentru prima dată de când a căpătat puterea și a devenit egalul împăratului (*dacă nu cumva EL ar trebui să vină aici, în genunchi, să-mi ceară îndurare*) nu mai are înfățișarea falnică, de om bine hrănit și trăit, cu ridurile întinse de încrederea în sine, la fel de vulnerabil psihic precum un seif de la Fort Knox. Arată mutra buimacă și ciudat de spiritualizată a unui om foarte zdravăn și sănătos la viața lui, atins pe neașteptate de o boală urâtă și cam incurabilă.

Ceva nu este în regulă cu Preasfântul. Ce dracu', se strică jucăria? Și ăilalți? Parcă sunt damblagiți! Să n-am parte de ce-am mai scump! Nu cumva ar trebui să mă cam cărăbănesc de-aici?

În Casa Presei se întâmplă lucruri asemănătoare, de parcă asupra orașului s-ar fi cernut virușii unei boli cosmice, capabili să-i atace pe toți oamenii dintr-o dată. Fetele celor șapte au slăbit, atinse de o deshidratare misterioasă și nefiresc de rapidă. Doar niște fluturări ale pleoapelor dau de veste că echipa nu s-a transformat într-o colecție de cadavre cumiți. Suferința, chinul le strâmbă discret fetele ascuțite. N-ar arăta deloc nelalocul lor într-un film horror. Iar când niște zvârcoliri lente, de victime ale unor vise oribile, încep să-i clatine, înfățișarea lor devine și mai înspăimântătoare. Cu excepția Cerase- lei, a cărei figură smolită și arogantă s-a decolorat și arată o combinație de vânat și gălbui nu tocmai plăcută la vedere, ceilalți par străvezii, de palizi ce sunt.

Hilde nu mai este adolescenta-zeiță, ci o femeie (female) fără vârstă, scoasă dintr-un mormânt, unde n-a putrezit din cauza faptului că solul conține un principiu conservant; părul ei de aur vechi și-a pierdut culoarea și strălucirea, este un caier de lână ros de molii, amenințând să se destrame la cel dintâi curent de aer. Nici Jane n-arată mai bine, cu fața ei pergamentoasă, de pe care toate semnele feminității triumfătoare și

agresive au dispărut, lăsând locul unei expresii de melancolie vitrificată, absurdă, eternă.

Brown s-a transformat într-o mumie devenită marioneta unor glumeți macabri. Buzele sale încrețite s-au retras, dezvelind colții galbeni și închipuind un rânjel ironic-binevoitor, de craniu extras dintr-un osuar, unde a așteptat cu nesfârșită răbdare învierea cărnii.

Jack și Ion, cei doi adolescenți prodigioși, sunt doi faraoni-copii aflați în pragul morții. Deshidratarea extremă, intervenită mult prea repede, împotriva bunului simț, le-a răpit orice aparență de tinerețe. Doar subțirimea membrelor și o anume grație a trăsăturilor mai amintesc de vârsta lor reală.

Degradarea cea mai dezastruoasă a suferit-o Brad, fostul playboy number one al Capitalei. Ceilalți sunt/au fost oameni cu înfățișări totuși obișnuite, în ciuda faptului că Hilde este/a fost o adolescentă epatantă, iar Jane, o tânără femeie senzuală. Din frumosul Brad-Cel-Cu-Bărbia-Despicată a rămas epava unui bărbat fără vârstă, cu fața scofâlcită și părul decolorat. Ochii lui albastru închis, de actor american de la anul 2000, și-au pierdut strălucirea. Când pleoapele tremură, pot fi întrevăzuți: spălăciți, fără sclipire, ca și cum ultimile lor lacrimi s-ar fi uscat demult.

Flăcările din hala lui Batman cresc și scad aproape ritmic. Fanii nu le zăresc, văzând în schimb cum hatmanii, fie ei bărbați sau femei,, se deteriorează, *se strică*, atinși de un rău misterios. Câțiva mor, fără multe fasoane, cu o decență de militari.

Vine apoi clipa când totul pare a se fi sfârșit. Ochii hatmanilor și ai batmanitelor reîncep să-și recapete strălucirea sănătății, din Batman iese încet cel vechi, ca un șarpe învelit în pielea sa nouă.

Cei șapte din Casa Presei sunt niște cadavre străvechi. Un timp nebunesc de grăbit a lucrat asupra lor din plin, mumi-ficându-i, transformându-i în niște forme umane incerte, patetice, de culoarea tutunului negru.

26. Info Center

Joi, 8 august 2058

Micul Palat s-a cam golit după ce slujitorii au aflat că Baxt s-a făcut batman. Au rămas doar cei curajoși. Voi aveți coaie, mă! le-a spus împăratul câtorva dintre ei, veniți la el pentru a-l asigura că-i vor fi credincioși până la capăt.

Ieșind din salon, fidelii au simțit nevoia s-o rupă la fugă. Dacă poți să mă crezi, mă. Mă cac pe mine de frică. Pe măsură ce s-au îndepărtat de Baxt, teama li s-a micșorat. *Ce dacă a mai rezolvat doi după Nicu? Așa a fost să fie. Ce să-i faci? Dacă este să te-ajungă, poți s-o mierlești oriunde.*

Când nu-1 apucă furiile, Baxt al II-lea este aproape cel de dinainte. Mai puțin moleșeala de moșneag și *umorul căcăcios, pe care-l tot scotea la iveală în ultima vreme, de ne uitam toți cu milă la el.* Arată bine, iar *parul parcă i s-a îndesit, dracu' să-l ia de nenorocit.*

În seara zilei de joi, împăratul-batman urmărește știrile împreună cu noul său aghiotant, Tache numit. Nimic nou. Lumea s-a obișnuit cu epidemia, spune un comentator cu o figură de drogat. E slab ca un fachir și privește în lături, de parcă s-ar teme ca nu cumva spectatorii să-l sugestioneze. *Să-l deoache.* Tot mai mulți oameni publici declară că singura soluție este așteptarea fatalistă.

— Are dreptate, rânjește binevoitor Baxt. Ce să-i faci?!

În timp ce insul cu mutră pustiiță, ajuns să se pronunțe pe un canal de mare audiență fiindcă omologii lui au murit, își dezvoltă teoria referitoare la disponibilitatea oamenilor moderni de a adopta atitudini de neconceput până cu nu multă vreme înainte, Baxt se îndreaptă brusc în fotoliul lui, de parcă ar fi fost tras pe negândite în țepă și își holbează ochii înroșiți, de băutor profesionist.

Alunecă încet, se prelinge parcă, cade lin pe covorul gros. Se uită disperat la Tache și șoptește răgușit:

— N-am aer, bă! N-am aer.

Aghiotantul cheamă medicii. Aceștia se ivesc nemaipomenit de repede, de parcă ar fi așteptat în fața ușii. Este un stop cardiac. Manevre de resuscitare. Sub defibrilatoare, corpul gros al împăratului zvâcnește de mai multe ori, cu mișcări dementiale de viaie. Nimic. Baxt al II-lea este mort ca toți morții.

27. Bukry, Rominia August 2059

„În iulie și în primele zile ale lui august 2058, după cum se știe, a dispărut peste jumătate din populația planetei.”

„Fenomenul de reflux a început cam din 10 august 2058. Mai întâi, s-a înregistrat moartea câtorva mutanți. Apoi decesele acestora s-au înmulțit. S-au ucis între ei sau au intervenit forțe anti-batman? Nu se știe.”

„Evenimentele au evoluat ca și cum purtătorii virusului psihic ar fi fost atacați de ceva analog unor anticorpi. S-a spus că umanitatea a reacționat ca un corp uman, apărându-se.”

„Oricum, după câteva săptămâni, a devenit evident procesul de dispariție a mutanților. Forța distructivă a acestora a dispărut. Pentru ei a început să se pună tot mai stringent problema supraviețuirii. Din agresori, au devenit victime.”

„Astăzi se consideră că nu mai există mutanți activi, recu-noscându-se că o resuscitare a lor se poate produce oricând.”

EPILOG

Astfel se încheie visul lui Stephen King, un american excentric, stabilit în Rominia din capriciu.

461

ANEXĂ

(evenimente din istoria recentă a României/Rominiei)

2009 - așa-zisa „dictatură a câinilor”

2010 - recensământul populației constată că 60% din populația țării este formată din romi

2010 - se adoptă oficial forma grafică Rominia și numele Bukry

2010 - circa 5 milioane de romi din diferite părți ale lumii imigrează în România

2010 - semnarea protocolului secret între Organizația Pan- europeană pentru Echilibru (OPE) și oficialitățile de la Bukry

2015 - ortodoxia este declarată sectă; religia oficială devine cea propagată de Chezășii Trezirii

2019 - marele cutremur

2020 - în presa vorbită de la Bukry este anunțată moartea, cauzată de hiene, a ultimului leu aflat în libertate

2021 - invazia pacificatoare a Rusiei

2023-2024 - Dictatura Albă

2024 - înscăunarea împăratului Baxt I, întemeietorul

2025 - numele oficial al țării devine Rominia

2025 - apogeul maladiilor SIDA și Alzheimer

2025 - romani este declarată limbă oficială a țării

2026 - cuvântul țigan este eliminat din exprimările oficiale și înlocuit prin rom

2031 - recensământul populației constată că romii formează circa 80% din populația țării; numeroși cetățeni de alte apar- tențe etnice se declară romi

2035 - al doilea val de romi imigranți în Rominia (circa 6 milioane)

462

BUCUREȘTI, 2058

Roberto R. Grant

2038 - descoperirea testului genetic de stabilire a genomu- lui etnic

2043 - descoperirea armei bacteriologice specializată în distrugerea purtătorilor unui anumit genom etnic

2045 - Baxt al II-lea devine împăratul Rominiei.

463
CUPRINS

Câteva precizări.....	5
Partea întâi - Zeul apatiei.....	7
I. O Thagar.....	9
II. EThagam.....	41
III. Il Matto.....	73
IV. LaForza.....	109
V. Diavolul.....	145
VI. Roata norocului.....	177
VIII. Magicianul.....	204
Partea a doua - Visul lui Stephen King.....	211
I. Zeul.....	213
II. Parcul supliciilor.....	319
Epilog.....	461
Anexă.....	462

464

"Un anume Heraclit a spus: „Războiul este părintele tuturor, regele tuturor; datorită lui unii apar zei, alții oameni, pe unii îi face sclavi, pe alții liberi." Războiul este de mai multe feluri. Eu trebuie să-1 înțeleg pe cel din Rominia. Doar astfel voi obține mai multe

situații inedite și deci, informații. Semenii mei mi-au interzis o asemenea acțiune. Am puțin timp la dispoziție.

Îl voi activa pe un om din Bukry, despre care oamenii spun că este dotat cu puteri supranaturale. Se zice despre el că și-a ucis dușmanii doar privindu-i intens."

ISBN 978-606-8879-79-6

www.colectiasf.ro

9 786068 879796 >